MADISON KATE I

NEFRET

TATE JAMES

JUNO
kitap

"MADISON KATE DANVERS BU GECE ÖLDÜRÜLDÜ."

Bu cümle hayatımı değiştirdi. Hayattayım ama tuzağa düşürüldüm.

Cadılar Bayramı gecesi, yasa dışı bir dövüşü izlemek isterken kendimi bir anda kanlı bir çete savaşının ortasında buldum.

Bir kurşun, bir ceset ve cebime gizlenmiş tek bir anahtar... Archer D'Ath ve çetesi, yanlış kıza bulaştı.

Hayatım bir anda paramparça oldu. Adım adım kurulan bir kumpasın içine çekildim. Hakkımdaki suçlamalar basına servis edildi, siyasi hırslarıyla yanıp tutuşan babam beni herkesin gözleri önünde ibretlik bir vakaya dönüştürdü. Aylar sonra Shadow Grove'a geri döndüğümde artık tek bir amacım vardı: İntikam.

Geleceğimi çalan o çete artık babam için çalışıyor ve ben onlarla aynı evde yaşamak zorundayım. Şimdi herkes Madison Kate'in öfkesinin ne kadar ölümcül olabileceğini öğrenecek.

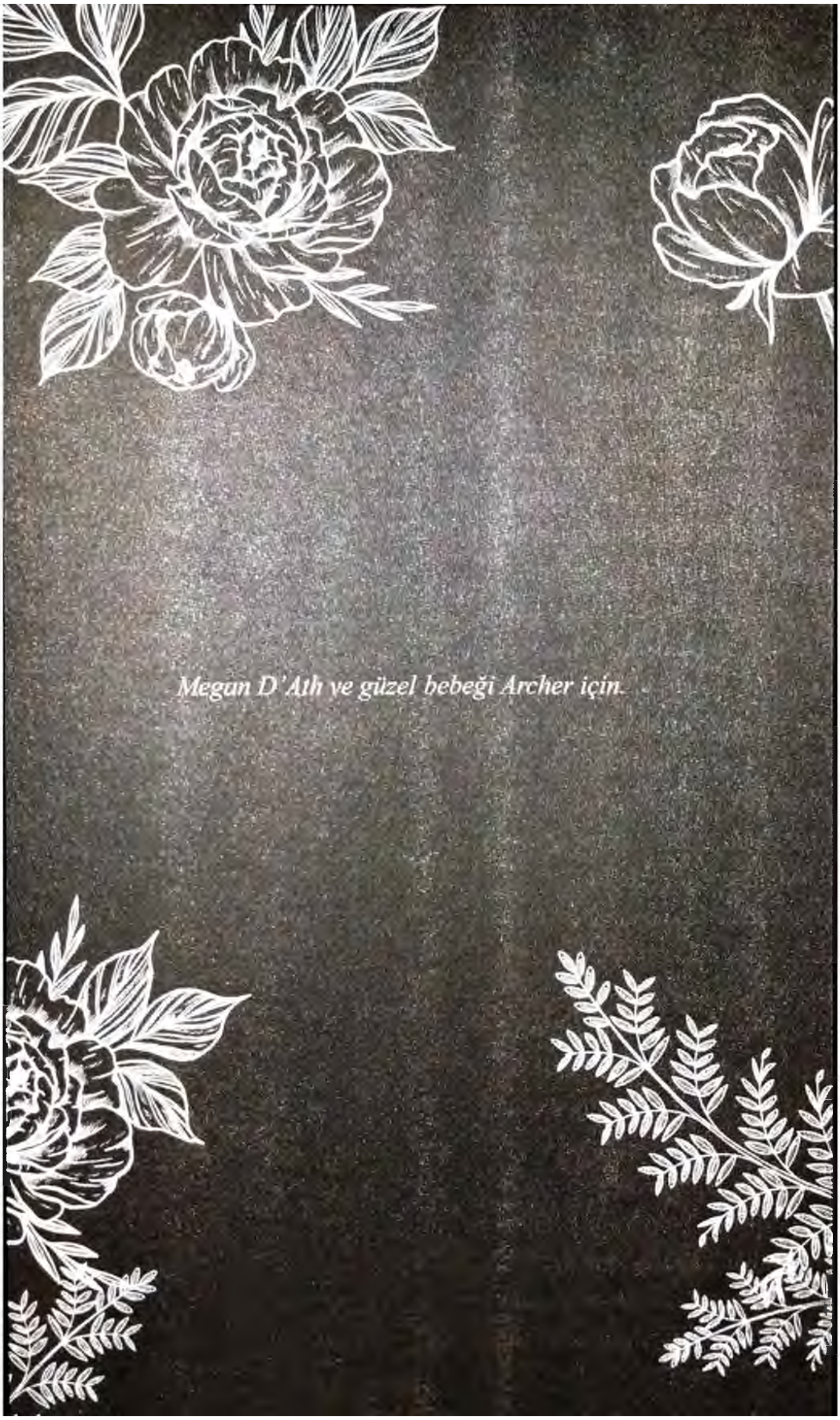
GERİ DÖNDÜM.
VE BU KEZ KURALLARI BEN KOYUYORUM.

THG
0767252
YVZ

Çevirmen: Tuba Özkal
ISBN 978-625-96376-1-7
JUNO kitap
9 786259 637617
juno_kitap
KDV'den muaftır

Yetişkin okurlar içindir.

Megan D'Ath ve güzel bebeği Archer için.

Nefret

Tate James

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

1. BÖLÜM

Burada olmamalıyım.

Eğer babam öğrenirse...

Ama bu dövüşü izleyebilmek için bu riski almaya değerdi. Özellikle de o *dövüşçü* uğruna.

Yanımdaki hoparlörden müzik yükselince kalabalığın uğultusu da iyice arttı. Şimdi herkes daha çılgın ve sabırsız görünüyordu. Damarlarımda dolaşan adrenalin heyecanımı öyle bir seviyeye çıkarmıştı ki yerimde duramıyordum. Kendimi çığlık atmamak, bayılmamak ya da benzeri bir tepki vermemek için topuklarımın üzerinde hafifçe zıplarken buldum.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti, başımı tanıdık melodiyle sallamaya başladım. "Klişe bir seçim ama daha kötüleri de var," diye mırıldandım. Drowning Pool'un "Bodies" şarkısı çalmaya devam ederken, parmak ucunda yükselip berbat Cadılar Bayramı partisini ekmemize neden olan şeyi görmeye çalıştım.

"MK, anlamıyorum," diye sızlandı yanımdaki en iyi arkadaşım Bree. Elleriyle kulaklarını kapatmış, narin yüzü fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. "Neden buradayız ki? Burası şehrin bizim tarafımızdan o kadar uzak ki gerçekten korkutucu. Gidelim mi artık *lütfen*?"

"Ne?" diye bağırdım, onu yanlış duyduğumu düşünerek kaşlarımı çattım. "Şimdi gidemeyiz, dövüş daha başlamadı bile!" Beni duyması için bağırmak zorunda kalınca Bree tekrar irkildi. Haklıydı. Kalabalığın çoğu iri yarı erkeklerden oluşuyordu ve Bree'yle benim bırakın dövüşçüleri, ringi bile görme şansımız sıfırdı. Ya da dürüst olmam gerekirse, özellikle bir dövüşçüyü. Bu yüzden daha iyi görebilmek için devasa endüstriyel jeneratörlerden birinin tepesine tırmanmıştık.

Seçtiğimiz jeneratörün tam üstünde bir hoparlör vardı ve müzik sağır edecek kadar yüksekti.

"Bebeğim, bir saatten fazladır buradayız," diye sızlandı Bree. "Yorgunum ve ayığım, ayaklarım ağrıyor ve üstüne bir de ter içinde kaldım. Artık gidebilir miyiz *lütfen?*" Bana ters ters bakmaya çalıştı ama yüzüne çizdiği kedi burnu ve bıyıklarıyla pek de ciddiye alınacak bir görüntüsü yoktu. Arkasındaki tüylü kuyruğu da cabasıydı.

Gerçi onu yargılayacak hâlim yoktu. Ben "seksi cadı" kostümü giyiyordum ama en azından sivri uçlu cadı şapkasından kurtulabilmiştim. Şu anda üzerimde ucuz görünümlü, siyah dantelli bir mini elbise ve rugan stilettolar vardı.

Gece yarısını geçmişti, otuz bir ekim gecesiydi. Normalde arkadaşımız Veronica'nın meşhur Cadılar Bayramı partisinde *olmamız* gerekiyordu. Ama biz ne yapmıştık? Bree'yle gizlice partiden kaçmış ve yasadışı bir karma dövüş gecesine gitmenin çok daha eğlenceli olacağına karar vermiştik. En güzel tarafı da dövüş gecesinin yıllar önce terk edilmiş Gülen Palyaço adındaki bir lunaparkın sirk çadırında yapılıyor olmasıydı.

Geceyi Rolex takan bir çocuğun sahte ilgisine maruz kalıp sonra Bentley'sinin arka koltuğunda üç dakikada geçirmektense bu çok daha iyi bir seçenekti bu sanki.

Evet, Veronica'nın tüm partileri aynı şekilde sona eriyordu ve şahsen ben, kendi adıma bundan bıkmıştım.

"Bree, benimle gelmen için seni zorlamadım," dedim, başımın etini yiyip durması artık iyice sinirimi bozmaya başlamıştı. "Sen gelmek *istedin*. Hatırladın mı?"

Öfkeden ağzı bir karış açık kaldı. "Şey evet, otostop çekerek gelmeye çalışırken soyulma ya da öldürülme diye! Ben senin o lanet kıçını kurtardım, MK, bunu çok iyi biliyorsun."

Dramatik tavrı karşısında gözlerimi devirdim. "Uber'le gelecektim, otostopla değil. Hem West Shadow Grove da cehennemin yedinci katı sayılmaz."

Dövüşleri izlemek için toplanan kalabalığa göz gezdirirken gözleri büyüdü. "Öyle olabilir. West Shadow Grove'da *her gün* kaç kişinin öldürüldüğünü biliyor musun?"

Gözlerimi kıstım, blöf yaptığını anlamıştım. "Aslında bilmiyorum. Kaç kişi?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama çok fazla." Sonra sanki söylediklerini daha inandırıcı kılmak istercesine başını salladı. Bir kahkaha attım.

Beni gitmeye ikna etmek için söylemeyi planladığı başka ne varsa, dövüş sunucusunun sesiyle bastırıldı. Dikkatim ânında Bree'den sekizgene kaydı. Jeneratörün üstünde dikilmemize rağmen öyle uzaktaydık ki hiçbir şey doğru dürüst görünmüyordu; manzara tam anlamıyla berbattı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Terli ellerimi elbisemin esnek kumaşına silerken içimdeki coşku neredeyse şampanya gibi fışkırıyordu. Sunucu şimdi dövüşçünün istatistiklerini okuyordu:

1.93 boyunda, 90 kilo; yirmi üç galibiyet, sıfır beraberlik, sıfır mağlubiyet.

Sıfır mağlubiyet. Bu adam karma dövüş için doğmuş.

Bu resmi bir dövüş değildi; tam tersine, yeraltı dünyasına aitti. Bu yüzden fazla bilgi verilmiyordu. Ne yaşı, ne memleketi ne de çalıştığı salon... Hatta adı bile söylenmedi. Sadece...

"Alkışlarınız..." dedi sunucu, ardından verdiği dramatik arayla kalabalık çılgına döndü. "Gizemli, yenilmez *Archer** için gelsin!" Dövüşçünün lakabını haykırdığı an kalabalık coştu. Ben de onlara katıldım.

Yanımızdaki hoparlörden I Prevail'ın "Paranoid" parçası yükselirken uzun boylu, kapüşonlu bir figür takım arkadaşlarıyla birlikte kalabalığın arasından geçiyordu. Bağırmaktan boğazım kurumuş, yanmaya başlamıştı. Bu mesafeden bile heyecandan titriyordum ve açıkçası ona bir ağaç gibi tırmanmanın –tabii çıplakken– nasıl olacağını hayal ediyordum.

"Bunun için mi geldik yani?" diye sordu Bree kuru bir sesle. Burnunu buruşturunca kedi bıyıkları seğirdi. Kostümü o kadar da absürt sayılmazdı çünkü kalabalığın büyük kısmı da Cadılar Bayramı kostümü giymişti. Hatta dövüşçülerin yüzü tamamen maskeliydi, sunucu ise Azrail kılığına girmişti.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim, bakışlarımı bir saniye bile sekizgenden ayırmıyordum. Bir şeyi kaçırmaktan korktuğum için gözümü kırpmaya bile cesaret edemiyordum.

Destek ekibinden biri –benzer bir dövüşçü fiziğine sahip ama biraz daha kısa, şapkasını yüzüne kadar indirmiş bir adam– Archer'ın omuzlarındaki cübbeyi çıkardı ve o an nefesim kesildi. Sırtı bize dönüktü ama kaslı her parçası dövmelerle kaplıydı. Detayları seçemeyecek kadar uzaktaydık ama sınır tanımaz saplantılı takipçiliğim sayesinde, sırtındaki en büyük dövmenin oklarla delinmiş geometrik bir geyik olduğunu biliyordum. Lakabını da bu yüzden almıştı. Geyik, burcu olan Yay'ı temsil ediyordu: Archer.

* (İng.) "okçu". *-ç.n.*

"Hassiktir," diye soludu Bree. Yüzüne bile bakmadan onun karma dövüş sanatlarına o anda âşık olduğunu anlamıştım.

"UFC* için seçildiğini söylüyorlar," diye geveledim. "Ama anlaşılan, tüm yeraltı kafes maçlarını bırakması gerektiğini söyledikleri için tekliflerini bir yerlerine sokmalarını söylemiş."

Bree onaylar gibi bir ses çıkardı ama onu tanıdığım için, bunun genç bir dövüşçü için ne kadar inanılmaz bir başarı olduğunu anlamak şöyle dursun, UFC'nin ne olduğunu bile bilmediğinden emindim.

Konuşmamış olmasına rağmen "Şşşşt," dedim. "Başlıyor."

Derme çatma sekizgende Archer ve rakibi –ikisinin de üzerinde sadece şort ve sade bir maske vardı– eldivenli ellerini tokuşturdular ve dövüş resmen başladı.

Ana müsabakanın potansiyeli karşısında büyülenmiştim. Her şeyin nasıl biteceğini görmek için heyecanla bekliyordum. Acaba beş raunt boyunca kafa kafaya süren bir mücadele mi izleyecektik yoksa biri diğerini ezip geçecek miydi? Tek yapabildiğim, parmaklarımı çaprazlayıp Archer'ın son başarılarının rehavetine kapılmamasını ve Rhonda Rousey gibi saniyeler içinde nakavt olmamasını dilemekti.

İlk hamleyi diğer adam yaptı; sabırsız ve düşüncesizdi. Archer'ın saldırıyı nasıl savuşturduğunu, ardından suratına indirilen sert bir yumruk ve yanma isabet eden diz darbesini izlerken, dövüşün ilk raunt bitmeden sona ereceğini anlamıştım.

Seçtiğim dövüşçü, rakibine neredeyse hiç temas şansı tanımadan eğiliyor, sıyrılıyor, uzaklaşıyordu. "Kahretsin, çok hızlı," dedim alçak sesle. Engellediği ya da savuşturduğu her darbeye üç misli karşılık veriyordu, ta ki rakibini kan lekeli mindere serene kadar.

* Ultimate Fighting Championship, karma dövüş sanatları organizasyonu. -*ç.n.*

"Bitti mi?" diye sordu Bree koluma yapışarak.

Başımı iki yana salladım. "Biri pes edene," omzumu silktim, "ya da nakavt olana kadar bitmez."

"Acımasızca," dedi ama gözlerinde eğlendiğini gösteren bir kıvılcım vardı.

Archer'ın rakibi, oltaya yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu; çenesinin altına girmeye çalışan kolu güçlükle geri tutuyordu. Ama dövmeli, iri yapılı dövüşçü bir şekilde ön kolunu oraya sokmayı başardığında, adını bile bilmediğim diğer adam için her şey bitecekti.

"Hadi, hadi," diye üsteledim, aptal topuklu ayakkabılarımın üstünde hafifçe zıplayarak. "Hadi, Archer. Bitir işini!"

Mücadele birkaç dakika daha devam etti, sonra koca kafalı bir herif görüş alanıma girdi. O sırada bir şey oldu ve kalabalık bir anda kükredi. Archer'ın rakibinin boğazına yapıştığını ancak hayal edebiliyordum.

"Evet!" diye bağırdım, boynumu uzatıp görmeye çalışarak. "Ah hadi ama, çekilsene!" Bu laf, görüşümü engelleyen adama yönelikti ama beni duyduğundan bile emin değildim.

Sunucu saymaya başladı. On saniye içinde her şey bitecekti, tabii eğer diğer adam daha önce pes etmezse.

"...Üç...dört...beş..."

Göremediğim için hayal kırıklığı içimi pençeliyordu.

"...Altı...yedi..."

Pat!

İrkildim, şaşkınlıkla Bree'ye döndüm. Bir arabanın egzozu mu patlamıştı? Mekânın içinde? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"O neydi öyle?" demeye çalıştım ama kendi sesimi bile duyamıyordum. Kulaklarım tiz bir sesle çınlıyordu ve geri kalan her şey sessizliğe gömülmüştü.

Bree bir şeyler söyleyerek kolumu çekiştiriyordu ama onu duyamıyordum.

Ne oluyor be?

"MK, *hadi!*" Sesi nihayet kulaklarımdaki çınlamayı bastırdı ve o beni yüksekte durduğumuz yerden aşağıya çekip kalabalığın içine sürüklerken sendeledim.

Başımı iki yana salladım. Hâlâ çok şaşkındım. Ta ki Bree'nin panik dolu çığlığını idrak edene kadar. "Az önce biri vuruldu," dedi bana. "Buradan hemen çıkmamız gerek. Şimdi."

Kalabalık alanda birkaç el daha ateş edildi –lanet olsun, Bree haklıydı– ve insanlar *bowling* lobutları gibi dağıldı.

Bree ile el ele tutuşup yere çöktük, ardından çıkışa doğru olabildiğince hızla ilerlemeye başladık. Ama çok geçmeden, sadece tek bir saldırgan olmadığını fark ettik. Önümüzdeki kapıya ulaşamadan önce en az otuz kişi yumruk yumruğa girmişti. Her yerde kan ve kim bilir başka neler neler vardı. Deri ceketli, iri yarı bir adam yüzüne yediği yumrukla sendeleyip Bree'yi yere devirecekken onu son anda çekip kurtardım.

Başka bir çıkış ararken bariz olanı dile getirerek "Başka bir çıkış yolu bulmalıyız," dedim Bree'ye. Burası çok büyük bir çadırdı ve yasadışı dövüşü izleyen neredeyse beş yüz kişi vardı. Mutlaka başka çıkışlar da olmalıydı. "Bu taraftan!" diye bağırdım ve onu peşimden sürüklerken öfkeli kalabalığın arasından kıvrılarak geçmeye çalıştım.

"MK!" diye bağırdı arkadaşım elimi çekiştirerek. "Bak!"

Titreyen parmağını takip ettim ve cilalı beton zeminde kırmızı bir birikinti gördüm. Etrafa yayılmış soluk sarı saçlar –eğer bu kostüm için koyu pembeye boyatmasaydım benim saçlarım da aynı renk olurdu– ve ojesi silinmiş, cansız bir el.

Sertçe "Bakma," dedim ve elini çekip onu tekrar hareket etmeye zorladım. Bir kız zaten ölmüştü ve ben de ona eşlik etmek istemediğimden gayet emindim.

Çadırın içindeki o kaotik ortamdan kurtulmamız birkaç dakika daha sürdü. Bree'yle birlikte karanlık lunaparkta

koşar adım yürürken hava öylesine soğuktu ki dişlerim birbirine çarpıyordu.

"B-bu..." dedi Bree kekeleyerek. Sadece iyi olup olmadığını anlamak için yavaşladım. Gözleri kocaman açılmıştı, yüzü kireç kadar beyazdı. Henüz histerik bir şekilde ağlamaya başlamamıştı, yani belki de yaşadığı şok ilk kez bizim lehimizeydi.

Hiçbir şey olmasa bile, yaşadıklarımız onun dikkatini benim neden bu kadar az etkilendiğime çekebilirdi. Ceset... ve kan gölü.

Altı yıl önce gördüğüm son cesedin anısını hemen zihnimdeki küçük kutuya geri kilitledim. O kutuda kalmalıydı. Cadılar Bayramı annemin cinayetinin yıldönümüydü.

"Sessiz ol," diye fısıldadım arkadaşıma, dikkatimi etrafımızdaki gölgelere vermiştim. "Arabaya dönüp buradan uzaklaşmalıyız."

En iyi arkadaşım, sahip olduğu tüm harika özelliklerine rağmen, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkında bile değildi.

"Neler oluyor MK?" diye sordu. Sesi gereğinden yüksekti.

"Şşşşt!" dedim, elimle ağzını kapatarak. Harap bir gösteri standının yanındaki gölgelere gizlendik ve yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için panikle etrafımıza bakındım. "Bree, bana güvenmelisin. Bu rasgele bir şiddet olayı değildi. Kavga eden adamların dövmelerini görmedin mi? Ya da ceketlerindeki yamaları?" Gözleri daha da büyüdü ve nefesi hızlandı. Az önce tahmin ettiği şeyi onaylarcasına başımı salladım. "Evet. Aynen öyle. Bir çete savaşının tam ortasındayız ve eğer kısa sürede buradan defolup gitmezsek..." Duraksadım. Ne demek istediğimi biliyordu. Eğer çetelerden biri –Tayflar ya da Azrailler– bizi yakalarsa, sonucunu düşünmek bile istemiyordum. Şöyle diyeyim, ölüm kolay çıkış yolu olurdu. Bree muhtemelen fidye karşılığı zengin ailesine

geri dönerdi ama ben o kadar şanslı olmazdım. Babam parayı ödeyemeyeceği için değil, bir şekilde Azraillerin lideriyle düşman olduğu için.

Yakınımızda kahkaha atan adamların sesi duyuldu. Onlar geçip gidene kadar Bree'yi gölgelerin içine çektim.

Sesleri uzaklaştığında "Hadi gidelim," dedim sessizce.

Arabayı park ettiğimiz yere doğru aceleyle ilerlerken Bree hemen arkamdaydı. Şimdi çadırdan dışarı daha fazla insan dökülüyordu, o yüzden başımızı eğip kostümlü bir grubun arasına karışmaya çalıştık. Bree'nin hâlâ seksi kedi kıyafeti içinde olması ve benim de belime kadar uzanan pembe saçlarım işimize yaradı. Cadılar Bayramı partisine giden sıradan kızlar gibi görünüyorduk.

Parkın yarısına geldiğimizde omuzlarımdaki gerginliğin azalmasına neredeyse izin verecektim ama sonsuza kadar kalabalığın arasında saklanamazdık. Bree'nin arabasını güney kapısının arkasındaki bir kulübeye park etmiştik, oysa herkes batı kapısına doğru ilerliyordu.

Sessizce elini çektim ve kalabalıktan ayrıldıktan sonra hemen hızımızı artırdık, bozulmuş çarpışan arabaların yanından aceleyle geçtik.

"Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandı Bree ama acayip korkunç parkın içinde topuklu ayakkabılarımızla koştururken arkamdan ayrılmadı. Ne olmuştu da bütün bunlar başta bu kadar eğlenceli gelmişti ki? Sanki birdenbire bir korku filminin içinde sıkışıp kalmış gibiydik ve her an biri elinde bıçak ya da elektrikli testere gibi bir şeyle dışarı fırlayacaktı.

Damarlarıma adrenalin pompalanırken, kontrol etmeden bir köşeyi döndüm ve Beetlejuice* kostümü giymiş bir adama çarptım.

---

* ABD yapımı fantastik-komedi filmleri 1988 tarihli *Beetlejuice* (*Beterböcek*) ve 2024 tarihli devam filmi *Beetlejuice Beetlejuice*'un anakarakteri. -*ç.n.*

"Kahretsin, özür dilerim," diye bağırdım ve dengemi bulana kadar topuklu ayakkabılarımın üzerinde sendeledim.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama kocaman bir el kolumun üst tarafını kavradı. Beni olduğum yerde tuttuğu sırada konuştuğu adamı ve ikisinin arasında yerde duran geniş, açık para çantasını gördüm.

"Şey..." Dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı Beetlejuice'tan diğer adama çevirdim. "Üzgünüm, yolunuzdan çekileceğiz."

Bree'nin elini çekiştirdim, Beetlejuice'un kolumu tutmasına aldırmadan Bree'yi yanımdan geçirmeye çalışıp Beetlejuice'un deri ceketli arkadaşından uzağa doğru ittim. Hava o kadar karanlıktı ki adamın ceketine hangi yamayı taktığını seçemiyordum ama bunun pek bir önemi yoktu. İkisi de bela demekti.

"Ne duydun?" dedi Beetlejuice beni sarsarak. Yüzüme yaklaştı. Arkadaşı sessizce izliyordu. Umursamıyordu.

"Hiçbir şey," diye tersledim onu. "Biz de tam çıkıyorduk. Çadırda işler fena karıştı."

Beetlejuice dudaklarını büktü, deri ceketli adam da kıs kıs güldü. Sanki her şeyi biliyor ve hoşlarına da gidiyordu.

"Bırak gideyim," dedim sesimi sert tutmaya çalışarak. "Hiçbir şey görmedik ya da duymadık, açıkçası umurumuzda da değil. Bu parkta zaten bir ölü kız ve bir sürü tanık var. Burası polislerle dolmak üzere."

Beetlejuice şüpheyle gözlerini bana dikti, sonra başını sallayıp beni itti. "*Hiçbir şey* görmediniz," diye hırladı. "Aptal sürtükler." Bunu arkasını dönerken arkadaşına mırıldanmıştı.

Göz önünde koşmak istemediğim için sadece yürüdüm ama Bree'ye *acele et* der gibi bir bakış attım.

"Bekle." Bu tek kelime beni bir şimşek gibi çarptı ve tüm vücudum gerildi, ayağım havada donup kaldı. "Seni tanıyor muyum?"

Konuşan öteki adamdı. Sesi derindi... tanıdık... tüylerim diken diken oldu. Artık arkamdaydı; gittikçe büyüyen korkutucu varlığını hissedebiliyordum. Deri ceketinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. İstese elini uzatıp boynumu kırabilirdi.

Paniğe kapılarak ani bir karar verdim.

"Bree, ne yaparsan yap, arabaya varana kadar durma. Seninle orada buluşacağım." Bunu fısıltıyla söyledim ama ona attığım ters bakış, yapabileceği tüm itirazları susturdu. "Ciddiyim," diye onu temin ettim. "*Koş* şimdi."

Başını hızlıca salladı, gözleri korku ve kararlılıkla doluydu. Topuklularını çıkardı ve gecenin içinde kayboldu.

"Sikerim böyle işi," diye tersledi Beetlejuice ve ayak sesleri hızla ters yönde kayboldu. Ama sadece onunkiler. Benim ürkütücü gölgem yerinden kıpırdamamıştı.

"Evet," diye mırıldandı, nefesi saçlarımı okşuyordu. "Sanırım bu kıçı tanıyorum. Senin gibi bir kızın West Shadow Grove'da ne işi var, Madison Kate Danvers?"

Bree'nin peşinden koşmadım çünkü aptal değildim. Bu kıyafetlerle adamı alt etmem imkânsızdı. Ve artık kim olduğumu bildiğine göre, ben kaçarken öylece durup beklemezdi.

Bunun yerine, aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Döndüm ve yüzünün ortasına bir yumruk attım.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Adam, yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye doğru sendeledi. Aynı anda elimde keskin bir acı patladı ama çığlığımı bastırdım. Böyle bir fırsat bir daha elime geçmezdi. Kaçırmamalıydım.

"Ne oluyor lan!" diye kükredi adam ama gölgelere doğru bağırıyordu çünkü ben çoktan koşmaya başlamıştım.

Koşarken topuklularım kaldırım taşlarına çarpıyordu, ayakkabı seçimime içimden bir kez daha sövdüm. Bree kendininkileri fırlatıp atmakla akıllılık etmişti ama benim çizmelerimin fermuarını açıp ayaklarımı özgür bırakmam demek, değerli saniyelerimi kaybetmem demekti.

Arkamdan ayak sesleri yükseliyordu. Nefesimi tutup eğlence evinin içine daldım, sonra olduğum yerde donup kaldım. Parkta rasgele koşmaktansa saklanmak, sessiz kalmak daha güvenliydi.

"Pes et, küçük prenses!" diye bağırdı peşimdeki adam, şimdi çok yakındaydı. "Bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

Sesindeki öfke iliklerime kadar işledi. Kaçmıştım çünkü onu gafil avlamıştım ama ikinci kez o kadar şanslı olacağımı sanmıyordum.

"Madison Kate," dedi tekrar, daha yakındı. "İşi daha da zorlaştırma."

Olduğum yerde donup kaldım.

Kuru yaprakların altında botlarının çıkardığı çıtırtıları duyabiliyordum, nefesimi tuttum. Çok yakınımdaydı; fazla yakın.

Her an beni bulabilirdi. Beni bulduğunda da Azraillerin kulüp evine sürükleyecekti ve...

İçim panikle doldu ve aptalca bir karar verdim.

Beynimin içinde bir ses hareket etmemem, saklandığım yeri ele vermemem ve Shadow Grove Azrailleri'nin liderinin beni bulmamasını ummam için bana haykırıyordu.

Ancak bedenim ürkmüş bir tavşan gibi tepki verdi ve koşmaya başladım.

Arkamdan biri küfrederek bağırdı ama bakmak için bir saniye bile harcamadım. Kim olduğunu biliyordum, beni kovaladığını biliyordum, o zaman niye arkama bakacaktım ki?

Eğlence evinin derinliklerine doğru koştum, engellerin ve acayip eski cansız mankenlerin arasında bir eğilip bir doğruluyordum ama o ağır botlar beni takip etmeye devam ediyordu.

Önümdeki gölgelerin arasından bir şey hareket etti ve yaylı bir palyaço suratıma doğru yükselirken boğazımı tırmalayan dehşet çığlığını yuttum. Altından geçip Zane D'Ath'ın beni bulamayacağı, saklanabileceğim bir yer bulmak için çaresizce ilerlemeye devam ettim.

Ama gölgelerin arasından iki güçlü el beni yakaladı ve boğazımdan kan dondurucu bir çığlık yükseldi fakat ağzıma kapanan bir el çığlığımı bastırdı.

İçgüdüsel olarak dirseğimi geriye savurunca beni yakalayan kişi acıyla homurdandı ama beni gölgelerin içine doğru sürüklerken tutuşu hiç gevşemedi. Ona karşı mücadele ederek çırpındım ama *sesini* tekrar duyduğumda duraksadım. Zane.

"Bunun için ne zamanım ne de sabrım var, Madison Kate!" diye bağırdı, sesi yankılanıyordu ama... ses arkamdan gelmiyordu. O zaman beni tutan kimdi?

Bu eğlence evinin içinde birden fazla kişinin gizlendiği kafama dank ettiğinde dehşetim bir kat daha arttı ve beni tutan kişinin ayağına sertçe basarak kurtulmaya çalıştım. İşe yaramayınca topuğumu kasığına geçirmeye çalıştım ama onun yerine, ayak bileğimi bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Ne halt ediyorsun be?" diye fısıldadı boğuk bir sesle ve tutuşunu gevşetmek yerine, belimi ve ağzımı daha sıkı kavradı.

Bir başka ses "Kapa çeneni," diye fısıldayınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Sesi yumuşak ama erkeksiydi. Demek ki üç kişiydiler. Üç adam, hepsi de şüphesiz benden çok daha iri ve acımasızdı.

Sıçmıştım.

"Sesini çıkarmamasını sağla," diye fısıldadı ikinci adam, o kadar yakındaydı ki nefesi yanağımı gıdıklıyordu. Beni eğlence evinin zifiri karanlık bir yerine sürüklemişlerdi. Hiçbir şey göremiyordum ve iliklerime kadar işleyen o sarsıcı korkuyu bastırmak, sahip olduğum tüm iradeyi tüketiyordu.

Küçük ve karanlık yerlerden ödü kopan biri hangi akla hizmet bir eğlence evine saklanır ki?

"Söylemesi kolay," diye fısıldadı beni tutan adam, onun sesi de aynı derecede kısıktı. Zane'in onları duymasına imkân yoktu ve duymasını istediğimden de emin değildim. Şimdilik bana *zarar* vermemişlerdi... Ama aynı şey Zane D'Ath için söylenemezdi. "Kahrolası kaltak az önce taşaklarımı çivilemeye çalıştı."

İçeriden gelen bot sesleri zemini dövüyordu, beni tutan kişinin kollarında sarsıldım. İstedikleri her neyse, beni güvenli bir şekilde Bree'nin arabasına götürmek falan değildi. Şansımı güveler tarafından yenilmiş korkunç palyaçolarla ve boktan şeylerle denemiştim.

"Kes şunu," diye homurdandı önümdeki adam. Tepemden bakıyor gibiydi. Erkeklerin bu tavrına sinir oluyordum. Uzun boylarıyla herkesi korkutabileceklerini sanıyorlardı.

"Siktir git," diye hırlamaya çalıştım ama ağzımdan sadece boğuk sesler çıktı, bu da beni daha da öfkelendirdi. İyi, öfke işe yarardı. Korkudan iyiydi.

"Madison Kate," diye tekrar seslendi Zane, o kadar kolay pes etmeyeceği belliydi. "Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Korkunun kokusunu alabiliyorum. Nerede saklanıyorsun, küçük fare?"

Öfkem bir anda yok oluverdi ve beni tutan adama resmen yapıştım. Fikrimi değiştirmiştim. Herhangi biri Zane D'Ath'tan daha iyi olurdu. Soyadının kelimenin tam anlamıyla "*ölüm*" olarak telaffuz edilmesi tesadüf değildi.*

"Ağzına bir şey falan tık," dedi önümdeki otoriter adam; sesi hâlâ benden, beni tutan kişiden ve iskeletlerden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşaktı. "Onu sessiz ve gözlerden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yap."

Ani bir hava değişimi ve serin bir esinti adamın bizden uzaklaştığını söylüyordu. Birkaç saniye sonra küçük bir kapı açılınca dar alana biraz ışık sızdı. Geniş omuzlu bir adam eğilerek saklandığımız yerden çıkıp eğlence evine geri döndü.

Kapıyı tamamen kapatmadı. İçeri sızan ışık etrafı görmeme yetiyordu. Beni çekiştiren eller, sanırım personele ya da oyunculara ait bir alana getirmişti. Küçük kapı da büyük ihtimalle ayna labirentinde gizlenmiş bir paneldi.

Bir an için her şey hareketsizdi. Beni tutan adam taşaklarına bir darbe daha gelmeyeceğinden emin olmuş gibi elini biraz gevşetti, dengemi sağlamam için ayağımı yere basmama izin verdi.

* İngilizce "ölüm" anlamına gelen *death* kelimesi ile benzerliğinden bahsediliyor. *-ç.n.*

"Çığlık atmayacaksın, değil mi?" diye sordu bana, kelimeleri doğrudan kulağıma fısıldamıştı. "Çığlık atarsan sana yardım edemeyiz. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırsın."

Omurgam kaskatı kesildi, onların yardımına ihtiyacım olduğunu ima edince sinirlenmiştim. Ama... ihtiyacım da vardı. Az önce bana yardım etmeye çalıştıklarını söylemişti...

Aralık kapının önünden bir gölge geçti. Nefesimi tuttum, hatta arkamdaki adam daha elini ağzıma sımsıkı koymadan önce tüm sesimi yutmuştum.

"Hay sikeyim, sakin ol Madison Kate," dedi adam, sesi çok sinirli geliyordu.

Kimdi bu herif? Beni tanıyor muydu? Yoksa Zane'in laflarından dolayı mı ismimi biliyordu?

Ayna labirentinin içinde gölgeler sanki odayı sarıp sarmalıyordu, oysa hepsinin ilk gölgenin yansıması olduğunu biliyordum. Yoksa artık iki kişiler miydi? Lanet olası eğlence evi. Neden kahrolası bir eğlence evinde saklanmaya karar vermiştim ki?

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı Zane, bir numaralı gölgeye hitap ederek. Ya da iki numaralıya. Ya da... Kahretsin, hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar korksam da labirente odaklanmaya devam ettim. Ya böyle yapacak ya da içinde tutulduğum küçük alana dikkatimi verecektim. Eğer ikincisini yaparsam...

"Hay senin, sakin olsana," diye tısladı beni esir alan kişi kulağıma. Nefes alıp verişimin hızlanarak hiperventilasyonun eşiğine geldiğini fark etmemiştim bile. Ama küçük, karanlık alanlarda böyle oluyordum işte.

Siktir.

O uzun, güçlü herif beni tutmasına rağmen, orada *sıkışıp kalmadığımı* fısıldayan o küçücük ışık çizgisine odaklanmaya

çalıştım. Ama yeterli değildi. Hayatımı kurtarmak için kaçmayayım diye dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan, duvarlar üzerime üzerime geliyor ve dehşet boğazımı tırmalıyordu. Nefesim daralıyordu, boğazım yanmaya başlamıştı.

"Kahretsin," diye küfretti beni tutan adam. "Hey, hey, kes şunu; bizi ele vereceksin. Cidden bebeğim, sakin olsana." Hafif telaşlı ses tonundaki bir şey paniğimi bir nebze azalttı. Burada bir şeyler dönüyordu.

Başımı yana çevirerek çenemi omzuma yasladım ve elini iki kelime söyleyebilecek kadar çektim. "Klostrofobim var," diye fısıldadım, sesim korku ve yalvarışla doluydu.

Bunu dediğim anda adam elini yüzümden o kadar hızlı çekti ki sanki olan biteni sadece hayal etmiştim. Tabii karnıma dolanmış kaslı kolu ve bileklerimi birbirine kenetleyerek sıkıca tutan eli hâlâ yerli yerindeydi. Hâlâ tutsağı olduğum gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değildi.

"Siktir, özür dilerim," dedi içtenlikle. "Sadece birkaç dakika daha sessiz kalmaya çalış. Zane gidene kadar." Sesi hâlâ kısıktı, konuştuğunda dudakları kulağımı okşuyordu. "Güven bana, seni yakalamasını istemezsin. Bu gece olmaz."

Titreyerek başımı salladım. "Biliyorum. Sence ben ne halt yemeye kaçıyordum?"

Sesimdeki tüm sertliğe rağmen fiziksel olarak titriyordum. Titremeler tüm vücudumu sarsıyordu ve yüzüm serbest kaldığından beri nefeslerim düzelse de hâlâ küçücük bir dolabın içindeydim.

Aynalı labirentin derinliklerinden boğuk sesler geliyordu. Tam ne dediklerini anlayamıyordum ama Zane'le o diğer herifin sesi olduğundan emindim. Neredeyse... dostane bir tonda konuşuyorlardı. En azından tanıdık geliyordu.

"Sen kimsin?" diye fısıldadım arkamdaki adama, beklerken dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Adam küçük bir kahkaha attı, nefesi yanağıma değiyordu. Tutuşunu biraz değiştirdi, beni hâlâ sıkıca tutuyordu ama bu sefer sanki sarılıyormuş gibi bir his vardı. Hatta gücüm tükenirken onunkinden faydalanmak isteyerek ben de kendimi biraz daha ona yaslandım.

"Seni herkes tanıyor, Madison Kate," dedi alaycı bir sesle. Sadece sorumun yarısını cevaplamıştı. "Bu arada yeni saçını beğendim. Çok dikkat çekici. Cüretkâr."

Karanlıkta gözlerimi devirdim ama cevabı beni şaşırtmamıştı. *Seni herkes tanıyor, Madison Kate.* Babam sağ olsun, hayatımın özetiydi bu. IV. Samuel Danvers, Shadow Grove'un en büyük yatırımcılarından, gösteriş meraklısı bir inşaat patronuydu. Beni, trajik şekilde ölen annemin yerini dolduracak şekilde her etkinlikte, partide, temel atma töreninde yanında götürmekten geri durmazdı. Kusursuz, görevine sadık kızını... Ne kadar saçmaydı.

"Bu geçici," diye mırıldandım, koyu pembe saçlarımı kastederek. Seksi cadı kostümümle kullanmak için peruk almıştım ama kaşındırınca, eczaneden geçici bir saç boyası almak zorunda kalmıştım.

Beni tutan herif eğlenir gibi küçük bir ses çıkardı. "Tabii öyledir."

Bu küçümseyici yorum beni rahatsız etti ama hiçbir şey söylemedim. Gerçek bir *katil* peşimdeyken bir eğlence evinin arka tarafında tanımadığım bir adamla tartışmaya girmek... kulağa hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

"Şimdi iyi misin?" diye fısıldadı birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Zane ve diğer adamdan gelen sesler kaybolmuştu; gerçekten hayatta kalabileceğime dair bir umut doğdu içimde.

Dişlerimi sıkarak başımı iki yana salladım. Sadece iyi olup olmadığımı sorarak bile bana nerede olduğumuzu

hatırlatmıştı. Zane D'Ath'in kapının diğer tarafında bir yerlerde olduğunu da... Kâbuslarım neredeyse gerçeğe dönüşmek üzereydi.

Adam yine tutuşunu değiştirdi. Bu kez sadece bir kolunu kullanarak beni kendine yasladı.

"Çok uzun sürmez," dedi güven veren bir sesle. Diğer eliyle –artık bileklerimi birbirine yapıştırarak tutmayan eliyle– parmaklarını çıplak kolumda gezdirdi. "Sadece başka bir şeye odaklan." Tüy kadar hafif dokunuşunun altında tenim hafifçe ürperdi, bileklerimi tutuş şekliyle ne kadar da tezattı. Parmakları dirseğime kadar indi, sonra tekrar yukarı, omzuma çıktı.

Titredim ama bu seferki korkudan değildi. "Senin dikkat dağıtma anlayışın bu mu?" diye fısıldadım tepki vermemeye çalışarak ama başarısız oldum. Sesim nefes nefese geliyordu ve bunun sadece panik ataktan kaynaklandığını düşünmüyordum. Yani evet, yaptığı işe yarıyordu.

Parmakları tekrar omzumda gezinmeye başlarken hemen cevap vermedi; bu sefer uzun, pembe saçlarımın bir tutamıyla oynamaya koyulmuştu. Sonra dudakları hafifçe boynuma değdi. Resmen çizmelerimin içinden fırlayacak gibiydim.

"Şşşşt..." Hafifçe güldü, sonra hareketini tekrarladı, parmakları kolumda tahrik edici şekilde gezinmeye devam ederken bu sefer daha belirgin şekilde boynumu öptü.

Ne yaşadığımı ya da neden bu kadar etkilendiğimi anlayamadan küçük kapı açıldı ve çığlığımı yuttum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı kapının çerçevesinin *tamamını* kaplayan uzun boylu adam. Işık arkadan vuruyordu, o yüzden sadece kocaman bir gölgeden ibaretti.

Nedense bu sözlerin bana değil, beni tutan adama söylendiğini hissettim.

Beni tutan adamın dudakları boynumun yan tarafında bir gülümsemeyle kıvrıldı ama temasımızı bir saniye bile kesmedi. "Dediğin şeyi yapıyorum, kardeşim. Prenses Danvers'ın çığlık atmasını engelliyorum." Kasıtlı bir şekilde boynumu tekrar öptü, sonra belimi tutan kolunu gevşetti. "En azından korkudan çığlık atmaz artık." Karanlık kıkırtısı ne demek istediğini açıkça belli ediyordu. Karnımda heyecan kıvılcımları çakıyordu.

"Tanrı aşkına," diye tersledi uzun ve kızgın adam, uzanıp hassas bileklerimden birini tutarak beni arkadaşının kucağından çekip aldı. "Acele et."

Topuklularımın üzerinde sendeledim ama beni aynalı labirente doğru sürüklerken dengemi çabucak sağladım. Gölgeler yansıtıcı yüzeylerin üzerinde dans ediyor, çoklu yansımalarımızı her türlü korkutucu şekle sokarak bozuyordu ama o nereye gittiğini biliyor gibiydi.

Uzun ve huysuz adam "çıkış" yazan ağır metal kapıyı itip açacağı sırada "Bekle," diye seslendi arkamdaki adam.

"Ne var?" diye bağırdı uzun-karanlık-gölgeli adam arkasını dönerek. Yüzünü ilk kez net görünce resmen dilim tutuldu. Güçlü çenesini örten siyah kirli sakalı vardı, çıkık elmacık-kemiklerinden birini taze bir çürük süslüyordu. Buz mavisi gözleri, şimşek hızında bir bakışla üzerimden geçip gittikten sonra beni görmezden geldi. Dikkati omzumun üzerine kaydı ve bileğimi bıraktı.

Ben de başımı çevirdim ve bizi gölgeleyen yakışıklı adamı fark ettim. Platin sarısı saçlarının yanları traşlıydı, üst kısmı ise ustaca dağıtılmıştı. Yeşil gözleri muziplikle parlıyordu ve dudakları... o dudaklar az önce tenime değiyordu...

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, uzanıp kapüşonlusunun fermuarını indirdi; böylece sadece detaylı dövmelerle süslenmiş kolları ve göğsünün pürüzsüz, bronz teni çıplak kaldı.

Korkutucu, mavi gözlü arkadaşını görmezden gelerek bana "Al," dedi. Kapüşonlusunu omuzlarıma sardı ve kollarımı içine sokmamı işaret etti. Sonra fermuarını çeneme kadar çekti ve kapüşonu kafama geçirdi. "Bu saç acayip seksi ama muhtemelen buradan canlı çıkmanın tek yolu saçlarını gizlemen." Bana göz kırpınca arkadaşı öfkeli bir sesle homurdandı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama öfkeli adam beni eğlence evinden çıkarıp soğuk gece havasına soktuğunda tereddüt etmedim. Aslında sıcak kapüşonludan oldukça memnundum.

İki adam koşmuyordu ama bir an önce parktan çıkalım diye çok hızlı yürüdükleri kesindi. Yüzüstü düşmemek için lanet olası stilettolarımla biraz koşturmam gerekiyordu. Mavi gözlü olan bileğimi öyle sıkı tutuyordu ki resmen bir bebek gibi sürükleniyordum.

"Böö!" Çarşafa sarınmış biri yolumuza fırladı, sonra kıkırdadı ve eski atlıkarıncanın yanında takılan diğer "hayaletlere" katılmak üzere koşmaya başladı.

Yanımdakiler irkilmedi bile ama ben tökezledim ve öfkeli olan beni yakalayıp ayağa kaldırmasaydı neredeyse betonu öpecektim.

Seksi yüzünde çatık kaşlı bir ifadeyle "Dikkat et," diye çıkıştı, sonra sola dönüp bizi eski dönme dolaba doğru götürdü.

İşte o anda içimde biriken öfke patladı. Aniden durdum, bileğimi onun elinden çekip kurtardım.

"Senin derdin ne be?" diye çıkıştım. "Senden yardım istemedim ama sanki sana büyük bir yükmüşüm gibi davranıyorsun. Siktir git, buradan kendi başıma çıkabilirim. Teşekkürler." Son cümleyi diğer adama –yeşil gözlü olana– söylemiştim. Keşke isimlerini bilseydim ama birbirleriyle konuşurken bile isimlerini söylememişlerdi.

Mavi gözlü hırlayarak üzerime yürüdü "Yardımımızı istemedin mi?" dedi kişisel alanıma girerken, kendini dev aynasında gören zavallı biri gibi tepemde dikiliyordu şimdi. Elinden gelenin en iyisi buysa... "Burada *olmamalıydın,* Madison Kate. Aklından ne halt geçiyordu? Az önce seni kimin kovaladığı hakkında bir fikrin var mı? Ha? Azrailler Shadow Grove'un prensesini ellerine geçirirse neler olacağına dair bir fikrin var mı? Babanın da bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı çünkü sen *buraya* gelmek gibi aptalca bir hareket yaptın." Mükemmel dudaklarını iğrenmiş bir ifadeyle büktü ve bariz bir hayal kırıklığıyla tek elini kısacık kesilmiş siyah saçlarında gezdirdi. Sol elmacıkkemiği kızarmış ve şişmişti, hemen altında mor bir gölge vardı. Yakın zamanda sağlam bir yumruk yemişti. Zane'den mi?

Yeşil gözlü olan boğazını temizledi. "Demek istediği, bizden yardım istemediğin bir gerçek ama yardım alacaksın. Kusursuz hayatına isyan etmek için gerçekten berbat bir gece seçtin prenses." Bana bakarken tek kaşını kaldırdı, sesinde onu yumruklamama engel olacak kadar alaycılık vardı.

Başımı iki yana salladım, siktiğimin lunaparkından çıkmak konusunda daha çok endişelenmem gerekirken bu adamların seksiliklerine takılıp kaldığım için kendime kızıyordum. Peki ya Bree? Hâlâ beni bekliyor muydu? Ya Zane'in adamlarından biri onu yakaladıysa?

Başparmağımı güney kapısı yönünde sallayarak "Ben şu tarafa gidiyorum," dedim iki adama. "Arkadaşım bekliyor."

"Hayır, beklemiyor," diye cevap verdi üçüncü bir adam, işaret ettiğim yönden bize doğru koşuyordu. Aynı boydaydı, belki Yeşil Gözlü'den birkaç santim daha kısaydı ama yine de kıyaslandığında kendimi bir *hobbit* gibi hissetmeme neden oluyordu. Ayrıca bir moda dergisinden fırlamış gibiydi. Çelik grisi gözlerini bana çevirdiğinde neredeyse küçük dilimi

yutacaktım. "Üstü açık beyaz bir Merc'in içindeki esmer güzelinden bahsediyorsan..." Başını soru sorar gibi yana eğdi, ben de başımı sallayarak onayladım. "O gitti."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır, Bree beni asla arabasız bırakmaz."

Üçüncü adam –işleri basit tutmak için ona Gri Gözlü diyebilirdim– omzunu silkti ve sırıttı. Uzun, zarif parmaklarıyla saçlarını karıştırdı, ay ışığı kaşındaki *piercing*'den yansıyordu. "Ona seni benim götüreceğimi söyledim." Müstehcen göz kırpışı bambaşka türden bir "götürme"yi ima ediyordu, yanaklarım kızardı. "Ayrıca polisler üç dakika içinde burada olacak. Senin Bree suç mahallinden siktir olup gidecek kadar akıllıydı."

"Hı?" diye geveledim. Bu haber beni hazırlıksız yakalamıştı ama belli ki bu bilgi diğer iki adam için yeterliydi.

Yeşil Gözlü, bir anda belimi kavradı ve tepki bile veremeden beni omzuna attı. Kıçım havada, başım onunkinin yanında sallanıyordum. "Üzgünüm prenses," dedi ve ben omzundan sarkarken koşmaya başladı. "Yarın zengin çocukların gittiği okuluna döndüğünde bize teşekkür edeceksin."

"Siktir!" diye bağırdım ama yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yüzümün poposuna çarpmasını engellemek için kollarımı çıplak beline doladım. Sırtında da etkileyici birkaç dövme vardı ama herhangi bir sanatı takdir etmek için tamamen yanlış pozisyondaydım.

Otlarla kaplı yoldan koşarken yıkılmış kabinlerin kalıntılarının üzerinden kolayca atlıyordu. Sağlı sollu iki adam da ona eşlik ediyordu, ta ki durana kadar.

Aniden çıkan kavga sesiyle birlikte hareketlendiğimde, Yeşil Gözlü kıçıma vurdu ve hızını artırdı. "Kes şunu!" diye bağırdı bana. "Sakın saçma bir şey yapayım deme."

Sert sözleri beni durdurdu ama başımı kaldırıp geldiğimiz yöne baktım. Mavi Gözlü ve yeni adam –güzel, Gri Gözlü– deri ceketli üç serseriyle yumruk yumruğa girmişti. Yumruklar savruluyor, etrafa kan sıçrıyordu. Deri ceketlilerden biri bir anda bıçak çıkardı ama o an Yeşil Gözlü pozisyon değiştirerek görüşümü kesti.

Beni taşıyan adam "Atla," diye emretti ve beni bir motosikletin yanında yere bıraktı. Şık bir canavardı, heyecandan midem takla attı. Bacağını motosikletin üstünden attıktan sonra, bakışlarını "hadi" dercesine bana dikti.

Bir an tereddüt ettim ama diğer iki adam koşarak bize doğru gelirken ani bir karar verdim. Şimdiye kadar beni güvende tutmuşlardı, o yüzden... *sikerler.*

Kıçım Yeşil Gözlü'nün arkasındaki koltuğa değdiği anda motoru çalıştırdı ve içgüdüsel olarak kollarımı beline doladım. Saniyeler sonra lunaparktan çıkıp yola koyulmuştuk, diğerlerinin karanlıkta parlayan motorları da hemen arkamızdaydı.

Mavi Gözlü yoldan çıkıp bize de aynısını yapmamızı işaret etmeden önce, yolculuğun tadını sadece birkaç dakika çıkarabilmiştim. Sadece ayaklarını yere koyarak motorunu durdurdu, cebinden telefonunu çıkarıp bir mesaj okudu.

Adamların ikisi de konuşmadı, sadece o mesajı okurken sabırla beklediler. Mavi Gözlü kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne var?" diye sordum. Dik dik bakması beni huzursuz etmişti.

Gözlerini kıstı ve yolun yukarısına, gittiğimiz yöne baktı. Düşünüyordu.

Bir an sonra gerginliği Yeşil Gözlü de fark etmişti. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu arkadaşına. Sorusu Mavi Gözlü'nün dikkatini tekrar bana çevirmesine neden oldu.

"İn aşağı," diye emretti bana. "Burada bekle, bir dakika içinde seni eve bırakmak için biri gelecek."

İçimde öfke kabardı. "Siktir git," dedim tükürürcesine. "Ben iki yaşında çocuk değilim. Yapacak daha iyi işlerin varsa kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sanki gerçekten çocukmuşum gibi bana ters ters baktı. "Evet, işlerimiz var. Şimdi motosikletten in," tekrar telefonunu kontrol etti, "araç bir dakika içinde burada olacak. Hadi gidelim."

Öfkeyle motosikletin arkasından kayarak indim ve mini elbisemi en azından mahrem yerlerimi örtecek şekilde çekiştirdim. "Beni bırakmalarına ihtiyacım yok, kendim bir araç bulabilirim. Siktiğimin hiçbir şeyi için teşekkürler."

Mavi Gözlü... şey... mavi gözlerini devirdi ve motosikletine gaz verdi. "Akıllıca seçimler yap, Madison Kate Danvers." Bununla birlikte geldiğimiz yöne doğru basıp gitti. Batı Shadow Grove'a doğru.

"Hiç hoşuma gitmedi bu," dedi Yeşil Gözlü, Gri Gözlü'ye.

Gri Gözlü sadece omzunu silkti ama kaşlarını çatışı onunla aynı fikirde olduğunu söylüyordu. "Birisinin onu alacağını söyledi, ona inanıyorum. Hadi adamım, ortalık karışacak."

Yeşil Gözlü bir an bana baktı. Gözlerinde pişmanlık vardı. "Üzgünüm prenses. Eve sağ salim dön, tamam mı?"

Kaşlarımı çatıp hiçbir şey söylemedim, ikisi sokuk arkadaşlarının peşinden giderken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gözden kaybolduklarında kendi kendime "Sikeyim motorlarını," diye homurdandım. "Uber çağırıp eve giderim."

Of ya. Telefonum Bree'nin çantasında.

Bu düşünceyle paniğe kapıldım ama uzun sürmedi. Çünkü beni almaya gelen "araç" tam o anda belirdi; ışıkları, sirenleri ve tüm resmiyetiyle.

Araçtan inen polis memuruna "Hey, sanırım beni eve siz götüreceksiniz?" diye sordum. Mavi Gözlü bu işin icabına baktığını söyleyince ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu değildi.

Memurun ortağı da araçtan indi ve ikisi de yüzlerinde garip bir ifadeyle bana yaklaştı.

İlk memur "Hanımefendi, Gülen Palyaço Eğlence Parkı'ndan mı geliyorsunuz?" diye sorunca kaşlarımı çattım.

"Şey, evet? Sanırım..." Cümlemi tamamlamadım. Beni acımasız bir çete üyesinden kurtaran isimsiz, güzel bir adamın onları beni almaları için gönderdiğini düşündüğümü söylemek kulağa... aptalca geliyordu.

"Hanımefendi, bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi memur ve ben de başımı salladım. "Ama önce ceplerinizi kontrol etmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Kafam karışmıştı, başımı salladım. Daha önce polisle bu şekilde hiç muhatap olmamıştım, bu yüzden bunun standart prosedür olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geçerli bir neden olmadan üzerimi aramalarına izin verilmeyeceğinden en az yüzde seksen emindim ama itiraz edemeyecek kadar şoktaydım.

Kollarımı kaldırarak ikinci memurun ceplerimi kontrol etmesine izin verdim. Daha doğrusu... Yeşil Gözlü'nün kapüşonlusunun ceplerini. Mini elbisem o kadar dardı ki içine saklanacak bir şey bile sığmazdı. Memurun elleri olması gerekenden daha uzun süre oyalandı ve birinci memurun gözlerindeki o kurt bakışı midemi kaldırdı.

Sonunda ikinci memur bir şey bulmuş gibi elini cebinden çekti. "Bu nedir hanımefendi?" dedi ve anahtarlıktan sarkan bir anahtarı yukarı kaldırdı.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok. Üzgünüm, bu benim kapüşonlum değil."

Her iki memur da beni şüpheyle süzdü ve anahtarı tutan memur, el fenerini anahtarlığın üstüne çevirdi, sonra soğuk bir kahkaha attı.

"Vay vay, şuna da bak," diye mırıldandı ve yüzünde bir gülümsemeyle anahtarı meslektaşına uzattı. "Görünüşe göre bu gece parka nasıl girdiklerini bulduk. Bu bir Gülen Palyaço Eğlence Parkı anahtarı."

Yüzümdeki kan çekildi, midem sıkıştı. "O benim değil," dedim hemen. "Dediğim gibi, bu benim kapüşonlum değil."

Birinci memur yüzünde sinsi bir sırıtışla baktı. "Elbette değil. Sizi tutuklamadan önce bir isim veremezsiniz herhalde?"

Ona boş boş baktım. "Tutuklamak mı? *Ne*? Hayır, o benim anahtarım değil; ben bir şey yapmadım!" Artık panik atak geçiriyordum ama polisler etkilenmiş görünmüyordu.

"Hanımefendi, bize adınızı söyleyin," dedi ikincisi, kemerinden kelepçeyi çıkarıp bileklerime takarken bile sesi bıkkın geliyordu.

Şok beni uyuşturdu. "M-Madison Kate," dedim kısık sesle. "Madison Kate Danvers."

Polislerden biri donup kalırken diğeri tuhaf, ürpertici bir şekilde gülümsedi. Bunun soyadımın taşıdığı güçten kaynaklandığını varsaydım. Bana söylediği bir sonraki şeyi duymayı hiç beklemiyordum.

"Bu biraz zor olacak," dedi ilk memur. "Çünkü Madison Kate Danvers, bu gece Gülen Palyaço'da öldürüldü."

3. BÖLÜM

On bir ay sonra...

Önümde gıcırdayarak dönen bavul bandını izlerken yorgun gözlerimi elimle ovuşturdum. Epeydir burada bekliyordum, muhtemelen en son benim bavulum çıkacaktı. Harika.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp gerininceomurgamda zonklayan ağrı itiraz etti. Shadow Grove'a dönüş yolculuğu uzun sürmüştü, özellikle de ekonomi sınıfında. Babamın bir yıl önce beni neredeyse evlatlıktan reddettiğini düşünürsek, ucuz bilet hiç de sürpriz olmamalıydı ama koltuğumun iki iri yarı, terli yaşlı kadının arasına sıkışmış olduğunu gördüğümde boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalmıştım.

Bildiğim tek evi terk edeli sekiz ay olmuştu. Hakkımda açılan davalar ve işlemediğim suçlardan mahkûm edilmemin üzerinden on bir ay geçmişti.

Karnıma bir öfke saplandı, dudaklarım gerildi. Kamboçya'da dönüştürülmüş bir manastırda, uzaktan bir teyzemle yaşadığım süre boyunca, öfke benim daimi yoldaşım olmuştu.

Onunla geçirdiğim zamandan ya da oradaki yetimhaneler için birlikte yaptığımız çalışmalardan pişmanlık duymuyordum. Babam, davalarımın sonuçlarına katlanmamın kendisinin kamuoyundaki imajı için daha iyi olacağına karar vermiş

ve kefaletimi ödemeyi reddetmişti. Benim için yaptığı tek şey, duruşmamın hızla görülmesi ve yıllarca hapiste çürümememem için birkaç yetkiliye ödeme yapmaktı. Böylece, duruşmamın görüldüğü üç aylık sürede Shadow Grove İlçe Hapishanesi'nde tutulduktan sonra, dünyanın bir ucuna gönderilmek ve hayatım dediğim bu felaketten uzaklaşmak bir bakıma rahatlatıcı olmuştu.

Birisi karanlık düşüncelerimi delip geçerek "Hey," diye seslendi, "sen *osun*, değil mi? Madison Kate Danvers?" Orta yaşlı bir kadındı, elinde az önce banttan aldığı bavul vardı. Yüzü öfkeli ya da suçlayıcı değil, sadece meraklıydı.

Başımı hafifçe salladım. "Benim." Sesim paslı ve kuruydu, haftalardır kimseyle konuşmamıştım. Yani bakıcım Marie Teyze öldüğünden beri.

Kadın da başını sallayıp dudaklarını düşünceli bir ifadeyle büzdü. "Zor bir dönemden geçtin, evlat. Baban İsyan Gecesi'nden sonra olanları idare ediş şeklinden dolayı gerçekten utanmalı."

Hızla nefes alıp içimde sürekli var olan öfkeyi kontrol etmek için sessizce beşe kadar saydım. "Evet, gerçekten öyle."

Babamı savunmak bana düşmezdi. Olayları *gerçekten* de kötü idare etmişti. Halkla ilişkilerini kurtarmak için kendi kızını günah keçisi yapması, yaptığı şeylerin en hafifiydi. Yine spot ışıklarının uzağında kalmayı tercih etmişti.

Tutuklandığım gece –Gülen Palyaço'daki kavga gecesi– bütün Shadow Grove kasabası altüst olmuştu. Doğu *ve* Batı. Sonraki günlerde, milyonlarca dolarlık maddi hasar ve birkaç ölümle sonuçlanan çok sayıda isyan yüzünden, medya o geceye İsyan Gecesi adını vermişti. Olayların çoğunu kaçırmıştım, gecenin başında bir polis aracında kelepçeliydim, kalanında ise nezarethanedeydim.

Ama bu durum, beni Shadow Grove'un en şiddetli olayının arkasındaki "beyin" olarak etiketlemelerini engellememişti.

Suçlamaların ne kadar saçma olduğu önemli değildi, beni günah keçisi yapmak niyetindeydiler.

Görünüşe göre, Gülen Palyaço'da Azrailler ve Tayflar arasında çıkan kavgalar bardağı taşıran son damla olmuştu. Uzun zamandır savaşın eşiğindeydiler ve o gece –İsyan Gecesi– patlama noktasıydı.

"Evine hoş geldin kızım," dedi kadın, sonra da omzuma anlayışlı bir şekilde dokundu. "Yeni, parlak Shadow Grove'u tanıyamayacaksın bile."

Ona gergin bir şekilde gülümsedim ve kadın uzaklaşırken dikkatimi yeniden yürüyen banda çevirdim. Neyi kastettiğini biliyordum elbette. İsyan Gecesi'nin ardından, her daim fırsatçı olan babam, yıkılan binaları yapılandırıp şehrin iki yakasını birleştirerek kendi imajını parlatma fırsatı yakalamıştı. Sözüm ona, Shadow Grove'da uzun süredir var olan sınıf ayrımını ortadan kaldıracaktı. Eskiden Doğu ve Batı Shadow Grove arasındaki sınıra kurulan yeni üniversite, onun en yeni halkla ilişkiler gösterisiydi. Ama artık yükseköğrenimime devam etmek istiyorsam *tek* seçeneğim buydu.

Sonunda rengi solmuş bavulum göründü ve rahatlayarak bir nefes verdim. Sahip olduğum her şey bu bavulun içindeydi. Her şeyim. Shadow Grove'daki tüm kıyafetler, ayakkabılar, arabalar onundu. Babamın. İsyan Gecesi'nden önceki her şey, o akşamki çeşitli kundaklamalarla evimiz ateşe verildiğinde yanmıştı.

Bavulumu arkamda sürükleyerek küçük havaalanından çıktım ve boş taksi durağını görünce olduğum yerde kalıverdim. Tabii ya. Valizimin gelmesi o kadar uzun sürmüştü ki hiç taksi kalmamıştı.

"Bu kadar mı?" Arkamdan gelen derin, melodik ses irkilmeme neden oldu ve arkamı dönerken küçük bir çığlığı yuttum.

Karşımdaki hoş adama bakarak "Sen!" diye hırladım. Saçları, on bir ay öncesine kıyasla daha kısa ve düzgündü. Karamel tonundaki kahverengi saçları, güneş ışığında daha açık görünüyordu. Ama o lanet çelik grisi gözler aynıydı; uzun kirpiklerle çevrili, delici gözler.

Geniş, kendinden emin bir sırıtışla yüzüme baktı. Dilindeki *piercing*, ışıltısıyla dikkat çekiyordu.

Yumruğu burnuna geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ah güzel, Kody bana elli papel borçlandı. Beni hatırlamayacağını düşünüyordu." Çelik grisi gözlerinden birini sanki bir tür sırrı paylaşıyormuşuz gibi kırptı. "Belli ki kadınlarda bıraktığım etkiyi hafife almış. Ne kadar kısa sürerse sürsün, sonuç değişmez."

Ona şaşkınlıkla gözlerimi kırparak baktım. Bu pisliği son gördüğümde, ben *onların* işlediği suçlar yüzünden tutuklanmadan birkaç dakika önce, iki arkadaşıyla birlikte gecenin karanlığında ortadan kayboluyordu.

"Ne kadar yüzsüzsün," demek üzereydim ama o sıcak, kontrolsüz öfke boğazıma doğru tırmanırken kendimi zor da olsa tuttum. Bu duyguları bastırmayı öğrenmek için ne kadar uğraşmış, ne kadar emek vermiştim... Şimdi ise her şey bir anda altüst olmak üzereydi. Shadow Grove'a döneli bir saat bile olmamıştı ve Kamboçya'da geçirdiğim sekiz ay hiç yaşanmamış gibi olabilirdi.

Ama buna hazır değildim. Bana *tuzak kuran* üç kişiden biriyle bu kadar çabuk yüzleşmeye hazır değildim. Damarlarımda dolaşan ham, ilkel *nefreti* beklemiyordum.

Adam *piercing*'li kaşını kaldırarak devam etmemi bekliyordu. Onu sadece Zane'den kaçarken, o karmaşanın içinde birkaç dakikalığına görmüştüm; bu yüzden yüzü anılarımda silikleşmişti. Ama karşımdaki herif gerçekten çok etkileyiciydi. Kısa kollu bir gömlek giymişti ve sol kolunda inanılmaz detaylı bir dövme vardı.

Üzerimden korkuyla hafif bir ürperti geçti. Eğer *o* buradaysa... bu, diğer ikisiyle de karşılaşacağım anlamına mı geliyordu? Mavi Gözlü ve Yeşil Gözlü, İsyan Gecesi'nde beni Zane D'Ath'ten ve muhtemelen acı dolu bir sondan kurtarıp sonra da *kendi* işledikleri suçlar yüzünden polise teslim eden o iki mükemmel adam.

İsyan Gecesi'ni düzenlediğime dair saçma sapan suçlamaları sürdürmek için ne kadar kirli cebi doldurmuş olurlarsa olsunlar, sonunda suçlamalar delil yetersizliği nedeniyle düşmüştü. Ve bu da tamamen yerindeydi. Ama o zamana kadar olan olmuş, her şey çoktan altüst olmuştu. Okuldan atılmış, Ivy League* üniversitelerinden birinden aldığım erken kabul iptal edilmişti. Babam ise beni Kamboçya'ya sürmüştü. Son senemi uzaktan, yazışarak tamamlamıştım ama bu bana sadece çok kısıtlı imkânlar sağlamıştı.

Bu senin kendi güvenliğin için, Madison Kate.

Kilit altında tutulduğum üç ay boyunca güvenliğimi umursadığından değildi.

Yine de beni paketleyip ikinci kez bile arkasına bakmadan dünyanın öbür ucuna gönderene kadar defalarca bu bahaneye sarılmıştı. Gülen Palyaço'nun içinde ölen, Bree'yle birlikte cesedine rastladığımız o sarışın kız, *benim* kimliğimi kullanıyormuş. Gecenin erken saatlerinde Bree'nin arabasından cüzdanımı çalmış ve olay yerine gelen sağlık görevlileri de onun ben olduğumu varsaymıştı.

Neden varsaymayacaklardı ki? Yüzlerce paniklemiş, sarhoş seyircinin arasında ezilmiş bir bedenden sağlıklı bir yüz teşhisi yapmak zaten imkânsızdı. Kimliği hâlâ tespit edilememişti ve "kimliği belirsiz" olarak toprağa verilmişti.

* Akademik mükemmellikleri, zengin tarihleri ve seçici kabul süreçleriyle bilinen, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sekiz prestijli özel kolej ve üniversite. *-ç.n.*

Tabii ki bu da babamın hedefin ben olduğuna inanmasına yol açmıştı. Birisi kasıtlı olarak kızını öldürmeye çalışmıştı... bu yüzden uzaklara gönderilmiştim. *Kendi güvenliğim için.*

"Ne istiyorsun?" diyerek tersledim onu, kollarımı göğsümde kavuştururken. Bol, keten bir pantolon, bebek mavisi bir atlet ve özensiz, el örgüsü bir hırka giyiyordum. Bir yıl önceki Madison Kate'e hiç benzemiyordum... saçlarım hariç. Marie Teyzem öldüğünde ve babam beni eve çağırdığında çok öfkelenmiştim. Beni en son nasıl gördüğünü ona hatırlatmak istercesine, saçlarımı Shadow Grove'dan ayrıldığım zamanki gibi koyu bir gül rengine boyamıştım. Saçlarımın pembe boyası, boktan hücre şampuanları yüzünden biraz solduktan sonra, aslında gerçekten güzel bir tona dönüşmüştü.

Ama hâlâ ne kadar saftım. Babam beni almaya bile tenezzül etmemişti.

Dövmeli, *piercing*'li ve çelik grisi gözlü yakışıklı oğlan yine sırıtıyordu. Bu arada, derdi neydi? Kimse bu kadar çok gülümsemezdi.

"Seni eve ben bırakacağım," dedi bana, başıyla "sadece taksiler" yazan alana park edilmiş şık, gümüş rengi bir arabayı işaret etti. "Baban... şey... gelemedi."

Acı bir kahkaha attım. "Hadi canım," diye cevap verdim. "Yeni annemi becermekle çok mu meşgul?" Gri Gözlü burnunu kırıştırdı, ben de iç çektim. "Her neyse. Onun için falan mı çalışıyorsun?" Bu pisliği ve iki arkadaşını hadım etmeyi ne kadar çok istesem de... duş almayı daha çok istiyordum. Tüm günü uçakta geçirmek, duşu neredeyse kutsal bir şeye dönüştürüyordu.

Başını hafifçe iki yana salladı, sonra tekrar arabayı işaret etti. "Yolda anlatayım, ne dersin? Epey yorulmuşsundur. Singapur'dan uçuş nasıldı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Siem Reap'tan geldim," diyerek nereden uçtuğum konusunda onu düzelttim. "Acayip uzundu."

Bu herifle boş muhabbet yapacak havada değildim.

"Tamam, yani..." Bir adım öne çıkıp valizime uzandı.

"Yanisi falan yok." Valizimi elinden kaptım ve birkaç adım geri çekildim. Gri Gözlü'nün arkasından bir taksi yaklaşıyordu ve bu ulaşım şeklini daha fazla tercih ederdim. Elimi uzatıp taksiye doğru salladım.

"Ciddi misin?" diye sordu, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "Buraya sadece seni almaya geldim."

Omzumu silkip taksi şoförünün valizimi almasına ve bagaja koymasına izin verdim. "Peki o zaman, ilk olarak, bir saat önce indiğimde burada olmalıydın. İkinci olarak da haneye tecavüz ve adam öldürme suçlarını üstüme atmamalıydm. O yüzden sağ ol ama ben almayayım Gri." Püsküllü, bohem el çantamın askısından güneş gözlüğümü aldım ve burnumun üzerine yerleştirdim. "Seni bir dahaki görüşümde bu kadar nazik olmayacağım. Yolumdan çekil."

Ağır adımlarla taksinin arka koltuğuna oturdum ve kapıyı çarparak kapattım. Pencere yarıya kadar açıktı, o yüzden şoför yerine dönüp arabayı çalıştırırken Gri Gözlü'nün bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Ne?" diye sordum. Duyamasam bile son sözü söylemesine izin vermeyi reddediyordum.

"*Steele** dedim. Benim adım Steele, Gri değil." Çileden çıkaran sırıtışı yeniden genişledi, dilindeki metal çivi parladı ve çelik grisi gözlerinden birini kırptı. "Yaklaştın ama."

O sırada taksi kaldırımdan uzaklaşınca cevap verme gereği duymadım ve bir iniltiyle başımı koltuğa bıraktım.

Steele. Ne aptalca bir isimdi. Ona yakışıyordu.

---

* "Çelik" anlamına gelen *steel* kelimesi ile benzerlik taşır. *-ç.n.*

Taksinin GPS'i babamın yeni evine beş dakika kaldığını gösterdiği sırada cebimdeki telefon titredi.

"Alo?" Ekrana bakma zahmetine bile girmeden cevap verdim. Numaram sadece iki kişide vardı ve biri ölmüştü.

"Madison Kate." Babamın sert sesi hattın diğer ucundan yükseldi. "Yola çıkmadan önce seni görmeyi umuyordum ama Steele az önce sensiz döndü."

Gözlerimi devirdim ve ona bağırmamak için dilimi ısırdım. İsyan Gecesi'nde beni lunaparktan çıkarıp yolun kenarına bırakan üç erkekten bahsettiğimde bana inanmamıştı. Çalınan anahtarın cebimde olmasının tek sebebinin, üzerimdeki kapüşonlunun muhteşem, flörtöz, yeşil gözlü bir oğlana ait olduğuna inanmamıştı. O yüzden şimdi de Steele'in olaya karıştığını söyleyerek nefesimi boşa harcamayacaktım. Hayır, o ve arkadaşlarının hayatımda sebep olduğu yıkım için kendi intikamımı almam gerekecekti.

"Yabancıların beni eve bırakmasını kabul etmem," diye cevap verdim biraz da alaycı bir tavırla. "Neden beni almaya kendin gelmedin? Beni aylar süren bir sürgüne gönderdikten sonra tek çocuğunu görmek isteyeceğini sanmıştım."

Babam bıkkın bir ses çıkardı, arka planda bir kadın sesi duyuldu. Iyy. Cherise. Yeni kız arkadaşı. *Bu* tanışma için kesinlikle sabırsızlanmıyordum.

"Söylediğime eminim, Madison Kate," diye cevap verdi babam, sesi sinirli ve dalgın geliyordu. Ne kadar boktan ve ihmalkâr bir ebeveyn olduğu hakkındaki yorumumu dikkate bile almamıştı. "Cherry ve ben bugün İtalya'ya gidiyoruz."

Acıtmamalıydı. Canımı yakmamalıydı. Kamboçya'dayken beni *bir kez bile* ziyaret etmemişti ve sadece mecbur

kaldığında aramıştı. Ama yine de eve döneceğim gün eskortuyla tatil planladığını duymak... Evet, bu acıtmıştı işte.

"Doğru ya," dedim, sesim düz ve duygudan yoksundu. "Tabii ki. Sanırım unutmuşum." Ya da bana hiç söylememişti. "Ne kadar süre yoksun?"

"Sekiz hafta. Ama merak etme, odan senin için hazırlandı."

İç çekmemek için çenemi sıktım. Odam. Yeni evini hiç görmemiştim bile. Eski evimiz –içinde büyüdüğüm ve annemin öldürüldüğünü gördüğüm ev– İsyan Gecesi'nde harap olan birçok evimizden biriydi.

"Tamam, tabii. İki ay sonra görüşürüz sanırım." Tüm çabalarıma rağmen sesim buruktu.

Telefonun arka planında daha fazla mırıltı oldu, Cherise babama bir şeyler söylüyordu, sonra babam tekrar konuştu. "Sağ ol hayatım. Zaten çok yalnız olmayacaksın. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa oğlanların sana yardım edebileceğinden eminim."

Bir dakika, ne? Oğlanlar mı? Ne oğlanları?

"Baba–" diye başladım ama lafımı kesti.

"Gitmem gerekiyor, arabamız geldi. Pazartesi günü beni arayıp SGÜ'deki ilk gününün nasıl geçtiğini anlat. O projenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Cevabımı bile beklemeden telefonu kapattı, elimdeki telefonu camdan fırlatmamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Bir dakika sonra camları karartılmış bir Rolls Royce yanımızdan süzülerek geçti, o olduğunu anlamıştım. Eve dönmem için iki dakika daha bekleyememişti bile.

Piç kurusu.

Sözleri mideme bir yumru gibi oturmuştu. Hangi *oğlanlar* bana yardım edebilirdi ki? Beni havaalanından alması için Gri Gözlü'nün –Steele'in– gönderilmesi... Babamın evinde bulacağım şeye dair içimde ciddi kötü bir his vardı.

Şoför "Burası mı?" diye sorunca dikkatim dağıldı.

Pencereden dışarı baktım ve yüksek, süslü kapıların ardındaki devasa malikâneyi gördüm. Demirin üzerine Danvers'ın D'si olan süslü bir monogram işlenmişti. Off, Samuel Danvers çok kibirliydi.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdim iç çekerek. Adamın parasını çantamdan çıkardığım buruşmuş banknotlarla ödedim –uzakta olduğum süre boyunca dolarlar dokunulmamış bir şekilde kalmıştı– ve sonra bagajdan bavulumu aldım.

"İyi misin, kızım?" diye sordu taksici, arkamdaki monolitik yapıya temkinli bir bakış atarken.

Yüzümde gergin bir gülümseme vardı. Yanılmış olmamayı dileyerek "İyi olacağım," diye cevap verdim. "Teşekkürler."

Adam başını salladı, sonra arabasına binip uzaklaştı ve beni ayağımın dibinde bavulumla öylece bıraktı. Ön kapıları açmak için lanet bir şifrem bile yoktu; ne kadar da berbat bir durumdu bu.

"Çok teşekkürler baba," diye mırıldandım içimden ve interkoma yöneldim. Onu arayıp sorabilirdim ama beni görmek için beklememesine çok kızmıştım. Umarım bu "oğlanlardan" biri beni içeri alırdı. O da olmazsa, babamın her zaman gölgelerde dolaşan çalışanları olurdu.

Zile uzun uzun bastım, sonra güvenlik kamerasının açıldığını duyunca kıpırdanarak orada durdum. Kimse konuşmadı ve ben de sinirli iç çekişimi bastırdım.

Beşe kadar say.

Nefes al.

"Orada olduğunu biliyorum, pislik herif," diye tersledim. Ups, belki de ona kadar saymalıydım.

"Sana yardımcı olabilir miyiz?" Yumuşak bir erkek sesiydi. Steele değildi... Öyle olduğunu sanmıyordum. Belki bir uşaktı? Ama babamın işe aldığı yardımcılar nezaketi bambaşka bir seviyeye taşırlardı. Çoğunlukla görünmezlerdi ve göründüklerinde de kusursuz bir şekilde davranırlardı.

"Evet, beni içeri alabilir misin? Babam bana kapının şifresini vermeyi unuttu." Kameraya baktım, kollarımı kavuşturdum ve sinirli bir şekilde ayağımı yere vurdum.

Sonra uzun bir duraklama daha oldu. "Sen bağımsız bir kadınsın, Madison Kate. Ne de olsa havaalanından buraya kendi başına geldin. Eminim bir yolunu bulabilirsin."

O –*her kimse*–bana gülüyor gibiydi.

Şerefsiz.

Güvenlik kamerasına ortaparmağımı gösterip bavulumu kapının üzerinden fırlatmam, sonra da babamın gösterişli, ferforje monogramını kullanarak o lanet kapıya tırmanmam sadece iki dakikamı aldı. Nefes nefese diğer tarafa atladım, sonra da ellerimle pantolonumu silkeledim. *Daima* tasarım elbiselerden ve yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan "Danvers" görünümümü terk edeli uzun zaman olmuştu ve hiç bu kadar rahat olmamıştım. Kendi aile evine izinsiz girmek gibi işleri kolaylaştırdığı kesindi.

Bavulumu taş döşeli araç yolundan ana eve kadar sürüklemem tam beş dakika sürdü. Birinin beni izlediğini ve güldüğünü hissedebildiğim beş dakika.

Bu pislik her kimse, benimle uğraşmak için yanlış günü seçmişti. Yanlış *yılı*.

"Geri dönmeyi başarmışsın," dedi Steele evin yan tarafından çıkagelirken. Yüzünde geniş, alaycı bir sırıtış vardı. Elindeki kirli bir bezle parmaklarını siliyordu. Omzunun üzerinden baktığımda, yarı açık garaj kapısını ve içinde kaputu açık duran parlak gümüş rengi arabasını görebiliyordum.

"Evet başardım," diye cevap verdim gözlerimi kısarak. "Sen neden buradasın?"

Sırıtışı daha da genişledi ve yağlı paçavrayı yırtık siyah kotunun arka cebine soktu. "Ah, bilmiyor muydun? Ben burada yaşıyorum."

4. BÖLÜM

Ön kapının çarpması, devasa fuayede bir silah sesi gibi yankılanınca yüzümü buruşturdum. Kapıyı itip açarken bunu hedeflememiştim ama öfkemin beni ele geçirmesine engel olamıyordum. Yine.

Steele arkamdan "Madison Kate, bekle," diye seslendi ama hiç havamda değildim. Dönüp ona baktım, belime kadar uzanan pembe saçlarım bir süper kahraman pelerini gibi arkamdan savruldu.

"Sadece odamın yerini göster," dedim, yarı rica eder yarı emir verir gibi. "Duş aldıktan sonra babamı arayacağım. O kadar insan arasından neden *senin* burada yaşadığına dair harika bir açıklaması olduğuna eminim."

Elini kısa kahverengi saçlarının arasından geçirirken geride bir yağ lekesi bıraktı. "Ya da iki saniyeliğine sakinleşip açıklamama izin verebilirsin. Biz zaten her şeyi bildiğini sanıyorduk."

"Biz mi?" diye tekrarladım, sonra babamın çoğul *oğlanlar* ifadesini kullandığını hatırladım. "Harika. Senden birkaç tane daha var yani." Burnumun köprüsünü sıktım, yükselen migreni durdurmak için işe yaramayacağını bile bile gözlerimi yumdum.

"Ortaya çıkma zamanın gelmişti, prenses. Shadow Grove'a dönmeye korktuğunu düşünmeye başlamıştık." Ses tanıdıktı. Hem de acayip tanıdıktı. On bir aydır aklımda yankılanıp duran, ona yaşattıkları için bedel ödeteceğim binbir acı verici senaryoda başrolde oynayan o sesti.

Gözlerimi birden açtım ve o unutulmaz bebek mavisi gözlere kilitlendim. "*Sen!*" diye hırladım, sıktığım yumruğumu savurup o muhteşem adamın burnunun tam ortasına bir yumruk indirmeye yeltendim.

Eğer deli gibi hızlı refleksleri olmasaydı, kesinlikle burnuna inerdi. Ama şimdilik sadece elmacıkkemiğini bulabilmiştim. Dengemi kaybettim, sendeledim.

Mavi gözlü çekici herif "Siktir!" diye bağırdı elini yanağına götürerek.

Bense çirkin İran halısına yüzüstü çakılmaktan bir çift elin son anda belimden tutup beni havada yakalaması sayesinde kurtuldum.

"Senin derdin ne lan?" diye kükredi Mavi Gözlü, o sırada beni düşmekten kurtaranın kollarında dönerken bir başkası –üçüncü yardakçı– aniden ama hafifçe dudaklarımdan öptü. Yeşil Gözlü.

"Selam güzelim." Sırıttı, zümrüt gözleri muziplikle parlıyordu. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. Saçına bayıldım." Uzun, gülkurusu saç tutamlarımdan birini kıvırdı ve göz kırptı. Az önce öptüğü yer hâlâ karıncalanıyordu ve içimde birbirine zıt duygular hızla akıp gidiyordu.

Ne. Oluyor. Lan?

Kendimi onun kollarından kurtardım ve izinsiz öpücük için suratına bir tokat patlattım. Sonra üçüyle de arama ciddi bir mesafe koydum.

"Bütün bunlar gerçekten yaşanıyor olamaz," diye mırıldandım yüksek sesle. "Biriniz babamın evinde ne *halt* ettiğinizi açıklasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun ki..."

"*Ne için* yardımcın olsun?" Mavi Gözlü benimle alay ediyordu. Yanağında ve sağ gözünde kırmızı bir iz oluşmaya başlamıştı bile ve bu beni fazlasıyla tatmin etmişti. Asıl hedefim burnuydu ama yine de canını acıtmış olmayı umuyordum.

Başımı yavaşça iki yana salladım, bir yıldır biriktirdiğim öfke ve nefretle gözlerimin dolmasına izin verdim. "İnan bana, öğrenmek istemezsin. Beni haneye tecavüzle suçladığın ve neredeyse adam öldürmekten hapse attıracağın için sana zaten bir tane borçluydum." Sesim iğneleyiciydi, duvardaki boyayı sökecek kadar keskindi.

"Ne?" diye sordu Yeşil Gözlü, alnını kırıştırarak. Ama bu tepkisi sadece içimdeki öfkeyi körükledi.

Ona, sonra diğer ikisine küçümseyen bir gülümsemeyle baktım. "Ah, yani *hiçbir* ilgim olmayan bir bokun cezasını çekmem için beni Shadow Grove polisine ellerinizle teslim etmemiş gibi mi yapacaksınız?"

Yeşil Gözlü en azından biraz utanmış gibi görünme inceliğini gösterdi. Steele sadece kaşlarını çattı. Peki ya Mavi Gözlü? Dövüşmeye hazır görünüyordu. *Göster hünerlerini, tatlı çocuk.* İçimde bir yıllık nefret birikmişti ve dışarı çıkmak için can atıyordu.

"Peki öyleyse," dedi Mavi Gözlü, bu küçük ekibin liderinin o olduğu izlenimine kapıldım. İçlerinde en uzun olan o değildi, Yeşil Gözlü ondan birkaç santim uzun gibiydi ama en heybetli görünen oydu. Sanki bir yere girdiğinde insanların eğilip sinmesine alışkınmış gibi bir duruşu vardı. "Umarım o meditasyon inzivasındayken affetmeyi ve unutmayı öğrenmişsindir çünkü pazartesi günü dersler başladığında okula birlikte gitmekle kalmayacağız... neredeyse aile olacağız."

Yaklaşık on altı kez gözlerimi kırpıştırdım. Sonra "Pardon?" dedim öfkeyle.

Dudakları zalim, tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bilmiyor muydun? Annem babanla çıkıyor. Yeni Shadow Grove Üniversitesi'ne başladığımızda üçümüze de kalacak yer teklif edecek kadar nazikti baban."

İnanamayarak başımı iki yana salladım. Nasıl olur da babam bunu bana söylemezdi? Evinde üç yabancı erkek kalıyorsa, bu biricik kızına *öncelikli* olarak vermesi gereken bir bilgi olmalıydı. Öte yandan, beni karşılamaya bile tenezzül etmemişti.

"Bu bir şaka olmalı," diye mırıldandım, elimle yüzümü sıvazladım. "Böyle bir şey olamaz. Ben bu kadar şanssız değilim."

"Genelde böyle tepkiler almayız," diye mırıldandı biri. Yeşil Gözlü'ydü sanırım.

"Kapa çeneni, Kody," diye homurdandı Steele. Gözlerimi açtım ve Steele'a gözlerimden resmen lazer ışınlar saçarak baktım.

"Bana odamın yerini gösterir misin?" Steele içimde en az öfke ve tiksinti uyandıran kişiydi ve malikânede saatlerce amaçsızca dolanmaya hiç niyetim yoktu. "Altı gün falan uyumam lazım, sonra babamı arayıp bu işi çözeceğim. Eminim üçünüze başka bir yerde güzel bir otel ayarlayabilir."

Mavi Gözlü alaycı bir tavırla kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Sana o konuda iyi şanslar, prenses." Gitmek için döndü ve Yeşil Gözlü'ye –Kody'ye– imalı bir bakış attı.

Güzel ve öfkeli arkadaşının ardından kaşlarını çatarak bakan oğlana dönüp "Hadi peşine takıl bakalım, köpekçik," diye alay ettim. "Efendin seni çağırıyor."

Yeşil Gözlü yine kaşlarını çatarak bana baktı, kafası karışmış ve incinmiş görünüyordu, sonra bir elini dağınık platin sarısı saçlarının arasından geçirdi. Boyun eğmiş bir şekilde içini çekti ve uslu bir fino köpeği gibi antreden çıkan arkadaşını takip etti.

Steele "Madison–" diye söze başladı ama sertçe başımı salladım.

"Söyleyeceğin *hiçbir* şey İsyan Gecesi'nde üçünüzün benden aldıklarını geri getirmez," dedim ona, sesim buz gibiydi. "Ne özür ne de güzel sözler kırdığınız şeyi onarabilir. Sadece bana odamın yerini göster, sonra da yolumdan çekil."

Steele'in kaşları, gri gözlerinin üzerinde derin çizgiler oluşturacak kadar çatılmıştı ama sadece içini çekti ve bavulumu devasa büyüklükteki merdivenin dibinde bıraktığım yerden aldı. O kadar hızlı davranmıştı ki gidip elinden kapmak çocukça olurdu. Bu yüzden yumruklarımı sıktım ve geniş basamaklardan çıkarken onu takip ettim.

İsteğime saygı duyup kapalı bir kapının önünde durak-sayana kadar tekrar konuşmadı. Kapının özel bir yanı yoktu –koridor boyunca birbirinin aynısı olan en az yarım düzine kapının önünden geçmiştik– ama belli ki burası benimdi.

Omzunu hafifçe silkerek "Baban Cherry'den odanın dekorasyonuna yardım etmesini istedi, o yüzden berbat olabilir," diyerek beni bilgilendirdi. "Her neyse. Akşam yemeği için pizza sipariş edecektik çünkü çalışanlar cuma geceleri izinli. Neli seversin?" Ona ters ters baktım, o da bana alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Herkes yemek yemeli, Madison Kate."

Başımı salladım ve yatak odamın kapısını açtım. "Tanrım," diye inledim.

Steele arkamdan "Iyy," diye mırıldandı, odanın içine göz atarken hızlı bir nefes aldı. "İçimden bir ses... Cherry'nin hep bir kızı olsun istediğini söylüyor."

Dehşete kapılmış ve nutkum tutulmuş bir hâlde ona döndüm. Bütün oda pembeydi. Hayır, sadece pembe değildi. Canlı, genç kız pembesi gibi bir pembeydi... "Duvarlar *simle* mi boyanmış?"

Steele gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi ama hakkını vermek gerekirse, gözleri eğlenceyle dolup taşmasına rağmen dudakları sadece hafifçe kıpırdamıştı. "Sanırım saçlarınla uyumlu olsun istemiş."

Bakışlarım bıçak gibi keskinleşince kahkahasını daha fazla tutamadı ve önce hızlı bir kahkaha attı, sonra tek elini yakışıklı yüzünde gezdirdi; sanki kahkahasını fiziksel olarak silebilirmiş gibi eliyle yüzünü ovalıyordu. "Bak, bunu düzeltiriz. Birkaç kat boya dünyalar kadar fark yaratır."

Neredeyse yardım teklifini kabul edecektim. Neredeyse. Pamuk şeker pembesi yatak odası o kadar berbattı ki... Alt kattaki dangalağın bana "prenses" demesine şaşırmamak lazımdı.

Ama... "Sanırım üçünüz yeterince şey yaptınız," dedim alçak, nefret dolu bir sesle. Olumsuz duygularım tüm bedenimi yakıp geçiyor, saldırmam için beni zorluyordu.

Bavulumu elinden aldım ve yatağın ayakucuna bıraktım. Hırkamı da üzerimden çıkarıp özensizce yere bıraktım. Ellerimi belime dayayıp Steele'e döndüğümde gri bakışlarının dar kesim mavi atletimin üzerinde gezindiğini fark ettim. Siyah sutyenimin kenarları görünüyordu ama umurumda bile değildi, sonuçta kıç tıkacı değildi ya, sadece bir sutyendi.

Gözlerimi kısarak "Aman üstü kapalı şekilde falan yapma," diye homurdandım. Beni süzerken yakalandığı için en ufak bir suçluluk bile hissetmiyor gibiydi. Pislik.

Steele sadece omzunu silkti ve bana o seksi, yamuk gülümsemelerinden birini sundu. "Beni suçlayabilir misin? İsyan Gecesi'nde tanıştığımızda o siyah kapüşonlunun içinde kayboluyordun. Böyle..." vücudumu işaret etti ve bakışlarım daha da sertleşti "...biri olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Ah evet, cebinde suç delili anahtar bulunan kapüşonlu mu? O mu? *Hiçbir* ilgim olmayan suçlardan yargılanırken üç

ay boyunca lanet olası bir hapishanede çürümeme neden olan hani? O kapüşonlu mu?" Evet, boşa kürek çekiyordum ama umurumda değildi. Bu şerefsizler o gece hayatımı ne kadar berbat ettiklerinin farkında değillerdi; lanet olsun ki bunu anlamalarını *sağlayacaktım.* Bir şekilde.

Steele, sanki tepesi atmış gibi derin bir nefes verdi.

Ciddi mi ya bu?

"Bak, Madison Kate, ne düşündüğünü biliyorum–"

"*Düşünmüyorum,*" diye tısladım ona ve her ne geveleyecekse başlamadan önce susturdum. "*Biliyorum.* Alt kattaki arkadaşlarının bana tuzak kurduğunu biliyorum. Şimdi de babamın evinde mi yaşıyorsunuz? Ne sikim dönüyor burada, Steele?"

Dudakları başka bir yarım gülümsemeyle seğirince suratına bir tokat yapıştırarak onu silmek istedim. Ya da belki de öperek. Fakat bu fikri ortaya atan ben değildim, bu sadece bir yıldır susturulmuş libidomun sesiydi. Yine de o *piercing*'li diliyle neler yapabildiğini merak etmiyor değildim.

"Peki o zaman... Pizzalar geldiğinde sana seslenirim. Bir tercihin var mı?"

Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım, bu ani konu değişimiyle biraz afallamıştım.

Steele burnunu kırıştırıp dilini şaklattı, dilindeki *piercing* dişlerine çarpıp ses çıkardı. "Ya hep ya hiç tarzında bir kıza benziyorsun. Karışık mı istersin yoksa sade peynirli mi?"

Küplere binerek aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapattım ve onu göğsünden koridora doğru ittim. Göğsünün ne kadar sıkı ve belirgin olduğunu ya da yakasından görünen dövmenin alaycı izlerini düşünmemek için *gerçekten* çok uğraştım. Bunun yerine kapıyı yüzüne kapattım ve öfkeyle yüzümü ellerime gömdüm.

"Tamam, ikisinden de sipariş edeceğim!" diye bağırdı kapının arkasından Steele. "Birlikte yaşarken çok eğleneceğimiz şimdiden belli!" Sonra da o boğuk, gırtlaktan gelen kahkahasını attı. Ayak sesleri uzaklaşırken içimde bir yerlerde kıvılcımlar çaktı, karnımın tam ortasında bir yangın gibi yayılıyordu. Bağırmak ve çığlık atmak istiyordum. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Ama bu Marie Teyze'nin geçen yıl boyunca bana öğretmeye çalıştığı her şeye aykırıydı.

Kamboçya'da kapısında bitiverdiğimde Marie Teyzem ne kadar kızgın olduğumu görmüştü. Nasıl nefretle dolu olduğumu. Elinden geleni yapmıştı, hakkını yiyemezdim. Ama ben berbat bir meditasyon öğrencisiydim ve içimdeki duyguları iyice gömüp daha da çürütmüştüm.

"*Siktir*!" Ellerimin içine doğru bağırırken sesimin birazını boğdum.

Yorgun, şaşkın ve deli gibi sinirli bir hâlde fırfırlı, pembe-mor yatak örtüsünün üzerine uzandım ve yastıklara doğru çığlık attım. İşim bittiğinde, bedenimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Bir... iki... üç... dört... beş...

Her sayıyla birlikte sakinleştirici nefesler ciğerlerimi doldurdu ama kalbimdeki zehri eritmeye pek yaramıyordu. Mahvolmuştum; bunu aylar önce kabullenmiştim. Şimdi tek istediğim o piçleri de kendimle birlikte dibe çekmekti. Steele'in tutuklanmamda doğrudan bir payı olduğu söylenemezdi, bunu kabul etmeye hazırdım ama diğer ikisi için aynı şeyi söyleyemezdim. Cebinde anahtar olan kapüşonluyu bana yeşil gözlü Kody vermişti. Peki ya Mavi Gözlü? Beni doğrudan polislerin ellerine teslim etmişti. Beni tam olarak doğru zamanda nereye bırakacağını biliyordu. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve Steele'in flörtöz hâlleri bu gerçeği değiştiremezdi.

"Orospu çocukları," diye fısıldadım yüksek sesle, uzun bir nefes verdim. Çok yorgundum, uzun uçuş yüzünden kaslarım ağrıyordu ve gözkapaklarım zımpara kâğıdı gibiydi. Önümüzdeki bir ay boyunca uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum ama bu konuda da şans benden yana değildi.

Sadece üç gün sonra, pazartesi sabahı Shadow Grove Üniversitesi'ne başlayacaktım.

İnleyerek berbat yorganın üstünde yan döndüm ve çantamdan telefonumu çıkardım. Burada nasıl bir şeyin içine girdiğimi öğrenmem gerekiyordu ve bunu bana kim anlatabilirdi, biliyordum.

Tabii hâlâ benimle konuşmaya istekliyse.

Duzenleme
Ny.ozlem

5. BÖLÜM

Bree cevap vermedi ama zaten onda yeni numaram yoktu ve muhtemelen numarayı tanımadığı için açmamıştı. Onu suçladığımdan değildi, eskiden ben de aynı şeyi yapıyordum.

"Selam, Bree," dedim telesekreter devreye girince. "Benim, MK. Ben... şey... Shadow Grove'a döndüm. Mesajımı aldığında beni arayabilir misin?" Duraksadım, kendimi acayip tuhaf ve mide bulandıracak kadar suçlu hissediyordum. "Seni özledim kızım."

Sesli mesaj bırakırken duygulanmaya başlamadan önce aramayı sonlandırdım ve gözlerimi telefona diktim. Beni geri aramama ihtimali yüksekti. Onun yerinde olsaydım ben de çok farklı davranmazdım herhalde. Onu son görüşümde, yani suçlamalardan beraat ettiğimde adliyenin dışında tam bir sürtük gibi davranmıştım.

Lehime tanıklık etmeyi reddetmişti. Oraya gelmeyi ve olaylarla ilgili ifademi doğrulamayı reddetmişti. Çünkü babasının İsyan Gecesi'nde onun Gülen Palyaço'da olduğunu öğrenmesinden çok korkuyordu. Her nasılsa, olaylar çığırından çıkmadan önce eve dönmeyi başarmıştı. Ve her nasılsa, babası hâlâ onun mükemmel bir melek olduğunu düşünüyordu

ve ben de sevgili kızına kötü örnek olduğum için hak ettiğim cezayı alıyordum. Bree asla konuşmamıştı.

Ona çok uzun bir süre kızgın kaldım ama Marie Teyze alt kattaki üç oğlana karşı duyduğum nefreti bırakmama yardım edememiş olsa da Bree konusunda başarılı olmuştu. Artık arkadaşımın sadece kendi hayatını sürdürmek için yapması gerekeni yaptığını biliyordum. Bree benim gibi reşit değildi, o yüzden ailesinin rızası olmadan tanıklık etmesine imkân yoktu. Ayrıca açıkçası babasından çok korkuyordu. Bunu ona karşı kullanamazdım.

Yine de Kamboçya'da uçaktan indiğim anda eski hayatımı bir kenara bırakmıştım. Şimdi bu kararın sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Bir süre boş boş telefona baktıktan sonra pes ettim ve kendimi duşa attım.

Prenses pembesi temanın banyoya da taşındığını görünce "Hay sikeyim," diye homurdandım. Pastel renkli kabarık havlular, ışıltılı bir banyo paspası... hatta pembe şampuan ve mor saç kremi.

Her neyse. Burası babamla Cherry'nin eviydi; istedikleri gibi dekore edebilirlerdi.

Yolculuğun kirini üzerimden atmak için uzun uzun yıkandım, sonra saçlarımı kurutmak için gül rengi bir havluya sarındım. Saçlarımın doğal hâli dalgalıydı ama bu kadar uzun olduğu için ağırlaşıp sarkıyordu. İhtiyacım olan tek şey bir föndü –kuşkusuz uzun bir fön– sonra da düzleştiriciyle üzerinden hızlı bir geçiş. İşte bu kadar.

Bavulumu karıştırıp iç çamaşırlarımı ararken telefonumun ışığı yandı ve yatağımın üzerinde titremeye başladı.

Arayanın babam olmadığını bildiğim için midem endişeyle kasıldı. Muhtemelen şimdiden havaalanının birinci sınıf salonuna giriş yapmış, konyağını yudumluyordu.

"Bree?" Telefona yanıt verirken acayip gergindim. Neredeyse doğduğumdan beri en iyi arkadaşımdı ama neredeyse bir yıldır doğru düzgün konuşmamıştık. Bu çok uzun bir süreydi.

"MK," diye cevap verdi, "lanet olsun. Gerçekten sensin."

Ne diyeceğimi şaşırmış vaziyette dudağımı ısırdım.

"Özür dilerim," diye devam etti aceleyle, "Bir an birinin benimle kafa bulduğunu sandım. Ama lanet olsun. Sensin. Shadow Grove'a geri mi döndün?"

Boğazımdaki o garip yumruyu bastırarak "Evet," diye cevap verdim. "Hey, seni daha önce aramalıydım. Özür dilemek istedim–"

"Dur, hayır," diye sözümü kesti. Ağzım kurudu. İşte bundan korkuyordum. Görmezden gelmeye çalıştığım o reddedilme ânı.

"Mümkün değil, MK. Benim *senden* özür dilemem gerekiyor. O zamanlar tamamen bencil kaltağın biriydim. Hiç alakan olmayan bir şey yüzünden cidden hapse girebilirdin ve ben sana yardım etmek için *hiçbir* şey yapmadım. Dostum. Çok özür dilerim."

Sözleri içimi öyle bir rahatlatmıştı ki, sanki kalbimin etrafına dolanmış çelik bir tel sökülüp atılmış gibi hissediyordum. "Bree, kızım, hiçbir fikrin yok..." Sonra güldüm, gerginlik azalınca hafif bir delilik hâli üzerime çökmüş gibiydi. "Ödeştik diyelim mi? O gün adliyede sana çok boktan şeyler söyledim. Özür dilerim."

Bree de güldü. "Tamam, ikimiz de üzgünüz. Bütün bu olanları arkamızda bırakalım ve hayatımızın o bölümü hiç yaşanmamış gibi davranalım, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye cevap verdim. Yatağa yatıp gözlerimi tavana diktim, en azından *orası* pembe değildi. "Eee... ne var ne yok?"

Uzun süredir görüşmediğim arkadaşım o anda gülmeye başladı, öyle fena gülüyordu ki histeri krizine girdiğinden endişelendim. Son bir yıl içinde başına neler geldiğini merak etmeye başladım. "Üzgünüm, bu... Evet dostum, çok fazla şey var. Peki ya sen nasılsın? Shadow Grove'a geri dönmüşsün. Ne zaman oldu bu?"

"Bir saat kadar önce sanırım. Havaalanından taksiye bindim ve yeni... ev arkadaşlarımla tanıştım. Sürpriz oldu biraz..." Cümleyi bilerek yarım bıraktım. Nasıl olsa o tamamlayacaktı. Buna şüphe yoktu.

Dişlerinin arasından nefes alıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Evet, bahse varım öyle olmuştur. Sesinden etkilenmediğin belli, baban Arch ve oğlanlardan sana bahsetmedi galiba?"

Kaşlarımı çattım, midemde bir şeyler düğümlendi. "Arch mı? Mavi Gözlü'nün adı bu mu?"

Bree bir an durakladı. "Benimle taşak geçiyorsun."

İşte şimdi içimde gerçekten kötü bir his vardı. "Bree..."

"Üzgünüm bebeğim, babanın sana yeni kız arkadaşının oğlunun ve müstakbel *üvey kardeşinin* Archer D'Ath olduğundan hiç bahsetmemiş olması beynimi yaktı."

Kendi tükürüğümle boğuldum, cevap bile veremedim.

"İsyan Gecesi'nde izlemeye gittiğimiz dövüşçüyü hatırlıyor musun?" Bree telefonun diğer ucunda kalp krizi geçirdiğimi fark etmeden konuşmaya devam ediyordu. Bree seksi erkekler söz konusu olduğunda cidden at gözlüğü takıyordu. Ya da belki de o ailenin yanında beni kollamak için böyle umursamaz davranıyordu. "Bahse girerim onun Zane D'Ath'ın kardeşi olduğunu asla tahmin edemezdin, ha? Öte yandan, gerçek adını bildiğinde 'lakabı' o kadar da orijinal sayılmaz. Cidden kızım, *nerelerdeydin*? Bir kayanın altında mı? O artık gerçek bir ünlü."

"Kamboçya," diye fısıldadım, beni ele geçirmekle tehdit eden panik atak yüzünden sesim kısılmıştı. "Kamboçya'daydım."

"Şey, tamam," diye güldü Bree ama zoraki çıkardığı bir sesti bu. Konuyu olabildiğince yüzeyde tutmaya çalıştığı belliydi. "Orada internet olduğuna eminim. Her neyse, şu an beynin yanmıştır. Kahretsin, keşke yüz yüze söylemek için bekleseydim de şu an yüzünü görebilseydim. Benim için bir *selfie* çeker misin?"

Boğuk bir sesle "Siktir git," diye mırıldandım ve Bree kıkırdadı, sesi biraz daha normale dönmüştü. "Az önce beynim infilak etti. Zane'in bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum."

"Sadece babaları aynı," diye açıkladı Bree. "Cherry, Damien'ın ikinci karısıydı, çok daha gençti. Oğlanlarla tanıştın mı? Kody ve Steele? Bak şu an yalan bile söylemeyeceğim; sen resmen Shadow Grove'daki en şanslı sürtüksün. Muhtemelen dünyadaki. O üçü termonükleer düzeyde ateşli." *Güzel konu değişikliği, Bree. Bravo, iyi kıvırdın.*

"Onlarla tanışmak mı?" Mavi Gözlü'nün gerçek kimliğinin şokunu atlattıktan sonra beyin gücümün bir kısmını geri kazandım. "O üçü İsyan Gecesi'nde bana komplo kuran şerefsizler."

Telefonda uzun bir duraklama oldu, ardından Bree "Kahretsin," dedi.

"Aynen."

"Yani... yeni yaşam düzeninle kendi ters haremini kuramayacaksın o zaman?" Ses tonundan kahkahasını bastırmaya çalıştığı belliydi. Yanımda olsaydı, yemin ederim tokatlardım onu.

Bree'ye "O üç pislikle grup seks yapmaktansa kasık kıllarımı ateşe vermeyi tercih ederim," derken sesim alay ve tiksintiyle doluydu. Nefretle. "Ayak tırnaklarımın altına paslı iğneler batırmayı, sonra da bir saat boyunca bale ayakkabılarıyla dans etmeyi tercih ederim. Onun yerine–"

"Pizza geldi!" diyen derin, boğuk bir ses sözümü kesti. Pembe yatakta fırlayıp doğruldum.

"İti an çomağı hazırla," diye hırladım. Telefonu hâlâ kulağımda tutuyordum ama dikkatim açık kapımın önünde duran üstsüz, dövmeli iblisteydi. "Kapı çalmayı bilmiyor musun, *Archer*?" dedim adını küçümseyerek. Dolgun dudaklarının kenarları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Siktir, seni duydu mu?" diye sordu Bree telefonda, sonra kıkırdamaya başladı. Onu seviyordum ama lanet olsun, bazen de ondan nefret ediyordum.

Mavi gözlü piç mükemmel kaslı omuzlarını silkti. "Görünüşe göre bilmiyorum. Yemek için geliyor musun yoksa yapacak daha iyi işlerin mi var? Tırnaklarının altına iğne batırmak gibi belki?"

Söylediklerime kulak misafiri olduğu için utanmayı reddederek ona ters ters baktım.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Prenses Danvers, olmayan kasık kıllarını ateşe veremezsin." Bana bilmiş bilmiş göz kırptı, o odamdan çıkarken ben de telefonu atıp havlumun kenarlarını telaşla kavradım. Tabii ki panikle doğrulurken havlu kaymıştı. Tüm vajinam açıkta olmasa da düzenli olarak lazer epilasyona gittiğimi fark edecek kadarını görmüştü kesin. Evet, Kamboçya'dayken bile.

Orospu çocuğu.

Telefonu tekrar aldığımda Bree'nin hâlâ hatta olduğunu fark ettim ve kulağıma götürdüm. "Ondan nefret ediyorum, Bree. O pislikten bu zamana kadar nefret ettiğim her şeyden daha çok nefret ediyorum." Archer'la yüzleşmenin neden olduğu adrenalinin etkisiyle ellerim titriyordu, iç çamaşırıma uzanmaya çalıştım.

Bree hattın diğer ucunda anlayışlı bir ses çıkardı. "Ondan, Zane'den nefret ettiğinden daha mı çok nefret ediyorsun?"

Donup kaldım, içim buz kesti ve üzerime bir ürperti çöktü. "Zane'den nefret etmiyorum, Bree. Ondan ödüm kopuyor. Arada büyük bir fark var."

Verdiği soluğun sesi hattan duyuldu. "Evet, bunu anlıyorum. Babanın Cherry'yle çıkması biraz adice bir hareket, değil mi?"

"Hadi canım." Çok fazla düşünce ve duygu beynimde birbirine çarpıp üstünlük için savaşırken dudağımın kenarını ısırdım. "Zane annemi öldürdü ve şimdi de babam şeytanın ailesini evine buyur ediyor. Ya tarihteki en balık hafızalı adam ya da Cherry'nin vajinası elmastan yapılmış."

Bree keyifsizce güldü. Ne demek istediğimi biliyordu. "Evet, çünkü babanın kendisinden daha çok sevdiği tek şey para."

Annemin acımasız ölümünü hatırlayınca boğazım düğümlendi. Yaşadığım travmayı atlatmak için yıllarca terapi görmüştüm ve şu anda üzerimde kalan tek etkisi hafif klostrofobiydi. On bir yaşındayken, annem sadece yirmi adım ötemde öldürülürken bir dolaba kilitlendiğimi düşünürsek çok da kötü değildi.

"Çok üzgünüm kızım," dedi Bree, sesi yumuşak ve içtendi, "boktan bir durum."

Yedi yıl boyunca bastırdığım duyguları ve korkuları bir kenara iterek sert bir şekilde yutkundum. "Damien D'Ath'ın dul eşiyle çıkarak ne halt ettiğini sanıyor? Muhtemelen hâlâ Azraillerle bağlantısı vardır, Tanrı aşkına." Sadece sesli düşünüyordum ama Bree yine de cevap verdi.

"Sözde öyle değilmiş... ama babanın temiz ve parlak Shadow Grove pazarlama saçmalığına uyuyor. Çetelerin artık bir tehdit olmadığını kanıtlamanın bundan daha iyi bir yolu olamaz, değil mi?"

Hakkını teslim etmem gerekirse, bu iyi bir teoriydi.

"Hey, gitsem iyi olacak," dedim Bree'ye, bir yandan da kot pantolonumu giymeye çalışırken tek ayağımın üzerinde zıplıyordum. "Çocuklar pizza sipariş etti ve artık *onun* kim olduğunu bildiğime göre, korkmuş küçük bir kız gibi odama kapanmayı reddediyorum." Çünkü bunu hayatım boyunca yeterince yapmıştım. Zane uzun süre kâbuslarıma girmişti ama artık farklıydım. Daha güçlüydüm.

"İyi şanslar kızım," dedi Bree. "Ne zaman görüşebiliriz? Bu akşam daha sonra uğramamı ister misin? Cold Stone'a gidip dondurma falan yiyebiliriz."

Evet demeyi ne kadar istesem de bir esnemeyle çenem yerinden çıkacak gibi oldu. "Sözüm olsun. Bugünkü uçuş beni mahvetti. Yarın için planın var mı?"

"Değiştiremeyeceğim bir şey yok. Seni sekizde alırım."

Rengim attı. "Sekiz mi? Bari on olsun."

Bree güldü. "Tamam, sekizde görüşürüz!"

Ben tekrar karşı çıkamadan Bree telefonu kapattı, ben de ona hızlı bir mesaj attım.

Saat onda gel, bir dakika bile erken değil.

Cevabı hemen geldi.

Seni özledim, MK. Yanında da bir sürü öpücük emojisi vardı.

Of. Buna karşı çıkamazdım. Bree benim uzun zamandır kayıp kız kardeşim gibiydi.

Telefonumu yatağa fırlatıp giyinmeyi tamamladım. Bu oğlanlar tarafından gözümün korkutulmasını reddettiğimi söylerken ciddiydim. Yirmi bir yaşıma girip –yani yaklaşık iki buçuk yıl sonra– güven fonumdaki parayı çekene kadar kendi evimi alacak durumda değildim. Bir zamanlar kabul aldığım Ivy League okullarına girme hakkımı çoktan kaybetmiştim. Gelecek için tek umudum SGÜ'ye girmek ve babamla yaşamaktı.

Ama o üçüyle aynı evi paylaşmamın imkânı yoktu. Yaptıklarından sonra ve *onun* kim olduğunu bilirken olmazdı. Olmazdı. Burada yapılacak tek bir şey vardı.

Archer D'Ath ve ekürilerinin evden gitmesi gerekiyordu.

Ninova

6. BÖLÜM

Odamdan mutfağa –oldukça yavaş bir şekilde– gitmem epey uzun sürdü. Ama bu sürede telefonumda birkaç verimli Google araması yapmayı başardım. Doğrusunu söylemek gerekirse, devasa evin içinde iki kez kayboldum ama burnuma pizza kokuları gelmeye başladığında düşmanımı artık daha iyi tanıyor gibiydim.

Archer D'Ath liderleriydi. İsyan Gecesi'ndeki öfkemden en çok nasibini alan palyaçoydu. Kendisinden oldukça büyük olan ağabeyi Zane, Shadow Grove Azrailleri'nin lideriydi; babaları birkaç yıl önce bir silahlı saldırıda öldürülünce yerini o devralmıştı. Dedikodu siteleri ve sosyal medya sayesinde, Archer'm yakın zamanda UFC ile bir sözleşme imzaladığını ve şimdiden atletik markalar ve spor içeceklerinden birkaç kârlı sponsorluk aldığını öğrenmiştim. Birkaç küçük "tanıtım" dövüşü yapmıştı ama büyük çıkışını Cadılar Bayramı'ndan sonra televizyonda yayınlanacak bir unvan dövüşüyle yapacaktı. Bu, güçlü fiziğini ve ona yumruk attığımda gösterdiği yıldırım hızındaki reflekslerini açıklıyordu.

Artık onun kim olduğunu bildiğim için o yumruğu indirebilmiş olmam beni biraz gururlandırıyordu.

Yardakçı iki numara: Kodiak Jones, zehirli düşüncelerimde Yeşil Gözlü olarak biliniyordu. Arkadaşı Archer gibi bir karma dövüş sanatları dövüşçüsüydü ama bir yıldızdan ziyade antrenör olarak gelecek vaat ediyordu. Bir tür *fitness* modeli, kişisel antrenör ve sosyal medya poster erkeği olarak Instagram'ın her yerindeydi; yani kelimenin tam anlamıyla her yerindeydi. Kodiak, Archer ve Steele birlikte çıplak gövdeli "sert çocuk" pozlarıyla bir tür kült takipçi kitlesi oluşturmuşlardı. O pozlar o kadar sahte, o kadar yapmacıktı ki gülmemek elde değildi. Pozcular.

Bu beni üç numaraya getiriyordu. Gri Gözlü. Max Steele. Tam adını ilk gördüğümde dönüp bir daha kontrol ettim. Ailesi ona *gerçekten* Max Steele adını vermemişti, değil mi? Görünüşe göre öyle yapmıştı. Üstelik hiç şaka yapmadan.

Gri gözlü ateşli oğlan telefonu elimden kapıp ekranı kaydırarak "İyi bir şey bulabildin mi?" diye sordu. "Ah, off. Bu saçmalığa bakarak fikir yürütme," dedi burnunu kırıştırarak. "Bu profiller halkla ilişkiler müdürümüz tarafından yönetiliyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Halkla ilişkiler müdürünüz mü var? Ne için?"

Steele sırıtıp telefonumu bana geri uzattı. "Ah, görüyorum ki henüz internet araştırmalarında o kadar ileri gidememişsin, ha? Çok kötü, sanırım beni *eski moda* şekilde tanıman gerekecek."

Gözleri bir meydan okumayla parlıyordu, parmaklarım kıvrılıp yumruk oldu. Eğer pizza yerken şirin şakalaşmalar yapacağımızı sanıyorsa fena hâlde yanılıyordu.

"Rahatla, Madison Kate," diye iç geçirdi. "Her zaman bu kadar ciddi misindir?"

Kaşlarımı daha da çattım. "Bu dünyadaki herkesten daha çok nefret ettiğim üç kişiyle aynı evi paylaşma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda mı? Evet. Öyleyim." Yanından geçip

pizza sosu ve pişmiş peynir kokusunu takip ettiğimde diğer iki oğlanı devasa, düz ekran televizyonun önündeki kanepeye yayılmış hâlde buldum. Önlerindeki sehpanın üzerinde yarısı çoktan bitmiş birkaç pizza kutusu açıktı ve ikisi PlayStation'da ciddi bir rekabet içerisinde araba yarışı oynuyordu.

Tabii ki ortalıkta tabak çanak yoktu; muhtemelen doğrudan kutudan yiyorlardı. Kendime bir tabak bulmak için mutfağa doğru yönelmiştim ki "Öde bakalım," dedi biri.

Benimle konuştuklarını düşünerek olduğum yerde donakaldım ama diğer çocuklardan birinden sinirli bir iç çekiş geldi. "Lanet olsun. Güzel, pembe prenses bu öngörülemez saçmalığa devam ederse beş parasız kalacağım."

Uff. Bu kesinlikle Archer'dı. O huysuz, alaycı ses tonunu başka birisiyle karıştırmam mümkün değildi.

Yine de üzerime bahis oynayarak para kaybettiğini bilmek beni mutlu etmişti.

"Bizimle oturacak mısın, Madison Kate?" diye sordu yeşil gözlü Kodiak kolunu kanepenin arkasına atıp bana merakla bakarak. "Steele sen gelene kadar tüm pizzayı bitirmediğimizden emin oldu."

Piercing'li, dövmeli adama hızlıca bir bakış attım ama o beni görmezden gelerek söz konusu pizzaya uzandı, sonra da bir armut koltuğun üzerine kendini bıraktı.

"Şey, hayır teşekkürler," diye cevap verdim, dilimi aniden kuruyan dudaklarımda gezdirdim. Kody'nin bakışları ağzıma kaydı. Geldiğimde beni öptüğü ânı hatırladım. O da neydi öyle? Erkekleri öpmeye yabancı değildim ama *uzun* zaman olmuştu... "Sadece bir tabak alıp odama döneceğim."

"Size söylemiştim," dedi Archer hâlâ koltuğa yayılmış hâlde, bana bakma zahmetine bile girmeden. "Korkak küçük bir kız o. Bu gece yastığına sarılıp ağladığını duyacağımıza elli dolarına bahse girerim."

"Kahretsin, Arch, parandan nefret falan mı ediyorsun?" Steele güldü, ağzı hâlâ pizzayla doluydu. "Bahsi kabul ediyorum. Ducati için yeni parçalara ihtiyacım var, hiç de ucuz değiller."

Bu saçmalıkları söylediklerini duyunca ağzım açık kaldı. Bu piçler ciddi miydi?

Öfkeyle çenemi sıktım. Kody hâlâ beni izliyordu, ruh hâlimdeki ani değişimi fark etmiş olacak ki gözleri hafifçe genişledi.

Davranışlarım üzerine bahse girmeleri beni kızdırmıştı ama ikisi arasında –Archer ve Steele– Archer'dan daha fazla hazzetmiyordum.

"Aslında biliyor musunuz?" Normalde küçümsemeyle dolu olan sesime biraz sahte neşe katmaya zorladım. "Sanırım artık kendimi sosyal hissediyorum." Kıçımı kaldırıp onlara doğru yürüdüm ve bilinçli bir şekilde Archer'ın bacaklarının üzerinden geçtim. Eğilip büyük bir dilim karışık pizza aldım, sonra da kıçımı kanepede Archer ve Kodiak'ın tam ortasına yerleştirdim. Mavi ve Yeşil.

Kahretsin, bu bir hata olabilirdi.

Steele neredeyse fısıldar gibi "İlginç bir seçim," diye mırıldandı. Bir anlığına kaşlarımı çatmış olsam da pizza seçimimden bahsettiğini fark ettim. Yukarıdayken bana ne demişti? *Ya hep ya hiç* tarzında bir kıza benzediğimi mi?

Ne kadar da haklıydı.

"Ne oynuyoruz?" diye sordum, sanki damarlarımda özgüven akıyormuş gibi rahat bir sesle.

Archer bana sadece dik dik baktı, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturduğumuzdan bu bakış biraz yoğun sayılırdı. Yani korkutucu türden yoğun. Midem altüst olurken beynimin küçük bir kısmı bunun sinirden mi yoksa çekimden mi olduğu konusunda bana meydan okudu.

Kody "*Beach Buggy Racing*," diye yanıtlayarak dikkatimi diğer tarafa çekti. Kanepeye öyle bir yayılmıştı ki, normal bir insanın kaplayacağından çok daha fazla alanı işgal ediyordu. Kolunun biri kanepenin arkasından sarkıyor, neredeyse sırtıma değiyordu. Diğer elindeyse PlayStation kumandasını gevşekçe tutuyordu. "Denemek ister misin?"

Gözkapakları o muhteşem yeşil gözlerinin üzerinde ağırlaşmıştı ve kirli sakalı çenesinde hafif, koyu bir gölgeye neden oluyordu. Sarışınlığının doğal olduğunu düşünmemiştim tabii ki. Her an uykuya dalacakmış gibi görünüyordu; bu da benim sekse aç, aptal zihnimin yatağının neye benzediğini merak etmesine neden oldu. Ya da çıplak uyuyup uyumadığını.

Kafamın içindeki o küçük ses bana güldü; o kaltağı yumruklamak istiyordum.

"Elbette," dedim omuz silkip, elimi uzatıp kumandayı istedim. Kumandayı bana uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve elektrik çarpmış gibi sıçramamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Kody üzerimdeki etkisinin farkındaymış gibi sırıttı, ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Onun beni Zane ve çetesinden kurtaran herhangi bir seksi adam olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Üşümüş ve şoka girmişken bana ceketini vermişti. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğum için neredeyse beni hapse attıracak olan oydu; o ve arkadaşları ne kadar seksi olurlarsa olsunlar, bunu asla affetmeyecektim.

Steele oturduğu armut koltuktan "Hey, Madison Kate oynuyorsa dörtlü yapabiliriz," diye seslendi, sonra uzun parmaklarından damlayan pizza yağını yaladı. Gömleğinin manşetinden çıkan dövmeleri eline doğru yayılıyordu ve ben, istemsizce o dövmelere daha yakından bakmak istedim.

Başka biri olmaması ne yazıktı. *Herhangi* birisi. Onun için ölüp biterdim.

Archer arkadaşına düz bir bakış atarak "Hayır," diye tersledi. "Senin oynamana izin yok, bunu sen de biliyorsun."

Steele dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hadi ama Arch. *Beach Buggy* oynamak kıyameti tetiklemez. Bu kadar sıkıcı olma."

"Ayrıca," diye ekledi Kody, "garajda çalışmak bundan yaklaşık on altı bin kat daha tehlikeli. Yine de ona engel olmuyorsun."

Archer boğazından öfkeli bir ses çıkardı, geldiğimden beri ilk kez öfkesinin hedefi ben değildim. "*Sen* hiç Steele'in garajda çalışmasını engellemeye çalıştın mı?"

Kody kıs kıs güldü, Steele de kıkırdadı.

"Dörtlü olsun!" diye bağırdı o gri gözlü muamma, sonra da bana sinsice göz kırptı. "Dört oyuncu yani. Tabii eğer..." Soruyu havada bıraktı ve yanaklarım alev alev yandı. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Gerçekten az önce bana teklifte mi bulunmuştu? *Dörtlü*? Öyle bir şey nasıl olurdu ki? Bekle, neden bunu düşünüyordum?

Archer alaycı bir ses çıkardı. "Prenses Danvers bizimle dörtlü yapmaktansa ayak tırnaklarının altına paslı iğneler batırmayı tercih eder," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ya da diğeri neydi? Kasık kıllarını ateşe vermeyi mi tercih ederdin?" Diğerleri irkildi, ben de ona ters ters baktım.

"Senin de dediğin gibi, eğer olsaydı, evet," diye karşılık verdim. "Şimdi, bu plaj el arabası oyununu oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?"

Archer hafifçe güldü ve sanki bir şekilde bu raundu kazanmış gibi başını iki yana salladı. Kazanmamıştı.

"Adı *Beach Buggy Racing*,*" diye düzeltti Kody, koltuktan

* (İng.) "Plaj Arabası Yarışı". -*e.n.*

kalkıp ekstradan iki kumanda getirdi. "Sana hızlandırılmış bir kurs vermemi ister misin?"

Bu adamlardan *herhangi* bir yardım kabul etmek istemediğim için başımı iki yana salladım. "Kendim çözerim."

Archer beceriksiz olduğumu düşünmüş gibi alaycı bir tavırla güldü, bu da kendi başıma çözmek için kararlılığımı artırdı. Piç kurusu.

Archer'ın Steele'in oynamasını istememesinin asıl sebebi – en azından benim anlayabildiğim kadarıyla– Steele'in onun kıçını tekmelemesiydi. *Hepimizin* kıçını tekmeliyordu. Pek mücadele ettiğimden değildi. İlk yirmi dakikayı duvarlara çarparak ya da pistte geri geri giderek geçirmiştim. Bazı insanların video oyunlarına doğal bir yatkınlığı olurdu ama ben onlardan biri değildim.

Üst üste yedinci mağlubiyetimden sonra Kody "Bu işte cidden berbatsın," dedi. Hem de fazlasıyla. Oyun kumandamı masaya geri fırlatmış ve işimin bittiğini ilan etmiştim.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, yüzümü sıvazlayıp esnememi bastırmaya çalıştım. "*Jet-lag* oldum, öfke ve kızgınlıkla tükenmiş hâldeyim. Bunlar insanın dikkatini dağıtıyor."

Ama söylediklerim kulağa biraz boş geliyordu. Çok uzun zamandır ilk kez o zehirli duyguları *hissetmiyordum*. Sadece düpedüz bitkin düşmüştüm. Belki de nefret için fazla yorgundum...

Öte yandan, Archer'ın yarım saat kadar önce bir telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkmış ve geri dönmemiş olması da ruh hâlimin düzelmesinde etkili olabilirdi.

"Epey geç oldu," diye kabul etti Steele. "Yarın tekrar oynayalım mı?"

O kadar umutluydu ki kabul etmek için ağzımı açtım. Neyse ki Kody sözümü kesti. "İyi denemeydi, göt herif," diye azarladı onu. "Bu kadar çok oynamamalıydın bile. Jase yarın öğrenirse bizi öldürür."

Steele içini çekip oflayarak gardiyanlarla yaşamakla ilgili bir şeyler mırıldandı, ne dediğini tam anlayamadım ama burnumu kırıştırdım. *Jet-lag* sanki bütün gece içmişim gibi başımı döndürüyordu.

"Jase kim?" diye sordum. "Ve herkes neden senin PlayStation oynamandan bu kadar geriliyor? Yoksa oyun bağımlısı mısın?"

Kody tam cevap verecekti ki Steele başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti. Dikkatini bana çevirdi, gülümsemesi sinsiydi. "Bizim hakkımızda bilmen gereken her şeyi sosyal medyadan öğrendiğini sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "O ikisi hakkında, elbette." Başparmağımı Kody'ye doğru çevirdim. "Telefonumu ele geçirdiğinde sana daha yeni sıra gelmişti."

Steele sırıttı. "Pekâlâ, hâlâ çözememiş olursan yarın gel beni bul. Tahmin edemezsen sana söylerim."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden doğrudan söylemiyorsun?"

Kody yanımda uykulu bir şekilde güldü. "Çünkü Steele oyunları sever." Ağır ağır esnedi. "Benden bu kadar. Yarın görüşür müyüz?" Bunu soru sorar gibi söylemişti ve yanıt bekleyerek bana bakıyordu.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve uzun, pembe saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. Oynarken dikkatimi dağıtıp durduğu için hızlıca örmüştüm. "Burada yaşıyorum, o yüzden görüşmememiz için bir sebep göremiyorum."

Akşamın verdiği rahatlık hissine rağmen, kendime gelmem gerekiyordu. Bu, düşmanlarımı insan gibi görmeye

başladığımın açık bir göstergesiydi; erken evre Stockholm sendromu resmen. Daha da kötüleşmeden buna bir son vermem gerekiyordu.

Her düşünceyle birlikte çenemi daha çok sıktım, bilinçsizce kollarımı savunma pozisyonunda bedenime sardım. Kody iç çekti.

"Anlıyorum. Prenses Danvers geri döndü. Kısa sürdü ama güzeldi." Steele'e hızlıca başını salladı ve salına salına odadan çıktı.

Steele ise sadece o gizemli gri gözleriyle beni izlemekle yetindi.

"Ne?" diye tersledim.

Omuz silkti. "Kafanın içinde neyin değiştiğini merak ediyorum, güzel kız. Az önce gerçekten eğleniyor gibiydin. Ne oldu?"

"Nerede olduğumu hatırladım," diye cevap verdim buz gibi bir sesle. "Kimlerle yaşadığımı ve hayatımı mahvetmek için neler yaptığınızı hatırladım."

Derin bir nefes aldı, yavaşça bırakırken o da ayağa kalktı. Birkaç adım sonra ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakındı artık, fırtına bulutlarını andıran gözleri ruhumun derinlerine bakıyordu.

"Yine de buradayız, aynı çatı altında yaşıyoruz. Bu ikilemle nasıl başa çıkmayı planlıyorsun Madison Kate?" Sesi yumuşaktı ama açıkça meydan okuyordu.

Dudaklarımın soğuk bir gülümsemeyle kıvrılmasına müsaade ettim, bakışlarına korkusuzca karşılık verdim ve çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "Çok basit, Max Steele," diye fısıldadım. "Yaşamayacağız. Ya siz üçünüz başka bir yer bulursunuz ya da..."

Tek kaşını kaldırdı. "Ya da ne, güzel kız?"

"Ya da burada hayatınızı cehenneme çeviririm. Size kalmış." Tatlı tatlı gülümsedim. "Sonra sizi uyarmadığımı söyleme."

İfadesiz bir yüzle bana baktı. Steele benden rahatlıkla yirmi santim daha uzundu ve bu açıyla boynum biraz ağrımaya başlamıştı. Bir an için kendimi sorguladım. Bu üçünü karşıma alarak hata mı yapıyordum? Beni mahvedebilirlerdi. Ama zaten neredeyse etmişlerdi. Peki, ben gerçekten üçüyle aynı anda baş edebilecek cesarete sahip miydim?

Steele dilini altdudağında gezdirdi, gülümsediğinde ara ara gözüme çarpan dili ortaya çıkınca tüm dikkatim ağzına takıldı.

"O zaman oyun başlasın, Madison Kate," diye güldü ve uzanıp saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bizden kurtulmanın sandığın kadar kolay olmayacağını düşünüyorum." Duraksadı, bir kez daha sırıttı. "Ama denemeni izlemek eğlenceli olacak."

Kaşlarımı çattım, ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü kalbim gümbür gümbür atıyordu ve aklım sürekli dilindeki *piercing*'e kayıyordu. Yanından geçip odama geri döndüm. Neyse ki Archer hâlâ ortalıkta görünmüyordu ama ben, aklımda binbir türlü intikam senaryosuyla kendimi yatağa attım.

7. BÖLÜM

Cumartesi sabahı erken saatte beni uyandıran şey telefonumun aralıksız titreşimiydi. Erken derken, bir önceki gece sabaha kadar yarış oyunu oynadığımızı düşünürsek, gerçekten erken demek istiyordum.

"Ne oluyor lan?" Hoparlör tuşuna basarken cihaza doğru homurdandım. "Saat kaç?"

Bree "Şey, onu bir geçiyor gibi falan?" diye cevap verdi, cümlesindeki belirsizlikten tamamen kafadan uydurduğu belliydi. "Kapının şifresi ne, bebeğim? Ön kapıdayım."

Ölmek üzere olan bir hayvan gibi inledim ve uyanmak için yüzümü sıvazladım. "Ne?"

"Kapının şifresi, MK," diye tekrarladı Bree. "Böylece babanın lüks malikânesine girebileceğim. Dostum, burası *devasa* bir yer."

Beynimdeki uyku sisi yavaş yavaş dağılıyordu. "Şey, bilmiyorum," dedim.

"Ne?" diye cevap verdi. "Kendi kapı şifreni nasıl bilmezsin?"

İçimi çektim. "Uzun hikâye. Bekle biraz."

Yatakta doğruldum, hâlâ yarı uykulu hâlde kendimi koridora sürükledim. En yakındaki kapıya yöneldim. Kapalıydı ama geçici ev arkadaşlarımın mahremiyetine zerre kadar

önem vermiyordum. O yüzden kapıyı çalma zahmetine bile girmeden içeri daldım.

Odanın sahibini uykuda bulacaktım, onu hafifçe dürtüp "Şifre ne?" diyecektim. Uykulu uykulu mırıldanır, ben de çıkar giderdim. Ama onun yerine neyle karşılaştım? Bitişikteki banyodan sırılsıklam ve çırılçıplak çıkan lanet olası Kodiak Jones'la.

"Siktir!" diye bağırıp elimdeki telefonu yüzüme bastırırken diğer elimle gözlerimi kapattım. Gerçi öncesinde onu iyice süzmeyi ihmal etmedim ve vay canına! Vay vay vay. Eğer prensip olarak bu adamdan nefret ediyor olmasaydım muhtemelen ona teklifte–

Kes şunu! Düşmanı cinselleştirmeyi bırak!

"Yardımcı olabilir miyim, güzelim?" diye sorarken Kody'nin sesi neşe doluydu.

Dilimin ucuna gelen binlerce uygunsuz yanıttan birini söylememek için dudağımı ısırarak sessizce beşe kadar saydım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım sonunda, ellerimi gözlerimin üzerinden çekmedim. Mahremiyetine saygı duyduğumdan değil –çünkü sikerler mahremiyetini– ağzımın sulanmayacağından emin olamadığımdan. "Kapının şifresine ihtiyacım var."

Kody güldü, sesi biraz daha yakınımdaydı. Kahretsin, üzerine bir havlu... ya da herhangi bir şey almış olmasını umdum. "Yani kapıyı çalmadan öyle içeri dalabileceğini mi düşündün? Terbiyen nerede prenses?"

Benimle alay ediyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. "Sanırım terbiyemi geçen yıl Shadow Groove'un nezarethanesinde bıraktım," diye hırladım ve ellerimi yüzümden çektim. Bu tartışmayı, kızarmış bir bâkire gibi yüzümü saklayarak yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Olmadığım şeylerden biri kesinlikle buydu.

Lanet olsun. Bilmem gerekirdi.

Tabii ki iç çamaşırı falan giymemişti. Bir havluyla örtünme zahmetine bile girmemişti. Yani böyle bir vücuda sahipken onu suçlayamazdım. Böyle bir adamın çıplak gezmesi *yasal mıydı* mesela? Kody'nin kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yirmi mi? Yirmi iki mi? Söylemesi zordu. Her iki durumda da vücudu uğruna ölünecek gibiydi. Öte yandan, gelecek vaat eden ünlü bir *fitness* eğitmeni olarak çizdiği profil düşünülürse, bu gayet mantıklıydı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün, Madison Kate?" diye takıldı ve uzanıp pembe saçımın uzun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları saçımı sonuna kadar takip ettikten sonra çıplak kolumu hafifçe okşayınca titrememi bastıramadım. Bana bilerek tanıştığımız geceyi hatırlatıyordu. Beni tahrik ederek klostrofobimi kontrol etmeme yardım ettiği... ve haneye tecavüzle suçlanmama neden olduğu geceyi.

Buz gibi gerçek, vücudumda yükselen ısıyı bastırdı.

"Pek sayılmaz," diye alay etmeye çalıştım ama pek inandırıcı değildi. "Bana kapının şifresini ver, Kody. Sonra bu saatte uyanık ne yapıyorsan... onu yapmaya devam edebilirsin." Elimle hâlâ buharı tüten banyoya doğru belirsiz bir hareket yaptım. Artık gözlerimi onun sert, bronz, dövmeli göğsünden ayırdığım için –Tanrı'ya şükürler olsun ki bana çok yakın durduğu için görüş alanıma doğrudan giren şey aleti değil, göğsüydü– halının üzerine gelişigüzel bırakılmış spor kıyafetlerini fark ettim.

Kody sadece sırıttı ama ağzından dört haneli sayı çıkmadı.

"Kody," diye hırladım. "Şu lanet şifreyi ver."

Başını yana eğdi ve saçımın uzun bir tutamını daha okşarken bana muzip bir bakış attı. Bu sik kafalının etrafındayken saçlarımı toplamak zorunda kalacaktım.

"Hımm, bir bakalım. Sen benden bir şey istiyorsun... Ben de senden bir şey istiyorum. O zaman bir takas yapalım." Derin, zümrüt yeşili gözleri tehlikeyle parıldadı ama bu sadece öfkemi daha da artırdı.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım; ya da birini yaptım, diğeri hâlâ Bree'nin muhtemelen bir kutu patlamış mısır eşliğinde dinlemekte olduğu telefonu tutuyordu.

"Sen benden ne isteyebilirsin ki, Kodiak Jones?" Tam adını söylerken sesim küçümseme doluydu. Kısmen, insanların tam adımı kullanması beni çileden çıkardığı için yapmıştım bunu. Hem insanların bana tam adımla hitap etmesinden nefret ettiğim için hem de ona –ne kadar yakışıklı olursa olsun– şımarık bir Instagram yıldızı olduğunu hatırlatmak için.

Sanki ekmeğine yağ sürüyormuşum gibi dolgun dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Senden *pek çok şey* istiyorum Madison Kate Danvers," diye cevap verdi. Sinirlendim. "Ama şimdilik basit tutalım. Kahve. Bugün benimle kahve içmeye gel."

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. "Ne?" Söylemesini beklediğim şey... bu değildi.

Sırıtışı daha da genişledi. "Gördün mü, o kadar da pislik değilmişim. Bana sakso çekmeni de isteyebilirdim."

Ona öldürür gibi baktım. "Aletini ısırıp koparırdım."

"Tahmin etmiştim. Gördün mü, daha şimdiden seni daha derin bir seviyede anlıyorum, bebeğim. Neredeyse birbirimiz için yaratılmışız." Sesinde alaycı bir ton vardı ama yeterli değildi. "Eee? Bir kahveye karşılık kapı şifresi. Anlaştık mı?"

Dudağımın içini ısırarak başımı iki yana salladım. Ona siktir olup gitmesini söylemeli ve şifre için babamı aramalıydım. Ama...

"Şu anda yapamam," dedi hain ağzım. "Bree'yle yapacak işlerim var."

Bir an şaşkınlıkla alnı kırıştı. "Bree kim?" Sonra omzunu silkti. "Sonra görüşürüz o zaman."

Bir şeylerin peşindeydi; bu çok açıktı. Ama merakıma yenik düştüm. "Sadece kahve mi?"

Kody süt dolu bir kap bulmuş bir kedi gibi gülümsedi. "Belki pasta da olabilir. Onu öğürmeden yiyebilir misin, prenses?"

Seçtiği kelimeler içimi ürpertti ama on üç yaşımdayken yaşadığım kısa ama karanlık yeme bozukluğu dönemini bilmesine imkân yoktu. Bu bir tesadüftü.

"Peki," diye tersledim ve muhteşem yüzü zaferle parladı. "Şifre?"

"Beş-iki-sekiz-üç," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Şimdi, giyinmek üzereydim ama eğer burada kalacaksan çıplak olmaktan mutluluk duyarım." Bir an durdu, abartılı bir düşünme ifadesi takındı. "Gerçi, net olayım, senin yanındayken aletimin sertleşmesinden ben sorumlu değilim. Kendi aklı var ve seni tekrar karanlıkta yalnız ele geçirmenin hayalini kurup duruyor."

Kody ile ilk tanıştığımız o karanlık, kapalı alanı hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı ama küçük bir parçam bu ürpertinin tamamen korkudan kaynaklanmadığını kabul etmek zorundaydı. Yanaklarımın ısındığını hissederek topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasının kapısını arkamdan çarparak odadan çıktım.

Odama doğru hızlı adımlarla yürürken kahkahası beni takip ediyordu. İç geçirerek telefonu kulağıma dayadım. "Hâlâ orada mısın, kızım?" diye sordum Bree'ye ve duyduğum tek şey onun gürültülü kahkahası oldu. "Her neyse," diye homurdandım. "Beş-iki-sekiz-üç. Seninle mutfakta buluşuruz, duş almam lazım."

"Soğuk bir duş iyi olur," diye kıkırdadı Bree. "Ben bile dinlerken tahrik oldum."

Homurdandım ve bu dediğine cevap vermeye bile gerek görmeden aramayı sonlandırdım.

Akan soğuk suyun altında durana kadar, babamın kapının şifresini "KATE" olarak kodladığını fark etmemiştim bile.

8. BÖLÜM

Aşağı indiğimde, Bree poposunu dışarı çıkararak mutfak tezgâhına doğru eğilmişti ve pembe dudaklarından kıkırdamaya benzer utangaç bir ses yükseliyordu. Archer o kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimeleri değil sadece sesinin mırıltısını duyabiliyordum ama dudaklarındaki gülümseme beni olduğum yerde durdurdu.

Çok... *normal* görünüyordu. Krepleri çevirirken rahat ve huzurluydu. Üstsüzdü –ki bu Bree'nin çenesinden süzülen hayranlık salyasını açıklıyordu– ve kalçasında zar zor duran gri bir eşofman altı giymişti. Lanet olsun, onu görünce salaklaşan Bree'yi suçlayamazdım. Gerçekten muhteşemdi. Ona lakabını veren sırtındaki dövme, o geniş kasların üzerinde yay burcunun kıvrımlarıyla süzülüyordu. Parmaklarım, sadece o çizgileri takip etmek için bile olsa, ona dokunmak istiyordu.

Hı hı. Tabii. Ona dokunmak istememin sebebi kesinlikle buydu. *Sanatını* takdir etmek için.

Kendi içimde gözlerimi devirdim ve boğazımı temizleyip ayaklarımı zorla harekete geçirdim.

Beni gördüğü anda Archer'ın yüzündeki kaygısız ifade bir hapishane hücresinin kapısından daha hızlı kapandı. "Arkadaşınızı bekletmeniz ne hoş, Prenses Danvers," dedi iğneleyici

bir tonla ve bu beni hemen kendime getirdi. "Misafirperverlik göstermek için iyi ki ben buradaydım."

Bu sefer göz devirmemi gizleme zahmetine girmedim. "Dün geldiğimde küstah herifin teki aptalca oyunlar oynamak yerine bana kapının şifresini vermiş olsaydı arkadaşımın beklemesi gerekmezdi."

Archer gülümsedi ama bunun az önce Bree'ye gösterdiği sıcak gülümsemeyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Oyunları severim, Madison Kate," dedi alaycı bir tavırla. Spatulasını avucuna vurunca nefesim kesildi. Siktir. Üzerlerinde bu kadar az kıyafet varken üçünden de uzak durmam gerektiğini unutmamalıydım.

Bree boğazını temizleyince bakışlarımı Archer'dan ve onun uçsuz bucaksız dövmeli teninden ayırdım. "Selam kızım," dedi Bree, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. "Arch da az önce bana yaklaşan unvan maçını anlatıyordu. Maç televizyondan canlı yayınlanacakmış, biliyor muydun?" Gözleri heyecanla parlıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Dürüst olmam gerekirse umurumda değil," deyip Archer'a tiksinti dolu bir bakış attım ve dikkatimi ondan uzaklaştırdım. "Gidelim mi?"

Bree dudağını ısırdı ve kirpiklerinin altından Archer'a baktı. "Şey, Arch bizim için krep yapıyordu..." Bakışlarım öldürücü bir hal alınca sözünü yarım bıraktı. "Aslında o kadar da aç sayılmam."

"Korkup kaçıyor musun?" diye sordu Archer rahat bir şekilde, tam ben mutfaktan çıkarken. Açıkça meydan okuyordu, omuzlarım gerginlikten kasıldı.

Yavaşça arkamı dönerken gözlerimi kıstım. "Korkacağım bir şey yok," diye cevap verirken çenemi de inatçı bir şekilde yukarı kaldırdım. "Tabii gerçekten boktan bir aşçı değilsen."

Mavi gözleri lanet birer mıknatıs gibiydi. Mutfakta o kadar rahat ve kendinden emin hareket ediyordu ki, gözlerimi üzerinden alamıyordum. "Öyleyse sorun nedir prenses? Otur ve bizimle kahvaltı et."

Bree, lanet olası hain, kıçını bar taburelerinden birine yerleştirdi ve hafifçe omzunu silkti. "Sadece kahvaltı, MK. Sonra hemen gideriz."

Derin bir nefes aldım, öfke ve hayal kırıklığı üstüme çöken nemli, eski bir battaniye gibiydi. Ama o duygularımı daha sıkı tuttum. "Tabii," dedim kelimeleri tükürürcesine. "Beni yirmi yıl ila ömür boyu arası bir hapse tıkmak için can atan üç piçle kahvaltı."

Bree'nin yüzü düşünce kalbimi bir suçluluk duygusu kapladı. Hayatımın o dönemiyle ilgili onun da sorumluluk hissettiği belliydi ama bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. İçimi çekip kendime düzgün bir kahve yapmak için Archer'ın yanından geçtim.

Neyse ki babamın *barista espresso* sevgisi ben yokken de değişmemişti ve parlak krom kaplamalı koca bir makine tezgâhın üstünde hâlâ yerli yerindeydi. Bu heriflerden birinin onun nasıl kullanılacağını bildiğinden şüpheliydim –hepsi de ucuz filtre kahveci tiplerdi– o yüzden işleme başlamadan önce eski çekirdekleri boşaltıp taze olanları koydum.

Öğüt, sıkıştır, fazlalıkları at. *Gerçek* kahve yapmayı on iki yaşında öğrenmiştim, neredeyse refleks hâline gelmişti. Babamın –annemin tüm ev çalışanlarımızla birlikte öldüğü katliamdan sonra– işe aldığı ilk şef Steve adında Avustralyalı bir adamdı. Melbourne'den gelmiş ve bana *haftalar boyunca* espresso makinesini nasıl kullanacağımı ve *flat white* için sütü mükemmel, kadifemsi bir kıvama nasıl getireceğimi öğretmişti.

Bree'nin iniltisi kahve yapmak için girdiğim transı bölünce ona baktım.

"Kızım, lütfen bana da yaptığını söyle. Yemin ederim bir yıldan fazladır iyi kahve içmedim ve kokusu bile beni titretiyor." Ada tezgâha yarı yarıya yığılmıştı, fazla dramatikti; dolaptan onun için bir kupa daha aldım.

Kody arkamdan, *gerçekten* çok yakın bir yerden "Sanki burada bir şeyleri kaçırıyorum," deyince irkildim. Mutfağa girdiğini fark etmemiştim bile. "Bu hâlâ kahve, değil mi? Sadece biraz daha havalı yapılmış gibi."

Homurdandım ama cevap vermedim. Tek hayal edebildiğim onun çıplak, ıslak vücudu ve kocaman... ıı, şey... pazılarıydı. Evet, tabii. Tabii. Hadi öyle diyelim.

"Belli ki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye kıs kıs güldü Bree. "Ama hey, ben Bree."

Bu, dikkatimi tekrar Bree'ye çevirdi. Shadow Grove çok büyük bir şehir olmadığı için birbirlerini tanıyorlardır diye düşünmüştüm.

"N'aber, Bree?" diye cevap verdi Kody o havalı kafa sallayışlarından biriyle. "Ben Kody."

Bree'nin yanakları kıpkırmızı oldu. "Biliyorum," diye karşılık verdi, sesindeki tını neredeyse erotikti. "Annemin şehir merkezindeki ofisinin karşısındaki reklam panosundasın."

Kody sırıttı. Küstah herif. "Harika."

Shadow Grove'a döndüğümden beri milyonuncu kez gözlerimi devirdim. "Reklam panolarında mısın?" dedim kendime engel olamayarak. "Ne için? CYBH* farkındalığı için mi?"

Kody alaycı bir kahkaha attı ama bakışları kıyafetimde gezinirken yüzüme yerleşen keyif bozucu ateşi inkâr edemezdim. "Güzel kıyafet, bebeğim. Yine de daha önce giydiğin transparan atleti tercih ederim. Siyah dantelli külotunu çok iyi gösteriyordu."

* Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar için kullanılan kısaltma. *-ç.n.*

Yüzüm ânında alev aldı. Odasına daldığımda yarı uykuluydum ve onu çıplak gördüğümde o kadar şok olmuştum ki ne giydiğimi düşünmemiştim bile. Anlaşılan bu sabah gözleri bayram eden tek kişi ben değildim.

Archer "Ne?" diye patlayarak ikimizin de dikkatini çekti ve içinde bulunduğumuz şehvet dolu bakışmayı bozdu. Tek taraflı bir şehvetti elbette. Nefretim libidomdan daha güçlüydü. "Prenses Danvers'ı ne zaman iç çamaşırlarıyla gördün?" Çatılan koyu renkli kaşları o güzel mavi gözlerine gölge düşürünce bedenimi tehdit eden arzu ürpertisi karşısında gerildim. Öfkeli kötü çocukların beni bu kadar tahrik etmesinin sebebi neydi ki?

Kody'nin sırıtışı belanın kendisiydi. "Öğrenmeyi nasıl da istiyorsun." Arkadaşına sırıttıktan sonra sanki az önce sevişmişiz gibi kolunu omuzlarıma attı. "Gerçi sana şu kadarını söyleyeyim, Arch. Müstakbel üvey kardeşin en yeni dövmemi *gördü*." Bunu Archer'a doğru imalı bir şekilde göz kırparak söyledi ve noktaları birleştirmem bir saniyemi aldı. Kodiak Jones'un da birkaç dövmesi vardı –Archer'ınki kadar çok değildi, yaklaşamazdı bile– ama sağ uyluğundaki dövme diğer dövmelerinden biraz daha yeni görünüyordu. Şeyine... ah... *uyluğuna* emin olacak kadar uzun süre baktığımdan değildi. Ama ima ettiği şeyi düşünürsek...

"Siktir git, Kody," diye hırlayarak kolunu omzumdan ittim. "Ortalığı karıştırmayı bırak. Üçünüze de zaten yeterince nefret kusuyorum, o yüzden nefesini boşa tüketiyorsun."

Akıllılık ederek başka bir şey söylemedi ve ben de huzur içinde Bree ile kendime kahve yaptım. Tezgâhın diğer yanında Archer da bir demlik kahve yapmıştı ve o kadar bayat kokuyordu ki öğürmek istedim. Daha yüce gönüllü bir insan olsaydım "büyüklük bende kalsın" deyip onlara acır ve herkese *flat white* yapardım.

Öyle birisi olmamam ne yazık.

Archer arkasını dönmüş, devasa krep yığınını Bree'nin beklediği geniş, mermer adaya götürürken, ben de hızlı bir değişim yaptım. Çabucak hareket ederek şeker kavanozunun kapağını açtım –annemin uzun zaman önce aldığı gümüşten yapılmış, süslü bir şeydi– ve içindekileri lavaboya boşalttım. Yarı uykulu bir hâlde sendeleyerek mutfağa giren Steele de dahil olmak üzere gözlerimi onların olduğu yerden ayırmadan şeker kabını ağzına kadar tuzla doldurdum. Bu, tuzluğu boş bıraktığım anlamına geliyordu ama sabah sabah birisinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Elbette herhangi birinin kahvesine şeker atıp atmadığını bilmeme imkân yoktu ama denemeye değerdi.

Mükemmel kahvemden bir yudum aldım ve lavabodaki şeker kalıntılarını temizlemek için musluğu açtım.

Steele "Kahvaltıda bize katılmanı beklemiyordum, Madison Kate," dedi. Sandalyelerden birine geçip tek elini uykudan kırışmış yüzünde gezdirdi. "Bu kim?" Gözlerini kısarak Bree'ye baktı, sonra kaşlarını çattı. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

Bree –azgın sürtük– tepeden tırnağa kızardı ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Bir kez," diye cevap verdi, "kısa bir süre için. İsyan Gecesi'nde. Palyaço'da işler boka sardıktan sonra MK'yi beklemememi söylemiştin."

Steele'in uykulu gri gözlerinde farkındalık belirdi ve başını salladı. "Doğru. Güzel bir yüzü asla uzun süre unutmam."

Kendi yerime geçip krep tabağına uzanırken abartılı bir öğürme sesi çıkardım. "Yavaş ol, Steele," diye alay ettim. "Cinsel çekiciliğinde boğulmak için henüz çok erken."

Gözleri parladı ve sırıtışı aydınlandı. "Demek çekiciliğimi fark ettin? Bildiğim iyi oldu."

Lanet olsun, hakareti ıskalamıştım.

Uzun bir iç çekişten sonra daha fazla ağız dalaşına girmek yerine ağzımı pofuduk ve hiç kuşkusuz ki gerçekten lezzetli kreplerle doldurmaya karar verdim.

Birkaç dakika boyunca herkes sessizce yedi. Bree çatal ve bıçağıyla pekmezle kaplı krebini alırken, erkekler de kimin en kısa sürede daha fazla krep yiyebileceğine dair bir müsabakaya girişmişti.

Sonunda Kody kapkara kahvesine uzandı ve büyük bir yudum aldıktan sonra tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Ah, belki de şu süslü kahveyi denemeliyim, Madison Kate," diye mırıldandı, benim yarısı boşalmış bardağıma özlemle bakarak. "Bu boktan şey boyayı bile söker."

Omuz silktim, yüzümü ifadesiz tutarak "Yok ya," diye cevap verdim. "İçine şekeri basarsan başka bir şeyin tadını alamazsın."

Sinirli bir sesle homurdandı ama tezgâhtan şekerliği almak için ayağa kalktı. Kendi kahvemi dudaklarıma götürdüm, yavaşça yudumladım ve kirpiklerimin altından bardağına birkaç kaşık şeker atıp karıştırmasını izledim.

Steele, Bree'ye dönerek "Peki siz kızlar bugün ne yapıyorsunuz?" diye sorunca dikkatim ona kaydı. Muhtemelen Bree hâlâ üçüne de kirpiklerini kırpıştırıyordu ama ben gözlerimi bir saniye bile Kody'den ayıramadım. Hele tam da–

"Ne oluyor *lan*?" diye bağırdı Archer bir anda, yüzünün yarısı kahveyle sırılsıklam olmuştu. Kody az önce kahvesinden kocaman bir yudum almış ve hemen geri tükürmüştü... hem de en iyi arkadaşının üzerine.

İşte bu! Beklediğimden çok daha iyi sonuç vermişti.

"Kim şekeri tuzla değiştirdi?" diye kükredi Kody arkadaşlarına ters ters bakarak. Şaşırtıcı şekilde, aklına ilk gelen isim ben değildim. Ama Steele... o sanki bir şeyler anlamış gibiydi. Gözlerini hafifçe kısarak bana baktıysa da ağzını açmadı.

"Pekâlâ," deyip ağzımı peçeteyle sildikten sonra sandalyemi geriye ittim. "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz. Bree?"

Arkadaşım oturduğu yerden fırlayıp çantasını alırken neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. "Evet, kesinlikle öyle. Kahvaltı için teşekkürler, Archer." Bree dudağını ısırıyordu ve ona bakarken kızarmıştı ama Archer yüzündeki kahveyi silmekle ve Kody'ye ters ters bakmakla meşguldü.

Tam ben mutfaktan çıkmak üzereyken Kody "Daha sonra çıkacağımız randevuyu unutma Madison Kate," diye seslendi. Duraksayıp omzumun üzerinden baktım ve ona sinsi bir gülümseme gönderdim.

"Unutmadım Kodiak," dedim, "sözümü daima tutarım, hem tüm bu... huysuzluğuma *tuz* biber de ekmeyeceğim." Ona göz kırptım. Kaşlarını fırtına gibi çatarken mutfaktan çıktım ve içten içe keyifle kıkırdadım.

Tamam, kabul, birkaç saniye daha düşünsem çok daha havalı bir laf edebilirdim. Ama o an için şahane iş çıkarmıştım. Öyle ki Bree'yle birlikte ana kapıdan çıkıp yola koyulduğumuzda sırıtışım bir kulağımdan ötekine uzanıyordu.

Belki de Shadow Grove'a dönmek sandığım kadar berbat olmayacaktı.

9. BÖLÜM

Bree günün ilerleyen saatlerinde "Pekâlâ, plan nedir?" diye sordu. Soğuk havaya rağmen Dogwood Gölü'nün kıyısında uzanmış, son bir yıldır özlediğimiz arkadaşlığımızı konuşarak saatler geçirmiştik.

Ona hemen cevap vermedim çünkü bir planım yoktu. İsyan Gecesi'nden bu yana Shadow Grove'da olanlarla ilgili anlattığı her şey beni şaşkına çevirmişti. Babam artık siyasi bir pozisyon elde etmek için uğraşmıyordu –ne zaman olmuştu *bu*? – ve Shadow Grove'un tüm gücü elinde tutan geliştiricisi olmaktan memnun görünüyordu. Doğu ve Batı Shadow Grove ortadan kalkmış, bir zamanlar kasabamızın merkez çizgisini oluşturan hat boyunca her türden yeni yapı yükselmeye başlamıştı; bunlardan biri de pazartesi günü ikimizin de başlayacağı üniversiteydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim iç çekerek, "neden SGÜ'ye gidiyorlar ki zaten? Onların da birinci sınıf öğrencileri olmaları mümkün değil."

Bree omuz silkti. *Onlar* derken kimden bahsettiğimi biliyordu. Başımın belası üç kişi, sohbetimizin bir numaralı konusuydu. "Baban SGÜ'yü *bir şeye* dönüştürmeye çok kararlı," dedi. "Kayıt yaptıran neredeyse her öğrenci, buradaki

koridorları doldurmak için daha prestijli okullardan satın alındı ya da şantajla çekildi. Aslında daha çok aileleri üzerinden oynandı yani."

Yüzünü buruşturmasına bakarak onun için de durumun böyle olduğunu tahmin ettim. Son konuştuğumuzda o da benim gibi Stanford'a erken kabul almıştı. Ama Bree'nin babası ona SGÜ'ye gideceğini mi söylemişti yani? O da babasının dediğini sorgulamadan kabul etmişti.

"Ama haklısın. Hepsi yaşça daha büyük. Arch'ın aralık ayında yirmi iki yaşına gireceğine eminim." Yanakları kızardı. "Google'da onu araştırdığımdan falan değil."

Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım. "Tabii ki bakmadın. Şansına, Kamboçya'da kendimi geliştirmek için uğraştım, bebeğim. Başkası olsa can düşmanlarıyla flört etmene çok kızardı."

Bree'nin rengi hafifçe attı, ben de gerçekten şaka yaptığımı göstermek için ona sırıttım. O üç dangalakla utanmazca flört ettiği için onu suçlamıyordum ve onlara karşı duyduğum nefretin yükünü omuzlamasını da beklemiyordum. Halletmem gereken hesap kişiseldi ve Bree'yi de yanımda sürükleyecek kadar ergen değildim.

"Her neyse, sanırım birinci adım onları evden çıkarmak. İçlerinden biri bana bakmadan orada nefes bile alamıyorum." Abartılı bir şekilde ürperdim ama içimde bir yerlerde o bakışlardan hoşlandığımı fısıldayan sesi bastırmaya çalışıyordum.

Bree başını salladı, çikolatalı ve hindistancevizli buzlu içeceğini yudumlarken yüzü düşünceli bir hâl aldı. Dogwood Park'ın eteklerinde harika içecekler yapan bir çikolatacı vardı ve Shadow Grove'daki tüm değişikliklerden sağ çıktıklarını görmek beni çok mutlu etmişti.

"Neden taşınmıyorsun?" diye sordu hafifçe kaşlarını çatarak. "Babanla aranız pek de iyi değil ve başka seçeneğin de

yok denemez. Benimle kalabilirsin." Ona bakarken tek kaşımı kaldırdım, o da iç çekti. "Tamam, belki benimle değil. Babamın seninkinden arta kalır yanı yok. Ama biliyorsun, başka yerler de var."

"Bir," diye başladım parmağımı kaldırarak "annemden kalan miras yirmi bir yaşıma gelene kadar bana geçmeyecek, yani babamın yardımı olmadan beş parasızım. İki, kendimi geçindirecek bir iş bile bulamam çünkü evet, buradaki herkesin gözünde lanet olası bir suçluyum." Bu adaletsizlik beni çıldırtıyordu. Tüm suçlardan aklanmıştım ama bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Babamın avukatı duruşmam sırasında kayıtlarımın mühürlenmesini bile istememişti –o sırada reşit olmadığım için *yapılması gereken* şey zaten buydu– o yüzden itibarım yerle bir olmuştu. "Ve üç." Üçüncü parmağımı kaldırdım. "Çünkü bu lanet bir *prensip* meselesi, Bree. O piçler bana tuzak kurdular, sonra da kendi pislikleri için batayım diye beni bırakıp gittiler. Şimdiyse evimde yaşayıp oraya aitlermiş gibi davranıyorlar. Peki ben ne yapayım? Gülümseyip yeni erkek kardeşime mi sarılayım?" Acı bir kahkaha attım. "Sağ ol ama hayır. Öyle bir şey olmayacak. Madison Kate Danvers'a bulaştıkları güne lanet edecekler."

Arkadaşım uzun bir süre kocaman gözlerle bana baktı, sonra alçak sesle bir ıslık çaldı. "Lanet olsun kızım," diye mırıldandı. "Her zaman biraz hararetli biriydin ama şimdi biraz korkutucusun. Neredeyse benim bile gözümü korkutacaksın."

Güldüm. "Neredeyse mi?"

Başıyla onayladı, pipetiyle içeceğini höpürdetti. "Neredeyse. Şu ölümcül bakışın üzerinde çalışmaya devam et; biraz daha çabayla yetişkin bir adamı altına işetebilirsin."

Gözlerimi kıstım, o da güldü. "Bu daha iyi! İşte böyle."

Ona sırıtmamla birlikte yüzümdeki ifade eridi. "Her neyse. Yavaştan gitsem iyi olacak. Öğleden sonra Kody ile kahve

içmeye gitmem gerekiyor." Sanki *smear* testi yaptırmak ya da özel bölge ağdası için yola çıkmam gerekiyormuş gibi içimi çektim.

Üstümüzü başımızı silkeleyip arabasına doğru yürürken Bree "Ah evet, o konu da neyin nesi?" diye sordu. "*Onları doğduklarına pişman etme* fikrinle ters düşüyor gibi görünüyor."

"Ah güven bana, fazlasıyla farkındayım. Ama o piçler bana dış kapının şifresini vermemişlerdi ve ben de daha iyi bir takas için pazarlık yapamayacak kadar yorgundum. Sana o kadar erken gelmemeni *söylemiştim*." Sanki en kötü kâbuslarımdan biriyle kahve içmeye gitmem onun suçuymuş gibi suçlayıcı bir bakış attım.

Bree sadece güldü. "Tamam, yani kahveye karşılık sana şifreyi mi verdi? Şüpheli görünüyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm."

Anlayışla başını sallayarak "Aha," diye cevap verdi. "Kızım bak, bu merak bir gün seni öldürecek. Yani bu sefer gerçekten."

Herkesin öldüğümü sandığı o kısa zamandan bu kadar rahat söz etmesine istemsizce güldüm. "Bundan hiç şüphem yok," diyerek hemfikir oldum. "Ama emin ol bu, kendini Tanrı'nın kadınlara bahşettiği bir armağan sanan o sinir bozucu salağın tekiyle kahve içtiğim için olmayacak."

Bree parlak, beyaz Audi'sinin sürücü koltuğuna geçerken bana ciddi bir bakış attı. "Umarım öyle olmaz. Ama sanırım demek istediğin şey şu: *Berbat kararlarına rağmen hâlâ sikini yalamak istediğin, sinir bozucu derecede muhteşem bir adam.*" Bu kelimeleri o kadar hızlı şekilde bir araya getirmişti ki ne dediğini zar zor anlayabildim.

Şansına, motoru çalıştırıp caddeye doğru hızlanmıştı ve ben de o araba kullanırken onu tokatlayamayacak kadar

temkinliydim. Eğer kahkahaları bir şey ifade ediyorsa, o da bunu biliyordu.

Beni Danvers Malikânesi'nin ön kapısına bıraktığında, ona ortaparmağımı gösterdim ve o da dairesel araba yolundan çıkarken bana aynı hareketi yaptı.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Bazı şeyler gerçekten değişmiyordu; eğer Bree'yle arkadaşlığımız neredeyse bir yıl süren sessizliğe ve kırgınlıklara dayanabildiyse, çok uzun bir süre daha arkadaş kalacağımız düşüncesiyle kendimi güvende hissediyordum.

"Gitmeye hazır mısın?"

Kody'nin kulağımın dibinden gelen sesi beni irkiltti, ona dik dik baktım. "İnsanlara sinsice yaklaşma," diye hırladım ona. Kahretsin, çok uzun boyluydu. "Çok kaba bir hareket."

Yüzünü kaplayan bir alaycılıkla başını salladı. "Tabii o kişiyi psikopat bir çete lideri tarafından kaçırılmaktan ve acımasızca işkence görmekten kurtarmıyorsan. O zaman sorun yok, değil mi?"

Ona daha sert bakmaya başladım. "Bana İsyan Gecesi'ni hatırlatmaya devam edersen cidden tatsız bir kahve içeceğiz, Kody."

"İyi bir noktaya parmak bastın, Madison Kate," dedi başını sallayarak. "Gidelim o zaman."

Enerjisinde bir tuhaflık vardı ama buna takılmadım. Bakımlı mükemmel çalıçitlerin yanından geçip onu garaja kadar takip ettim.

Samuel Danvers'ın garajına park edilmiş lüks arabaların oluşturduğu gülünç sıraya bakarak "Tipik," diye mırıldandım. Bu yeni bir şey değildi. Babam ben doğmadan önce bile araba koleksiyonu üzerinde çalışıyordu. Yeni olan şey, krikonun üzerinde duran siyah bir Challenger'ın ve etrafa saçılmış kullanılmış aletlerin bulunduğu atölye bölümüydü. Şimdi

daha yakından bakınca, motosikletlerin de babamın tarzı olmadığını fark ediyordum.

Kody beni masmavi bir Maserati'ye götürüp yolcu kapısını açarken "Burada kendinizi gerçekten de evinizde hissediyorsunuz," diye yorum yaptım.

Bana gizemli bir bakış attıktan sonra başını arabaya doğru salladı. "Atla, Madison Kate. Zaten geç kaldık."

Saatini hiç kararlaştırmadığımız bir şey için geç kaldığımız düşüncesi canımı sıksa da homurdanmakla yetinip arabaya bindim ve kemerimi taktım.

Malikâneden ayrılıp bir müddet sessizce yol aldıktan sonra "Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordum. Eskiden Batı Shadow Grove olan yere doğru gidiyorduk, kaslarım alışkanlıkla gerildi.

Kody bana hızlıca bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Söyledim ya," dedi, "kahve içmeye."

Bütün tavrı değişmişti. Bu sabah şakacı ve neşeliyken, şimdi düşünceli ve ciddiydi. Asla anlayamayacağım bir nedenden ötürü havayı yumuşatma ihtiyacı hissettim.

"Ve muhtemelen pasta yemeye," diye hatırlattım ona. "Ama *nerede*?"

Bana hızlı bir bakış daha attı ve direksiyonu daha çok sıktı. "Nadia'nın Pastaları," diye cevap verdi bir süre sonra. "Sen bilmezsin. Pek senin tarzın değil."

Sinirlenip ters ters baktım. "Sen benim *tarzımın* ne olduğunu nereden bileceksin ki? Beni tanımıyorsun."

Bu çıkışıma karşılık Kody sinsi bir gülümsemeyle yanıt verdi ve hızlı kullandığı arabada gerçekten güvenli olmayacak kadar uzun bir süre gözlerini benden ayırmadı. "Seni herkes tanıyor Madison Kate," diye cevap vererek İsyan Gecesi'nde söylediklerini tekrarladı.

Öfke ve kızgınlık damarlarımı yakıp geçti. "Artık değil."

Yolun geri kalanında ikimiz de bir daha konuşmadık, her ikimiz de görünmez bir kötü ruh hâli örtüsüyle sarmalanmıştık. Kody sonunda arabayı durdurduğunda ne demek istediğini anlayabildim.

Nadia'nın Pastaları, bir zamanlar Batı Shadow Grove olan yerin tam ortasında, köhne, yıpranmış, küçük bir fırın ile kafe karışımı bir yerdi. Babamın entegrasyon projelerinin kanıtları her yerdeydi, hemen yan tarafta hâlâ ıslak boya kokusunun geldiği şık bir ayakkabı dükkânı vardı ama Nadia'nın Pastaları hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

"Hadi," dedi Kody. "Söz veriyorum pastaları bu yolculuğa değecek."

O kadar meraklanmıştım ki başka bir şey düşünemedim ve kendimi kısa süre sonra, yıpranmış ikili koltuğun bir ucuna ilişmiş, yaşlı bir kadının Kody'nin üzerine titremesini izlerken buldum.

Kadının yüzü öyle geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı ki gözleri neredeyse kaybolmuştu; uzun boylu, kaslı adama dört yaşındaki bir çocuğa hitap eder gibi sevgi dolu sözler söylüyordu.

"Nadia, bu Madison Kate," dedi Kody sonunda. Beni tanıştırmak için kadına sarılmayı bırakmıştı. "Benimle ve çocuklarla birlikte yaşıyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Daha uygun bir yer bulana kadar geçici olarak babamın evinde kaldıklarını söylemek istiyor."

"Peki o zaman," diye cevap verdi Nadia, ellerini geniş kalçalarının üzerine koyup bana hafifçe gülümsedi. "Seninle tanışmak çok güzel Madison Kate. Kodiak'ın kendine bir kız bulduğunu duymuştuk ama kimse senin bu kadar güzel olduğunu söylememişti. Bu saç rengi bambaşka."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum çünkü pembe saçlarım hakkında söyleyebileceği en güzel şeyin bu olduğundan

şüpheleniyordum. Yine de kimin umurundaydı ki? Sadece saçtı.

"Şey..." Onu düzeltmeye ve kesinlikle Kody'nin "kızı" *olmadığımı* söylemek üzereydim ama göt herif ikimiz için de kahve ve pasta sipariş edip sözümü kestikten sonra Nadia'ya bir kez daha sıkıca sarılıp kadını yolladı.

Yaşlı kadın, siparişlerle ilgilenmek için mutfağa doğru koşturdu –burası şaşırtıcı derecede yoğundu– ve Kody de ikili koltuğun diğer ucuna kendini bıraktı.

Siktir. Herifin cüssesi üç katına mı çıkmıştı? Kimin ne dediği umurumda değildi, bu küçük koltukta ikimize yetecek kadar yer yoktu.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve masaya doğru çekebileceğim fazladan bir sandalye var mı diye bakındım.

"Biraz sakinleş, Madison Kate," dedi sözü uzata uzata, sonra kolunu koltuğun arkasına atıp iyice yayıldı. Bacaklarımız birbirine değiyordu ve üst bedenlerimiz arasında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Kolunun duruşu, sanki az sonra omzuma dolanacakmış gibiydi... sanki gerçek bir randevudaymışız gibi.

"Bütün bunlar da ne demek?" diye sordum öfkeyle. "Anlaşmamız sadece kahve içmekti, sahte sevgilini oynamak değil."

Dudakları öyle saliselik hareket etti ki resmen kucağında olmasaydım bu ifadeyi kaçırırdım herhalde. "Anlaşmamız kahve için. Az önce sipariş ettim. Bu kadar paranoyak olma."

"Paranoyak mı?" diye haykırdım. "Ne? Az önce dedin ki–"

"Hı hı," diye sözümü kesti ve başını iki yana salladı. "Ben kimseye doğru olmayan bir şey söylemedim."

Ona ters ters baktım. "Nadia'nın, senin kız arkadaşın olduğumu *varsaymasına* izin verdin. Bu, gerçeği saklayarak yalan söylemektir."

Başını hafifçe yana eğdi. "Öyle mi? Varsaymak hakkında ne derler bilirsin."

Elim iki yanda yumruk oldu, boğazına yumruk atmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Bunu hak etmişti.

"Bak şimdi," diye mırıldandı, sesinde eğlenceli bir ton vardı. Eli benimkinin üzerine kapandı ve yumruğumu açtı. "Böyle şeyler yapma. Nadia benim için bir büyükanne gibidir ve onun işyerinde olay çıkarmana izin veremem."

Öfke, adrenalin ve tamam, biraz da şehvet içimi yakıyordu. "Kody, oyun oynamayı bırak. Burada olmamızın asıl sebebi ne?"

"Sana söyledim," dedi, sesi yumuşak ama alaycıydı, "kahve içmeye geldik." Parmakları kucağımda duran elime dolandı ve –ne kadar saçma olsa da– elimi çekip doğruca çamaşır suyuna batırmaya koşmadım. Onun yerine kendimi gözlerinin o yoğun zümrüt yeşiline kapılmış buldum. Başparmağı elimin üzerinde tembel daireler çizerken nefesim kesildi.

"Ciddi misin?" diye bağırdı biri. Bu tepki kendime gelmem için gereken bir kova buzlu su etkisi yarattı. "*Bu* kaltak mı?"

Kody'den uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. İkili koltuğun arkasına sarkmış olan kolu birdenbire bana dolandı ve parmaklarımız birbirine geçmiş hâlde açıkça ortada kaldı.

Kody, başımızda dikilen esmer kıza bakarak "Drew," diye söylendi. "Burada ne işin var?"

"Benim mi?" Kız, yani Drew neredeyse çığlık atacaktı. "*Benim* mi burada ne işim var? Asıl *senin* burada ne işin var, Kody? Özellikle de keçiyle? Ne halt ediyorsun sen?"

Kaşlarım havaya kalktı. *Keçi mi? Bu da ne demek oluyor?*

"Burada bir arkadaşımla kahve içiyorum," diye cevap verdi Kody buz gibi bir sesle, "ve eğer sakıncası yoksa, gerçekten yalnız kalmak istiyoruz."

Drew'un yüzü rahatsız edici, mora çalan bi kırmızıya dönüştüğüne göre, açıkça belli oluyordu ki bu durumdan hiç ama hiç memnun değildi. Ortada benim karışmak istemeyeceğim türden bir sevgili kavgası vardı, bu yüzden elimi Kody'ninkinden yavaşça çektim ve öne doğru kaykıldım.

"Dinle," dedim tatlılıkla, "ikinizin bir geçmişi var gibi görünüyor. Ben sadece–"

Konuşurken ayağa kalkmıştım, dışarı çıkmaya ve beni dahil etmeden kirli çamaşırlarını ortaya döksünler diye onları yalnız bırakmaya hazırdım. Ama anlaşılan Drew'un başka fikirleri vardı.

Eli yüzüme o kadar hızlı indi ki nefesim kesildi. Canım acıdığı için değil –ki gerçekten acımıştı– böyle bir şeyin olacağını aklımın ucundan bile geçirmediğim için.

"Seni yuva yıkan kaltak!" diye böğürüp uzun, akrilik tırnağını göğsüme sapladı. "Bahse girerim geçen hafta yatağından çıkan pembe sürtük külotu da senindi! Bu ne zamandır devam ediyor, Kody? Ne zamandır arkamdan keçiyi beceriyorsun?"

Şoktan donup kalmıştım. Hatta bana neden tekrar vurmadığını anlamam bir saniye sürdü.

Kody öldürücü bir ses tonuyla "Geri çekil, Drusilla," diye hırladı. Kocaman eli, kızın yanağıma sadece birkaç santim mesafedeki bileğini kavramıştı, tüm bedeninden tehlike ve şiddet yayılıyordu. "Eğer ona doğru nefes bile verirsen, seni yok ederim."

Kız alaycı bir tavırla gülümsedi ama Kody'nin onu kavrayışı sıkılaştıkça bu acı dolu bir inlemeye dönüştü.

"Sakın beni zorlama," diye uyardı kızı, sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne söylediyse, kızın yüzü bir anda kül gibi oldu. Geriye doğru geniş bir adım attı ve bileğini Kody'nin elinden kurtardı ama dürüst olmak gerekirse, Kody izin vermeseydi bunu başaramazdı, bundan emindim.

Bir an için gözlerini dikip o güzel yeşil gözlü adama baktı. Bakışlarında incinmişlik, ihanet, inanmazlık vardı ve tüm bunların altında –özellikle bakışları bana kaydığı zaman– çok iyi bildiğim bir duyguyla doluydu: nefret.

"Sen öldün, keçi," diye fısıldadı. Bana doğru savurduğu bu son tehdit sırasında sesi korkudan titriyordu, sonra da kafeden âdeta kaçar gibi çıkıp gitti.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve Kody yavaş bir soluk verdi, omuzları rahatlayarak gevşedi.

"Üzgünüm," diye fısıldarken yüzünde endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Sana vuracağını hiç düşünmedim."

Yanağıma dokunmak için elini kaldırdı ama irkildim. Drusilla'nın –her ne sikimse artık– eli ağırdı. Tenime hücum eden kanla birlikte her parmak izinin zonklayışını ve yanışını hissedebiliyordum.

Dokunuşunu üzerimden silkerek "Evet ama burada olacağını biliyordun," diye onu suçladım. "Ve birlikte olduğumuzu düşünmesine izin verdin. Bütün bunlar ne demek oluyor, Kodiak Jones?"

Adını tam söylediğimde dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi, omzunu hafifçe silkti. "Kanıtlasana. Buraya sadece kahve ve pasta için geldim." Rengi solmuş, çiçek desenli koltuğa geri oturdu ve başıyla yerimi işaret etti.

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Ben–"

O sırada "İşte geldi," dedi Nadia ve koltuğumuzun önündeki alçak masaya bir tepsi bıraktı. İçinde birkaç çeşit pasta ve uzun zamandır gördüğüm en güzel iki kahve vardı. Kalp şeklindeki latte sanatını bile başarmıştı. Vay. "İkinize de afiyet olsun," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Seni mutlu görmek çok ama çok güzel, oğlum." Kody'nin alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve ben onu düzeltemeden aceleyle mutfağa geri döndü. Tekrar.

Hâlâ ayaktaydım, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum, o yüzden Kody'ye ters ters bakmak için fazla çaba harcamam gerekmedi. "Açıkla, yoksa gidiyorum."

Bir an cevap vermedi, sanki blöf yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi düşünceli gözlerle bana baktı. Yapmıyordum. İma ettiğim şeyi kanıtlamak için eve kadar yürümem gerekse bile bunu yapardım.

"Otur, Madison Kate," dedi en sonunda. "Pastalar gerçekten çok güzel. Yanağındaki acıyı biraz olsun dindirir."

Lanet olası acı nasıl olur *ona* göstermek istiyordum. Ama acıkmış gibiydim ve biraz da meraklıydım –yine– o yüzden sinirli bir şekilde ofladım ve kanepenin kenarına tünedim. Dikkatlice uzandım ve üzerinde resmen adım yazıyormuş gibi görünen tatlı dilimini seçtim. Çilekli ve beyaz çikolatalı *cheesecake*. Nefis.

"Mutlu musun?" dedim, kocaman bir çatal dolusu tatlı alıp ağzıma tıkıştırırken. Ah, vay canına. Kody şaka yapmıyordu. Nadia'nın pastaları resmen... "Hassiktir," diye inleyerek çatalımdaki yapışkan krem peyniri yaladım. "Belki de pasta tokatlanmaya değerdir."

Tatlıyı yerken beni izleyen Kody'nin gözlerinden âdeta ateş fışkırıyordu, pasta kadar tatlı olmayan bir şeye duyduğu açlıkla doluydu. "Aynı fikirdeyim," diye mırıldanarak yerinde kıpırdadı ve gözlerini kırpmak için bile bakışlarını ağzımdan ayırmadı.

Arzu içimi ısıttı ve kendimi kontrol altına almak için birkaç kez yutkundum. "Gözlerinle ağzımı sikmeyi bırak ve açıklamaya başla," diye emrettim ama sesim amaçladığımdan daha boğuk çıkmıştı.

Burun delikleri genişledi, dikkatini yüzümden ayırmak için çok çaba harcaması gerekiyor gibiydi. "Neyi bilmek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bariz cevap *her* şeyi idi. Ama Kodiak Jones'un burada oturup öylece içini dökmeye niyeti yokmuş gibi bir hisse kapılmıştım. Hayır, kısasa kısas istiyordu ve ben artık oyun oynayacak havada değildim. Ya da en azından o türden bir oyunu.

İntikamım bambaşka bir oyun olacaktı.

"Neden bana *keçi* dedi?" diye sordum, en çok önemsediğim şeyin bu olduğuna karar vererek. Diğer tüm saçmalıklar; Kody'nin Drusilla'yla olan geçmişi, az önce suçu üstlendiğim külotun sahibi, hatta Nadia'nın davranışları... beni ilgilendirmezdi. Ama bana hakarete çok benzeyen bir isim takmıştı ve bunun ne halt olduğunu öğrenmek istiyordum.

İçini çekti, elinde kahvesiyle arkasına yaslandı. Nadia'yla ne kadar yakın olduğuna bakılırsa, kahvaltıda kahvemle ilgili boktan tavrının tamamen rolden ibaret olduğu açıktı. Beni kızdırmaya çalışmak için kasıtlı olarak hakaret etmişti. Sikik.

Öte yandan, en azından iyi kahvenin değerini biliyordu.

"Keçi," diye tekrarladı, yüzünü buruşturunca burnu da kırıştı. "Günah keçisinin kısaltması. Duruşma sırasında herkes sana öyle demeye başladı. Senin sorumlu olmadığını herkes biliyordu. Azıcık aklı olan herkes savcıya küçük prenses Danvers'ın İsyan Gecesi gibi bir olayı organize etmediğini söyleyebilirdi."

Şoktan hareketsiz kaldım, zar zor nefes alabiliyordum. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bree bana bunların *hiçbirinden* bahsetmemişti.

"Ama baban yine de seni suçlamalarına izin verdi. Seni mahkemeye çıkarmalarına seyirci kaldı, duruşmanın gizli yapılması ve kimliğini korumak için parmağını bile kıpırdatmadı... Sonra da seçimler sırasında belediye başkanını savundu ve Shadow Grove halkına bu kasabayı ne kadar çok sevdiğini, kendi kanından olanların bile *elini kolunu sallayarak*

gezemeyeceğini söyledi. Söylediği buydu. *Elini kolunu sallamak* tam olarak neydi? İşlemediğin suçlar için serbest bırakılman mı?" Bana acımaya çok ama çok yakın bir bakış attı. "Her şey acı verici bir şekilde ortadaydı. Bir reklam gösterisi. İsyan Gecesi'nin bir günah keçisine ihtiyacı vardı ve o da sendin."

Pasta mideme bir kil yumrusu gibi oturmuştu, başımı kısaca salladım. "Anlıyorum."

Kody tekrar iç çekti ve küçük bir inilti çıkardı. "Madison Kate, amacım–"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, haklısın. Ben tam olarak öyleydim. Ama şimdi bilmek istediğim şey, bu konuda neden hiçbir şey yapmadığınız."

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Madem günah keçisi olarak kullanıldığım bu kadar açıktı, neden sesini çıkarmadın? Biliyordun. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu *biliyordun*. Öyleyse neden ortaya çıkıp hikâyeyi düzeltmedin?" Artık öfkeden titriyordum, yumruklarım kucağımda sımsıkı duruyordu.

Kody bana baktı; gözleri şaşkınlıkla ve panikle açılmıştı, sanki çaresizce kendi kıpırtısız kalışını açıklayacak bir bahane arıyordu. Ama ben saçmalıkları dinlemeyi çoktan bırakmıştım.

Ayağa kalkıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Süperstar kariyerini inşa etmekle öyle meşguldün ki hayatını mahvettiğin kız için doğru şeyi yapmadın. Sen de en az babam kadar kötüsün."

Gözlerimde gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu belli eden bir yanma vardı, o yüzden oradan olabildiğince çabuk uzaklaştım. Arabam yoktu ve nerede olduğumu bile doğru düzgün bilmiyordum ama umurumda değildi. Kendi başımın çaresine bakacaktım. Tıpkı annem öldüğünden ve beni tek başıma bıraktığından beri her gün yaptığım gibi.

Ben sokakta ilerlerken Kody arkamdan "Madison Kate!" diye seslendi ama durmadım. Uzun pembe saçlarım arkamda dalgalanıyordu, çok hızlı yürüyordum ama tabii ki bu 1.80'den bilmem kaç santim uzun bir *fitness* eğitmeninden kaçmak için yeterli değildi. Daha iki dükkânın önünden geçmiştim ki kolumdan yakalayıp çekerek beni kendine çevirdi.

"Özür dilerim!" diye bağırdı ama sesi en ufak bir pişmanlık taşımıyordu. "Senin bildiğinden çok daha fazla şey olup bitiyor."

"Öyle mi?" Kolumu onun elinden kurtarıp kollarımı kavuşturarak, "Aydınlat beni öyleyse," dedim.

Kaşları o mücevher yeşili gözlerinin üzerine düştü, çenesinin gergin duruşu sözlerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bana bir *bok* anlatmayacaktı. Ne şimdi ne de muhtemelen başka bir zaman. Neden anlatsındı ki? Ben sadece günah keçisi ilan edilmiş zavallı, küçük, zengin bir kızdım.

"Siktir git, Kody," dedim kısık ama öfkeli bir sesle. "Acınası arkadaşlarını da al ve babamın evinden defolup git. Benimle aynı çatı altında olmanıza katlanamıyorum."

Mümkün görünmese de çenesi daha da kasıldı ve gözleri sertleşti. "Bazen istediğimizi elde edemeyiz, Prenses Danvers." Gözlerini parlak mavi Maserati'ye çevirdi ve elindeki anahtarlığa tıkladı. "Arabaya bin. Birbirimizden nefret etmeye evde de devam edebiliriz."

Kollarımı göğsümden çözüp ortaparmağımı gösterdim, yüzüme de pis bir sırıtış yerleştirdim. "Kıçımı ye."

Tekrar caddede yürümeye başladım ancak bir an sonra kendimi havada buldum, sonra geniş, kaslı bir omzun üzerinden ters döndüm.

"Ne–" diye bağırdım, şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Beni yere bırak! Kody, beni hemen indir! Evimin yolunu kendim bulabilirim!"

Cevap vermedi, sadece çırpınan kıçımı arabasının yolcu koltuğuna attı ve emniyet kemerimi bile bağladı. Kemeri takarken tek eliyle bileklerimi tutmasaydı taşaklarını yumruklayabilirdim. Ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki daha ben tam olarak karşı koyamadan yola koyulmuştuk bile...ve sonrasında da kaza geçirme riskini göze almayacak kadar aklım başımdaydı.

En sonunda Danvers Malikânesi'nin araç yoluna girdiğimizde "Senden nefret ediyorum, Kodiak Jones," dedim soğuk ve mesafeli bir sesle.

Uzun bir nefes verdi, direksiyonu sıkan parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "En azından bu nefreti hissedecek kadar hayattasın, Madison Kate."

10. BÖLÜM

Pazartesi sabahı beklemediğim kadar çabuk geldi. Hafta sonunun geri kalanını odama kapanıp intikam planları yaparak geçirmiştim. Archer ve Kody için umut verici planlarım olsa da Steele daha zor bir hedefti. Tek sebebi sosyal medya hesabının tamamen sahte ve kişiliksiz görünmesi değildi – hesabı, Archer'ın büyük dövüş sponsorları sayesinde içine çekildiği profesyonel modellik çekimleriyle doluydu– aynı zamanda üçü arasında en az ondan nefret ettiğim içindi.

Shadow Grove'a döndüğümden beri bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı; İsyan Gecesi'nde tek "rolü" ise beni eve götürmesi gereken kişi olan Bree'yi göndermekti.

Yine de Kody'nin *herkesin bildiğine* dair itirafı yaralarımın kabuklarını kaldırmıştı. Herkes biliyordu ama kimse konuşmamıştı, öyle mi? Kimse benim lehime konuşmamış, gerçek suçlular da kesinlikle sorumluluğu kabul etmek için bir adım atmamıştı.

Yani evet, ister suç ortağı olsun ister doğrudan suçlu, bu üç adam da ben tatmin olana kadar öfkemin hedefi olacaktı.

Kapımın sertçe çalınmasıyla hafifçe irkildim. Aynadaki yansımama bakıp kaşlarımı çattım. Uzun süredir aynanın karşısında düşüncelere dalmıştım. Ama artık oyun zamanıydı.

Steele kapının ardından "Madison Kate?" diye seslendi. En azından Archer'ın buradaki ilk günümde yaptığı gibi içeri dalıvermemişti. "İlk dersine yetişmek istiyorsan hemen çıkmamız gerekiyor."

Aynaya bakarak gözlerimi devirdim. Sanki üniversitedeki ilk günümde bu iri yarı, kötü çocukların bana eşlik etmesine ihtiyacım varmış gibi. Ama ne yazık ki cumartesi gecesi telefonla babama ulaştığımda işler iyice sarpa sarmıştı. Babam onlara beni her gün kampüse götürüp getirmeleri talimatı vermekle kalmamıştı, aynı zamanda bana *uslu durmam* için çok sert, saçmalığa yer bırakmayan talimatlar da vermişti. Sanki asi bir köpek yavrusuydum.

Kapıyı açmaya ve onunla bir yetişkin gibi konuşmaya zahmet etmeden "Bree'yle gideceğim!" diye bağırarak karşılık verdim. Babam bana çocukmuşum gibi mi davranmak istiyordu? Ben de tam olarak öyle davranacaktım.

Anlaşılan Steele'in sabrı buraya kadardı çünkü bir saniye sonra yatak odamın kapısı açıldı ve Steele kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. "İşleri olması gerekenden daha da zor hâle getirmeyi bırak, Madison Kate. Sadece aşağı in, sevimli kıçını arabama sok, gözlerini kapat ve kampüse varana kadar Kamboçya'daymışsın gibi davran."

Kıçıma *sevimli* demesinin uyandırdığı heyecan titreşimini görmezden geldim. "Yoksa ne olur?" diye karşılık verdim. "Kody'nin cumartesi günü yaptığı gibi beni zorla arabaya mı bindirirsin?"

Steele irkildi ama sonra omzunu silkti. "Mecbur kalırsam, tabii."

Öfkeden köpürüyordum ama bu bana nasıl bir seçenek sunuyordu? Steele'in bu üçünün en zayıf halkası olduğuna, bir kadını iradesi dışında bir şeye zorlamayacak kişi olduğuna güveniyordum. Görünüşe göre yanılmıştım. Ya da *hepsi*

kişisel alan ve uygun davranış duygusundan yoksun tuhaf tiplerdi.

"İyi," diye tısladım, yanından geçip ayaklarımı vura vura geniş merdivenden aşağı indim.

Arkamdan, çok yakınımdan bir yerden "Çok yazık," diye mırıldandı. "O kıçı tokatlamam için bana bir bahane vermeni umuyordum."

Şoktan sendeledim ve Steele hemen dibimde olmasaydı –güçlü eliyle beni dirseğimin altından yakalayacak kadar yakındı– merdivenlerden aşağı yuvarlanırdım.

Bana bilmiş bilmiş göz kırptı, sonra da elleri pantolonunun ceplerinde ve yüzünde bir sırıtışla önümde ilerlemeye devam etti.

Evet. Bu herifi kesinlikle yanlış değerlendirmiştim.

Öyleyse neden yanaklarım kızarmış ve külotum ıslanmıştı?

Shadow Grove Üniversitesi'ne giden yolculuğumuz gergin olsa da hızlı ve merhametli bir şekilde sessizdi. Ne Kody ne de Archer ortalıkta görünüyordu ve Steele arabayı ana girişe yakın bir yere çektiği anda fırlayıp kaçtım.

Tamam, yani tam olarak sessiz değildi. Steele, oryantasyonu kaçırdığım için yolumu bulmama yardım etmeyi teklif etmişti ve onu kibarca reddetmiştim. Kibarca derken, çoklu hakaretten ziyade tek bir hakaret etmeyi kastediyordum.

Birinin bana etrafı göstermesine gerek yoktu. Tıpkı oryantasyona ihtiyacım olmadığı gibi. "Yeni" Shadow Grove Üniversitesi, eski Doğu Shadow Grove Şehir Kulübü ile Batı Shadow Grove Lisesi'nin birleşiminden oluşuyordu. Daha önce Batı SG'da pek fazla zaman geçirmemiş olsam da şehir kulübüne oldukça aşinaydım.

Birçok üniversiteninkiyle kıyaslandığında küçük bir kampüstü ancak amaca hizmet edecek kadar büyüktü, yani sanırım.

Steele'in hız sınırını biraz aşan sürüşü sayesinde, ilk sınıfımı bulmak ve sınıfın ortasına yakın bir yer seçmek için bolca zamanım olmuştu. Yepyeni beyaz tahtaya tahta kalemiyle şöyle yazılmıştı: KRİM 100-Kriminolojiye Giriş.

Tahtadaki kelimeleri okuyarak dizüstü bilgisayarımı çıkarırken heyecanım ve gergin enerjim damarlarımda gezindi. Tutuklanmam savcı olma hayalimi mahvetmiş olabilirdi –çünkü suçlamalar düşmüş olsa da kamuya açık duruşmamın bu açıdan aleyhime işlemeyeceği gibi bir yanılsama içinde değildim– ama yine de kriminoloji alanında kariyer yapmak istiyordum. Bir şekilde. Nihai hedefim şimdilik belirsizdi fakat ilgimi çeken tüm derslere kayıt yaptırmıştım ve gerisini daha sonra halledecektim.

"Vay be, bu Madison Kate çılgınlığı birkaç ay önce bitti sanıyordum," dedi arkamdan biri, koyu pembe saçlarımdan bir tutamı omzumun üzerinden savurdu.

"Pardon?" Kişisel alan kavramından bihaber olduğu her hâlinden belli olan kaba bir tipe kaşlarımı çatarak baktım. Havalı, futbolcu tarzında bir sevimliliği vardı; eskiden çıktığım ve sıkıntıdan donumu düşüren türden adamlardandı. Bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla öyle olurdu. Genellikle seks yapınca spor saçmalıkları hakkında gevezelik etmeyi bırakıyorlardı.

"Bilirsin işte," diye devam etti alaycı bir kahkahayla. "Şu pembe saç olayı. Bir yıl sonra hâlâ bu rengi kullandığına göre sıkı bir Madison Kate hayranı olmalısın, ha?"

Kaşlarımı daha da çattım. "Ne halttan bahsediyorsun sen?" diye sordum. Bu şerefsiz herif bana kendi... hayranım olduğumu söyleyerek ne demek istiyordu? Bir çeşit müzisyen

falan değildim. Harbiden bok gibi şarkı söylerdim... ama piyanoda fena değildim.

Sırıtışı biraz daha solup belirsizleşti. "Şey, biliyorsun ya... Madison Kate mahkemedeyken ona kafayı takan şu piliçler var ya? Ve... şey... 'masumlar için özgürlük' tişörtleri falan giyenler?" Açıklamasını kekeleyerek bitirdiğinde gülümsemesini tamamen yitirmişti ve *gerçekten* rahatsız olmuş görünüyordu. Bakışları tekrar üzerimde dolandı, muhtemelen epey esaslı olan memnuniyetsiz ifademe bakıyordu, sonrasında gözleri sandalyemin arkasına takılı olan çantama kaydı. Deri çantanın üzerine altın rengi iplikle MKD harfleri işlenmişti. Babamdan bir hediyeydi.

Ben karşılık vermeyince çocuk "Hassiktir," diye fısıldadı. "Sen gerçekten *Madison Kate'sin*. Değil mi?"

"Eğer *hiç alakası olmayan* bir dizi saçma suçla haksız yere suçlanan meşhur Madison Kate olup olmadığımı kastediyorsan evet, öyleyim. Ama saçımı tekrar pembeye boyadığım için cidden pişman olmaya başlıyorum." Ağır ağır nefesimi verdim ve dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarıma çevirdim. Çekip gider sandım ama tepemde durmaya devam ediyordu.

"Başka bir şey mi var?" diye patladım, pek kibar sayılmazdım. Tamam peki, hiç kibar değildim. Ama kendimi savunmam gerekirse, günlerdir öfke patlamasının eşiğinde dolaşıyordum. Üç yeni ev arkadaşımdan birinin en ufak bir yanlış adım atması yeterdi; başlarını alırdım. Üstelik sadece omuzlarının üzerindeki başlarından bahsetmiyordum.

Herif sırıttı, şu kendini beğenmiş, çapkın adam sırıtışlarından biriydi. Üff, Kamboçya'dayken bunları özlememiştim, orası kesindi.

"Evet, vay canına. Kusura bakma. Sadece seni gördüğüme çok şaşırdım. Burada. Vay canına. Harika. Madison Kate Danvers kanlı canlı karşımda." Yüzünde komik denilebilecek

bir şaşkınlık ifadesi vardı ve benim ben olduğumu anladığından beri gözünü kırpmadığından oldukça emindim.

Ona gergin bir şekilde gülümsedim ve diğer öğrencilerin gözlerinin bize çevrildiğini hissederek omzumu silktim. "Evet. Sanırım ben senin adını duyamadım?" Tek kaşımı kaldırdım, korkaklığı bırakması ve başka bir insanla tanışan normal bir insan gibi davranması için sessizce onu teşvik etmeye çalışıyordum.

"Siktir," deyiverdi, içine düştüğü tuhaf trans hâlinden çıkmak için birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. "Evet, pardon, terbiyeme ne oldu benim? Ben Rhett ama arkadaşlarım bana Bark der." Tokalaşmam için bana kocaman bir el uzattı, ben de nazikçe tuttum.

"Tanıştığıma memnun oldum, Bark?" Cümlemi bir soru gibi bitirmiştim çünkü kim kendine Bark derdi ki?

Başını salladı, çantasını omzunda biraz daha yukarı çekerken dudaklarında ufak bir sırıtış belirdi. "Evet, lise futbolundan kalma bir şey çünkü–"

Sınıfın ön tarafından "Bay Barker," dedi otoriter bir ses. Nasıl olduysa profesörümüz içeri girmiş ve ben fark etmeden hazırlıklara başlamıştı. Nasıl fark etmemiştim? Muhtemelen önümde duran devasa çocuk her şeyi görmemi engellediği içindi. "Lütfen yerinize geçin. Başlamak üzereyiz."

Futbolcu herif *–Bark–* bana başka bir zafer sırıtışı daha attıktan sonra yanımdaki boş yere geçti. Elbette yanımdaki yer boştu. Klişe bir gençlik filminde falan uyandığımı düşünmeye başlıyordum.

"KRİM 100'e hoş geldiniz," diye devam etti profesör. Konuşurken tahta kalemini alıp beyaz tahtaya döndü. "Ben Profesör Barker ve kimse sormadan söyleyeyim, evet, sınıftaki en güzel kızla sohbet etmeye çalışan şu Neandertal benim oğlum, Rhett." Profesör, bu dersi oğlu için kolaylaştırmaya

hiç de niyeti olmadığını gösterircesine konuşuyordu. Aslında neredeyse *Bark* için üzülecektim. Babamın profesör olmasındansa kırık camların üzerinde yirmi dakika boyunca koşmayı tercih ederdim.

Ders o kadar hızlı geçti ki, Profesör Barker dersin bittiğini ilan edip eşyalarını toplamaya başlayınca gerçekten şaşırmıştım. Dizüstü bilgisayarım notlarla doluydu ve Shadow Grove'a adım attığımdan beri ilk kez evde olduğum için heyecanlıydım.

11. BÖLÜM

Kriminolojiye Giriş'ten sonra, Psikolojiye Giriş ve İngiliz Edebiyatı dersleri boyunca heyecanım yüksekti; öğle yemeği için kafeteryaya gittiğimde neredeyse gülümsüyordum.

Henüz Bree'yi görmemiştim –ders seçimlerimiz taban tabana zıttı– ama iyi tarafından bakarsak Steele, Kody ya da Archer'ı da görmemiştim.

"Biliyor musun, tüm kampüsün dedikodusunu yaptığı bir kız için, seni bulmak şaşırtıcı derecede zor." Ben öğle yemeğinde neler olduğuna göz atarken Bark yanıma gelmişti. Çeşit çeşit salatalar, taze yapılmış rostolar ve hatta bazı kabuklu deniz ürünleri vardı. Babam bu üniversite için gerçekten de sınırları aşmıştı; ki bu da değirmenin suyunun nereden geldiğini merak etmeme sebep oluyordu. Samuel Danvers'ın yepyeni, üst düzey bir üniversiteyi finanse etmeye gücü yetmeyeceğinden değil... sadece bunu *yapmayacağından*.

"Birilerinin hakkımda dedikodu yaptığının farkında değildim," diye bariz bir yalan söyledim. Fısıltılar bütün sabah peşimi bırakmamıştı ama duymazdan gelme konusunda çok iyiydim. Bıraktım konuşsunlar; beni etkilemiyordu.

Bark yine o zafer dolu gülümsemesini sununca gözlerimi devirmek istedim. Onunla flört etmeye hiç niyetim yoktu ama

görünüşe göre suratsız ifadem dikkatini üzerimden atma konusunda pek de faydalı değildi.

"Tabii ki değildin," dedi, sanki bir tür şakayı paylaşıyormuşuz gibi sırıtıyordu. Bir şey paylaştığımız falan yoktu.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama elini önümdeki tezgâha koyarak büfede daha fazla ilerlememi engelledi.

"Cuma gecesi ne yapıyorsun Madison Kate?" diye sordu. Sesindeki şaka tınısı azalmış, flörtün dozu artmıştı. Tabii bu mümkünse.

Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım, bana çıkma teklif etmeye çalıştığı gerçeğini kavramaya çalışıyordum. Ya da benim varsaydığım şey buydu. Bu adamla on kelimeden fazla etmemiştim ama görünüşe göre ünüm benden önde gidiyordu.

Off. Lanet olsun. *Ünüm.*

İsyan Gecesi'nin günah keçisi ve sürgün edilmiş mirasçı olarak sahip olduğum ün yüzünden bana çıkma teklif etmediğine bahse girmeye hazırdım. Hayır, badem şeklindeki kahverengi gözlerinde gördüğüm o pırıltı, bunun kolayca sarhoş olan ve aynı kolaylıkla yatağa giren biri olarak bilinmemle ilgili olduğunu söylüyordu. Önüme gelenle yattığım günlere lanet olsun.

Reddetmek için kullanacağım kelimeler dilimin ucundaydı. Bark'a karşı hiçbir çekim hissetmiyordum ve bir yıl önceki sürtük, sarhoş Madison Kate'e tekrar dönmeyi de hiç istemiyordum. Ama sonra kafeteryadan fırtına gibi geçen biri dikkatimi çekti.

Derin bir iç çektim. İşte başlıyoruz.

"Bu kıyafetin de ne böyle?" diye bağırdı Archer, Bark'ı bir kenara itti ve *hiç* hakkı olmamasına rağmen kişisel alanımı işgal etti.

İtiraf ediyorum, kıyafetimin içlerinden birini bir şekilde kızdıracağını biliyordum ama paramı benimle yatmaya

çalışan Kody'ye yatırmıştım. Öte yandan, Archer'ın sinirlenip alfa moduna geçmesi belki de daha iyiydi.

"Kıyafet," diye cevap verdim. Ellerimi belime koydum, sesimden küstahlık akıyordu. "*Senin* sevgili annenin benim için bıraktığı kıyafetler, diye de eklemeliyim. Bir sorun mu var?"

Okula gelirken Steele'in bu konuda tek kelime söylememiş olmasına hâlâ şaşırıyordum. Yine de Archer kesinlikle gördüğüm en kötü BSE –Büyük Sik Enerjisi– vakasıydı; bu yüzden *minicik* pileli eteğim, dar beyaz tişörtüm ve yüksek topuklu Mary Jane ayakkabılarımla giydiğim, uyluğuma kadar çıkan çoraplarım yüzünden anevrizma geçirenin o olacağını bilmeliydim. Tam bir–

"Liseli kız pornolarından fırlamış gibisin," diye hırladı Archer, mavi gözleri öyle bir tiksintiyle parlıyordu ki neredeyse gülecektim. Tamam, pekâlâ, zaten yüksek sesle gülüyordum. "Eve git ve üstünü değiştir. Hemen."

Omzumu silkip ondan uzaklaştım ve uzun, gül rengi saçlarımı bir profesyonel gibi savurdum. "Eğer kadın kıyafetleri konusundaki zevkini beğenmiyorsan bunu Cherry'ye söyle. Bu arada, ben senden emir almıyorum. Yani siktir git."

Archer hâlâ olduğu yerde dikilip zihin gücüyle kıyafetlerimi ateşe verebilecekmiş gibi dik dik bakarken yanından geçtim, birkaç parça yiyecek alıp tabağıma koydum. Doğrusunu söylemem gerekirse ne aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu çünkü bütün duyularım Archer'a odaklanmıştı.

Self-servis makinesinde yemeğimin parasını öderken Archer yine "Madison Kate," diye patladı. O yokmuş gibi davranmaya devam ettim ve şaşırtıcı bir şekilde, ağzı açık hâlâ orada duran Bark'a döndüm.

"Çok özür dilerim Bark, yeni üvey kardeşim çok kaba davranıyor. Ne diyordun?" Tatlı bir şekilde gülümseyerek

bana katılmasını işaret ettim ve boş bir masaya doğru ilerleyip tepsimi koydum.

Bir an duraksadı, bakışlarını Archer ve benim aramda birkaç kez gezdirdikten sonra kıyafetimi süzdü ve çabalamaya değer olduğuma karar verdi. "Evet, ben de tam diyordum ki..." Sözünü yarıda kesip omzunun üzerinden endişeyle baktı. Archer birkaç metre ötede durmuş, Bark'a dik dik bakıyordu ve bu durum potansiyel talibimi rahatsız ediyordu.

"Bana çıkma teklif ediyordun, değil mi?" dedim dikkatini tekrar kendime çekmeye çalışarak. Aslında bununla planımın dışına çıkıyordum ama Archer'ın şakağındaki damarın kafası patlayacakmış gibi zonklamasına neden olacak her şey iyi bir taktik gibi görünüyordu.

Archer sanki farkında değilmişim gibi "Yaramaz bir çocuk gibi davranıyorsun, Madison Kate," dedi. Yumruğu yanında sıkılı dururken ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Hangisi, Archer? Yaramaz bir çocuk mu, yoksa porno yıldızı mı?"

Bakışları karardı; ruhumun karanlık, ahlaksız bir köşesine hitap eden bir şeyler vardı o bakışta. "İkisi de."

Böyle söyleyince kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atması sinirimi bozdu, yüzüme zoraki gülümsememi yapıştırdım ve bir kez daha Bark'a kirpiklerimi kırpıştırarak baktım. "Cuma akşamı seninle çıkmayı çok isterim, Bark."

"Siktir git Bark," diye hırladı Archer.

Havalı futbolcu tekrar bir bana, bir ona baktı, sonra bir adım geri çekildi. "Şey, ıı, sınıfta görüşürüz, Madison Kate."

Bark aceleyle geri çekilirken Archer'a ters ters baktım. Bark'ın kaçmasını pek umursadığımdan değildi –zaten cuma akşamı görüşmemek için bir bahane bulurdum– ama Archer sanki benim üzerimde bir hakkı varmış gibi davranıyordu.

"Eve git ve üstünü değiştir Madison Kate," diye emretti. Etkileyici dövmeli kollarını göğsünde kavuşturdu, kasları normalde külotumu ıslatacak şekilde hareket etti.

"Hangi araçla, D'Ath? Arabam yok, unuttun mu?"

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. "Benimkini ödünç veririm."

Önerisini görmezden gelerek yemeğimden bir çatal aldım –ıyy, iğrenç, tavuklu börek– ve ona cevap vermeden önce yavaşça çiğnedim.

"Kıçımı ye, Archer. Aaa, hey Bree!" Kafeteryaya giren arkadaşıma el salladım, sonra Archer'ı hızlıca süzdüm. "Artık gidebilirsin, tabii söyleyecek daha ilginç bir şeyin yoksa. Yok mu? Ben de öyle düşünmüştüm." Ona sırtımı dönmek için sandalyemi çevirdim, sonra da karşıma oturan arkadaşımı coşkuyla karşıladım.

Archer başka bir şey söylemedi ve kısa süre sonra kafeteryanın karşısında Steele'in birkaç kızla birlikte oturduğu masaya gittiğini gördüm. Kody ortalarda yoktu, bu yüzden öğle arasını hem Archer'la hem de Steele'le geçirmek zorunda kalmamı kendi şanssızlığım saydım.

"Ne oldu öyle?" diye sordu Bree kaşlarını kaldırarak, omzunun üzerinden Archer'ların oturduğu yere hızlıca bir göz attı. "Bu kıyafet de neyin nesi? Bugünlerde hep kot pantolon ve spor ayakkabı giydiğini ve süslü Barbie bebek görünümünün geçmişte kaldığını sanıyordum. Harika görünmediğinden değil, öyle görünüyorsun. Sadece... kafam karıştı."

Hafifçe omzumu silktim. "Yeni ev arkadaşlarımı kızdırmak için anlık bir fikirdi. Sanırım bilinçaltımda o üçünden yayılan alfa erkek saçmalığının kokusunu alabiliyorum ve bunu bir sopayla dürtmek istedim."

Bree bir kahkaha attı ve tepsimdeki keki kaptı. "Dikkatli ol. *Senin* ilk günün olabilir ama o üçü şimdiden koca bir

hayran ordusu kurdular." Hızlıca bir bakış daha attı, elimde olmadan onun bakışlarını takip ettim. Steele benden birkaç yaş büyük görünen güzel bir sarışınla sohbet ediyordu ve Archer... şey... Archer'ın kucağında esmer bir kız vardı ve kulağına kızın çok komik bulduğu bir şeyler fısıldıyordu.

Off. Böyle kızları bilirdim. Eskiden ben de o tip *biriydim*. Eğer yeni ev arkadaşlarımın hoşlandığı kız tipi buysa, Bree'nin dalga geçip durduğu o ters haremi kesinlikle kurmayacaktık.

"Her neyse, onlarla daha sonra ilgileneceğim. Bu alışılmadık üniversitede en azından birkaç gün geçirdikten sonra." Kafeteryaya bakınırken burnumu kırıştırdım. Burası eskiden şehir kulübünün ana restoranıydı, yani aslında gerçekten güzeldi. Son dersimin aceleyle boyanmış, duvarlardaki grafitilerin hâlâ seçebildiği bir binada olduğunu düşünürsek, bu tuhaftı. Öte yandan yemeklerin çoğu restoran kalitesindeydi, o yüzden iyi bir öğle yemeği yemek için kampüsten ayrılmaya gerek yoktu.

Bree kek kırıntılarıyla kaplı çatalını sallayarak başını salladı. "Bana mı diyorsun. Kızım, bu yıl Stanford'da olmamız gerekiyordu."

İçimi çektim ve tekrar kafeteryanın öbür ucuna dik dik baktım. Shadow Grove'daki pek çok öğrencinin birdenbire istedikleri üniversiteye girememeleri Archer, Kody ve Steele'in suçu değildi ama... söylediklerinden çok daha fazlasını bildikleri barizdi. O gece, çalınan Gülen Palyaço anahtarının Kody'nin cebinde olması tesadüf değildi. Zane'in Beetlejuice kılığına girmiş ürkütücü bir herifle koca bir çanta dolusu parayı değiş tokuş etmesi de tesadüf değildi.

Bree, masanın altından beni tekmeleyerek "Onlara bakmayı kes," diye takıldı. "Herkes senin birine... ya da ikisine âşık olduğunu sanacak."

"Hah!" diye homurdandım. "Asla. Sadece planımı düşünüyordum. Sanırım ufaktan başlayacağım. Daha esaslı önlemler gerekirse o zaman vitesi artıracağım." Düşünceli bir şekilde parmaklarımla masada tempo tutarak avlarımı gözlemledim. Steele, Archer'ın az önce söylediği bir şeye gülüyordu, lanet olsun ki güldüğünde çok güzeldi. Archer'ın kucağındaki esmer kız ortadan kaybolmuştu ama sarışın kız onun yan tarafına şey gibi... ah... tutkal gibi yapışmıştı.

Hayal kırıklığıyla iç geçirerek "Tipik erkek orospusu davranışı," yorumunda bulundum. "Ben biraz kışkırtıcı giyindim diye mağara adamı gibi davranıyor, sonra da kadınların sıra sıra gelip onu mıncıklamalarına izin veriyor. Çifte standart iş başında."

Bree başını salladı ve sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Haklıydı, yeni bir şey değildi ama artık yorucu olmaya başlamıştı.

Arkadaşım bir şeyler söylemeye koyuldu, sonra dikkati başımın üzerine kaydı ve hızla nefes aldı. "Dikkat et!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Yapış yapış, turuncu sıvı beni sırılsıklam etti, tişörtümü komple ıslattı ve sıvı kucağımda birikti.

"Uups," dedi arkamdan bir kız. "Özür dilerim, sanırım ayağım takıldı."

Ama kaltağın sesi *hiç* de üzgün gelmiyordu.

Öfkeyle sandalyemi geriye ittim ve sakar meyve suyu sahibiyle yüzleşmek için döndüm. Sonra da kahkaha attım. "Sanırım bunun olacağını bir kilometre öteden görmeliydim," dedim; Archer, Steele ve ekibi bize doğru gelirken güzel esmere küçümseyerek bakıyordum. "Böyle saçmalıkların lisede kaldığını düşündüğüm için aptallık bende."

Esmer kız –az önce Archer'ın kucağında kıkırdayan kız– sadece sırıtıp saçlarını savurarak kafeteryadan çıktı ve beni

yapış yapış portakal suyu birikintisinin içinde öylece bıraktı. Steele içini çekerek başını iki yana salladı, sonra kızı takip etti ama Archer? Evet, o bir saniye daha oyalandı.

Tam bir zorba davranışıydı.

Gerçekten yıkıcı olacağından emin olduğum iğneli bir söz söylemek için dudaklarını araladığı anda "Bekle," deyip elimi kaldırdım. "Dur tahmin edeyim. İşte şimdi üstünü değiştirmek zorundasın Madison Kate." Bunu söylerken sesimi kalınlaştırarak sesini taklit ettim. "Ya da belki sahte bir endişe sergilersin? *Beni dinlemeliydin, Madison Kate.*"

Archer başını yana eğdi, başparmağını altdudağında gezdirdi ve omzunu silkti. "İstediğini seç bakalım güzelim; mesajı almışsın gibi görünüyor."

Yüzündeki zafer ifadesini görünce gözlerimi kıstım.

Sikerim. Böyle. İşi.

"Şey, tabii," dedim başımı sallayarak, "eğer vermek istediğin mesaj, kadınların cinselliklerini sergileyerek giyinmelerinin erkekler tarafından ayıplanmasının, 1950'lerden günümüze taşınmış ve hâlâ sosyal olarak kabul gören bir şey olduğuysa? Yani zaman makinesiyle mi geldin, onu soruyorum. Mesajın buysa, tamam... aldım. Ama kibarca reddediyorum." Portakal suyuyla ıslanmış tişörtümün kenarlarını kavrayarak başımdan çıkardım ve Archer'ın ayaklarının dibine, yere fırlattım. Ardından mini eteğim de tişörtümün peşinden, duyulur bir *şlap* sesiyle yere düştü. Çevredeki öğrenciler konuşmayı bırakmış, gözlerini bize dikmişti.

Archer "Ne yapıyorsun ya sen?" diye sordu, gözümü kırpmadan ona bakıyordum.

Hiç şüphesiz vahşi bir gülümsemeyle ellerimi kalçalarıma dayadım. Çırılçıplak duruyor falan değildim; sutyenim ve külotum hâlâ üzerimdeydi, gerçi sutyenim de meyve suyuyla

ıslanmıştı. Bir bikiniden daha açık değildi, yani utanacak ne vardı ki?

"Bree, bebeğim, hırkanı ödünç almamın bir sakıncası olmaz, değil mi?" diye sordum, sandalyesinin arkasına astığı ince, bebek pembesi hırkayı göstererek. Bree hırkasını bana uzattı, kahkaha atmamaya çalışırken kıpkırmızı kesilmişti.

Kollarımı hırkaya geçirdim, sonra gevşek kemeri belime bağlayarak önümü kapattım. Ya da öyle sayılırdı. Kumaş kıçımı kısmen örtecek kadar uzundu ama çapraz yakası sutyenimi düşündüğümden çok daha fazla sergiliyordu.

Siktir et. Sadece lanet bir noktayı kanıtlıyordum, sonrasında yöneticiler beni görmeden gerçek bir kıyafet bulacaktım.

"Bir dahaki sefere daha çok uğraş, Archer," diye öğüt verdikten sonra sırt çantamı almak için eğildim ve bakmaya zahmet eden herkese kıçımı sundum. "Ah, bu arada bu kıyafetler sadece kuru temizlemede yıkanabilir."

Evet, işte oradaydı. Şakağında saatli bir bomba gibi titreyen o küçük damar.

Kafeteryadan başlarımız dik bir şekilde çıkarken Bree "MK: bir, şerefsiz herif: sıfır," diye kıs kıs güldü. "Bu çok eğlenceli olacak."

12. BÖLÜM

Her nasılsa sonraki birkaç günü çocuklarla hiç karşılaşmadan atlatmayı başardım. Pazartesi günü kafeteryada Archer ile aramızda yaşananlardan sonra insanlar bana pek yüz vermiyordu, ki bu benim için sorun değildi. Derslere alışmam, ders yükümü hafifletmem ve bu garip, yeni okulda biraz normallik bulmam için bir fırsattı.

Pek hoşuma gitmese de Bree beni tam bir saat erken almaya başlamıştı ama bu iki amaca hizmet ediyordu. Çocuklar spor salonundaki antrenmanlarını bitirmeden önce evden çıkmamı sağlıyor –evet, böyle bir şey yapıyorlardı– ve eski kankamla yeniden bağ kurmam için biraz zaman veriyordu. Ayrıca SGÜ'nün yakınlarındaki kısmen iyi bir kafeden kahve almak için zamanımızın olması da cabasıydı.

Bree'nin birkaç gün önce ikimiz için aldığı sevimli, üzerinde tek boynuzlu at görselleri olan, yeniden kullanılabilir bardaklardaki siparişlerimizi alırken "Pekâlâ, dökül bakalım," dedi Bree.

Baristaya teşekkür ettim, sonra tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Neyi dökülüyeyim?"

Bree gözlerini kısarak bana baktı. "Bana masum rolü yapma, MK. Seni tanıyorum. Kafeteryada Archer'la yaşadığın o

olaydan bu yana dört gün geçti ve misilleme olarak bir şeyler planladığını *biliyorum*."

Dudaklarımın kıvrılmasına sebep olan sırıtışa engel olamadım. "Tüm kafeteryanın önünde iç çamaşırlarıma kadar soyunmamın yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bree kıs kıs güldü ama başını iki yana salladı. "Hem de hiç. Archer *Mean Girls* filminden fırlamış bir sahne yarattı ve onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermene imkân yok."

Sırıttım ve parkın karşısındaki SGÜ kampüsüne doğru ilerlerken kahvemi yudumladım. Pek de inandırıcı olmayan bir şekilde "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Bree," derken saatime baktım. "Ama derse gitmeden önce öğrenci otoparkının önünden geçmeyi çok isterim."

Bana meraklı –tamam, şüpheli– bir bakış attı ama her zamanki kestirme yolumuza saparak beni takip etti. Mükemmel bir zamanlamayla oraya vardık, bütün hafta gizlice Archer'ın programını takip ettiğimi düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi. Takıntı seviyesinde dakikti, işte bu öngörülebilirliği doğru zamanda doğru yerde olmamı sağlayan şeydi.

Simsiyah Corvette Stingray'i park yerine girdi ve üniversitenin ana girişinin hemen yakınında ayrılan birkaç yerden birinde durdu. Pazartesi günü okula gelirken gördüğüm kadarıyla, yarım saat sonra gelecek olan Steele'in onun hemen yanındaki yere park edeceğini biliyordum ama bugünkü hedefim o değildi. Archer'dı.

Birkaç saniye boyunca araçtan kimse çıkmayınca Bree "Pekâlâ, neden buradayız?" diye sordu. Archer'ın orada küplere binerek oturduğunu ve yüzünü göstermek için cesaretini topladığını hayal ederek kendi kendime güldüm.

"Göreceksin," diye mırıldandım, yüzümdeki sırıtışı silemiyordum. Sürücü kapısı açıldı ve beklentimi dizginlemek için yanağımın içini ısırdım. Basit bir plandı ama–

Archer dışarı adım atar atmaz kusursuz yakışıklı yüzünü görünce "Ah kahretsin," diye küfrettim. Cidden benim intikam taktiği geliştirdiğim gün onun rutinini değiştireceği mi tutmuştu yani? Yine de kendime karşı biraz hoşgörülü davranmalıydım, onu gözlemlediğim kısa süre içinde rutininin hiç değişmemiş olması tesadüf olabilirdi.

Ardından yolcu tarafından Kody çıktı ve Bree hızla bir soluk aldı. "MK!" diye bağırdı bastırdığı bir çığlıkla. "Bunu sen mi yaptın?"

Kody yüzünü bana doğru çevirdiğinde göğsümden kahkahalar yükseldi. Parlak mor yüzünü. "Ayy, resmen kaza kurşunu olmuş. Aman neyse, amacıma giden yolda araç oldu sanırım." Omzumu silktim ve gözleriyle bana hançerler fırlatan can düşmanlarıma el salladım.

Archer, çocukça şakamla ilgili benimle yüzleşmek ister gibi birkaç adım attı ama Kody kolunu yakalayarak onu durdurdu. Aralarında birkaç sessiz kelime geçti, sonra Archer kolunu çekip kurtardı ve sinirle spor merkezine doğru ilerledi.

Kody ve o güzel mor yüzü, Bree ile birlikte durduğum yere doğru salına salına geldi. Etrafta kıs kıs gülen, onu gösterip kahkahalar atan ve espriler yapan büyük bir öğrenci grubu vardı ama Kody hepsinden bihaber görünüyordu.

Birkaç adım ötemde durup mor yüzünü göstererek "Dur tahmin edeyim," dedi uzata uzata. "Kalley'nin pazartesi günkü meyve suyu olayının intikamı mı?"

Sırıtmaya devam ederek omzumu silktim. Bir *bok* itiraf etmeyecektim.

Kody başını iki yana salladı, öfke ile eğlenme arasında gidip geliyordu. "O olayla hiçbir alakam yoktu, biliyorsun değil mi? Öğle aram bile sizinkiyle aynı değil."

Başımla onayladım. "Biliyorum. Ama nefrette ve savaşta her şey mubahtır, Kodiak. Bazen zayiat olur."

Bilmiş bilmiş gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Neydi o? Havlularımıza toz boya mı koydun?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Ama *eğer* sorumlu olan kişi ben olsaydım, evet, öyle bir şey yapabilirdim. Antrenmandan sonra terli yüzün toz mor gıda boyasıyla silinmesi..." Tekrar omzumu silktim. "Ama bu çok çocukça ve çok liseli işi. Aptalca şakalar ve zorbaca taktikler yapacak değiliz, değil mi?"

Kody başını geriye atıp güldü. "Ah, bebeğim. Hayır. Gerçekten, gerçekten değiliz. Mor bana yakıştığı için çok şanslısın ama eğer bu pazar yapacağımız fotoğraf çekimine kadar çıkmazsa halkla ilişkiler müdürüm sana birkaç şey söyleyebilir."

Kirpiklerimi kırpıştırdım, hayal edilebilecek en sahte masum rolünü oynuyordum. "Peki, madem öyle... Belki de ortak banyodaki duş jelinden uzak durmalısın."

Gözleri bir an için kısıldı ve gülerek başını iki yana salladı. "Oyun devam ediyor, güzelim."

Yanımdan geçip giderken, yüzünü mora boyamak kendi fikriymiş gibi üniversite koridorlarında özgüvenle salına salına yürüyüşünü izleyerek derin bir nefes aldım. Onunla her konuşmamdan sonra sanki ciğerlerimin ihtiyacı olan nefesin yarısını almış gibi oluyordum. Her seferinde başım dönmüş, içim çekilmiş bir hâlde oradan ayrılıyordum.

"Lanet olsun kızım," diye fısıldadı Bree, ilk dersime doğru ilerlerken kolunu benimkine geçirdi. Günün ilerleyen saatlerine kadar dersi yoktu ama ders çalışabilmek için bu kadar erken kalkmasının kendisi için iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. "Hatırlat da seni bir daha kızdırmayayım. Duş jeline ne yaptın?"

Kıkırdadım. "Hiçbir şey yapmadım. Sadece paronayaklaşması hoşuma gidiyor."

Bree çığlık atarcasına kahkaha attı ve gözlerinden akan yaşları silip kütüphaneye gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Peki ya ben? Bir sonraki saldırımı planlamaya başlamıştım bile.

Günüm, haftanın geri kalanı gibi geçti; etrafımda bir sürü dedikodu ve fısıltı dönüyordu ama kimse yüzüme karşı konuşacak kadar cesur değildi. Gerçi bir tarafıma taktığım falan yoktu. Archer ve ekürileriyle olan savaşımın dışında kaldıkları sürece sorun yoktu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, günün sonunda arka otoparka gittiğimde, SGÜ'nün futbol takımının kapüşonlusunu giymiş geniş omuzlu bir adamın beni beklediğini gördüm.

"Bark?" diye seslendim, dağınık kahverengi saçlarını arkadan tanıyarak.

Arkasını dönünce, sohbet ettiği minyon sarışın da ortaya çıktı. Bree'nin arabasının hemen yanında durmuşlardı, bu yüzden beni beklediklerini varsaydım. Gerçi... belki de biraz fazla mı kendime güveniyordum?

"Selam, Madison Kate." Beni fazla hevesli bir gülümsemeyle selamladı. "Ben de seni bekliyordum."

Sırıtıp sessizce kendime güldüm. "Güzel. Şey, selam." Orada durup bana bakmaya devam eden kıza el salladım. Ciddi ciddi gözlerini dikmiş bakıyordu. Bir defa bile gözlerini kırptığını sanmıyordum.

"Madison Kate, bu Ella. O seninle... tanışmak istedi." Cümlesindeki tuhaf tereddüt duraksamama sebep oldu, Bark'a tek kaşımı kaldırarak baktım. Bana mahcup bir şekilde gülümseyip ensesini ovuşturdu.

Kafam tamamen karışmıştı, kıza gülümsedim. "Selam, Ella."

Gözleri –böyle bir şey mümkünse– biraz daha büyüdü, şimdi olduğundan da genç görünüyordu. En azından SGÜ'de öğrenci olmak için fazla gençti. Boyalı sarı saçları dağınık bir küt kesimdi, rimelle belirginleşmiş uzun kirpikleri neredeyse kâküllerinin uçlarına değiyordu ve yüzünde oldukça tanıdık bir şeyler vardı.

"S-selam. Aman Tanrım!" Ella sanki bir ünlüyle tanışıyormuş gibi nefes nefese kaldı. "Vay canına. Gerçekten sensin. Bark seni tanıdığını söylediğinde yok ya, imkânı yok dedim ama sonra babam Bark'ın yalan söylemediğini söyledi ve ben de buraya gelip belki kendim görürüm dedim ve Aman Tanrım. Şahsen çok güzelsin. Televizyondakinden çok daha güzelsin. Bilgin olsun, sana karşı yapılan suçlamalara hiç inanmadım, Madison Kate. Asla. Seni mahkemeye çıkardıklarına bile inanamıyorum." Kız resmen sözel olarak kusuyordu ama nefes almak için dursa bile ne diyeceğimi bilemezdim.

Bark elini kızın ağzına kapatıp özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzünü buruşturunca gevezeliği kesildi.

"Onun kusuruna bakma," dedi, kocaman elinin arkasından Ella'nın yükselen boğuk itirazlarını duymazdan gelerek. "Onunla tanıştın, tamam mı? Şimdi eve git. Annem endişelenecek."

Kızın yüzünde gördüğüm belli belirsiz aşinalık yerine oturdu. Bark ve Profesör Barker'a benziyordu. Bark'ın küçük kız kardeşi olmalıydı.

Bark kızın ağzını bir kez daha serbest bıraktığında Ella "Seninle tanışmak çok ama çok güzeldi," diye haykırdı. "Aman Tanrım, arkadaşlarım bunu duyana kadar bekleyin hele." Küçük bir heyecan çığlığı attı, sonra da –ağabeyinin imalı bakışından sonra– üstü açık, küçük, beyaz bir arabanın park edildiği yere doğru koştu.

Kız el sallayarak uzaklaşırken Bark "Onun adına üzgünüm," diye özür diledi.

"Küçük kardeşin mi?" diye sordum, başıyla onayladı. "Ve sanırım geçen gün tanıştığımızda bahsettiğin şu kızlar..."

Yüzünü buruşturdu ve tekrar başını salladı. "Evet. Kusura bakma. Ella duruşma sırasında senin en büyük destekçilerinden biriydi. Annemiz daha birkaç ay önce saçlarını tekrar sarıya boyaması için onu ikna etti."

Kaşlarımı çattım, düşünceli bir şekilde dudağımı ısırdım. Sanırım bu biraz gurur vericiydi... Dava sırasında *herhangi birinin* benim tarafımda olduğunu bilmiyordum ve serbest bırakıldığım anda da Kamboçya'ya doğru yola koyulmuştum. Öte yandan, Kody'nin kız arkadaşının geçen gün bana *keçi* demesi, herkesin masumiyetime inandığını ima etmişti... sadece daha az gurur okşayıcı bir şekilde.

"Sorun değil," dedim Bark'a. "Sanki bir tür pop yıldızıymışım gibi *selfie* çekmek istememesine sevindim."

Bana hak verircesine keyifle gülümsedi. Bu hafta üniversitenin telefon yasağı tam da işime yaramıştı. Kimsede benim o minik, meyve suyu temalı striptiz gösterimin fotoğraflı bir kanıtının olmaması harikaydı, yoksa eminim şimdiye kadar lanet olası internetin dört bir yanına yayılmış olurdu, hiç şüphem yoktu.

Bunun yerine, her gün eve dönerken kapıdan telefonlarımızı alana kadar eski moda dedikodu ve söylentiler dört bir yanda dönüp duruyordu.

"Her neyse," dedi Bark, çapkın cazibesiyle, "bu akşamki planımız hâlâ geçerli mi diye soracaktım. Geçen gün numaranı almayı başaramadım ve dün de kriminoloji dersinden seni yakalayamayacağım kadar hızlı çıktın."

Kriminoloji haftada sadece iki kez vardı ve görünüşe göre Bark'la birlikte aldığımız tek dersti. Ders biter bitmez

kaçmıştım çünkü onunla tam da bu konuşmayı yapmaktan kaçınmak istiyordum.

"Bu akşam mı?" diye tekrarladım. "Şey, o konuda fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm." *Ya da Archer'ın geçen günkü maço saçmalıklarıyla seni korkuttuğunu.*

Bark kendinden emin, ukala bir şekilde sırıttı. "Mümkün değil, bebeğim. Sadece zamanımı bekliyordum."

Bana *bebeğim* deme şeklindeki bir şey tüylerimi diken diken etti. Aynı kelimenin Kody'nin ağzından çıktığında farklı gelmesi çok garipti.

"Kampüste seni fazla takip edersem, Archer beni uzak durmam için fiziksel olarak 'uyarabilirdi'. Onun profesyonel bir dövüşçü olduğunu biliyorsundur herhalde, değil mi? Alınma Madison Kate, ama onunla kapışmak pek cazip gelmiyor."

İçimi çektim. "Evet, duymuştum."

"Öyleyse, bu akşam?" diye üsteledi Bark ve kendimi başımı sallarken buldum. Yapacak başka bir şey yoktu, neden olmasındı? Bree'nin cuma günleri büyükannesiyle zorunlu aile yemekleri vardı, SGÜ'de aniden başka arkadaşlar edinmediğim sürece, bütün gece eve tıkılıp kalacaktım. Üç adamdan birinin evde olma riski ise fazla yüksekti. Bark ile boktan bir filmi izleyerek acı çekmek çok daha cazipti.

"Güzel." Sırıttı. "Sekiz gibi gelip seni alırım."

Bir kez daha başımı sallarken Bree'nin otoparkın karşısından bize doğru geldiğini gördüm. "Tabii. Adresimi ister misin?"

Bark kahkaha attı. "Komiksin, Madison Kate. Sonra görüşürüz."

Gülmeye devam ederek uzaklaştı, arkasından burnumu kırıştırdım.

"Tuhaf," diye homurdandım, Bree arabasının kilidini açtığında omzumu silktim ve ondan bir saniye önce yolcu tarafına geçtim.

Tek kaşını kaldırıp uzaklaşan Bark'ın arkasından imalı bir şekilde baktı. "Az önce SGÜ Hayaletleri'nin oyun kurucusunun seninle konuştuğunu mu gördüm, MK?"

Pis pis sırıttım. "Olabilir. Büyükanne Grave'e gitmeden önce randevu kıyafeti seçmeme yardım edecek vaktin var mı?"

Bree'nin ağzı açık kaldı, sonra da otoparktan çıkarken heyecanla ciyakladı.

13. BÖLÜM

Sekize on kala, Steele'in yemeğin hazır olduğunu söylemek için kapımı çalmasını duymazdan geldikten sonra, Bark'ı beklemek üzere aşağı indim. Karnımda kelebeklerin uçuşmasına sebep olan bir randevu diyemezdim ama normal bir şeyler yapacak olmak güzel bir histi. Marie Teyzem tamamen kadınlardan oluşan bir toplulukta yaşadığı için, benimle bir kadın olarak birazcık da olsa ilgilenen bir erkekle dışarı çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Steele bir anda ortaya çıkıp "Bizim davet edilmediğimiz bir parti falan mı var?" diye sorunca merdivenin son basamağında tökezledim.

"Siktir!" diye bağırdım ayak bileğim giydiğim yüksek topuklu ayakkabıların içinde dönerken ama tabii ki biri beni yakaladı. Cidden kafamı çarpıp yetişkin aşk romanlarından birinin içinde uyanıp uyandığımı merak etmeye başlamıştım.

"Dikkatli ol bebeğim," diye uyardı Kody, beni dikkatlice tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı ama ellerini belimden çekmedi. "Bana vurulduğunu görmeyi ne kadar sevsem de bu süreçte o güzel yüzünü mahvetmemeni tercih ederim." Bana çapkınca göz kırptığında ofladım.

"Bütün o parlak zırhlı şövalye imajın, hâlâ aşırı iri bir Şirin gibi göründüğün gerçeğiyle biraz ters düşüyor, Kody." Of. Yalana da bak. Hâlâ her zamanki gibi muhteşemdi. Nasıl bir haksızlıktı bu böyle?

Steele kollarını kavuşturarak "Şirinler mavidir, mor değil," dedi. Ter ve motor yağıyla kaplıydı; istemsizce akan salyalarımı tutmak için çenemi kapattım.

Gerçekten, hayatımı mahveden üç adamın da seks rüyalarımdan fırlamış gibi görünmesi ne kadar adildi?

"Her neyse," diye homurdandım. "Çekil yolumdan, Kody. Dışarı çıkıyorum."

"Kiminle çıkıyorsun?" diye sordu yeşil gözlü şeytan, kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak Steele'le aynı pozu verdi. "Bree'nin cuma akşamları aile yemeği olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun sen?"

Kody pis pis gülümsedi, kendini acayip üstün görüyordu, suratına tokat atma isteğime karşı direndim.

"Her neyse," diye tersledim, kendimi on üç yaşında somurtkan bir çocuk gibi hissediyordum. "Başka arkadaşlarım var."

Steele kısa bir kahkaha attı. "Hayır, yok. Bütün hafta boyunca üç kelimeden fazla konuştuğun tek kişi..." Yüzünde beliren farkındalığı görmek için tam zamanında ona baktım. "O mal oyun kurucuyla mı çıkıyorsun? Hayatta olmaz."

"Siktir git," dedim tükürürcesine. "Ben yetişkin bir kadınım, zamanımı kiminle geçireceğimi sen belirleyemezsin. Hem siz üçünüz beni takip falan mı ediyordunuz? Kampüste kiminle konuştuğumu nereden biliyorsunuz?"

Steele omzunu silkip bana düz, tavizsiz bir bakış fırlattı. Kody sırıttı. Tekrar.

Archer "Burada neler oluyor?" diyerek oturma odasından çıktı ve üçümüzü de şüpheyle süzdü.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne güzel, bütün çete burada! Harika. Hepinize aynı anda siktirip gitmenizi söyleyebilirim. İşte başlıyoruz. Siktir. Olup. Gidin. Sahibim değilsiniz, o yüzden bu belalı kabadayı saçmalığını oynamayı bırakın. Bu klişenin artık boku çıktı."

Kody'yi iterek evden çıkmaya çalıştım ama Archer hızla uzanıp bileğimi morartacak şekilde kavradı. "Nereye gittiğini sanıyorsun prenses?" diye sordu küçümser bir tavırla. "Bu gece için planlarımız vardı."

Ofladım. "*Bizim* planımız yoktu. Gelecekte de olmayacak. Siz er ya da geç kurtulmak istediğim ufak bir sıkıntısınız sadece. Şimdi, randevuma geç kalmama neden olmadan önce bırak beni."

Evet, Bark'la çıkacağım randevu için ne kadar heyecansız olduğumu göz önüne alırsak, bunu söylemem gerekenden çok daha hevesli biçimde söylemiştim. Lanet olsun, doğru düzgün giyinmemiştim bile. Topuklu ayakkabılar, Bree'nin beni siyah dar kot pantolonum ve açık gri ceketimden vazgeçiremeyeceğini anladıktan sonra son dakikada yaptığı bir ricanın ürünüydü.

Steele, Archer'a "Hayaletlerin oyun kurucusuyla çıkıyor," dediğinde ona hançer gibi bir bakış attım.

Archer'ın yüzünden tehlikeli bir bakış geçip gitti, sağ gözünün altındaki hafif şişliği fark ettim. Dövüşürken olmuş olmalıydı. Antrenman mı yoksa gerçek kavga mıydı? Bu kadar ilgilenmek canımı sıktı.

"İptal et," diye emretti, bileğimdeki tutuşunu biraz olsun gevşetmeden.

Alaycı bir tavırla güldüm. "Hayır."

Sol gözü seğirdi, sanki sadece ikimizin arasında bir fırtına oluşuyordu. "Siktiğimin randevusunu iptal et, Madison Kate, yoksa pişman olursun."

Bariz tehdidi karşısında ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin ya? İptal etmezsem ne yapacaksın? Bark'ı mı döveceksin?"

Archer gülümsedi ama bu soğuk, hoş olmayan bir gülümsemeydi. "Asla öyle bir şey yapmam, prenses." Bileğimi aniden bıraktı ve o geldiği odaya dönerken birkaç adım geriye doğru sendeledim.

"Ne oluyor be?" diye homurdanırken arkasından bakıp ağrıyan bileğimi ovuşturdum.

Steele içini çekip başını iki yana sallayarak dikkatimi kendisine çekti. "Arch, ilk randevuda sana tecavüz etmeye çalışan bir pisliği asla dövemez güzelim çünkü birine vurursa cinayete teşebbüsle yargılanabilir. Profesyonel dövüşçü olduğu için yumrukları ölümcül silah sayılıyor."

Bu bilgi karşısında ağzım açık bakakaldım. Bu, biri hakkında ortaya atılabilecek oldukça ciddi bir suçlamaydı. Bark'ın bir *şöhreti* mi vardı? Archer'ın yumruklarıyla ilgili kısmı daha sonra kullanmak üzere zihnime kaydettim. Fakat Steele sözünü bitirmemişti.

"Yani... Arch senden uzak durması için bir aptalı asla dövmez..." Başını, kapatıldığı yerden kaçmış bir akıl hastası gibi sırıtan Kody'ye doğru eğdi.

"Ama biz yaparız," diyerek onun cümlesini tamamladı Kody, parmak eklemlerini tehditkâr bir şekilde çıtırdattı.

Titredim; *lanet olsun*, keşke bunun korkudan olduğunu söyleyebilseydim.

"Benimle dalga geçiyorsunuz," diye fısıldadım, söylediğime kendim bile inanmıyordum. Bu üçünün kim olduğunu biliyordum, üstelik halkla ilişkiler müdürlerinin Instagram'a koyduğu şeyleri kastetmiyordum. *Gerçekte* kim olduklarını biliyordum. Çete üyeleri. Suçlular. Haydutlar. Evet, Kody'nin sırf bir şeyleri kanıtlamak için hiç tereddüt etmeden Bark'ın vücudundaki bazı kemikleri kıracağına şüphem yoktu.

Steele cömertçe "Gidip ona fikrini değiştirdiğini söyleyeyim," dedikten sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu, kahkahalarının yankısı ardından geliyordu.

Kody kolunu omuzlarıma attı ve beni Archer'ın az önce ortadan kaybolduğu oturma odasına doğru yönlendirmeye çalıştı. "Hadi bebeğim. Düşündüğün kadar kötü değil. Babanın bizden istediği gibi, sadece senin iyiliğini gözetiyoruz."

Kolundan sıyrıldım ve merdivenlere doğru geriledim. "Siktir git, Kody. Bu iş böyle yürümeyecek. Bu raundu siz kazandınız ama benim daha sert karşılık vereceğimi biliyorsun."

Kahkaha attı, ben de ona ortaparmağımı gösterdim ve damarlarımı dağlayan nefretle yatak odama geri döndüm.

14. BÖLÜM

Çocuklar kötü ruh hâlime gömülüp kalmam için bana sadece yarım saat kadar izin verdikten sonra, Kody kapıyı çalma zahmetine bile girmeden odama dalıverdi.

"Kaba mıyız biraz?" diye bağırdım hiddetle. "Siktir git odamdan, Kodiak."

Bana pişmanlık duymayan bir gülümseme gönderdi ve sanki yeri orasıymış gibi gibi yatağa atlayıverdi. Yanaklarında gıda boyasını ovaladığı yerler pembeleşmişti ve –beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde– boyanın çoğunu çıkarmayı başarmıştı.

"Tam adımı bu şekilde kullanman beni tahrik ediyor, biliyor musun Madison Kate?" Bunu söylerken bakışlarını kaçırınca yalanını resmen hissettim. İnsanların konuşurken baktıkları yöne göre yalanlarının anlaşılabileceği yaygın bir yanılgıydı ama insanların yalanlarının anlaşılmasından korktukları için çoğu zaman göz temasını kestiklerini fark etmiştim.

Buruk bir kahkaha attım. "Tabii öyledir. Ne istiyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum, odanın diğer ucundaki şifonyere yaslanırken ona dik dik baktım.

Tek kaşını kaldırdı, sonra etrafına uzun uzun baktı. "Her şeyden önce... bu oda iğrenç. Kimse pembeyi bu kadar sevmez, sen bile."

"Hadi canım," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama buraya Cherry'nin dekorasyon becerilerini eleştirmeye gelmemişsindir herhalde. Tekrar soruyorum, ne halt istiyorsun?"

Kaslı kollarını başının arkasında kavuşturdu, prenses pembesi yatağımda fazlasıyla rahat görünüyordu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Tamam. Git o zaman. Bunu konuşmak için yüz yüze görüşmemize gerek yoktu."

Kody sırıtarak başını iki yana salladı, sonra yatağımdan kalkıp yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru geldi. "Açıklamama izin ver, prenses. *Biz,*" kendisiyle beni işaret etti, "dışarı çıkıyoruz. Hep birlikte. O yüzden şu seksi ayakkabıları giy de gidelim. Zaten geç kaldık."

Çok yakınımda durduğu ve topuklu ayakkabılarım olmadan çok uzun olduğu için, ona bakabileyim diye başımı kaldırdım. Göz korkutacak kadar uzundu. Seksi derecede uzundu. Lanet olsun.

"Hayır."

Kody tekrar gülümsedi ama güzel bir gülümseme değildi bu. "Ya ayakkabılarını giyip özgür iradenle gelirsin ya da seni omzuma atar, dışarı taşırım. Eğer yolda elim kayıp kıçına şaplak atarsam da şey, ne demiştin sen? Aşkta ve savaşta her şey mubah mıydı?"

Ona dik dik baktım. "*Nefrette* ve savaşta dedim."

Omuz silkti. "Bu ince bir çizgi. Yani hangisini tercih edersin? Bu gece seni burada yalnız bırakmayacağız ve bu dövüşü kaçıramayız, o yüzden çabuk karar ver."

Topuklarımı yere saplayıp karşı çıkmak istedim. Tehdidinde ciddi olup olmadığını görmek istiyordum. Fakat dövüşten bahsettiğinde içimde alevlenen heyecan kıvılcımına karşı koyamadım. Eskiden MMA ve UFC'ye kafayı takmıştım. Kendim antrenman yaptığım için değildi, sporun büyük bir

hayranı olduğum içindi... ta ki geçen Cadılar Bayramı'na kadar. İsyan Gecesi tüm bunlara olan ilgimi azaltmıştı. Şu âna kadar.

Her şeye rağmen "Kim dövüşüyor?" diye sordum.

Lanet olsun, Kody beni kafaladığını biliyordu. Ukala sırıtışı her şeyi anlatıyordu. "Sanırım gelip öğrenmen gerekecek."

Dudağımı ısırıp seçeneklerimi düşündüm ama Kody'nin gözleri ağzıma indiğinde ve bakışları ateşli bir hâl aldığında, karar verme zamanımın azaldığını anladım. "Peki," dedim en sonunda, kolunun altından geçtim ve çıkarıp attığım ayakkabılarımı tekrar giymeye koyuldum. "Ama benden hoş bir eşlikçi olmamı bekleme. Siz üçünüzle sosyalleşmektense Sahra Çölü'nde çırılçıplak dolaşmayı tercih ederim."

Kody topuklu ayakkabılarımı giymemi izlerken bir kahkaha attı. Yatak odamın kapısını çekip açtım. Arkamdan koridora çıkarken "Ah, yazık oldu," diye mırıldandı. "Bana işleri zor yoldan yaptırmanı umuyordum."

Onu duymazdan geldim ama Steele'in pazartesi sabahı beni okula bırakmayı teklif ederken benzer bir şey söylediğini hatırlamadan edemedim. İçimden bir ses bu çocukların sertlikten hoşlandığını söylüyordu.

Kes şunu MK. Nasıl sevişeceklerini düşünmeyi bırak.

"Hadi gidelim!" diye haykırdı Kody, merdivenlerin dibine vardığımızda. Ardından sanki randevudaymışız gibi kolunu omzuma attı. "İstersen ön koltuk senin, bebeğim."

"Hayatta olmaz," diye tersledi Archer ve garaja doğru yanımızdan geçip gitti. Asker yeşili bir G-Wagen'a doğru ilerledi ve kıçını ön koltuğa attı. "Acele et, geç kalıyoruz."

Gözlerimi kıstım, aksi tavrı tüylerimi diken diken etmişti. Onlarla gitmeyi bile istemiyordum ama şimdi o mu şımarıklık yapıyordu?

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdik.

Arka kapıyı atlayarak uzandım ve yolcu kapısını tekrar açtım. Archer kafası karışmış gibi bana kaşlarını çattı, eli emniyet kemerinde bana bakıyordu.

"Ne halt ediyorsun, Prenses Danvers?" diye alay etti. "Nazlı kıçın önde otursun diye inmeyeceğim."

Umursamaz biçimde omzumu silktim. "Keyfin bilir."

Kapı çerçevesini ve basamağı kullanarak kendimi çekip SUV'ye bindim ve kendimi doğrudan onun kucağına bıraktım. Sıkışıp da kendimi utandırmadan sığabileceğim kadar ufak tefektim ama lanet olsun... içerisi epey sıkışıktı. Archer acayip iriydi ve bırakın kucağında bir kızla oturmasını, kendisinin rahat biçimde sığabileceği herhangi bir araç olduğundan bile şüpheliydim.

Bu yaptığımı enine boyuna düşünmemiş olabilirdim.

Gırtlaktan gelen öfke ve kızgınlık dolu bir hırıltıyla "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Görünüşe göre lanet aklımı kaybediyorum.

Boşversene. *Yaptıklarının arkasında dur, MK.*

"Senin şımarık kıçın araya girmeden önce Kody'nin bana söylediği gibi ön koltuğa oturuyorum," diye cevap verdim küstahça. Aslında önde oturmak umurumda bile değildi ama Archer'ın oturamayacağımı söylemiş olması... Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. Mesela emir falan almıyordum ben. Hele de bu üç piçten asla.

"Çık dışarı," diye hırladı Archer. "Saçma sapan davranıyorsun."

"Hayır," dedim, "sen çık dışarı." Kucağında kıvrılıp yan oturdum, böylece şimdi mavi gözlerine meydan okuyarak bakabiliyordum. "Yüce otoritene meydan okunmasına alışmaya başlasan iyi olur, günışığım."

Yakışıklı yüzü öfkeyle kaplandı ve arabanın dışına doğru uzandı. Bir an için bu meydan okumayı kazandığımı sandım ama sonra kapıyı çekip kapattı ve emniyet kemerini ikimizin üzerinden bağladı.

"İnatçı puşt," diye homurdandım ama kollarımı bağlayıp hareket etmeyi reddettim.

Archer'ın göğsü küçük bir kahkahayla sarsıldı. "Diyene bak."

Kody boğazını temizledi, kontağı çevirdi ve tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Pekâlâ, eğlenceli bir gece olacak," diye mırıldandı, G-Wagen'ı geri geri garajdan çıkardı. "Bunu şimdiden söyleyebilirim."

Steele'in arka koltukta rahatça yayılabileceği kadar yer vardı, esnedi ve gözlerini kapatıp başını cama dayadı. Anlaşılan her nereye gidiyorsak biraz kestirebileceği kadar uzaktı ama parmakları yanındaki deri koltukta hayali bir piyano çalıyormuş gibi karmaşık bir düzende vuruyordu.

Archer kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekince şok içinde nefes aldım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye hırlarken yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmaması için dua ediyordum. Bu pislikten ne kadar nefret ediyor olsam da vücudum çekimi inkâr edemiyordu.

Karşılık olarak bana yarım bir gülümseme yolladı. "Rahatıma bakıyorum, prenses. Rainybanks gösteri alanına kadar uzun bir yol var ve yol boyunca kemikli kıçının bacağıma girmesine gerek yok."

Kendime engel olamadan gözlerim irileşti ve Archer'ın gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirdi. Lanet olsun. Rainybanks bizden bir sonraki kasabaydı ve arabayla tam kırk beş dakika uzaklıktaydı.

Bu başarısız planın tek tesellisi neydi biliyor musunuz? Archer'ın da bu kadar uzun süre böylesine yakın temasta bulunmaktan en az benim kadar rahatsız olmasıydı. Çenesini sıkmasından ve kaşlarını çatmasından anladığım kadarıyla bu konuda yanılma ihtimalim pek yoktu.

Ninova

15. BÖLÜM

Hayatımın en uzun kırk beş dakikası boyunca çoğunlukla sessizlik içinde yol aldık. Kody birkaç kez konuşmayı denedi ama Steele uyuduğu, Archer homurdanarak tek kelimelik cevaplar verdiği ve ben de ona çenesini kapaması için ters ters baktığım için uzun sürmedi.

Sonunda üzerinde "Rainybanks Gösteri Alanı" yazan caddeye saptık ve rahat bir nefes aldım; tam o anda Kody frene asıldı ve neredeyse ön camdan dışarı fırlayacaktım.

Fırlamadım elbette ama bunun tek sebebi Archer'ın kollarının bir koşum takımı gibi etrafıma dolanması ve beni göğsüne bastırmasıydı.

Ben kesilen nefesimi düzene sokmaya çalışırken Archer "Kody!" diye kükredi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve içimi dolduran adrenalin beni titretecek kadar güçlüydü.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Kody elini ağartılmış saçlarında gezdirerek, sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Önüme bir köpek çıktı. Ona çarpmak istemedim."

Steele arka koltuktan "Neler oluyor?" diye sordu, sesi uykudan boğuklaşmıştı. "Beni neredeyse koltuktan uçuruyordun dostum."

Kody kaşlarını çatıp dikkatini tekrar önümüzdeki yola çevirdi ve çok daha yavaş bir hızla devam etti. "Özür dilerim dedim ya, hay sikeyim. Arabadan köpek parçalarını temizlemek isteyeceğinizi düşünmemiştim."

Böyle diyordu ama etrafa bakınıp duran gözleri, zarar görmediğinden emin olmak için kaçan köpeği aradığını söylüyordu. Ayrıca benden tarafa da birkaç endişeli bakış atmıştı. İyi olup olmadığımı mı kontrol ediyordu? Yoksa utanmış mıydı?

"Sorun yok," deyip onu temin ederken buldum kendimi. "Hepimiz iyiyiz, değil mi Steele?" Arka koltuktaki homurdanan, uykulu adama sert bir bakış attım.

O da bana kaşlarını çattı ama aslında zarar görmediğine dair onaylayıcı bir şeyler mırıldandı.

Archer, Kody'ye bağırdıktan sonra başka bir şey söylememişti ve beni tutuşu bir nebze bile gevşememişti. Sırtım göğsüne yapışmış hâldeyken, kalbinin neredeyse benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum ve bu ona karşı duyduğum nefreti bir nebze olsun yumuşatmıştı.

Ama sonra...

"Kimseyi öldürmeden bizi oraya götür, Kody," diye terslendi Archer, sesine öfke karışmıştı. "Bu şımarık veledi kucağımdan ne kadar çabuk indirirsem o kadar iyi."

Alaycı bir tavırla "Belki de bunu kırk beş dakika önce hareket etme şansın varken düşünmeliydin," diye cevap verdim. Kody, düzinelerce arabanın park edildiği bir park yerine girdi ve böylece aptalca, çocukça tartışmamızı etkili bir şekilde sonlandırdı.

Archer'm kucağında kıvranıp emniyet kemerimizi açtım ve kapı koluna uzandığım sırada onun keskin bir soluk aldığını duyunca duraksadım.

Kıçımı kasığına dayadığımı fark ettiğimde dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi, arabadan çıkmadan önce bunu kasten tekrar yaptım.

"Bir dakikaya mı ihtiyacın var, günışığım?" diye sordum tatlı tatlı, Archer oturduğu yerden kalkmayınca kirpiklerimi kırpıştırdım.

Alaycı bir kahkaha attı. "Rüyanda görürsün, prenses."

Onun hızına kapılıp yere devrilmemek için birkaç adım geriye çekilmem gerekti ama beklediğim gibi yanımdan geçip gitmek yerine, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Bu gece aptalca şeyler yapma, Madison Kate," diye emretti. "Etrafta dolaşma, sarhoş olma, yabancılarla konuşma ve kutsal olan her şey aşkına, kim olduğunu kimseye *söyleme*. Anladın mı?"

Kaşlarım havaya kalktı, sırf emrettiği için emirlerinin her birine ânında itaatsizlik etmek istedim. "Flaş haber, Archer," diye cevap verdim dudağımı bükerek "*Sayenizde* ünlü sayılırım. İnsanlar beni haberlerden tanıyabilir." Pembe saçlarımı omzumun üzerinden savurarak ne demek istediğimi gösterdim. Göze çarpmayan biri sayılmazdım.

Endişesiz bir şekilde başını iki yana salladı. "Bilmiyor muydun? Trendleri sen belirliyorsun. Burada saçını pembeye boyayan tek aptal sürtük olmayacağını garanti ederim."

Beni tarif ediş biçimi içimde öfke uyandırdı ama uğraşmaya değmezdi. Zaten bütün gecesini olabildiğince burnundan getirmeye karar vermiştim ve nereden başlayacağıma dair bir kumar oynadım.

Hiçbir şey söylemeden kolumu çekip elinden kurtardım, Kody ve Steele'in otoparkın ilerisinde bekledikleri yere doğru yürüdüm.

Archer arkamdan "Madison Kate!" diye bağırdı ve peşimden gelirken çakıllar ayaklarının altında çıtırdadı. Tam

diğerlerinin yanına vardığım sırada bana yetişti ve bir kez daha bir mağara adamı gibi kolumu tuttu. "Beni duydun mu? Bu önemli."

Sakinliğimi koruyarak parmaklarını kolumdan birer birer çektim, sonra elini itip çenemi yukarı kaldırarak onunla göz göze geldim.

"Öncelikle, tabii ki seni *duydum* Archer. Ben sağır değilim. İkincisi, hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğinin söylenmesini isteseydim, babamı arardım. Son olarak, eğer insanların kim olduğumu bilmesinden endişeleniyorsan, otoparkta adımı bağırmamanı tavsiye ederim. Bir düşünce sadece." Saçımı bir kez daha savurarak salma salına uzaklaştım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kody ve Steele'in gittiği yöne doğru ilerledim, ben kaybolmadan önce ikisinden birinin bana yetişeceğini biliyordum.

Çakıllar bir kez daha botlarının altında çıtırdadı, ben de bu tahmin edilebilirlik karşısında içimi çektim.

Ancak bu defa yetişip yanımda yürüyen kişi beni itaatsiz bir köpekmişim gibi tutan Archer yerine Steele'di.

"Kısa çöpü sen mi çektin?" diye sordum çöl kadar kuru bir sesle. Aslında onunla uğraşırdım ama üçü arasında en katlanılabilir olan Steele'di. Başarısızlığa uğrayan randevumdaki rolünden sonra bile.

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ekip için fedakârlık yapıyorum."

Diğer ikisi yanımızdan geçti, uzun bacakları mesafeyi benim topuklu ayakkabılarımla yürüyebildiğimden iki kat daha hızlı kat ediyordu ama Kody sanki bir çeşit şakayı paylaşıyormuşuz gibi omzunun üzerinden göz kırptı.

"Yapacak işleri var," diye açıkladı Steele ben başka bir şey söylemeyince. "Ben sadece eğlence için buradayım. Yani bütün gece yeni baş belamıza bakıcılık yapacağım."

Gözlerimi devirdim ama yine de takip ettim. Başka ne yapacaktım ki? Shadow Grove'a yürüyerek mi dönecektim? Ayrıca bu gece bir dövüş olacağından bahsedilmesi heyecanımı ve merakımı tetiklemişti. Archer dövüşecek miydi? Koyu renk kot pantolon, deri botlar ve siyah bir tişört giydiği göz önüne alınırsa pek uygun giyinmemişti ama üstünü değiştirebilirdi.

Sorular dilimin ucundaydı ama Steele'e bilmek istediğim her şeyi sormam demek, onunla gerçek bir sohbete girişmem demekti. Bu kadar nefret ettiğim birine karşı arkadaş canlısı olma fikri tüylerimi diken diken ediyordu, o yüzden çenemi kapalı tuttum ve olanı biteni anlamak için kendi gözlem gücümü kullandım.

Sözüm ona etkinlik, gösteri alanındaki birkaç binadan birinde düzenleniyordu. Çoğu yer dümdüz açık çimenlikti; aslında boş bir çimenlikten ibaret olduğu için sessizce kutsal olan her şeye şükrettim. Gülen Palyaço'daki gibi daha fazla terk edilmiş lunapark araçlarını zihnimin kaldırabileceğini sanmıyordum.

Kulüp binasına girip insan kalabalığının arasından ilerlerken Steele "Bir içki ister misin?" diye sordu. Herkes oldukça rahat giyinmişti; yırtık kotlar, pazen gömlekler, birkaç mini etek ve topuklu ayakkabılar. Şaşırtıcı bir şekilde, Archer saçlarımın beni ele vermeyeceği konusunda haklıydı; en az iki kızın daha saçlarının pembenin farklı tonlarında olduğunu gördüm, birkaç tane mor ve hatta bir tane de mavi saçlı vardı. Hem erkeklerde hem de kızlarda renkli saçlar görmek içimi ısıttı. Belki saç seçimlerinin benimle hiçbir ilgisi yoktu ama bu durum kendimi daha az dikkat çekici hissetmemi sağlamıştı.

Alaycı alaycı gözlerimi devirirken "İçki içmeme *izin verilmediğini* sanıyordum?" dedim ve kalabalığın içinden geçip

gelişigüzel kurulmuş bara kadar Steele'i takip ettim. Aslında bar teneke kutularla dolu birkaç soğutucu ve birkaç fıçıdan ibaretti ama Archer'ın düşündüğünün aksine ben titiz biri değildim. Bira hiçbir zaman ilk tercihim değildi ama ellerinde sadece o varsa kabul ederdim.

Steele bana buz gibi açılmamış bir kutu uzattı ve doğrulmadan önce kendisi için de bir tane aldı. "Hayır, Arch sana *sarhoş* olmamanı söyledi. İçki içmek ile *sarhoş olmak* arasında büyük fark var, değil mi?"

Sırıtıp içkimi açtım. Bana açılmamış kutu vermesini ve fıçıdan doldurmamasını sessizce takdir ettim. Modern çağda, içkiye ilaç atılıp tecavüz edilen bir dönemde ne kadar dikkatli olsanız az kalıyordu. Ne kadar karanlık bir düşünceydi, değil mi?

"Hadi," dedi Steele ve elimi tutup beni partideki kalabalığın arasından geçirdi. "Manzarası güzel bir yer kapalım."

İçimde heyecan kıvılcımları çakarken elimi çekmedim. Steele'in benimkilere geçirdiği o uzun, güçlü parmaklarıyla beni yönlendirmesine izin verdim ve kendime tekrar tekrar heyecanımın asıl sebebinin bu dövüşü izlemek olduğunu söyledim... Her kim dövüşecekse artık. Nabzımın bu şekilde hızlanmasının, Steele'in elimi tutmasıyla hiçbir ilgisi yoktu çünkü sadece kalabalık bir mekânda olduğumuz için böyle yapıyordu.

"İşte," dedi yandaki odaya geçtiğimizde. Burası çok daha geniş bir alandı, omuz hizasındaki, üzerinde "bahis" yazan pencereli bankolardan anlaşıldığı üzere, burası bahis oynamak için kullanılan yerdi.

İçkisini bahis penceresi tezgâhlarından birine bıraktı, sonra ellerini belime dolayarak beni kaldırıp birasının yanına oturttu. Ben oturunca o da yanıma çıkmak için sersemce ama ateşli bir sınav hareketiyle kendini yukarı çekti, gözlerimi kollarından ayırmakta zorlanıyordum.

"Hey, Madison Kate," derken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, "bana bir et parçasıymışım gibi bakmayı bırak. Bu arada, içkimi uzatır mısın?"

Yüzümü bir sıcaklık kaplarken birasını hızla ona uzattım, ellerimdeki nemi kotuma silerken bir yandan da aniden boşalan beynimde konuyu değiştirecek bir şey arıyordum.

En sonunda "Ee, bu akşam kim dövüşecek?" diye sordum, biramı yudumlayıp gözlerimi mekânda gezdirdim. Bizden çok da uzak olmayan bir yere kabaca bir sekizgen yerleştirilmişti ve yüksekteki konumumuz bize en iyi manzarayı sunuyordu. Kesin olan şey, UFC onaylı resmi bir etkinlik değildi bu.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, bir fare insanların ayakları arasından hızla geçmeye başladı ve gülerken biram boğazıma kaçtı.

Steele sırıtarak "Bulunduğumuz en kötü mekân değil burası," dedi ve farenin kapıdan çıkıp kaybolmasını izledi. "*Gerçekten* sorduğun soruya cevap vermek gerekirse, Arch değil. Sadece araştırma yapmak için buradayız."

Somurtsam da inkâr etme zahmetine girmedim. Gerçekten bilmek istediğim şey buydu. Bunun yerine biramdan büyük bir yudum aldım ve sulandırılmış maya tadıyla yüzümü buruşturdum.

"Yani bütün gece burada sessizce oturacak mıyız?" diye sordu Steele omzuyla bana vurarak. "Eğer öyleyse sorun değil. Sadece kontrol ediyorum, boşuna konuşup nefesimi tüketmeyeyim diye."

Yüzümü çevirip ona "Evet dostum, seninle arkadaş olmak istemiyorum," der gibi bir *bakış* attım ama mesajı almıyordu. Ya da almamayı tercih ediyordu. İkinci seçenekten şüpheleniyordum.

"Bilmek istediğin şeyler olabileceğini düşündüm. Şu an sormak için harika bir zaman." Bana zafer dolu bir gülümseme

gönderdi. "Tehdit ve hakaret etmek dışında bir şey için gönüllü olarak konuştuğunu kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Sert kız imajını o şekilde riske atmam."

Gri gözleri muziplikle parıldıyordu, ona vurmak istiyordum. Ya da... başka bir şey yapmak. İçimdeki sıcaklığın sadece biradan kaynaklandığına emindim.

Yalandan kim ölmüş?

Biramın kalanını bitirdim ve boş kutuyu yanımdaki tezgâhın üzerine, uzun boylu, kaslı, gri gözlü bir gizemin oturmadığı tarafa bıraktım.

Daha çok kendi kendime "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandım. Bir yandan da dövüşteki en iyi yeri kaybetmek zorunda kalmadan, bir içki perisinin elime bir şeyler tutuşturması için dua ediyordum. Diğer odadan daha fazla insan bu tarafa geçmişti, Archer ile Kody'nin kapının yanında durarak kasketli bir adamla sohbet ettiklerini gördüm.

"Al bakalım." Steele dirseğiyle bana vurarak bir cep şişesi uzattı. "Destek getirdim. Sakın söyleme, tamam mı?"

Kendime engel olamayarak sırıttım. "Teşekkürler."

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içinde ne olduğunu kontrol bile etmeden kocaman bir yudum aldım. Biradan daha sert olduğu sürece fark etmezdi. Ateş boğazımdan aşağı bir yol çizdi, karnımda birikti ve romun zengin, karamel tadının keyfini sürmek için dudaklarımı yaladım.

"İyiymiş," diyerek şişeyi Steele'e geri uzattım ama onun yarı kapalı gözlerinin ağzıma kilitlendiğini gördüm. Gözleri hararetli ve açtı ama ben de hiç etkilenmediğimi söyleyemezdim. Yine de... "Hey Steele?" Bakışları gözlerimle buluşmak için yukarı kayınca sırıttım. "Bana bir et parçasıymışım gibi bakmayı kes."

Kahkaha atıp şişeden bir yudum alırken gözlerini benden kaçırdı. *Piercing*'li dili metale çarpıyor ve içimi kıpır kıpır

yapıyordu. Gözleri üzerimde olmasa bile bunu hissedebiliyordum. Yoğunluğu. İçimdeki çılgın bir his, tüm nefretimi bir kenara bırakıp bu duyguya teslim olmak istiyordu. Onu öpmek. Ya da... daha fazlasını yapmak.

Boğazımı temizleyerek şişeyi tekrar aldım ve kocaman bir yudum içtim.

Odanın öbür ucunda sert görünümlü iki adam şortlarına kadar soyunmuş ve eklemlerini bantlamaya başlamıştı.

"Güzel," diye mırıldandım. "Başlıyorlar."

Steele kıkırdadı, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi seslerden biriydi.

Lanet olası hormonlar.

16. BÖLÜM

Dövüşçüler iyiydi, haklarını vermem gerekiyordu. Birbirlerine denklerdi, iyi antrenmanlıydılar ve beş raunt boyunca da devam edecek gibi duruyorlardı. Steele ve ben ilk raundu sessizce izledik, Kody bir dakikalık dinlenme süresinde bize birkaç şişe bira daha vermek için yanımıza geldi.

Sonraki raundun bir kısmında yanımızda oyalanıp sırtını yanımdaki tezgâha yasladı ama odanın öbür ucundaki Archer başını sallayınca bizi yine yalnız bıraktı.

Steele'le aramızdaki gerginlik baş edemeyeceğim boyutlara ulaştığında "Demek bazı soruları yanıtlayacak moddasın ha?" diyerek sessizliği bozdum. Hiçbir şey yapmamış olsa da ben dövüşü izlerken gözlerini üzerimde *hissedebiliyordum*. Baş döndürücüydü, üstelik rom bunun sadece bir kısmına katkıda bulunmuştu.

Cep şişesini ona geri uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve ona bundan daha fazla dokunmayı ne kadar çok istediğimi çaresizce görmezden gelmeye çalıştım. Görünüşe göre neredeyse bir yıllık bekârlık beynimi iyice sulandırmıştı.

Steele omzunu silkti, şişenin kapağını kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. "Olabilir. Sorulara bağlı."

Klasik. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Kody'nin

getirdiği yeni birayı açtım.

"Tamam..." dedim, düşünerek bir yudum aldım. "Bu akşam randevumu neden bozdun? Dürüst ol ama."

Steele de düşünceli bir ses çıkardı, ona bakmadan duramadım. Dövüşü izlemem *gerekirdi* ama dövüşçüler ne kadar iyi olursa olsun... Archer değillerdi. Ve o pislik MMA'i benim için mahvetmişti.

"Randevun mu?" dedi Steele, o güzel gri gözlerinin üzerindeki kaşlarından birini kaldırarak. "Bark'ın... bugün erken saatlerde SGÜ soyunma odasında pek de hoş olmayan şeyler söylediği duyulmuş. Belki bu, kaba saba bir kontrol hamlesi gibi görünüyor olabilir ama senin iyiliğin içindi."

Acı bir kahkaha attım ve gözlerimi devirdim. "Kendi iyiliğim için," diye tekrarladım. "Bu lafın arkasına saklanmak ne kolay. Kendimi koruma konusunda ne kadar yetenekli olduğuma dair hiçbir fikrin yok."

Steele başını hafifçe sallayarak onayladı. "Bu doğru." Meseleyi daha fazla üstelemedi, hatta kendi eylemlerini savunmak için bile. "Başka neyin var, MK?"

Lakabımı kullanmasıyla birlikte omuzlarım gerildi. "Bana öyle deme," diye patladım. "Bana sadece arkadaşlarım öyle der."

Nefesini bırakırken "Ve biz öyle değiliz," diye mırıldandı.

"Neden babamın evinde yaşıyorsunuz?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

Dudaklarının kenarları yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve nabzım hızlandı. Siktir.

"Çünkü öylesi uygun," diye cevap verdi. "Çünkü Cherry oğlunun yakınlarında olmasını istiyor ve üçümüz liseden beri birlikte yaşıyoruz, o yüzden üçümüzün birlikte taşınması dışında bir şey söz konusu bile değildi. Çünkü evin prensesinin eve geleceğini duyduk ve *bazılarımız* merakımızın, mantık ve akla galip gelmesine izin verdik. İstediğin cevabı seç, güze-

lim. Hepsi bir açıdan doğru."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ve zaten oyunlarını parçalara ayırıp inceleyemeyecek kadar çakırkeyiftim. O yüzden dikkatimi tekrar dövüşe çevirdim ve raundun sonunu haber veren zil bir kez daha çalana kadar kendimi aksiyona kaptırdım.

Steele sessizlik içinde otururken tamamen rahat görünüyordu ama parmakları, arabada yaptığı gibi aynı karmaşık ritimle yanındaki tezgâha vuruyordu.

Bu bana başka bir soruyu hatırlattı. "Geçen gece neden video oyunu oynamana izin vermediler?"

"Vayy, yani gerçekten benim hakkımda bir şey mi öğrenmek istiyorsun?" Alay ediyordu. Sanırım.

Ona egosunu okşamayacağımı belli eden bir bakış atınca sırıttı. Kahretsin, güzel bir gülümsemesi vardı.

"Anladığım kadarıyla sosyal medya profillerime derinlemesine bakmayı hiç denemedin, öyle değil mi?" Çok endişeli görünmüyordu... sadece meraklıydı.

Aslında yaptığımız o konuşmayı unutmuştum. Yaşadığım yerde üniversiteye başlamak, arkamdan yükselen fısıltılar ve dedikodularla uğraşmak ve Archer'a karşı intikam planları yapmak sadece tuzla biber olmuştu... "Ah, hayır. Bakmadım. Zaten hepsinin saçmalıktan ibaret olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Doğru," dedi. "Ama sana bir ipucu verirdi."

Steele cebinden telefonunu çıkardı ve başparmağıyla kilidi açıp Instagram'a girdi. Kendi profiline girdikten sonra paylaştığı ilk fotoğraflara gelene kadar aşağıya doğru kaydı, sonra telefonu bana uzattı.

Seçtiği görseli görünce kaşlarımı çattım. Steele'in ellerinin –onun elleri olduğunu biliyordum, nasıl olduğunu sormayın– nazikçe uzandığı sanatsal bir siyah-beyaz fotoğraftı...

"Bu bir piyano mu?" diye sordum, fotoğrafın gerçekte

neye ait olduğundan emin olamayarak. Keskin gölgeleri ve vurguları vardı ama baktıkça daha da emin oldum. "Piyano mu çalıyorsun?"

Sanki bu onu biraz rahatsız etmiş gibi omuz silkti. "Öyleydi. Öyle. Bilmiyorum. Ailemin bir konser piyanisti olmam yönünde planları vardı ama bu bana pek uymuyor. Sanırım," dedi mırıldanır gibi, sonra birasından kocaman bir yudum aldı.

Kaşlarımı çattım. "Ama bir dakika. Neden video oyunları yasak ama arabalar üzerinde çalışmak serbest? Sırf seni seksi gösteriyor diye durmadan motor yağına bulandığından şüpheliyim."

Bana sinsi bir sırıtış attı. "Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun, cadı?"

Gözlerimi devirdim. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Evet, biliyorum." Elini uzatıp ekranı kaydırdı, daha güncel fotoğraflara geçti. Kendisinin, Kody'nin ve Archer'ın üzerinde kot pantolon ve bolca terden başka bir şeyin olmadığı modellik çekimleri. Vay. Canına. Be. "Yarı zamanlı erkek model, hatırladın mı? Ama ben sadece *senin* seksi olduğumu düşündüğün gerçeğini doğruluyorum. Tamamen farklı bir şey."

"Kapa çeneni ve soruya cevap ver, Max." Kasıtlı olarak adını kullanınca hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Hangisini yapmamı istersin, cadı? Çenemi mi kapatayım yoksa soruya cevap mı vereyim?" Bana bakarken kaşlarını havaya kaldırıp göz temasını kesmeden içkisinden bir yudum daha aldı. Hay sikeyim. Of ya, eğer buna devam ederse eve haysiyetimi koruyarak dönersem şanslı olurdum.

Gözlerimi kıstım, o da pis pis güldü.

"Arabalar üzerinde çalışmak tam olarak *iyi* değil. Kody ve Arch ile tartışmak da öyle. Ama Jase –menajerimiz– beni sevdiğim şeyleri yapmaktan alıkoymaya çalışmaktan vazgeç-

ti. Fakat video oyunları..." Biraz utanmış görünerek burnunu kırıştırdı. "Dört yıl önce, yeni bir oyun çıktığında bütün bir hafta sonunu oyun oynayarak geçirdik. Nasıl becerdiysem buradaki bir kemiğimi kırdım." Sol elini bana doğru uzattı ve başparmağının dibinde, bileğine yakın küçük bir yara izini gösterdi. "Birkaç hafta sonra, parmağım alçıdayken oyunun genişletilmiş paketi çıktı. Bir oyun seansı daha yaptık ve iyileşmekte olan kemiği yeniden kırdım."

Yüzümü hafifçe buruşturdum, o da gülerek karşılık verdi.

"O kadar da kötü değildi, gerçekten. Julliard seçmelerini kaçırmam ve ailemin konsol üreticilerini dava etmekle tehdit etmesi dışında. Ondan sonra video oyunları yasaklandı." Özlemle iç geçirince neredeyse gülümsemek istedim. Neredeyse.

"Nasıl hâlâ böyle bir şey olabilir?" diye sordum gülümsemek yerine. "Kaç yaşındasın, yirmi bir mi? Ailenin ne dediği kimin umurunda?"

"Şey, evet. Canları istiyorsa yüksek bir binadan uçarak atlasınlar, umurumda değil. Ama piyanoyla işimin gerçekten bitip bitmediğine karar verene kadar, çocuklar ve Jase beni buna zorluyor." Birasını bitirdi sonra cep şişesini tekrar çıkardı.

Başımı salladım, durumu hakkında söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Yine de ilginçti ve bu dövmeli, araba yağı kaplı kötü çocuktan hiç beklenmeyen bir şeydi. Siktir, tamam, kimi kandırıyordum ki? Çok seksiydi ve parmaklarını ne kadar iyi kullanıyor olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum...

Dikkatimi bir kez daha dövüşe verdim, hangi rauntta olduklarını tamamen unutmuştum. Dört mü? Beş mi? Neden birdenbire odaklanmak bu kadar zorlaşmıştı?

Biram bitmişti ama Steele bana tekrar rom şişesini uzattı.

Sanki daha fazla alkol akıl sağlığımı korumama yardımcı olacakmış gibi. Hah.

"Sana bir soru sorabilir miyim, cadı?" dedi aramızdaki bir anlık gergin sessizlikten sonra. Kalabalık gürültülüydü, kükrüyor ve ringteki dövüşçüler için tezahürat yapıyorlardı ama ben fark etmiyordum bile. Sanki ikimiz bir balonun içindeydik.

Romu tekrar yuttum, boğazımı yakarken ürperdim. "Elbette."

Tezgâhın üzerinden bana yaklaştı, eğilip yaklaşırken bacağı benimkine değdi. "MMA dövüşlerini izlemek seni tahrik ediyor, değil mi?"

Hızlı bir nefes aldım, omuzlarım gerildi. Genel hatlarıyla inkâr edemeyeceğim bir gözlemdi ama bu gece hariç. Bu gece... tahrik olmama sebep olarak başımı döndüren şeyin sekizgende boğuşan dövüşçülerle hiçbir ilgisi yoktu, hepsi içki arkadaşımla ilgiliydi.

Biraz zaman kazanmak için şişeyi tekrar dudaklarıma götürürken, Steele'e hızlı bir bakış atma riskini göze aldım. Ya da bakışları benimkileri yakalayıp esir almasaydı hızlı bir bakış olacaktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim, sesim boğuk ve kısıktı. Romdan bir yudum daha aldım ve o da göz temasını keserek bakışlarını şişeye değen dudaklarıma çevirdi. Aklımın itirazlarına rağmen, şişeyi indirdikten sonra dudaklarımdaki fazla içkiyi temizlemek için yaladım.

Steele'in gözleri açık bir arzuyla parladı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi, sonra kendi ağzına götürüp parmağını emdi.

"Sanırım ben yeni favori içeceğimi buldum," dedi hırıltılı, şehvet dolu bir sesle.

Becer. Beni.

Tüm varlığım onun yakınlığının farkındaydı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için sadece birkaç santim yeterliydi. Çok kolay olurdu... arzuya teslim olup aramızdaki tüm nefreti unutmak o kadar kolay olurdu ki. Ama o zaman bu beni hangi konuma getirirdi? İsyan Gecesi'nde tanıştığım üç adama duyduğum nefret ve kızgınlık olmadan kim olacağımı bile bilmiyordum. Geçen yıl kendimi tamamen kaybetmiştim ve bu beni öylece bırakamayacak kadar çok korkutuyordu.

Ben de benim durumumdaki her kızın yapacağını yaptım. Bakışlarımı kaçırdım ve kaçış yolu bulmak için etrafı taradım.

"Tuvalete gitmem gerek," diyerek tezgâhtan kaydım ve az önce gördüğüm tuvalete doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladım.

Steele'le aramda biraz mesafe yarattığım anda sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Belki yüzüme biraz soğuk su çarparsam kendime gelirdim. Ama Archer bir emir vermişti, değil mi? *Tek başına dolaşma.* Ekürilerine de bunu söylemediğini düşünmek tamamen benim aptallığımdı.

Tuvaletlere giden koridora daldığımda uzun, bronzlaşmış parmaklar bileğimi kavradı ve Steele beni kendine doğru çevirdi.

Yüzündeki ham, umutsuz arzu, zaten pamuk ipliğine bağlı olan kontrolümü yerle bir etmeye yetti.

Tam anlamıyla, baştan sona *boku yemiştim.*

17. BÖLÜM

Steele'i öpmek *hiç de* hayal ettiğim gibi değildi. Bırakın son yirmi dakika içinde gerçekleşmesini, geçen hafta boyunca defalarca hayal ettiğimi inkâr etmeye bile çalışmıyordum.

Hayır. Yaklaşık on altı bin kat *daha iyiydi.*

Parmakları saçlarımın arasına dolandı ve beni boğuluyormuş gibi öperken başımı geriye doğru çekti. Çılgınca ve vahşiceydi, dişlerimiz birbirine çarpıyor ve dillerimiz güreşiyordu, ben de bütün hafta boyunca benimle alay eden o *piercing*'i keşfediyordum. Kollarımı boynuna doladım, o üstüme doğru gelip beni en yakındaki tuvalete doğru geri geri yürütürken ona tutunup daha da yakına çektim.

İkimiz de konuşmuyorduk. Bedenlerimiz bizim yerimize konuşurken bir şey söylememize gerek yoktu. Steele'in dudakları benimkilerden ayrılıp çenemde ve boynumda gezinirken ben de kıçımı makyaj masasının üzerine kaldırıp onu daha yakınıma çektim. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha da yakınlaşmasına ihtiyacım vardı.

Ceketini omuzlarından ittim, sonra ellerimi düz, sert karnında gezdirerek tişörtünün eteklerini aradım. O kadar ateşliydi ki kelimenin tam anlamıyla ateşle oynuyormuşum gibi hissediyordum. Ama öte yandan tedbirli olma kısmını çoktan

aşmıştım. Tişörtünü çıkarıp ceketiyle birlikte kirli zemine düşmesine izin verdim, sonra da takdir dolu bir nefes alıverdim.

Steele *acayip* iyiydi. Archer kadar iri yapılı ya da Kody kadar keskin hatlı değildi ama lanet olsun, neden o üstsüz model çekimlerine dahil edildiğini anlayabiliyordum. Rötuşa gerek bile yoktu.

Başımı arkaya atıp bir kez daha dudaklarına yapıştım, tutarsızca gevezelik etmemek ve soğukkanlılığımı kaybetmemek için onu öptüm. Steele beni kalçamdan kavrayıp makyaj masasının kenarına doğru çekti ve sertliğini bana bastırdı. Kot pantolon giyme kararıma sessizce lanet ettim ama iyi yanından bakarsak, ne kadar sırılsıklam olduğumu görmesini engelleyen tek şey de koyu renkli kotumdu.

Altdudağını ağzıma alıp gereğinden biraz daha sert ısırdım ama çıkardığı inilti tamamen açlık ve şehvetten ibaretti. Elleri belimden yukarı doğru kayarak tişörtümün altına girdi ve tişörtümü göğüslerimin üzerine doğru iterek siyah sutyenimi ortaya çıkardı.

Öpüşmemizi kesip bir küfür savurdu, sonra başını göğsüme indirdi. Sutyenimin yumuşak kaplarını aşağı çekti, sonra ağzını kaya gibi sertleşmiş, sızlayan meme uçlarımdan birine yapıştırdı ve *piercing*'iyle dokundu. O emdikçe ve ısırdıkça inliyordum, içimdeki zonklayan ihtiyaç her saniye daha da artıyordu. Bu, insanı deli edecek türden bir kaşıntıydı. Hem de fena hâlde.

Steele'in kemerine uzandım, esnek deriyi kemer tokasının sıcak metalinden çıkardım. Düğmesini açıp fermuarını indirirken ellerim net ve kararlıydı. Onu içimde hissetmeye duyduğum o delice ihtiyaç beni üşümüş bir Chihuahua gibi titretmediği için zihnimde kendime hızlı bir beşlik çaktım.

Steele'in iç çamaşırı giymiyor olması beni şaşırttı; bir an sonra çıplak, kavurucu eti avucumun içindeydi. Bir erkeğin

iç çamaşırı giymeden çıkmasında baştan çıkarıcı bir şey vardı.

İlk kez ona dokunduğumda ağzından tıslamaya benzer bir ses çıktı, dilindeki *piercing* dişlerine çarptı; dudaklarımda vahşi bir sırıtışın belirmesine izin verdim. Fakat ağzı hızla mememe geri döndü ve onu daha sıkı kavrayıp sıvazladığımda beni haykırtacak kadar sert şekilde ısırdı.

Yine karanlık ve edepsizce güldüğünde sıcak nefesi tenime değdi. Zonklayan vajinama her türden lezzetli hisler veren bir kahkahaydı.

Yine de beni makyaj masasından çekip aşağı indirirken ve çevirirken konuşmadık; böylece uzun, kaslı vücudu beni her yandan sarıyordu. Fermuarımı hızlıca açıp dar kotumu elinin sığabileceği kadar indirdi.

Dantelli külotumun üzerinden klitorisimi okşadığında ağzımdan çaresiz, titrek bir inilti yükseldi ve dengemi sağlamak için lavabonun kenarına tutundum. Steele beni ince kumaş üstünden birkaç saniye daha okşadıktan sonra külotumu kenara sıyırıp iki parmağını içime soktu.

Dudaklarımdan inilti halinde bir dizi küfür döküldü ve bir an için başımı öne eğdim, vajinam uzun parmaklarının etrafında kasılırken bacaklarım titriyordu. Boştaki eliyle saçımı omzumun üzerinden atıp dudaklarını boynuma yasladı. Boğazımın ve boynumun hassas derisini emip öperken hissettiğim coşku dalga dalga üzerimden akıp geçiyordu ama odağım tamamen bacaklarımın arasına gömülen elindeydi.

Sırtımı gerip ona doğru bastırdım ve bedeninin her sert santimini kendi bedenimde hissettim. Yine de tüm güç ondaydı ve ilk defa bu umurumda değildi. Kontrolü ele almasını istiyordum. Kendini baskın bir pozisyona sokması hoşuma gitmişti ve daha sonra bunun için kendimden nefret edecek

olsam da... dizlerimin üzerine çöktürülüp aletinin ağzıma zorla sokulmasından başka bir şey istemiyordum.

Steele bana parmaklarının ne kadar güçlü ve becerikli olduğunu kanıtlayıp beni sadece birkaç dakika içinde orgazmın eşiğine getirirken, kirli tuvaletteki tek ses ağır nefeslerimizdi. Yüzümün kızardığını hissettim ve birilerinin aynayı çoktan kırmış ya da çalmış olmasına minnet duydum, böylece kendimi boşalırken izlemek zorunda kalmayacaktım. Çünkü boşaldığımda...

Muhtemelen birine yakalanmayalım diye çığlığımı bastırmak için elini apar topar ağzıma kapattığında, ben de dişlerimi eline geçirdim. "Hassiktir," diye inledi Steele. Yine de onun için özür dileyecek değildim; bunu kendisi yapmıştı. Onun nefesleri de benimkiler kadar hırıltılı ve düzensizdi, onun da boşaldığını fark etmem bir saniyemi aldı.

Neyse ki atletimi memelerimin üstüne kadar çekmişti; belimi temizlemek için birkaç kâğıt havlu yeterli oldu. Külotum ise bambaşka bir sorundu. Sırılsıklamdı.

"Siktir," diye homurdandım, kotumun düğmesini iliklerken yüzümü buruşturdum. "Bu hiç hoş değil."

Steele tişörtünü tekrar giyerken şu tatmin edici erkeksi seslerden birini çıkararak güldü. "İç çamaşırı abartılıyor, cadı. Çıkar gitsin."

Giysiyi aşağı doğru kaydırdığında karın kasları kasıldı ve ben her yerini yalamak istercesine onu süzmemek için gerçekten ama *gerçekten* çok uğraştım. Ama başaramadım ve o bunu fark etti.

"Külotumu çıkarmayacağım, Steele," diye homurdandım. Saçım muhtemelen tam bir "seks sonrası karmaşası"na dönmüştü ama yine de ellerimi arasından geçirip biraz toparlamaya çalıştım. Kirli tuvalette iki adım attıktan sonra bacaklarımın arasındaki ıslaklıkla irkildim. "Hay sikerler." Steele pis

pis gülümseyince ona dik dik baktım. "Dışarıda bekle. Sen bana bu şekilde bakarken külotumu çıkarmayacağım."

Sırıtışı şeytaniydi. "Sana tam olarak nasıl bakıyorum, cadı?"

Gözlerimi daha da kıstım. "Sanki bir et parçasıymışım gibi." Ciddi, tehditkâr görünüşümü yok etmekle tehdit eden gülümsememi bastırdım. "Gitsene!"

Gözlerini devirdi ve kapıya doğru döndü. "Böyle daha iyi mi? Sadece acele et. Muhtemelen dövüş bitmiştir."

Kahretsin. Dövüş şimdiye kadar *kesinlikle* bitmişti. Başladığımızda neredeyse bitmek üzereydi zaten. İhtiyacım olan son şey Archer ve Kody'nin az önce ne yaptığımızı bilmeleriydi.

Hızla topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum, kot pantolonumu ve ıslak külotumu çıkardım, sonra iç çamaşırı olmadan kotumu tekrar giydim.

Dar kotumun pürüzlü dikişleri bana tüm yanlış yollardan –ya da bakış açısına bağlı olarak doğru yollardan– sürtünüyordu, hayal kırıklığıyla küçük bir inilti çıkardım.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," diye itiraf ettim fısıltıyla, ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine soktum. Steele'in yanından geçip tuvaletin kapısını iterek açtım, o da peşimdeydi.

Az önce dövüşün yapıldığı oda hızla boşalıyordu –ki bu da herkesin erişebileceği bir tuvalete neden kimsenin dalmadığını açıklıyordu– ama bahis pencerelerinin önünde çok rahatsız olmuş görünen iki adam duruyordu. Kody telefonunu çıkarmış mesaj yazıyordu ve Archer da bir şeyi ya da birini öldürmek istiyormuş gibiydi. Yumruklarıyla.

Kaçacak zamanım yoktu çünkü onları fark etmemden bir saniye sonra Archer'm öfkeli gözleri odanın öbür ucundan gözlerimle buluştu.

Siktir.

Islak külotum hâlâ yumruğumun içindeydi ama Archer kocaman adımlarla bize doğru gelirken Steele külotumu elimden alıp cebine soktu. Galiba buna bile razıydım.

İri yarı, dövmeli dallama "Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?" diye sordu ve bana ona yumruk atmak istememe neden olacak kadar yaklaştı.

Sinmeyi reddederek ona ters ters baktım. "Seni hiç ilgilendirmez, Archer. Taşaklarını dizimle yakından tanıştırmadan önce geri çekil."

Kaşları hafifçe kalktı ve iyiliğimi fazlasıyla sezebilen o gözleriyle yüzümü dikkatle süzdü. Sonra küfretti. "Steele, ne oluyor lan? Onu beladan uzak tutma fikrin bu mu senin?" Bir an için, az önce tuvalette yaptığımız şeyden bahsettiğini sandım ama sonra tiradına devam etti ve midemdeki endişe hafifledi. "İkiniz de sarhoşsunuz. Nasıl? Burada içtikleri o sidik gibi birayla nasıl bu kadar sarhoş olmayı becerdiniz?"

Steele güldü ve arkadaşının öfkesini daha önce binlerce kez yaşamış gibi savuşturdu. "Çünkü hazırlıklı geldim, kardeşim." Cebindeki –artık kısmen boş olan– ufak şişesini çıkardı ve Archer'a attı. "Belki bir fırt alıp biraz rahatlarsın."

Steele, Archer'ın yanından geçip binadan çıktı ama öncesinde omzunun üzerinden bana şeytani bir ifadeyle göz kırpmayı ihmâl etmedi... Sanki benimle işi daha bitmemiş gibi.

Kahretsin. Neyin içine sürükledim kendimi?

"Sana sarhoş olma demiştim," diye terslendi Archer, Steele gittiği için öfkesini tekrar bana yöneltmişti.

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Ben de sana emirlerini nereye sokacağını söyledim, günışığım. Alt metni kaçırdıysan sana bir ipucu vereyim. Güneşin *parlamadığı* bir yere." Göğsüne küçümseyici bir şaplak attıktan sonra Steele'i otoparka kadar takip ettim. Yakın gelecekte birlikte

takılmam gereken üç şeytan arasında, en az nefret uyandıranı oydu.

Kody ve Archer kara bulutlar gibi arkamdan geldiler ve Kody, G-Wagen'in kapılarını açtığında Steele'le birlikte arka koltuğa geçtim.

"Hımm," diye mırıldandı Kody sürücü koltuğuna otururken. "Kendime not: Sarhoş Madison Kate, ayık Madison Kate'den daha az rekabetçi."

Archer arabanın dışında duraksadı, kaşlarını çatarak önce bana, sonra da kafası karışmış gibi görünerek ön koltuğa baktı. Boşversenize. Gelirken ne demek istediğimi göstermiştim. Eve dönerken de rahatsız olmanın bir anlamı yoktu.

Bir süre sonra boş koltuğa yerleşti ve kapıyı sertçe kapattı. Yine de tipik Archer'dı, öylece bırakamazdı. Son sözü söylemek zorundaydı. Ya da denemeliydi.

"Her şeye rağmen eğitilebildiğinizi görmek güzel, Prenses Danvers." Sesindeki küçümseme sanki bir köpekten bahsediyormuş gibi çıkmıştı.

Ah. Hadi oradan be.

Damarlarımda hâlâ alkol ve adrenalin dolaşıyor, son orgazmdan kalan endorfinle karışıyordu; en iyi zamanlarda güçlü bir karışımdı. Peki ya bu? Pekâlâ.

Arka koltukta kayarak bir bacağımı Steele'in kucağına atıp üstüne çıktım ve dudaklarımı onunkilere bastırıp yakıcı bir öpücük kondurdum. Steele bir anlığına şokla donakaldı, ardından elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine bastırdı. Çoktan sertleşmişti. Öpücüğüme öyle yoğun, neredeyse korkutucu bir karşılık verdi ki, içimden geçen her şey bir anda silindi.

Öyle ki saçlarımı savurup Archer'a vahşi bir gülümseme atmadan önce Steele'i öpmeyi bırakmam için kendimi ciddi bir şekilde zorlamam gerekti. "Ya da belki sadece buradaki arkadaşlığı tercih ediyorumdur."

Steele'in kucağından kaymak ve yerime geri oturmak için irademin *her* zerresini harcadım ama Archer'ın yüzündeki ölümcül bakış buna değmişti.

Kody derin bir nefes verdi, kontağı çevirdi ve geri geri giderek bulunduğumuz yerden çıktı. "Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı. "Sarhoş Madison Kate altı milyon kat *daha* rekabetçi. Bildiğim iyi oldu."

Gülmemek için dudağımı ısırdım ama Kody dikiz aynasından bana bakıyordu. Gözlerindeki ham şehvet, hareketlerimi tekrar gözden geçirmeme yetti. Bu üçü tehlikeli, pişmanlık nedir bilmeyen tiplerdi ve onlarla uğraşırken bunu hatırlamam gerekiyordu. Sadece aynı üniversitede okuduğum sevimli –tamam tamam, muhteşem– çocuklar değillerdi. Üçü beni İsyan Gecesi'nin günah keçisine dönüştürmüş ve bir kez bile arkalarına bakmamışlardı.

Onlardan nefret ediyordum ve bu gerçeği unutmamam gerekiyordu.

Steele'le takılmak yanlış yönde atılmış büyük bir adımdı ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Yarın.

Duzenleme
Ny.ozlem

18. BÖLÜM

Yatak odama giren güneş ışığı her şeyin daha... pembe görünmesine neden oluyordu. Daha parlak. Belki de Steele'in odamı yeniden boyama teklifini geri çevirmemeliydim. Hiç değilse ışığı daha iyi engellemesi için kaliteli karartma perdelerine ihtiyacım vardı.

Siktir. Onu düşünmek bana önceki geceyi hatırlatmıştı. Birlikte oturup içkilerimizi paylaşmış ve sanki bizim taşıdığımız yükü taşımayan iki insan gibi konuşmuştuk.

Kendi davranışımdan utanarak yastığıma doğru inledim. İçime ne girdi bilmiyordum –tabii Steele'in fazlasıyla yetenekli parmakları dışında– ve alkolü suçlayamıyordum bile. Elbette biraz kafamız güzeldi ama aptalca kararlarımı haklı çıkaracak bir akşamdan kalmalığım bile yoktu.

"Kahretsin MK," diye fısıldadım yüksek sesle, sırtüstü dönüp gözlerimi tavana diktim. "Aptalın tekisin sen."

Yine de onu aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Dudaklarının tadı ya da mememi ısırışı ya da... kahretsin. Kody'nin bana bariz bir açlıkla bakışı ve Archer'm bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi öfkeli bakışları.

O üç pislik zihnimin içinde ve derimin altındaydı, hepsi başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Bugünden itibaren

planımı hızlandırmam gerekiyordu. Zaten şimdiden çok fazla hata yapmıştım, bunu düzeltmek için ne mi yapmalıydım? Üçlü saldırı.

Kocaman yatağımda yuvarlandım, telefonumu aramaya koyuldum ve en sonunda çarşafıma dolanmış hâlde buldum. Aklımdaki plan için yardıma ihtiyacım olacaktı ve bana kimin yardım edebileceğini biliyordum.

Bree telefonunu açarken "Günaydın güzelim," dedi. "Oyun kurucuyla randevunun nasıl geçtiğini anlatmak için mi aradın? Kocaman bir aleti olduğunu duydum. Doğrula."

İrkildim. "Pek sayılmaz." Kalabalığın arasında Steele'le konuşabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım, bu yüzden sesim biraz kısılmıştı. "Uzun hikâye. Buraya gelir misin? Bir planım var."

Bree kahkaha attı. "İlgimi çektin. Getirmem gereken bir şey var mı?"

"Evet," diye cevap verip kendi kendime sırıttım. "Dallas hâlâ Shadow Grove'da mı yaşıyor?"

Bree bir an duraksadı, sonra ıslık çaldı. "Şimdi gerçekten çok meraklandım işte. Birkaç aydır ondan haber almadım ama evet, son görüştüğümde öyleydi. Onu da getirmemi ister misin?"

Rahatlayarak küçük bir nefes verdim ama bu rahatlığın yerini çabucak bir ton endişe aldı. "Yapabilir misin? Bunun için onun uzmanlığına ihtiyacım var."

"Dileğiniz benim için emirdir, Prenses Danvers," diye cevap verdi gülerek.

"Of!" Yüzümü buruşturdum. "Bana öyle deme, kızım. Archer öyle deyip duruyor ve her defasında dişlerini dökesim geliyor."

Bree telefonda kahkahalara boğuldu. "Yok artık, bebeğim, tam da bu yüzden yapıyor. Ayrıca süper akılda kalıcı."

"Siktir git, Brianna," diye karşılık verdim, telefonu kapatmadan önce sahte bir acı iniltisi çıkardı.

Telefonumu komodinin üzerine attım ve uyandığımda sahip olduğumdan çok daha büyük bir neşeyle güne hazırlanmaya başladım. Bütün hafta üzerinde düşündüğüm yarım yamalak plan işe yaramak zorundaydı ve bunun gerçekleşmesi için Dallas en iyi şansımdı.

Daha da iyisi, onun evdeki varlığı bile çocukları çileden çıkaracaktı.

Bugünkü saçım ve makyajım için biraz daha fazla çaba gösterdim ve ne giyeceğime karar vermek için fazladan on beş dakika harcadım, sonunda yırtık bir kot pantolon ve Kamboçya güneşinden nasibini almış, karnımı gösteren, kısa bir atlette karar kıldım.

Kendime, görünüşüme gösterdiğim ekstra özenin Dallas için olduğunu söylemeye çalıştım ama içten içe alt katta Steele'le karşılaşacağımın da farkındaydım.

Mümkün olan her dakikayı boşa harcadıktan sonra, nihayet cesaretimi bulup çıkardım ve kahvaltı için mutfağa indim. Bree ve Dallas'ın gelmesi en az bir saat sürerdi çünkü Bree'nin Dallas'ı almak için eskiden şehrin Batı Shadow Grove olan tarafının en uzak ucuna gitmesi gerekiyordu. Guruldayan midem o kadar bekleyemezdi, ayrıca çocukların saklandığımı düşünmelerini de istemiyordum.

İndiğimde mutfağın boş olması beni rahatlatsa da biraz da hayal kırıklığına uğrattı. Saate bakarak spor salonunda olduklarını tahmin ettim. Evet, her lanet sabah, üçü spor salonunda iki koca saat geçiriyorlardı... Hatta bazen daha bile uzun sürüyordu. Genelde ilk çıkan Steele oluyordu, o yüzden on beş dakika kadar sonra mutfağa doğru gelen tek bir çift ayak sesi duymak çok büyük bir sürpriz olmadı. Steele'in kusursuz parmakları alnımdaki saçları okşadı, parmakları tenimde

oyalandı ve bir an için arkamda durduğu yere doğru bıraktım kendimi.

Ama hepsi sadece bir anlıktı; bir anlık bir zaaf.

Taze kahvemi alıp mısır gevreğimin durduğu ada tezgâha geri döndüm.

Steele hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi, tek kelime açıklama yapmadan aramıza fiziksel mesafe koyduğum için kaslı omuzları biraz çökmüştü. Açıklama yapmasam da biliyordu. Bunun, onlar hakkındaki hislerimi değiştirmediğini biliyordu. Evet, bana kazık atmışlardı ve evet, bunun bedelini ödemeleri gerekiyordu.

"Sanırım o özel kahveden daha fazla yapmadın, değil mi?" dedi umutla, dolaptan bir fincan alırken tek kaşını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı.

Mısır gevreğimden bir kaşık aldım ve başımı iki yana salladım. İçtikleri o iğrenç, filtre bokuyla acı çekmelerine izin verdim.

Steele kendi makinelerini çalıştırmak için işe koyuldu, filtreyi ve muhtemelen bayat olan önceden öğütülmüş kahveyi koydu. İğrençti. Yine de çıplak sırtına yayılmış kocaman melek dövmesine hayranlıkla bakmam için bana birkaç dakika verdi. Üzerinde düşük belli eşofman altından başka bir şey olmaması kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

Kahvaltımı sessizce yiyor, kirpiklerimin altından Steele'in mutfakta dolaşmasını izliyordum. Tabağını ve fincanını tezgâhta yanıma koyduğunda kendime yeterli bir zihinsel moral konuşması yapmış, bedenim onunkini ne kadar arzularsa arzulasın bunun... geçmişi değiştirmeyeceğini hatırlatmıştım.

"Demek böyle olacak, ha?" diye sordu yanımdaki tabureye oturduktan sonra. Sesi sinirli ya da kızgın değildi, sadece kaderine boyun eğmiş gibiydi. İçimde acı veren bir şeyleri tetikledi ama bu tuhaf tepkiyi görmezden geldim ve ona umursamaz şekilde omzumu silktim.

"Hepimiz hata yaparız Steele," dedim soğuk bir ses tonuyla.

Kasıldı, sonunda o sakin, soğukkanlı dış görünüşünün altında bir öfke emaresi gösteriyordu. "Evet, cadı, yaparız. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Hızla nefes aldım ve sinirle dişlerimi sıktım. Suçu üstüme yıkmalarının bir *hata* olduğunu ima ederken hiç de üstü kapalı konuşmuyordu. Eğer bu sikik bir hataysa neden beni aklamak için hiçbiri ortaya çıkmamıştı?

Sandalyemi geriye itip bulaşıklarımı kaptığım gibi devasa lavaboya taşıdım. "Belki öyledir," dedim yumuşak bir sesle, kâsemi ve bardağımı durularken ona bakmıyordum "ama önemli olan, o hatalardan sonra ne yaptığımızdır; bizi asıl tanımlayan budur."

Steele'den sinirli bir ses geldi ama o başka bir şey daha diyemeden kapı çaldı.

İyi ki kahve tanrıları yanımdaydı da Bree ve Dallas erkenden gelmişti.

Ben aceleyle mutfaktan çıkıp kapıyı açmaya giderken Steele arkamdan "Madison Kate," diye seslendi. "Bekle, öylece çekip gitme."

"Üzgünüm Steele," diye cevap verdim omzumun üzerinden ama sesimin üzgün olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu, "kalıp sohbet etmek isterdim ama bugün planlarım var."

Kâhyadan –Steinwick adında genelde sessiz, nadiren ortada görülen yaşlı bir beyefendiydi– önce kapıya ulaştım ve aniden karnımı dolduran kelebekleri görmezden gelerek kapıyı açtım.

"Geldin sonunda," dedim nefes nefese, gözlerim kapının eşiğinde Bree'nin yanında duran geçmişimden gelen kişiye kayarken.

En iyi arkadaşım yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan geçip eve girdi. "Beni görünce heyecanlanmana bayılıyorum, MK," diyerek takıldı.

Gözlerimi devirdim ve yüzüme yayılan sırıtışa karşı koyamadım. "Selam Dallas. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Hâlâ kapımın eşiğinde duran iri adam, dövmeli ellerini ceplerine sokarak bana yamuk bir şekilde gülümsedi. "Breezie bana döndüğünü söyleyince kendi gözlerimle görmek istedim. Vay canına, Kate. Harika görünüyorsun."

Kendimi daha fazla tutamadım, eski arkadaşıma doğru atıldım ve kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. O da bana sarılıp aramızdaki neredeyse otuz santimlik boy farkı sayesinde beni yerden kaldırdı. Onu son gördüğümden bu yana kesinlikle daha da irileşmişti ve bahse girerim uzun, esmer ve çok güçlü olma konusunda Archer'a fark atardı.

"Siktir, Dallas," diye güldüm. "Kocaman olmuşsun. Ne zaman oldu bu?"

Vücudu altımda gümbürdedi ama beni yere bırakmadı. "Muhtemelen beni son gördüğünden bu yana geçen dört yıl içinde?"

"Off, o kadar oldu mu ya?" Kafamın içinde hesap yapmaya koyuldum ama haklıydı. Birbirimizi en son on beş yaşıma girmeden önceki Noel'de görmüştük. Ondan sonra ben mükemmel, küçük, özel okul kızı olarak hayatımla meşguldüm ve Dallas hapse girmişti. Neredeyse iki yıl önce serbest bırakılmıştı ama İsyan Gecesi ve Kamboçya olaylarından önce onunla tekrar iletişime geçecek cesareti kendimde bulamamıştım...

Dallas beni eve taşıdı çünkü ona hâlâ aç bir mürekkepbalığı gibi sarılıyordum, sonra antrede beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Selam dostum," deyip başını sallayarak o sert erkek selamlarından birini verdi; omzumun üzerinden bakınca Steele'in kollarını kavuşturmuş, gök gürültüsü gibi bir suratla orada dikildiğini gördüm. "Ben Dallas. Katie'nin yeni bir erkek

arkadaşı olduğunu bilmiyordum." Bana yandan bir bakış attı ve ben de ciddi şekilde sert karın kaslarına vurdum.

"Yok zaten," diye tersledim ve Steele'e ters bir bakış attım. "Neden hâlâ pusuda bekliyorsun?"

Dallas'ın selamını görmezden gelerek bana ters ters baktı. "Çünkü bir konuşmanın ortasındaydık, Madison Kate."

"Hayır, konuşmuyorduk," diye cevap verdim, ses tonum sert ve netti.

Bree alçak sesle bir ıslık çaldı ve kaşlarını kaldırarak bir Steele'e bir bana baktı. "Pekâlâ, ben kendi adıma cinsel gerilimin kokusunu buradan alabiliyorum."

Arkadaşıma kaşlarımı çatarak baktım, sonra elindeki kahveleri fark ettim ve bir kez daha gülümsedim. "Ah, sen bir meleksin. Hadi, odama çıkalım."

Şansıma tüküreyim, biz daha antreden çıkamadan spor salonundan ayak sesleri ve erkeklerin konuşmaları geldi. Kendi kendime koca bir iç çektim. Archer ve Kody'yle uğraşmadan önce biraz arkadaşlarımla baş başa kalırım diye umuyordum ama tabii ki öyle olmayacaktı.

İkisi merdivenin arkasındaki koridordan çıktı ve dördümüzün orada durduğunu görünce durakladı.

Dallas yanımda belirgin bir şekilde gerildi ve gözleri evin en iri, mavi gözlü serserisine bakarken kısıldı. Sıktığı dişlerinin arasından "Archer D'Ath," diye mırıldandı, sonra Steele'e alaycı bir bakış fırlattı. "Bir yerden tanıdık gelmiştin zaten."

Kahretsin. Dallas'ın burada olmasının çocukları –özellikle de Archer'ı– kızdıracağını biliyordum ama şimdiden yollarının kesişeceğini hesaba katmamıştım.

"Tamam güzel, hepimiz tanıştık. Görüşürüz." Hareket etmesi için Dallas'ı itekledim ve odama gitmek için merdivenlerden kaçmaya çalıştım. Ama yanından geçerken Kody elimi tutup beni geri çekti.

"Madison Kate," dedi sessizce, "bir dakika konuşabilir miyiz?" Bree ve Dallas'a imalı bir bakış attı. "Yalnız."

Elimi çekip kurtarmak ve ona gözümün önünden çekilmesini söylemek istedim. Ama ses tonunda bir şey vardı.

"Lütfen?" diye ısrar edince derin bir nefes verdim.

"Siz odama çıkın," dedim Bree ve Dallas'a, "iki saniye sonra geliyorum."

Dallas tartışmak ister gibi görünüyordu ama Bree kıçına bir tokat attı ve tek elinde kahveleri dengeleyerek onu merdivenlerden yukarı itti.

Gözden kayboldukları anda elimi Kody'nin elinden çektim ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. "Ne var?"

Arkadaşlarına doğru baktıktan sonra başıyla mutfağı gösterdi. "Bize biraz izin verin."

Archer birinin kafatasını ellerinin arasında ezmek istiyor gibi görünüyordu ama yine de ayaklarını vura vura gitti. Steele gitme konusunda çok daha isteksizdi. Sıkılmış çenesi ve kavuşturulmuş kolları ile etrafa inatçı bir öfke yayıyordu ve gri gözleri beni lazer gibi yakıp geçiyordu.

"Steele," diye bağırdı Kody, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Git buradan!"

Reddetmesini bekliyordum ama gergin bir andan sonra, Steele sessizce küfrederek Archer'ın gittiği yöne doğru yürüdü.

Kody'nin dikkatini tekrar bana çevirmesini bekledim, bana söylemeden önce diğer iki arkadaşını göndermesini gerektirecek kadar önemli olan şeyi merak ediyordum.

Derin bir nefes aldı ve verirken yüzümü inceledi. Kasları hâlâ terle parlıyordu ve duşa gitmek üzereymiş gibi omuzlarına bir havlu atmıştı. Gözüme takıldığından falan değildi tabii.

"Madison Kate, nasıl..." Düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi başını iki yana sallayarak sözünü yarıda kesti. "Dün gece Steele'le olanlar–"

O bir şey diyemeden "Önemsizdi," diye araya girdim. Arkadaşından uzak durmam için falan mı uyaracaktı beni? "Sadece Archer'm beni *eğitmekle* ilgili o saçma yorumu yüzünden onu kızdırmak istedim. Hepsi bu."

Kody tek kaşını kaldırdı, bakışları boynuma kaydı ve orada durdu. Kahretsin. Steele'in bıraktığı izleri gizleme konusunda yeterince iyi bir iş çıkardığımı sanmıştım. Anlaşılan öyle değildi.

"Hı hı. Tabii. Dallas Moore'u nereden tanıyorsun? Ve neden şu anda senin yatak odanda? Evden taşınmamızı sağlamak için bugün bizi kızdırma planın bu mu? Çünkü bunun için çok daha fazla çabalaman gerekiyor."

Karnımda tatlı bir memnuniyet dalgası hissettim. "Dallas ve ben eski arkadaşız," dedim ona dürüstçe. "Bir projede bana yardım etmek için burada. Her şey siz üç pislikle ilgili değil, biliyorsun değil mi?" Tamam, bu kısmı o kadar da doğru değildi. Ama her neyse.

Kody bir eliyle nemli sarı saçlarını karıştırdı. Kahretsin, saçları darmadağınıkken bile hâlâ kalpleri durduracak kadar muhteşemdi. On bir ay boyunca rüyalarıma giren o yeşil gözler gerçek hayatta neredeyse fazla geliyordu. Çok fazla gözlemciydi.

"Madison Kate, anlamıyorsun. Dallas–"

"Bir gangster mi? Evet, farkındayım. Ayrıca senin, Archer'ın ve Steele'in o ortak dövmeyi sadece çok iyi anlaştığınız için yaptırmadığınızı da gayet iyi biliyorum. Kendi kusurlarını görmezden gelen, başkasını eleştirmemeli, Kodiak Jones." Yani bakmadığımı düşündükleri anlarda dövmelerini uzun uzun incelediğimi itiraf ettiğimden değildi. Ama *eğer* bakmış olsaydım, üçünün de diğer dövmelerinin arasına karışmış Azrail dövmeleri olduğunu fark edebilirdim. Hayatım boyunca Shadow Grove'da yaşamıştım ve bunun Zane'in

çetesinin sembolü olduğunu bilmeyecek kadar cahil değildim; Shadow Grove Azrailleri.

Yeşil bakışları sertleşirken Kody'nin burun delikleri genişledi. "O zaman kümese bir tilki davet ettiğini çok iyi biliyorsun. Aklından ne geçiyordu?" Yaklaşıp tepemde dikildi, kişisel alanımı fazlasıyla işgal ediyordu. Eli sanki beni sarsmak istermiş ama bu dürtüsünü zar zor bastırıyormuş gibi kolumu kavradı.

Yine de geri adım atmayı reddediyordum. Pes etmeyi ve Kody'nin gözümü korkuttuğunu düşünmesine izin vermeyi reddediyordum çünkü korkutmuyordu. En azından... bilinen anlamda korkutmuyordu.

"Bir yıllık sürgünden yeni döndüğümü ve eski bir dostla hasret gidermek istediğimi düşünüyordum," diye beyaz bir yalan söyledim, öfkeli bakışlarıyla buluşmak için başımı geri attım. "Ve üçünüzün bu konuda bir sorunu olup olmadığı götümde bile değil diye düşünüyordum. Daha da iyisi, eğer sizi bu kadar rahatsız ediyorsa... gidin."

Aslında söylediğim kadar umursamaz değildim. Tenlerindeki Azrail dövmelerinin hepsi bir şekilde değiştirilmişti; eğer hâlâ Shadow Grove Azraillerinin bir parçası olsaydılar Zane'in asla izin vermeyeceği bir şeydi bu. Daha önce Shadow Grove çetesinden ayrılan birini hiç duymamıştım ama her şeyin bir istisnası vardı ve ben de bu konuda otorite sayılmazdım.

Kody çenesini öyle bir sıktı ki neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Sen bizi göndermek için ne kadar uğraşırsan, biz o kadar uzun süre kalacağız."

Dudak büktüm. "Çocukluk etme, Kody. Eğer tüm söyleyeceğin buysa, sanırım şimdi arkadaşlarımın yanına gideceğim."

Kolumu daha da sıktı ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında nefesim kesildi. "Bizi zorlama, Madison Kate. Misilleme yaparsak hoşuna gitmez."

Bu bir tehditti ve beni kızdırması gerekirdi. Ya da endişelendirmeliydi. Kesinlikle beni heyecanlandırmamalıydı ama işte oradaydı, o heyecan kıvılcımı göğsümün içinde yanıyordu.

Marie Teyze'nin profesyonel terapi teklifini cidden kabul etmeliydim.

Neyse artık.

"Elinden geleni ardına koyma, Kody," diye fısıldadım ve yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Ben öyle yapacağım."

Geri çekildim, o da kolumu bıraktı ama merdivenleri çıkarken bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Tuttuğum nefesini yatak odamın kapısına ulaşana bırakmadım, sonra yüzümü sıvazladım.

Her şey birbirine karışıp bozuluyordu. Düşmanlarıma karşı açık ve net bir savaş veriyor olmalıydım, merhametsiz ve zalim olmalıydım. Bunun yerine soğuk nefretin içine gerginlik ile acı karışmış, üstelik kafam da karışmaya başlamıştı.

Belki de henüz gerçekten misilleme *yapmadıkları* içindi... Archer'ın pazartesi günü meyve suyuyla yaptığı aptalca numarayı bir kenara bırakırsak, bana uğraşacağım bir şey vermemişlerdi. Elimde sadece bir yıl öncesinden kalan kin vardı ve o bile her cinsel içerikli etkileşimde azalmaya başlıyordu.

Onları zorlamanın zamanı gelmişti. Karşılık verdiklerinde, her şey daha net olacaktı.

Şüphesiz.

Yatak odamın kapısını kendimden emin bir şekilde açtım, içerideki iki arkadaşıma kocaman bir gülümseme sundum.

"Hazırsındır umarım, Dallas. En iyi performansını görmek istiyorum çünkü çok işimiz var."

19. BÖLÜM

Dallas bilgisayarımın başında oturuyordu, Bree'yle ben ise çoğunlukla yatağımda uzanmış dedikodu yapıyorduk. Saatler sonra işimiz bitmişti.

Dallas sandalyede dönüp o kocaman kollarını başının üzerine doğru esnetirken "Bunu senin ellerine bırakıyorum Kate," diye duyurdu. Dallas'ı tanımayan birinin ona bakınca görebileceği tek şey bir serseriydi. Çene çizgisinden parmak uçlarına kadar dövmelerle kaplıydı ve hayatının yarısını ağırlık kaldırarak geçirmiş birinin fiziğine sahipti. Yüzeyin altında ne olduğunu görmezlerdi: tam takım bir teknoloji ineği ve dijital sanatçı. Fotoğraflar üzerinde oynama konusunda onun kadar yetenekli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

"Hepsi takip edilemeyen bir e-postadan çıkacak; devam etmeye karar verirsen gönder tuşuna basman yeterli." Sanki bunu yapmamamı tavsiye ediyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Geniş bir sırıtışla "Teşekkürler, Dallas," diye cevap verdim. "Harikasın, biliyorsun değil mi?"

O da bana gülümsedi ve takdir dolu sarılmamı kabul etmek için ayağa kalktı. "Biliyorum. Şimdi gitsem iyi olacak, yoksa işe geç kalacağım. Breezie, hazır mısın?"

Bree esnedi ve yaklaşık bir saattir bir kitapla keyif yaptığı yatağımdan kalktı. "Evet, hadi gidelim. Gönder tuşuna basarsan burada iyi olacak mısın?" Endişeyle kaşlarını çattı, ben de el sallayarak onu savuşturdum.

İçimdeki endişeyi görmezden geldim ve rahat bir kahkahayla "Elbette," diye cevap verdim. "Bu, olmasını beklediğim birçok darbenin sadece ilki. Onları göndermek için bundan fazlası gerekecek."

Dallas iç geçirerek Bree'ye baktı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Senin için endişeleniyorum, Katie. Kimlerle birlikte olduğunu bilseydim..." Başını iki yana salladı. "O herifler acayip tehlikeli. Onlara bulaşma konusunda ben bile temkinli davranırdım, üstelik benim kendimi koruma konusunda berbat olduğumu biliyorsun."

Gülümsemem yok oldu. "Evet, eh, sana komplo kurmaya çalışmadılar. O gece benim kolay lokma olduğumu düşündüler, tüm bu Gülen Palyaço olayının suçunu üstlenecek burnu havada, zengin bir kız gördüler." Nefret ve kinin tanıdık ateşi içimi yakarken bunu kollarımı açarak karşıladım. "Muhtemelen eninde sonunda peşini bırakabilirdim ama döndüğümde onları evimde yaşarken bulmam... Hayatımı kontrol etmeye hakları varmış gibi davranmaları... Hayır. Asla olmaz. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Dallas iç çekti ve beni bir kez daha sıkıca kucakladı. "Bu gerçek değil de ne kızım?"

"Hadi aşk kuşu," dedi Bree, Dallas'ı yanından dürttü ve yatak odamdan çıktı. "İş kimseyi beklemez. Özellikle de eski bir mahkûmu."

Onları yolcu etmek için merdivenden indim, Archer, Kody ve Steele'in oturma odasında... antreyi net bir şekilde görebildikleri bir yerde video oyunu oynadıklarının farkındaydım.

Anlaşılan Dallas da onları fark etmişti çünkü kapıda bana sarılması uzun sürdü ve elleri normal denilemeyecek şekilde sırtımı okşadı. Karanlık bir kıkırdamayla göğsü titreyince seyircilerimizle uğraştığını anladım. Ya da ben yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyordum.

"Arayı kapatmak güzeldi Kate," dedi beni tekrar yere bıraktığında. "Bu hafta takılalım. Tıpkı eski günlerdeki gibi." Bana göz kırpışı resmen şeytaniydi, ben de gülümsemeden duramadım.

Dallas evden çıktı, güzel kıçını sallaya sallaya Bree'nin üstü açık arabasına doğru giderken, Bree de yanaklarıma dokunmadan öpücükler kondurup veda etti.

"Moore hangi *eski günlerden* bahsediyor, Prenses Danvers?" Archer, PlayStation kumandasını kanepeye fırlatıp durduğum yere doğru yürüyordu. "Bir geçmişiniz varmış gibi geldi bana."

Onu duyan Bree kapı eşiğinde duraksadı ve sarı saçları arkasında uçuşurak döndü. "Ah, Archer, tatlım," diye cevap verdi benim yerime, sonra gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Eminim Dallas sadece MK'nin vokal derslerinde olması gerekirken üçümüzün birlikte takılıp *milkshake* içtiğimiz zamanları kastetmiştir."

Tek söylediği bu olunca rahat bir nefes aldım.

Ama erken sevinmiştim.

"Tabii öte yandan, belki de MK'nin penceresinden tırmanıp geceyi odasında geçirdiği zamanlardan da bahsediyor olabilir, anlarsın ya." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Satır aralarını okuyabiliyorsundur, değil mi?"

Onu öldüreceğim.

Archer'ın şakağındaki damarın yeniden zonklamasına bakılırsa, belki de onun yerine Bree'ye bir beşlik çakardım.

"Tamam, güzel, bu senaryoyu kafanda canlandırman için seni yalnız bırakayım." Bree'nin Archer'a gülümsemesi günah kadar acımasızdı. Ben de bir kahkaha patlattım. "Hoşça kal bebeğim. Eğer o şeyi yaparsan bana haber ver." Bana sert bir bakış attığında başımı salladım.

"Ah, Bree bebeğim, haberin olacak." Arkasından kapıyı kapattım, sonra yukarı koşmak için döndüm ancak yolumun kötü huylu bir dangalak tarafından kesildiğini gördüm. "Üf, şimdi ne var?" diye söylendim. "İri adamın gözdağı verme saçmalığı yorucu olmaya başladı Archer, yeni bir taktik seç."

Etrafından dolandım ve o cevap vermeden önce iki adım atabildim.

"Onu becerdin mi?"

Yavaşça dönerek onu öldürecekmişim gibi baktım. "Pardon?"

Archer'ın gözleri korkutucu bir şeyle parlıyordu. İğrenme olabilir miydi? "Beni duydun, prenses. Bree az önce Moore'la cinsel geçmişiniz olduğunu ima etti, yani sadece ortalığı mı karıştırıyordu yoksa *onu becerdin mi*?" Sorusu karanlıktı ve uyarılarla doluydu. Bütün içgüdülerim ayıyı dürtmemem için bağırıyordu... ama ne biliyorlardı ki?

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Archer ama evet. Birçok kez. Yakında onunla *eski günleri* yâd etmek için de sabırsızlanıyorum. Umarım derin uyuyanlardansındır çünkü ben çok çığlık atarım." Saf, kendini beğenmiş bir memnuniyetle sırıttım ve onu yüzünde şaşkın bir ifadeyle bırakıp merdivenleri hızla çıktım.

Köşeyi dönüp görüş alanından çıkınca duraksadım ve düzgün nefes almak için biraz bekledim. Yüzleşmeden ve söylediğim beyaz yalan yüzünden kalbim deli gibi atıyordu ama bu bir anlık duraklama sayesinde Archer'ın duvarı yumruklarken çıkardığı pat sesini ve küfredişini duydum.

İçimde kabaran duyguları çözümlemeye çalışmak bile fazlasıyla karmaşıktı, bu yüzden aceleyle yatak odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Bilgisayarımdaki "gönder" tuşuna basarken parmaklarım titriyordu ama bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Bana karşılık vermeleri için daha sert vurmam gerekiyordu. Ancak o zaman duyduğum nefrete daha kolay tutunabilirdim.

Her nasılsa tüm hafta sonu üçünden de uzak durmayı başardım, akşam yemeğini odamda yemeyi seçtim –babamın çalışanlarına şükürler olsun– ve tüm pazar gününü Bree ile takılarak geçirmek için erkenden çıktım. Zaten fotoğraf çekimi için şafaktan önce ayrıldıklarından, onlarla karşılaşamazdım.

Pazartesi sabahı gelip çattığında, tüm SGÜ e-posta listesine gönderdiğim fotoğraflar neredeyse viral olmuştu.

"Madison Kate!" Sınıfa doğru ilerlerken öfkeli bir kükreme koridorda yankılanınca irkildim. Siktir.

Böyle olacağını biliyordum elbette. Hatta daha erken görmemiş olmalarına şaşırmıştım. Öte yandan, herkesin öğrenci adresine e-posta olarak göndermiştim ve hafta sonu bu e-postaların pek fazla kişi tarafından kullanılmadığını tahmin ediyordum.

Topuklarımın üzerinde dönerken yüzüme masum bir ifade yerleştirdim. "Evet, Archer?"

"Prenses Danvers" yerine gerçek adımı kullanmış olması, ne kadar kızgın olduğuna dair ilk ipucum olmalıydı. Ama yine de umurumda değildi.

"Bırak rol yapmayı, sen olduğunu biliyorum," diye hırladı ve telefonunu görmem için havaya kaldırdı.

Kafam karışmış gibi yaparak telefonu elinden aldım ve ekrana baktım, sonra kısık sesli bir ıslık çaldım. "Vay canına, Arch. Üçünüzün yakın olduğunu biliyordum ama *bu kadar* olduğunuzu bilmiyordum. Yine de yargılamıyorum. Neden bana ev işi pornonu gösteriyorsun?" Telefonunu ona geri uzattım, o da sertçe çekip aldı. "Ayrıca kampüste cep telefonu bulundurmanın SGÜ kurallarına aykırı olduğunu belirtmeliyim. Bu yüzden başın derde girebilir, biliyorsun değil mi?"

"Bundan sonra sana nazik davranmayacağım, Madison Kate," diye tısladı ve tehditkâr parmağını bana doğrulttu. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Tam arkasını dönecekken tekrar bana döndü ve göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı. "Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki ben üstte olurdum."

O arı sokmuş bir ayı gibi tepinerek uzaklaşırken boğazımdan kahkahalar yükseldi, kahkahamı tam yuttuğum sırada Kody ile Steele köşede belirdi.

"Bak, eğer Archer'la olan üçlü ilişkinizi anlatmaya geldiyseniz, o zaten beni bilgilendirdi. Bence cinselliğinizi bu şekilde keşfetmeniz harika ama fotoğrafları kampüste paylaşmanız pek hoş olmamış, anlarsınız ya." Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum ama sesime kahkahanın izi karışmıştı.

Steele sadece başını iki yana salladı, Archer'ın gittiği yöne doğru giderken... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Kody ise o sezgisel gözleriyle beni süzüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, umduğumdan daha az sinirlenmiş görünüyordu. "Yani belli ki iyi bir fotoğraf manipülasyonu ama lanet olsun bebeğim, dövmelerimizi bile doğru yapmışsın. Bunu nasıl başardın?"

İçim memnuniyetle dolup taştı. Planımın en iyi kısmı ve görüntüleri *bu kadar* inandırıcı kılan kısım da oydu. Dallas'a ondan ne yapmasını istediğimi söylediğimde, bunun komik

mi yoksa şeytani mi olduğuna karar verememişti. Bence ikisi birdendi.

"Eğer bana bunun bir eşek şakası olduğunu ve kişisel arşivinizden sızan bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorsan, sana inandığımı pek sanmıyorum. Pek çok insan da inanmayacaktır. Ama eğer bir şaka bu kadar güzel yapıldıysa... internette kaç tane çıplak fotoğrafınızın dolaştığını sorgulayabilirim." Omuz silkerek sırıttım. "Ama hey, en azından artık Archer'm neden benim varlığımdan bu kadar rahatsız olduğunu biliyorum. Erkek arkadaşınızın önünde benimle flört etmeyi gerçekten bırakmalısınız."

Kody küçük bir kahkaha attı ve bana kurnazca baktı. "Çok tatlısın, prenses. Ama ben daha seninle flört etmeye *başlamadım* bile. Sanırım elimi hızlandırmam gerekiyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı, o ise bir adım öne çıkarak beni Thomas Edison'un portresiyle bir sınıf kapısı arasında kalan duvara doğru itti.

"Kodiak," diye hırladım uyarırcasına, "ne yapıyorsun?"

Bedenini bedenime bastırdı ve boğazımdan kaçmak isteyen acınası iniltiyi yuttum. "Ateşi harlıyorum," diye fısıldadı, sonra kulak mememi dudaklarının arasına aldı ve emdi. Bu defa uyarılarak titrediğimde ağzımı kapatmayı güçlükle başardım ve Kody'nin karanlık kıkırtısı bana bunu fark ettiğini söyledi. Lanet olasıca.

"Archer'ı pasif yapmak hoş bir dokunuş, bebeğim. En çok kızdığı kısmın bu olduğuna eminim. Ama en azından benim en sevdiğim pozisyonu doğru yapmışsın." Şoka girmiş dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra da omzunun üzerinden alaycı bir tavırla "Evde görüşürüz prenses!" dedi ve salınarak uzaklaştı.

O gittikten sonra yalnız olmaktan çok uzak olduğumun rahatsız edici şekilde farkına vardım ve kalkanlarımı tekrar

ortaya çıkardım. Diğer öğrenciler fısıldaşıyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı, onlara ölümcül bakışlar atıp aceleyle günün ilk dersine koşturdum.

Kody beklediğimden daha zor bir hedef olduğunu kanıtlamıştı. Eğer Steele'le birlikte Archer'ı becerdiklerini gösteren son derece ikna edici bir fotoğraf sinirlerini bozmuyorsa... belki de ona yanlış yönden yaklaşıyordum.

Onunla ilgili planlarımı yeniden düşünmem gerekiyordu.

Çantamı amfideki boş bir yere bırakıp oturdum ve az önce hangi sınıfa girdiğimi hatırlayarak tahtaya baktım.

KRİM-100

Ah, kahretsin.

Gözlerim etrafta dolaştı, ta ki iki sıra ötede oturan Bark'ı görene kadar. SGÜ Hayaletleri *sweatshirt*'ünün kapüşonunu başına geçirmiş, yüzünü kitaplarına gömmüştü. Ama sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve o an nefesim kesildi.

Yüzünün yan tarafı, sert bir şeye çarpmış gibi şişkin, benek benek mordu. Defalarca çarpmış gibi.

Futbol sakatlığı olabilirdi ama bana dik dik bakıp sonra bakışlarını kaçırmasına bakılırsa... evet, bundan şüpheliydim.

Lanet olası Steele.

20. BÖLÜM

Üçünün SGÜ'de benden üç sınıf üstte olduklarını düşünürsek –başka bir yerden transfer olmuşlardı ve nereden transfer olduklarını sormak pek umurumda olmamıştı– gün boyunca onları bir daha görmemem hiç de şaşırtıcı değildi. Bree ve ben öğle yemeği için kampüsten ayrıldık – regl olmuştu ve canı Meksika yemeği çekiyordu– o yüzden akşam olup eve dönene kadar Steele'le yüzleşme fırsatım olmadı.

O zaman bile peşine düşmem gerekti.

Devasa garaja girip "Steele!" diye seslendim ve aptalca pahalı arabalar ile motosikletlerin arasında ilerledim. Çoğu babamındı –Kamboçya öncesinden hatırlıyordum– ama bazıları benim için yeniydi, G-Wagen ya da Steele'in gümüş renkli arabası gibi... o her neyse artık. "Burada mısın?"

Ben tam atölye alanına ulaştığımda tamircilerin kullandığı tekerlekli şeylerden birinin üzerine sırtüstü uzanmış hâlde, krikoyla kaldırılmış bir arabanın altından kayarak çıktı.

"Selam," dedi, karnındaki kaslar nefis şekilde kasılırken kalkıp oturdu. "Nasılsın?"

Dudaklarım ona bağırmak, cuma akşamı çıkacağım kişiyi eve göndermek yerine dövdüğü için onu azarlamak için

aralanmıştı ama sorusu kafamı karıştırdı. Dahası, sorarken yüzündeki gerçek endişe ifadesi de yardımcı olmuyordu.

"Nasıl mıyım? Ha? Bunu benim *sana* sormam gerekmiyor mu? Amatör pornosu tüm üniversite kampüsüne yayılan ben değilim." Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım, yüzünde kısa süreli bir kızgınlık ifadesi belirdi.

"Evet, cuma gecesi yaptıklarımızdan *sonra* eşcinsel olduğuma dair dedikodu çıkarman ne kadar gurur verici olsa da... daha kötüsü de olabilirdi." Omzunu silkip çarpık şekilde gülümsedi. Kahrolası. Max Steele'den nefret etmek neden *bu kadar zordu*?

"Öyle mi?" diye sordum ona ayak uydurarak. "Nasıl yani?"

Sırıtışı daha da genişledi. "Arch'ın pozisyonunda olabilirdim." İrkildi, ben de kendimi tutamadan güldüm.

"Evet, şey. Yatak odasında hükmedilmeyi sevenler hep iri olanlardan çıkar. Ya da ben öyle duydum. Her neyse, buraya sana bağırmaya gelmiştim ama sen yelkenlerimi suya indirdin." Kaşlarımı çattım ama birkaç dakika önceki hararetten tamamen yoksundu.

Steele ayağa kalktı ve arka cebinden bir bez çıkararak yüzündeki yağ lekesini silmeye koyuldu. Fakat tek yaptığı yağı daha fazla bulaştırmak oldu; çizdiği seksi görüntü karşısında meme uçlarım sertleşti. Neden, *neden* birdenbire evde tişört giymeyi bırakmıştı? Bu hiç adil değildi.

"Sana bir dakika vereyim mi?" diye takıldı. "Belki o öfkeni tekrar bulabilirsin."

"Siktir git," diye cevap verdim ama inandırıcılıktan yoksundu.

Sırıtışı iyice yaramazlaştı ve adım adım yaklaştı; üçü de beni çileden çıkaran, baş döndüren o kişisel alanı hiçe sayma olayını yapmayı seviyor gibiydi. "Ben de bunu yapmanı umuyorum," diye mırıldandı, yağdan kararmış parmağını

boğazımdan karnıma doğru sürükledi, sonra kot pantolonumdan tutup daha da yakına çekti. "Söylemen yeter, cadı."

Doğru kelimeleri çıkartabilmek için birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Asla olmayacak, Steele."

Bir an için yüzümü inceledi, şüphesiz yüzümün her yanında yazılı olan yalanı okumuştu ama kotumu bıraktı ve bir adım uzaklaştı. "Peki, bana ne hakkında bağırmaya geldin?"

Boğazımı temizledim, görünmez kalkanlarımı çılgın gibi arıyordum. Ne zaman Steele'in... ya da Kody'nin yanında olsam sise dönüşen sinir bozucu kalkanlarımı. Tamam, Archer'ın yanında da öyleydi ama bunu kimseye itiraf etmezdim.

"Bugün sınıfta Bark'ı gördüm," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Sert bir şeye çarpmış gibi görünüyordu. Belki birinin yumruğuna? Sen bu konuda bir şey bilmiyorsundur, değil mi?"

Dolgun dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ve yağlı bez parçasını kot pantolonunun cebine geri soktu, sonra yerdeki açık biraya uzandı. "Şimdi, güzelim, benim küçük kirli sırrımı biliyorsun. Sence tecavüz tehdidine varan yorumlarda bulunan dallama bir sporcuya vurmak için ellerimi riske atar mıyım?" Sağ elini kaldırıp bulaşan yağı... ve zarar görmemiş parmak eklemlerini gösterdi. İçimde kalan azıcık öfke de yok oldu ve en kötüsünü düşündüğüm için biraz suçlu hissettim.

Steele kıs kıs gülerek atölyeden çıktı, ben de peşinden gittim. "Yine de arabasının kapısında, yüzünün şeklinde birkaç ezik olabilir."

Nefesim kesildi. "Steele!"

Omzunun üzerinden bana pişmanlık duymayan bir sırıtış fırlattı. "Her neyse, şu takipçi sapık meselesiyle nasıl başa çıkıyorsun? İyi misin?"

Olduğum yerde kalakaldım.

"*Ne* meselesi dedin?"

Steele de duraksadı ve yüzünde afallamış bir ifadeyle bana döndü. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Arch seninle daha konuşmadı mı? Pislik herif."

İçimdeki öfke hızla artıyordu. "Benimle *ne* hakkında konuşmadı mı?" diye sorarken yumruklarımı iki yanımda sıktım. Steele tereddüt etti, acı içinde gibi görünüyordu. Kendimi kaybettim. "Anlat, Steele!"

Yavaşça nefes verdi, muhteşem gri gözleri anlayışlıydı. "Seni takip eden biri var, cadı. Ama artık uzaktan izlemek kendisini memnun etmiyor gibi görünüyor."

Midem çalkalanırken asit boğazımda yükseldi.

Baş dönmesi beni bir dalga gibi sardı ve her şey ısındı. Nefes almak zorlaştı.

Siktir. *Siktir*. Panik atak geçiriyordum.

"Madison Kate," Steele'in sesi boğuktu ve yankılanıyordu, sanki suyun altındaymış gibiydi. Ya da ben öyleydim. "Bir şeyin yok. Hey, hadi." Beni başımı dizlerimin arasına alıp yere oturmam için cesaretlendirirken sesi ikna ediciydi.

Bana güven verici sözler fısıldarken eliyle sırtımda daireler çizdi ve yavaş yavaş karanlık geri çekildi.

Kody'nin "Neler oluyor?" diye sormasından birkaç saniye sonra ayakları sınırlı görüş alanımda belirdi. Çömeldi. Nazik eller saçlarımı okşadı ve fısıldayarak birbirlerine bir şeyler söylediler. Ama kulaklarım çınlıyordu, ne söylediklerini anlamaya çalışmıyordum bile.

Birkaç dakika boyunca sadece bayılmamaya odaklandım. Parmaklarını saçlarımda gezdiren her kimse bu konuda ciddi anlamda yardımcı oluyordu, kendimi dokunuşa bıraktım.

"İyi misin, bebeğim?" Kody'nin yumuşak sesi kulağımın hemen yanındaydı ve başımı yavaşça kaldırıp birkaç santim

ötemdeki gözlerine baktım. Kendime tam olarak inanmayarak hafifçe başımı salladım.

Bana küçük bir gülümseme sundu, sonra beni kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. "Bir içkiye ve biraz yemeğe ihtiyacın var."

İtiraz etmek istedim. Kendi başıma yürüyebileceğim için beni yere bırakmasını söylemek istedim, lanet olsun. Ama öte yandan... bunu istemiyordum. Kody'nin kollarında olmanın o kadar rahatlatıcı bir yanı vardı ki dilimi ısırdım ve gevşedim. Belki de son panik atağım sırasında yanımda olduğu içindi. Archer, Zane'i gönderirken Kody beni o dar, karanlık alanda hareketsiz tuttuğunda, dikkatimi korkudan o kadar uzaklaştırmıştı ki... Belki de beynim o olayı hatırlıyordu.

Beni mutfağa götürdü ama adadaki taburelerden birine oturtmak yerine kendisi oturdu ve beni kucağında tuttu.

Steele mutfak dolabından bir bardak aldı, suyla doldurdu ve tezgâha koydu ama Kody alaycı bir ses çıkardı.

"Gerçek bir içkiyi kastettim, sik kafalı."

Steele alınmışa benzemiyordu, onun yerine muhtemelen babamın dolu barını yağmalamak için oturma odasına doğru kayboldu.

"Neden senin kucağındayım Kodiak Jones?" diye sordum ama kalkmak için herhangi bir hamle yapmadım.

Kolları beni sıkıca sardı. Klasik Kody kibriyle "Çünkü hoşuna gidiyor," diye cevap verdi. "Ayrıca hâlâ çok solgunsun ve bayılıp kafanı çarpmanı falan istemiyorum."

"Tıbbi açıdan mantıklı," diye mırıldandım, başımı göğsüne yasladım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Yaşadığım panik atak bana bir ton tuğla gibi çarpmıştı. Buna yabancı olduğumdan değildi. Annemin cinayetine tanık olduktan sonra, en ufak şeyler için bile panik atak geçirmem rutin hâline gelmişti. Yine de geçmişte bıraktığımı sanıyordum. Bu-

günlerde sadece küçük bir alanda sıkışıp kaldığımda böyle bir sarmal içine giriyordum.

Kolumdaki yumuşak dokunuş gözlerimin yeniden açılmasını sağladı ve Steele'in ikram ettiği içkiyi aldım. Bir yudum alıp zencefil ile misket limonunun keskin tadı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadım.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Bu gerçekten çok iyi."

Bana yarım bir şekilde gülümsedi. "Zencefilli bira ve misket limonlu baharatlı rom. Senin tarzında bir içki gibi görünüyor." Gözlerindeki parıltı, romu artık umumi tuvaletlerdeki sevişme seanslarıyla özdeşleştiren tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

"Burada neler oluyor?" Archer'ın belirgin, huysuz gürlemesiyle Kody'nin kucağında gerildim. Sürekli kızgın olduğundan emindim, o yüzden siktir ettim. Olduğum yerde kalacaktım.

Daha da önemlisi... "Bana bir şey söylemeyi mi unuttun Archer?" İçkimi bıraktım ve arkadaşını koltuk olarak kullandığım göz önüne alınırsa, ona elimden gelen en zehirli bakışlarla baktım.

İri adam en ufak bir irkilme göstermeden gözlerime baktı.

"Hayır. Bence birbirimizle ne kadar az konuşursak ikimiz için de o kadar iyi olur." Bir elini kirli sakalında gezdirdi. "Bütün görevin bizden kurtulmak değil miydi?"

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Hâlâ öyle."

Dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşti. "Kody'nin kucağına oturup sikine binmek üzereymişsin gibi davranman yanlış bir mesaj veriyor o zaman. Düşündüm de pis bir umumi tuvaletteki lavabonun üzerinde Steele'in seni parmaklamasına izin vermek de öyle."

Suçlayıcı bakışlarımı Steele'e çevirirken hızla aldığım soluğu durduracak kadar hızlı değildim. Yine de yüzünde en

ufak bir özür ifadesi yoktu. Sadece... vurdumduymaz görünüyordu.

Kody'nin belimdeki parmak uçları gerilmiş gibiydi ama içime dolan öfke ve ihaneti düşününce bu benim hayal gücüm de olabilirdi.

"Söylesene, Prenses Danvers," diye devam etti Archer, tiksintiyle karışık bir alaycı tavırla. "O siyah dantelli külotu geri alabildin mi?"

Midem kasıldı. Bir an için Steele hakkında yanıldığımı, ona karşı duyduğum nefretin yersiz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama başından beri benimle oynuyordu. Ne için? Arkadaşlarına karşı övünmek için mi? Fotoşoplu fotoğraflardan çok daha kötüsünü yapmalıydım.

Çok daha kötüsünü yapacaktım.

Boğazımdaki acıyı bastırmak için yutkunarak Steele'e bakmayı reddettim. Archer'a odaklanmak çok daha kolaydı. Siktiğimin Archer'ı. Onu yok etmem gerekiyordu.

"Yani bana takipçi sapığımdan bahsetmeye hiç niyetin yok muydu?" Kody'nin kucağından rahatça kayarken bile tiksintiyle ona dudağımı büktüm. Kody beni daha sıkı tutmaya çalıştı ama ben kararlıydım ve eğer zorlasaydı neler olacağı gayet açıktı. "Bu alçaklığın tamamen yeni bir seviye, D'Ath." Kasten soyadını kullanmıştım, tıpkı Dallas'ın yaptığı gibi. Bu onu kızdırmıştı, çenesinin gerginliğinden bunu görebiliyordum.

Asla geri adım atmayan biri olarak sadece kaslı kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu ve bana *ne var yani?* der gibi omzunu silkti.

Uzun bir süre gözlerimi dikip baktım, en ufak bir özür kırıntısı arayarak o buz mavisi gözlerini araştırdım. Azıcık da olsa insani bir nezaket kırıntısı. Ama hiçbir şey bulamadım.

"Gerçekten bu şekilde mi davranmak istiyorsun?" Kitaptan fırlamış dengesiz bir kötü karakter gibi acımasızca

güldüm. "Öyle olsun. Bana bulaştığına pişman olacaksın Archer D'Ath. Bu konuda bana güven."

Kody'ye hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatarak – çünkü Archer içeri girdiğinden beri sesinin çıktığını bile duymamıştım– mutfaktan çıktım ve doğruca yatak odama yöneldim. Çıkmadan önce Steele'e bakmadım. Bakamazdım. Archer aramızda geçen mahrem şeyleri açıklarken takındığı o kayıtsız, boş surat... beni itiraf etmek istediğimden daha fazla kırmıştı.

Oyunumu hızlandırmam gerekiyordu. Misilleme için beklemeyi unutun; bu bir savaştı ve lanet olası kurallar yoktu. Kibar görgü kuralları yoktu. Sadece acımasız ve kana susamış olanlar hayatta kalırdı.

21. BÖLÜM

O gece uyuyamadım. Birinin beni takip ettiğini bile bile nasıl uyuyabilirdim ki? En kötüsü de detayları bilmemekti. Steele birilerinin posta kutuma isimsiz aşk notları bıraktığını... ya da penceremden fotoğrafımı çektiklerini kastetmiş olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Daha kötüsü neydi? Aklım almıyordu.

Bilmek için yanıp tutuşuyordum ama o üçüne sormayacaktım. Gidip kendilerini bir uçurumdan atabilirlerdi.

Hayır, daha yükseği hedeflemem gerekiyordu.

Güneş doğarken yatağıma uzanmış, uzun uzun telefonumun ekranına bakıyordum, sonunda "ara" tuşuna basacak cesareti buldum.

Telefonun açılmasını beklerken çıkan ses odada yankılanıyor ve her tiz sesle birlikte midem bulanıyordu. Cevap vermiyordu. Tabii ki açmıyordu. Servet avcısı Cherry ile o kadar eğleniyordu ki, tek çocuğundan gelen telefona cevap veremiyordu.

Hayal kırıklığına uğrasam da güne hazırlanmak için telefonu bir kenara bıraktım. Girmem gereken dersler ve yok etmem gereken lanet olası ateşli üç adam vardı. Babam beni sevmediği için kendime acıyacak vaktim yoktu. Bu yeni bir şey değildi.

Apar topar duş alıp üstüme bir şeyler geçirdim. Gözüme hiç uyku girmemişti ve normalden neredeyse bir saat önce hazırdım. Bu yüzden mutfakta çocuklara rastlarsam bu tamamen benim şansım olurdu. Çoktan spor salonuna gitmiş ve o zorlu günlük antrenmanlarına başlamış olmalarını umuyordum. Mermerden oyulmuş gibi görünmelerine şaşmamalıydı.

Mutfağa girip de kaslı, dövmeli yavşakları orada görmeyince rahat bir nefes aldım. Sadece Karen –hafta içleri çalışan aşçımız– mikrofiber bir bezle tezgâhı siliyordu.

Yumuşak, dingin bir sesle "Günaydın, Bayan Danvers," diyerek beni selamladı, ona rastladığım nadir anlarda kullandığı ses tonuydu bu. Babamın çalışanlarının hepsi asla görülmeyen ve duyulmayan tarzda insanlardı. Hep öyle olmuşlardı, o yüzden buna alışkındım.

Ona gülümsedim, hâlâ tam olarak uyanamamıştım, ardından kahve yapmak için espresso makinesine yöneldim.

Taze çekirdekleri öğütür ve sütü kadifemsi bir kıvama getirmek için ısıtırken aşçı ortadan kayboldu ama tezgâhın üzerine benim için taze meyve ve yoğurtlu bir kâse müsli bırakmıştı; her zamanki Lucky Charms seçimimden biraz daha sağlıklı olsa da nazik bir jestti.

İki *shot* espresso doldururken aklıma takılan bir şarkıyı kendi kendime mırıldanıyordum, sonra buharı tüten sütü karıştırmak için döndürdüm ve dikkatlice bardağa boşalttım. Tam kremaya kusursuz bir eğreltiotu yaprağı yapmak için süt sürahisini salladığım sırada keskin bir çatırtı beni sıçrattı ve sütü tezgâha döktüm.

"Lanet olsun!" diye hırladım, elimi sildim ve az önce ödümü patlatan her neyse ona bakmak için döndüm.

Sonra ruh hâlim daha da bozuldu.

"Ne halt istiyorsun?" Archer'a ters ters baktım, *tüm* boktan ruh hâlimi bakışlarıma yerleştirdim. "Senin spor salonundaki

aynada vücuduna hayran hayran bakıyor olman gerekmiyor mu?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Komik. Al bakalım." Az önce resmen fırlattığı dosyayı tezgâhta kaydırdı. Beni korkutan şey, dosyayı mermer yüzeye vururken çıkardığı ses olmalıydı. Pislik.

Dosyaya büyük bir şüpheyle baktım. "Bu ne?"

Tek kaşını kaldırdı –çok seksiydi– ve başını yana eğdi. "Takipçini öğrenmek mi istiyordun? Hepsi burada. İyi okumalar."

Dosyaya zehirliymiş gibi baktım ama Archer'ın mutfaktan çıkması beni dalgınlığımdan çıkardı.

"Bekle!" deyiverdim arkasından, kapının eşiğinde durdu. "Neden bunu bana veriyorsun? İçinde beni çığlık çığlığa kaçıracağını düşündüğün bir şey falan mı var?" Korkuyordum. Ayrıca bunu itiraf edecek kadar da kadındım, tabii kendi kafamın içinde olsa da.

Archer uzun, gergin bir an boyunca cevap vermedi. Hatta arkasını bile dönmedi.

"Bilgi güçtür, Prenses Danvers," dedi sonunda, sesi anlaşılmaz bir duyguyla doluydu "ama cehalet mutluluktur. Kendin için hangisini tercih edeceğine sen karar ver."

Kahvaltımı yaparken ve ardından kahvemi yavaşça içerken dosya önümde duruyordu. Sadece... orada duruyordu. Bana bakıyordu. Açmam için bana meydan okuyordu.

"Kahretsin," derken bir nefes aldım, kahvemin sonuna gelmiştim, kendi felç edici paranoyama karşı başımı iki yana salladım. Büyük ihtimalle içinde kötü bir şey yoktu. Muhtemelen Archer'ın bir başka aptal numarasıydı. Aklımla oynuyordu.

Telefonumun saatine baktım. Bree birazdan beni almaya gelecekti, o yüzden bu işi bir an önce bitirmeliydim.

Aç şu lanet dosyayı, MK.

Dudağımı ısırarak boş tabakları bir kenara ittim ve dosyaya uzandım. Vazgeçmeden önce dosyayı açtım ve içindekileri mermer tezgâh yüzeyine yaydım.

Ânında bu kararımdan pişman oldum.

Hepsi fotoğraftı; kimisi büyük A4 boyutundaydı, kimisi daha ufak, Polaroid kamerayla çekilmişti. Hepsi de bana aitti. Bazıları yatak odamın penceresindendi. Hiçbiri rızamla çekilmemişti.

En yakın zamanda çekilen fotoğraf, hafta sonu kapının önünde Dallas'a sarıldığım sırada çekilendi ve Steele'in sapığımın artık "sadece izlemekle" yetinmediğiyle ilgili yorumunu açıklıyordu. Sadece izlemesi de normal değildi elbette ama fotoğraflar, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden olmuştu.

Onun dokunuşunu teninden kesip atacağım, sonra da yaralarını dilimle temizleyeceğim.

Fotoğrafın arkasına tırtıklı, siyah mürekkepli harflerle karalanmıştı. Harfler parmaklarımı sokmuş gibi fotoğrafı bıraktım ve ellerimi ağzıma götürdüm.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyordu. Sorular, endişeler, varsayımlar.

Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Archer ve çocuklar bunu uydurmuş olabilir miydi? Onlara yaptığım küçük şakaların intikamını mı alıyorlardı? Hiçbirinde onlarla fotoğrafım yoktu... Cuma gecesi yapılan dövüşten ya da SGÜ kampüsündeki karşılaşmalarımızdan da hiç fotoğraf yoktu. Bunun nedeni takipçimin o saatlerde etrafta olmaması mıydı? Yoksa bunu kendileri planladığı için miydi?

Zihnim bu fikre kilitlendi ve tüm fotoğrafları bir yığın hâline getirdim. Eğer sahte bir takipçiyle beni korkutabileceklerini düşündülerse, fena hâlde yanılmışlardı.

Spor salonuna gidip kapıyı çarparak açarken içimde öfke ve hiddet birikmişti. Sonra neredeyse dilimi yutuyordum.

Ama buraya terli, dövmeli, mükemmel erkeklere ağzımın suyunu akıtmak için gelmemiştim. Aptal planlarının başarısız olduğunu kanıtlamak için buradaydım.

"Madison Kate," diye selamladı beni Kody, kullandığı ağırlıkları yere bırakıp yüzünü silmek için bir havlu aldı. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

Archer kollarını kavuşturmuş beni izliyordu ve Steele bana bakmaya bile tenezzül etmemişti. Ağır kum torbasını ben içeri girdiğimde olduğu gibi aynı sabit ritimle yumruklamaya devam ediyordu.

Lanet olası pislik. Onu kesinlikle yanlış tanımıştım.

Elimdeki fotoğraf yığınını yere fırlattım. "Siz üçünüz benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz herhalde. Paranız cebinizde kalsın, fotoğrafçınızı geri çağırabilirsiniz çünkü bu sahte takipçi hikâyesini yutmuyorum."

Steele sonunda kum torbasını yumruklamayı bıraktı ve bana inanmazlık dolu bir bakış fırlattı ama söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Bree her an gelebilirdi zaten.

"Bekle, Madison Kate!" diye bağırdı Kody ben spor salonundan çıkarken. Arkamdan koşup her şeyi uydurduklarını inkâr etmesini bekliyordum ama Archer'ın sesi onu durdurdu. Beni de. Ama spor salonunun dışındaki koridorda durakladığımı görmediler.

"Bırak peşini, Kody," diye bağırdı Archer, sesi otoriterdi.

Bir duraksama ânı oldu ve tam yürüyüp gideceğim sırada Kody cevap verdi.

"Archer, bu iş çığırından çıkıyor. Düzelt şunu." Sesi son derece ciddi geliyordu. Daha önce sadece bir kere görmüştüm bu hâlini.

Archer alaycı bir ses çıkardı. "*Neyi* düzelteyim? Fotoğrafları verdim işte. Daha ne yapmamı istiyorsunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren Steele oldu. "Ona gerçeği söyle," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duyamayacaktım. "Tüm gerçeği."

Deriye –muhtemelen kum torbasına– vuran bir yumruğun sesi koridorda yankılandı.

"Hayır."

Bu kadardı. Son sözü her zaman Archer söylerdi.

Daha fazlasını duymak için oyalanmadım, bunun yerine evden hızla çıktım ve araba yolunun sonunda Bree'yle buluştum.

Arabasına bindiğimde "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, cebimden telefonumu çıkardım ve rehberi açtım.

"Süperim," diye cevap verdim. "Sadece ateşe ateşle karşılık vermem gerekiyor."

Dallas'ın numarasını buldum ve Bree'ye sırıtmadan önce "ara" tuşuna bastım. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

Öyle olmasını umdum.

22. BÖLÜM

Tüm bu takipçi olayının, Archer ve çocukların, fotoşoplu grup seks fotoğrafı için benden intikam almak adına yaptıkları yavan bir girişim olduğundan neredeyse emindim. Hatta oldukça emindim.

Ancak bunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim, birisinin beni izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Derslere başlayalı iki hafta olmuştu ama koridorda yürüdüğümde insanların hâlâ bana bakıp fısıldaşması hiç yardımcı olmuyordu. Her şeyin unutulup gideceğini düşünmüştüm ama birkaç hafta sonra İsyan Gecesi'nin yıldönümü olduğu için bir süre daha ilgi odağı olacaktım anlaşılan.

Bree derslerin ardından beni eve bıraktıktan sonra bile omuzlarımdaki gerginlik azalmadı. O görüntülerin çoğu babamın malikânesinin pencerelerinden çekilmişti. Eğer bu takipçi gerçekse –buna inandığımdan değildi ama *eğer öyleyse*– o zaman hiçbir yer güvenli değil demekti.

Rahat eşofman altımı ve atletimi giymeden önce, her ihtimale karşı yatak odamdaki ışıltılı pembe perdeleri çektim. Dallas'ın gelmesini bekliyordum ama Archer'a ima ettiğim şeyin aksine eski arkadaşımı baştan çıkarmak gibi bir niyetim

yoktu. Elbette daha önce yatmıştık –o kısmı doğruydu– ama sadece bir kez ve arkadaş olarak çok daha iyiydik.

Bir hevesle babamı tekrar aradım ama doğrudan telesekreterine düştü. Mesaj bırakmaya zahmet etmedim. Eğer benimle konuşmak isteseydi şimdiye kadar arardı.

Sahip olduğum son ebeveyne karşı hissettiğim acı verici hayal kırıklığını yutmaya çalışarak telefonumu cebime soktum ve aşağıya indim. Bütün gün durmadan izlendiğimi hissetmenin stresinden kurtulmak için atıştırmalık bir şeylere ihtiyacım vardı.

Tam merdivenlerin dibine varmıştım ki oturma odasından gelen tanıdık bir ses beni olduğum yerde durdurdu. O... babam mıydı?

Merak ve şaşkınlıkla oturma odasına iki adım daha yaklaştım ve hemen dışarıda durup kulak kabartırken zambaklarla dolu devasa, antika bir vazonun arkasına saklandım.

Babamın sesi boğuktu, hoparlörden geliyordu ama konuşanın Samuel Danvers olduğuna sol mememin üzerine bahse girerdim; birkaç dakika sonra sözleri netleştiğinde bu kanıtlandı.

"...Dört yıl önce o durumu hallettiğimi sanıyordum," diye terslendi, arka plandan martıların ve dalgaların sesi geliyordu. "O küçük pisliğin kızıma elini sürdüğü son seferde onu iki yıllığına Mantworth'e göndermiştim. Cidden bana dersini almadığını mı söylüyorsun?"

Kanım dondu. Dallas hakkında konuşuyordu. Dallas'ın hapse girmesinden *babam* mı sorumluydu? Nasıl? Neden? Dallas aptalca bir çete suçundan tutuklanmış ve o sırada kiminle birlikteyse onun suçunu üstlenmişti. Shadow Grove Tayfları'na girmesi en başta aramızın bozulmasının başlıca nedenlerinden biriydi... ama tüm bunlarda babamın parmağı olabilir miydi?

Öfkeden gözüm dönmüş bir hâlde, duyduklarım üzerine çocuklarla –ve babamla– yüzleşmek için oturma odasına daldım. Ama ben daha odada üç adım atmadan Kody kanepedeki yerinden fırlayıp beni yakaladı ve bir eliyle ağzımı kapatarak ses çıkarmamı ve babamın dinlediğimi fark etmesini engelledi.

Kody'nin kollarının arasında çırpındım ama Kaptan Fitness'ın dengi değildim. Beni kolayca tutup ayaklarımı yerden kesti ve kanepeye kadar taşıyıp oturdu.

Archer telefonu avucunun içinde düz bir şekilde tutuyordu ve hoparlörün sesi herkesin duyabileceği kadar açıktı. Peki ya *benim* duymam için? Bana paranoyak diyebilirdiniz ama her gölgede hayaletler görmeye başlamıştım.

Steele dirseklerini dizlerine dayamıştı, ona öfkeli bir bakış fırlattığımda bakışlarını kaçırdı. Suçlu mu hissediyordu? Muhtemelen. O şekilde hissetmek için her türlü nedeni vardı.

Ancak Archer bakışlarıma sabit bir şekilde ve hiç sekteye uğramadan karşılık veriyordu. Babamla konuşurken neredeyse neşeli görünüyordu. *Benim babamla.* Telefonlarıma cevap veremeyecek "Seni sonra arayacağım," diye mesaj bile atamayacak kadar meşguldü ama Archer'la konuşacak kadar meşgul değil miydi?

Archer dinlediğime dair ipucu bile vermeden "Uzak durmak için daha fazla teşvike ihtiyacı var gibi görünüyor," diyordu. "Çok yazık; Madison Kate, Shadow Grove'a yeniden alışmaya çalışırken zaten çok zorlanıyor, arkadaşlara ihtiyacı var. Sadece Dallas Moore'un onun başını belaya sokmasından endişeleniyoruz. Eminim onun Tayflar'ın bir üyesi olduğunun farkındasındır."

"Tabii ki farkındayım," dedi babam tükürürcesine, sesi ateş gibiydi. "En başta onu hapse attırmayı o şekilde başardım." Sinirli bir ses çıkararak homurdandı ve ihanetin yakıcı

gözyaşlarını tutmak için yutkundum. Kody'nin belimdeki kolu artık o kadar sıkı değildi ama yine de gitmeme izin vermiyordu. Bunu duymamı istiyordu. Duymamı ve babamın ne yaptığını bilmemi istiyorlardı.

"Bu işi bana bırakın; hafta sonuna kadar onu Shadow Grove'dan uzaklaştmış olurum."

Gözlerim büyüdü ve umutsuzca kendimi Kody'nin elinden kurtarmaya çalıştım. Ancak beni sıkıca tuttu, şöyle bir düşününce bunu ilk kez yapmıyordu ve itirazlarımdan duyulabilecek tek şey küçük, boğuk seslerdi. En azından babamın telefonda duyabileceği bir şey değildi.

Archer tek parmağını havaya kaldırarak beni uyardı, bana sakin olmamı söylüyordu. Niyetini bu kadar iyi okuyabilmem korkutucuydu.

"Buna gerek kalmayacak Samuel," dedi Archer bir anlık duraksamadan sonra. Konuşurken soğuk mavi bakışları gözlerimden ayrılmadı ve tehdidi son derece açıktı. "Madison Kate'in mantıklı olmasını sağlayabileceğimizden eminim. Dallas artık buralarda dolanmayacak."

Babam inanmazlıkla homurdandı. Archer'ın dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı, bir saniyeliğine bile benimle göz temasını kesmedi.

"O konuda iyi şanslar," diye alay etti babam. "O kız da tıpkı lanet annesi gibi işe yaramaz. Dışı süs, içi boş. Sağduyu gelip kıçından ısırsa bile anlamaz."

Bu sefer içimdeki yakıcı acıyı tutamadım, yanaklarımdan aşağıya sıcak gözyaşları şeklinde dökülmeye başlamıştı. Kendim için değil –benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi– ama annemden bu şekilde bahsettiğini duymak...şoka girdiğimi söylemek bile hissettiğim şeyi anlatmaya yetmiyordu.

Ben orada oturup dinlerken ve karşılık veremezken, Archer babamın ağzından aldığı laflar için biraz bile pişman görünmüyordu, irkilmemişti bile.

"Ne olursa olsun, sanırım bu işi hallederiz," diye temin etti onu Archer, sanırım ona minnettar olmamı bekliyordu. Lanet olası piç kurusu. Onu yok edecektim.

"Eminim öyledir," diye güldü babam. "Eğer her şey bu kadarsa, şu anda yapmam gereken daha iyi şeyler var."

"Pek sayılmaz, Samuel," dedi Steele. Kody'nin kollarında sarsıldım. Sıradaki lanet olası şey neydi? Steele'in bana bakışlarındaki pişmanlığa bakılırsa iyi bir şey değildi. "Madison Kate'i bir sapık takip ediyor."

Gözlerimi devirdim. Bu konuyu yüzlerine çarpmış olmama rağmen sahte sapık hikâyelerini gerçekten sürdürüyorlar mıydı? Babam olayların dramatize edilmesinden ve histeriden hoşlanmazdı, yani muhtemelen "Aptal olmayın," dedikten sonra telefonu kapatacaktı.

Ancak bunun yerine uzun bir duraksama oldu.

"Eee?" Babamın aksi sesi en sonunda sessizliği böldü.

Steele'in kaşları havaya kalktı ve Kody sessizce küfretti. Siktir, Archer bile bu yanıt karşısında bir an şaşırmıştı.

"Eski haber, beyler. Ayrıntıları ofisimdeki dosya dolabına koyun. Onun adına bir klasör var." Sesi sanki hava durumu raporu veriyormuş gibi rahattı. *Yarın güneşli ve aralıklı sapık sağanakları olacak gibi görünüyor.*

Steele hafifçe şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı, telefona bakarken kaşlarını çattı. "Samuel, bunu polise *bildirmememiz* gerektiğini mi söylüyorsun?" Sesinde gerçek bir inanmazlık vardı. Birden onlara inandım. Bu bir numara değildi.

"Kesinlikle hayır!" diye bağırdı babam. "Zararsız bir saçmalık bu. Yıllardır eve bir şeyler gönderiyor; bir şey çıktığı yok. Detayları dosyalayın ve unutun gitsin."

Hassiktir. *Hassiktir*. Bu sapık *yıllardır* beni takip ediyordu ve babam bunu biliyor muydu? Biliyordu ve hiçbir şey söylememiş miydi?

"Hey, prenses," Kody'nin kulağımdaki kısık sesi dikkatimi dağıttı. "Dağılıyorsun. Derin nefes al, tamam mı?"

Elin ağzımın üzerindeyken gerçekten dâhiyane tavsiyeler veriyorsun, seni eşek siken bok parçası.

O da ne düşündüğümü anlamış olmalıydı çünkü bir şekilde, beni odadan kolayca çıkarmasını sağlayacak şekilde tutuşunu ayarladı. Onun yatak odasına varana kadar da elini ağzımdan çekmedi.

Herhangi bir ses çıkaracağımdan değildi. Korkudan aklımı kaybetmekle o kadar meşguldüm ki.

Beni yatağının ucuna oturttu ve önümde çömeldi, sakinleşmeme yardımcı olmak için yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. Gerçi buna ihtiyacım yoktu. Beni odadan çıkardığı anda, babamın sesinden uzaklaştırdığı anda, kendimi toparlayıp sakinleşmiştim.

Aklımdan Maria Teyze'nin bana öğretmeye çalıştığı meditasyon tekniklerini geçirirken Kody'nin beni rahatlatmasına izin verdim. Kendimi paniğin derinliklerinden bir kez daha kurtardığımdan emin olduğumda, elini itip saçlarımdan uzaklaştırdım.

"Sanırım artık iyisin." Kody topuklarının üzerine oturdu ve bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Daha da acısı; bu defa seni öpmek için mükemmel bir an yakalayacağımı umuyordum."

Gözlerimi devirerek dudak büktüm. "Sanki bir kızı öpmek için hep mükemmel ânı beklersin de." Geri döndüğüm ve üç yeni ev arkadaşım tarafından gafil avlandığım o ilk günü aklımdan geçirdim. Neredeyse yüzüstü düşüyordum ve Kody kıçımı kurtardıktan sonra benden hızlı bir öpücük çalmıştı.

Başını yana eğip parmaklarını açık sarı saçlarında gezdirdi. Genelde görünüşüne bu kadar çaba harcayan erkeklerden nefret ederdim ama o saçlarda Kody'yi *Kody* yapan bir şeyler vardı.

"Evet, biliyor musun, haklı olabilirsin." Sanki beni haklı çıkarmak istercesine öne doğru eğildi, tek eliyle ensemi kavrayıp dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Ağzımdan şaşkınlık dolu bir ciyaklama kaçsa da ben basit arzularımın esiriydim. Kody'nin ağzı hareket edip dili dudaklarımı araladığında onu durdurmadım. Ben de onu öptüm. Bir an için bütün saçmalığı bir kenara attım ve kendimi arzu ile çekimin sarhoş edici sıcaklığının tadını çıkarmaya bıraktım.

Sonra da ona tokat attım.

Parmak uçlarını yanağına değdirdi ama gözlerindeki bakış tamamen ilkel bir açlıktı. Ruhumun derin, karanlık bir parçasına sesleniyordu ve bu ödümü patlatmıştı.

"Sanırım bunu ben istedim," diye mırıldandı dilini altdudağında gezdirmeden önce. Hâlâ öpücüğümün tadına baktığını hayal ettiğimde içimden bir ürperti geçti.

Yatağından fırladım –çünkü bu aniden baştan çıkarıcı görünmeye başlamıştı– ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu kasten yaptın," diye suçladım.

"Seni öpmeyi mi?" diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla. "Öyle yaptığıma bahse girebilirsin. Dizini taşaklarıma geçireceğini düşünmesem yine yapardım."

Ona ters ters baktım ve sözlerinden duyduğum heyecanı görmezden gelmeye çalıştım.

"O telefon konuşmasından bahsediyorum. Kulak misafiri olacağımı biliyordunuz. Bütün o saçmalıkları duymamı istediniz. Benim–" Sesim *baba* kelimesini söyleyecekken kesildi. Nasıl olur da öz babam bütün bunları söylemiş ve *yapmış* olabilirdi? Dorothy'nin perde yırtıldığında hissettiği

gibi hissediyordum.* Ancak perdenin arkasında iyi niyetli bir bilim insanı yerine manipülatif, zorba babam vardı.

Kody başını sallayarak onayladı, en azından inkâr etmeme nezaketini göstermişti. "Evet, bazılarını duyacağını biliyorduk. Sosis festivali pornosu için ödeşme diyelim. Şanslıyım ki hatunlar biraz erkek erkeğe temastan hoşlanıyor, yoksa seks hayatım gerçekten zarar görebilirdi."

Kody'nin hâlâ bir seks hayatı olduğu fikri midemi bulandırmıştı ama bunun kıskançlıktan kaynaklanmadığını düşünecek kadar saf değildim.

"Fazla ileri gittiniz," diye cevap verdim ve sesimdeki bariz kırılganlık karşısında irkildim. Bunu ortaya sermeye niyetim yoktu ama babamın gerçek bombaları yüzünden neredeyse eridiğimi gördüğü düşünülürse bu sadece... her neyse.

Kody ellerini eşofmanının ceplerine sokarak başını hafifçe salladı. Sürekli bir spor giyim reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Acayip ateşliydi ve bunu ateşli bulduğum gerçeği de çok sinir bozucuydu.

"Babanı o sözleri söylemesi için biz zorlamadık, MK," dedi yumuşakça. Lakabımı kullanmasına karşı çıkmak istedim ama her zaman küçümseyici bir şekilde *Madison Kate* demelerinden çok daha iyiydi. Duygularım bu kadar kırılganken... akışına bıraktım. Sadece bir seferliğine. "Dürüst olmam gerekirse, öyle bir şey söyleyeceğini bilmemiz mümkün değildi. Ya da senin neyi duyacağını."

Kendimi kucaklar gibi kollarımı etrafıma daha sıkı sardım. "Peki öyleyse planınız neydi? Onu arayıp Dallas'ın hayatıma geri döndüğünü mü ispiyonlayacaktınız?"

Lanet olsun, Kody'ye inanmak istiyordum. O yüzlerden birine sahipti... o samimi yeşil gözlere... Siktir. Öpücüğüne asla karşılık vermemeliydim.

* *Oz Büyücüsü* kitabı ve filminin ana karakterinden bahsediliyor. -*ç.n.*

"Arch..." diye açıklamaya koyuldu Kody, sonra altdudağını ısırarak konuşmayı bıraktı. Başını iki yana salladı ve derin bir nefes verdi. "Ne planladığımızın bir önemi yok. Burada önemli olan babanın ne söylediği."

Başımı salladım, boğazımda yeniden bir acının yükseldiğini hissettim. "Evet. Benim boş kafalı bir sürtük olduğumu düşündüğünü, bekâretimi kaybettiğim adam için bir şekilde iki yıl hapis cezası ayarladığını, sapığımı *yıllardır* bildiğini ve bu konuda bir şeyler yapacak kadar umursamadığını. Tanrı esirgesin, beni bundan *haberdar* bile etmediğini söyledi."

Karanlık duygular yine beynimi dolduruyordu, onları dışarı çıkarma ihtiyacıyla derim kaşınıyordu. Kody'nin kaşları çatılmıştı ama bana bakışı, yaşadığım mutlak, yürek burkan ihanetle çelişiyor gibiydi.

"Ne?" diye tersledim.

"Bekâretini o şerefsize mi kaybettin? O senin baban olacak yaşta." Kody bunu şaka yapar gibi söylemişti ama sesinde kafamı karıştıran bir öfke vardı.

"Çok komik, göt herif," diye hırlayarak cevap verdim. "*Senden* o kadar da büyük değil."

Bree'nin bana anlattıklarına göre Kody yirmi bir yaşındaydı. Dallas şimdi yirmi üç yaşındaydı ama o zamanlar... Evet, o zamanlar bazı sınırlar aşılmıştı. Bunu bir kerelik bir şey olarak tutmaya ve sadece arkadaş kalmaya karar vermemizin nedenlerinden biri de buydu.

Tabii sonra işler tuhaflaşmış ve birbirimizden uzaklaşmıştık. Sonra da Dallas'ın tutuklanıp Mantworth'e gönderildiğini duymuştum. Görünüşe göre bu da babamın işiydi.

Başımı iki yana sallayarak karmakarışık düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım. "Buradan çıkmam gerek," diye homurdandım kapı koluna uzanırken. "Tüm bu durum

her geçen saniye daha da berbat bir hâl alıyor ama benim bütün bunlarla işim bitti."

Kody'nin yatak odasının kapısını çekip açtığımda Steele'i diğer tarafta buldum. Kapıyı çalmak üzereymiş gibi elini kaldırmıştı ama kim bilir ne kadar zamandır orada duruyordu. Öğrenmek için burada kalmayacaktım elbette, bu yüzden onu kenara ittim ve koridorda ilerlemeye başladım.

"MK, bekle!" Kody bağırarak peşimden geldi ve kolumu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni *hiç* ilgilendirmez. Döndüğüm gün sana söylediğim gibi, yolumdan çekil yoksa pişman olursun." Ölümcül bakışlarım hem Kody'yi hem de Steele'i esir almıştı; gitmek için arkamı döndüğümde Archer'ı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş hâlde orada dikilirken buldum. "Çekil, D'Ath."

"Odana git, Prenses Danvers," diye emretti bana, sıkılmış bakışları buz gibiydi.

Bu beni daha da öfkelendirdi. "*Git kendini becer* kulağa nasıl geliyor, sik kafalı?"

"Babası onu sevmediği için öfke nöbeti geçiren şımarık bir velet gibi geliyor," diye cevap verdi, sesi tamamen duygudan yoksundu. "Şimdi lanet odana git, ödevini yap ve çocuk gibi davranmayı bırak."

Sanki bu konuşma sona ermiş ve ben de kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp prenses pembesi odama kaçacakmışım gibi arkasını döndü. Kiminle uğraştığını unuttuğu belliydi.

"Hayır, bugün senin ritminle dans edeceğimi sanmıyorum, Archer D'Ath," dedim yüksek sesle ve biraz da iğneleyici şekilde. "Ne bugün ne de başka bir gün. Tam olarak ne yapacaksın? Beni kalmaya mı zorlayacaksın?"

Archer çok yavaşça bana döndü, gözlerinde ona has, ahlaksız bir parıltı vardı. Şakağındaki o damar zonkluyordu; ona saf bir küçümsemeyle baktım.

Bana doğru iki adım attı ve çenemi havaya kaldırıp ona meydan okudum. Bir yanım onun sadece laf ve tehditle dolu olduğuna, beni hizaya getirmek için gözümü korkutmayı umduğuna emindi. Diğer yanımsa... Evet... İçimden bir ses gerçekten de beni kalmaya zorlayacağından emindi.

Lanet olsun.

Kocaman elleri kollarımı sararken bana acımasız bir şekilde gülümsedi. Birdenbire *her* parçam emin oldu. Beni fiziksel olarak odama girmeye zorlayacağından, sonra da muhtemelen kapıyı kilitleyeceğinden yüzde yüz emindim.

Hayır. Öyle bir şey olmayacaktı. Hiçbir yolu yoktu.

Baskı uygulayarak beni geriye doğru ittiğinde, benim durumumdaki kendine saygısı olan her kadının yapacağı tek şeyi yaptım.

Dizimi hayalarına geçirdim.

Sonra da deli gibi koştum.

23. BÖLÜM

Babamın arabalarından birini almalıydım. Belki o zaman kendimi *sağanak* yağmur altında, ayakkabısız ve paltosuz bir hâlde sokakta yürürken bulmazdım.

Bir şeylerin önemini geç de olsa anlamak çok güzeldi. Ayrıca kendimi araba kullanmaya zihinsel olarak ikna etmem gerçekten o kadar uzun sürmüştü ki çocuklar beni yakalayıp muhtemelen ben tekme ve çığlıklar atarken eve geri sürükleyeceklerdi.

Yağmurun altında sadece beş dakika kalmıştım ki Dallas arabasıyla yanımdan geçti, fren yaptı ve geri geri gelerek önümde durdu.

"Katie? Ne halt ediyorsun sen?"

Hıçkıra hıçkıra kendimi yolcu koltuğuna attığımda Dallas çok endişeli görünüyordu. Beni Bree'nin evine götürmesini istedim çünkü Dallas'la vakit geçirmeyi ne kadar çok istesem de... babamın sesini aklımdan çıkaramıyordum.

Bree'nin ailesinin malikânesine geldiğimizde Dallas "Bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?" diye sordu. Bree havuz evine taşınmıştı, o yüzden ana girişi atladık ve çitlerin gizlediği kapıdan içeri sıvıştık. Geçmişte burada yeterince zaman geçirmiştik ve hiçbir şey değişmemişti.

"Sana neler olduğunu bana anlatabilir misin?" diye sordum bahçe yolunda ilerlerken. "Tutuklandığında. Hırsızlık suçlaması olduğunu sanıyordum ama ne kadar düşünürsem o kadar az şey hatırlıyorum." Aslında ne kadar düşünürsem, eczaneyi soyanın Dallas olmadığından o kadar emin oluyordum.

"Bunlar geçmişte kaldı, Katie. Cezamı çektim ve şimdi ıslah oldum." Boynundaki yeni, geometrik kurt dövmesini rahatsız olmuş bir şekilde kaşıdı.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Kıçımın ıslahı, seni koca yalancı. Hâlâ Tayflarla olduğunu biliyorum."

Dallas bana hınzırca bir sırıtış attı sonra Bree'nin kapısını tıklattı ve kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun?"

Dudağımı ısırdım, sonra başımı iki yana salladım. "Sebebi yok," diye yalan söyledim. "Sadece irtibatı nasıl kaybettiğimizi düşünüyordum. Eskiden çok yakındık."

Tam Bree kapıyı açarken bana çarpık bir gülümseme attı. "Selam çocuklar, n'aber?" Beni sırılsıklam, yalınayak görünce tek kaşını kaldırdı. "Tamam... bunun iyi bir hikâye olduğundan oldukça eminim. İçeri gelin..."

Dallas'ın yanından geçip Bree'nin evinin sıcaklığına adım attım ama Dallas duraksayıp telefonunu kontrol etti.

"Ah, üzgünüm hanımlar. İşyerinden biri hasta olduğunu söylemiş. Geri dönüp onların yerine de çalışmam gerekiyor." Sinirli görünüyordu ama şaşırmış olduğu söylenemezdi. Bir tür depoda kat şefiydi, Tayflar'ın sahip olduğu ve bazı tehlikeli şeyleri işlettiği bir depo olduğundan oldukça emindim. Benim sorunum değildi tabii. "Kusura bakmayın kızlar. Başka bir akşam yapalım mı?"

Bree cilveli cilveli göz kırparak "Elbette bebeğim," diye cevap verince bir ona, bir diğerine hızlıca bir bakış attım. Dallas da ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verince

ikisinin arasında bir şeyler olup olmadığını merak etmeye başladım.

Dallas gitmeye hazırlanırken "Ah, bir dakika bekle," dedim nefes nefese. "İstediğim şeyi almayı başardın mı?"

Başını salladı, kaşlarını çatmıştı ama cebinden beyaz tozla dolu plastik bir şişe çıkardı. "Bununla ne yaptığını bildiğinden emin misin Kate? Çok derine batıyorsun gibi geliyor."

Kaşlarımı çatıp uzattığı şişeyi aldım. "Ne yaptığımı çok *iyi* biliyorum. O herif Madison Kate Danvers'a bulaştığına pişman olacak, bu kesin."

Dallas içini çekip ellerini tekrar ceplerine soktu. "Pekâlâ, sadece... dikkatli ol. Tamam mı?"

"Olacağım." Başımı güven verici şekilde salladım. "Bunun için sana borcum ne?" Elimdeki uyuşturucu maddeyi inceledim. Çok fazla vardı. Beklediğimden daha fazlaydı... ama normalinin ne kadar olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Dallas el sallayarak vedalaştı, tekrar yağmura adım attı. "Bu bizden olsun, güzelim. Dikkatli ol."

O gittiğinde Bree kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "O zaman gerçekten yapacaksın?"

Şişeyi alçak sehpanın üzerine bıraktım, sonra eşofmanımın sırılsıklam olmuş kumaşı bacaklarıma değince irkildim. "*Kesinlikle* yapacağım. Archer D'Ath derinlere batıyor."

Sırıttı. "Bunu eğlenceli anlamında söylemiyor olman çok yazık. Bahse girerim yatakta tam bir canavardır."

Gözlerimi devirdim. "Bunu *asla* şahsen öğrenmeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Şimdi kıyafetlerini ödünç alabilir miyim? Donmak üzereyim."

Arkadaşım sanki aptalmışım gibi kahkaha atsa da bana kuru giysiler getirmeye gitti.

Ona olan biten her şeyi anlattığımda, annesinin kaliteli, soğutulmuş şampanyasından bir şişeyi bitirmiş ve Yeni Zelanda'dan ithal üç Whittaker's çikolatası yemiştik. Anlatmam gereken bütün bu ağır konular olmasaydı, mükemmel bir akşam olacaktı.

"Vay canına, MK," dedi Bree nihayet ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde. "Bütün bunlar çok fazla. Çok, çok fazla."

Bardağımdan son yudumu alırken başımla onayladım. "Evet."

Birkaç dakika sessizce oturduk ve dışarıda yağan yağmuru dinledik.

"Yani..." Esnedim. "Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Tabii ki kızım. Benim evim senin... falan filan. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Kelimeleri hafifçe gevelediğinde kıs kıs güldüm. Alkole hiç dayanıklı değildi. "İstediğin kadar kalabilirsin. Carol ve Greg'e burada olduğunu söylemem bile, tamam mı?"

Ebeveynlerinden bahsedince burnumu kırıştırdım. "Evet, muhtemelen en iyisi bu. İhtiyacım olan son şey babamın arayıp bana bağırması. Şimdi olmaz."

"Merak etme sen," diye onayladı Bree ve birkaç dakika içinde horlamaya başladı.

Kahkahamı bastırdım ama başının altına bir yastık yerleştirip üstüne bir örtü örttükten sonra yatağındaki yorganın altına kaydım. Yatağı o kullanmayacaksa ben kullanabilirdim.

Ne kadar yorgun olsam ve yağmurun sesi ile Bree'nin horultuları ne kadar rahatlatıcı olsa da uyku beni tamamen es geçmişti. Muhtemelen sabahın dördünden sonra hafif bir

uykuya dalmıştım ama Bree'nin alarmı çaldığında kendimi taze köpek boku gibi hissediyordum.

Hâlâ sızdığı yerde uyuyan en iyi arkadaşım sarsılarak uyandı ve saman balyasını andıran destansı saçlarıyla doğruldu. "Sabah mı oldu?" diye sordu uyku sersemliğiyle.

"Ne yazık ki," diye cevap verdim esneyerek. "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bree yattığı yerden kalktı ve yüksek sesli bir iniltiyle kollarını başının üzerine doğru uzattı. "Hiç sorun değil, bebeğim. Cidden, istersen sonsuza kadar kalabilirsin."

Bu teklif ne kadar baştan çıkarıcı olsa da başımı iki yana salladım. "Hayır, beni korkutup kendi evimden kaçırdıklarını düşünmelerine izin veremem. Ayrıca Archer'ın umutlarını ve hayallerini ayaklarımın altında ezmem lazım."

Bree banyoya giderken kıs kıs güldü. "Çok gaddarsın MK," diye seslendi. "Bu hâline bayılıyorum."

Bree sohbet etmeye devam edebilmemiz için duşun kapısını kısmen açık bırakarak suyu açarken sırıttım. Telefonum dün gece Danvers malikânesinden kaçarken giydiğim eşofmanımın cebindeydi, o yüzden Dallas'ın mesaj atıp atmadığını görmek için Bree'nin büyük yatağında yuvarlandım. Sonuçta telefon numaram sadece onda, Bree'de ve babamda vardı, o yüzden başka birinin benimle iletişime geçeceğini düşünmüyordum.

Ne kadar da yanılmıştım.

"On iki cevapsız arama ve yirmi yedi mesaj mı?" diye bağırırken bildirim ekranını iki kez kontrol ettim. "Ne oluyor lan?"

Ekranı kaydırarak kilidi açtım ve inledim.

"Bree! Onlara numaramı sen mi verdin?" Çünkü Dallas'ın vereceğinden şüpheliydim. Ama belki babam vermişti. Öte yandan, babam ne yaptığımla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu ve Archer'ın da ondan yardım isteyeceğini sanmıyordum.

Bree cevap vermeyince aralık banyo kapısına doğru gözlerimi kıstım.

"Bree..." diye tekrarladım, ses tonum alçak ve tehditkârdı.

Su sesi kesildi ve bir saniye sonra Bree'nin yüzü kapıda belirdi; her yanına suçluluk yayılmıştı. "Geçen haftaydı," diye açıkladı ve yüzümde nasıl bir ifade belirdiyse yüzünü buruşturdu. "Yani ortalık boka sarmadan önceydi. Meyve suyu olayından önce. Kody istedi ve üstsüzdü, ayrıca terliydi ve..." Çaresizce omzunu silkerek konuşmayı bıraktı.

Sanırım onu suçlayamazdım. Çocukların üstsüz ve terli hâllerini gördüğümde, ben de defalarca beyin fonksiyonlarımı yitirmiştim. Yani bunu dersler başlamadan önce istemişse, öyle çok da çılgınca bir rica sayılmazdı. Sonuçta aynı evde yaşıyorduk.

"Sorun değil." Endişesini geçiştirip iç çektim. Mesajların içeriğine bakmak için açtım. Hiçbirinde de şaşırtıcı bir şey yoktu. *Neredesin?* ve ona benzer sorular vardı.

Üç farklı numara vardı ve her numaranın kime ait olduğunu belirlememe yardımcı olan birer mesaj atılmıştı.

Max Steele: Eve gel, cadı.

Öfkem alevlendi ve diğer mesajlarını açmadan sildim. Sikerim böyle işi. Aramızda geçen *her şeyi* arkadaşlarına bir bir anlatmıştı, üstelik külotumun hâlâ onda olduğunu bile. Onlara göstermiş miydi acaba? Iyy! Çok iğrenç. Sarhoşken yapılan hata buydu işte.

Bir sonrakini silmedim. Nedenini sormayın; aptal kız hormonlarımı suçlayacağım.

Kodiak Jones: Seni öptüğüm için üzgün değilim. O kadar sert tokat atmasaydın yine yapardım.

Büyüleyici piç.

Sonuncu mesaj ise telefonumu odanın diğer ucuna fırlatma isteği uyandırdı ve her şeyi mahvetme kararlılığımı pekiştirdi.

Archer D'Ath: Tipik prenses davranışı. Öfke nöbetin sona erdiğinde bazı temel kuralları konuşacağız.

Kendime engel olamadım. *Cevap* tuşuna bastım ve hızlıca bir mesaj yazıp sinirle gönderdim.

Madison Kate: Temel kurallarını al ve kıçına sok, seni mikro penisli puşt.

Sonra öfkeyle köpürmeye devam ettiğim için bir tane daha gönderdim.

Madison Kate: Bu otoriter ayaklarını da bırak. Sen Christian Gray değilsin.

Cevabı neredeyse ânında geldi ve telefonum elimde titrediğinde sıçradım.

Archer D'Ath: Hayır. Ben daha kötüyüm.

Bir ürpertiyle sarsıldım ve onunla bu saçma konuşmayı sürdürmemeye karar vererek telefonumu tekrar yatağın üstüne attım, sonra da banyoya yöneldim.

"Hey, bugün dersleri asmak ister misin?" diye sordum uzun, pembe saçlarımı şampuanla köpürtürken. Bir gece önce yağmur altında yaptığım yürüyüş saçlarımı karmakarışık ve iğrenç bir hâle getirmişti, o yüzden yıkanmam gerekiyordu.

"Dersleri asmak mı?" dedi Bree şaşırarak. "Daha ikinci haftadayız, kızım."

Haklı olsa da sanki Shadow Grove'a döneli aylar olmuş gibi hissediyordum. "Yani hayır mı?"

"Hayır demedim." Elinde iki elbiseyle kapıda belirdi. "Hangisi?"

Gözlerimdeki suyu silip iki elbiseyi de değerlendirdim. "Siyah olan," dedim. "Uyluğuna kadar gelen şu sevimli çizmelerle."

Başını salladı. "Evet, sana çok yakışacak." Seçtiğim kazak elbiseyi kapının koluna astı ve sonra yatak odasına döndü.

Gülümseyip saçımı duruladım. Kendisi için seçim yaptığımızı sanmıştım ama tabii ki eve dün geceki eşofmanlarımla gitmediğimden emin olmak istiyordu. Tipik Bree, erkeklerle karşılaşma ihtimalimize karşı beni nasıl harika göstereceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Onlar için süslenmeye ve makyaj yapmaya ihtiyaç duyduğumdan değildi elbette. Ama görünüşümüz konusunda kendimizi iyi hissettiğimizde, bu zırh görevi görüyordu, özgüvenimizi artırıyordu. Bugün bunun her zerresine ihtiyacım vardı.

Bir süre sonra ikimiz de giyinmiş, makyajımızı ve saçlarımızı yapmıştık. Hakkını vermeliydim; gün içinde karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelmeye hazır hissediyordum.

Sadece bir şey eksikti.

"Eee," dedi Bree ellerini kalçalarına dayayarak. "Kahve, sonra... sinema?"

Yine yağmur yağıyordu ve bana göre gündüz sinemaya gitmek için mükemmel bir havaydı. O yüzden teklifini memnuniyetle kabul ettim. "Kahve içmek için mükemmel bir yer biliyorum," dedim ona, "ve tanıdığımız biriyle karşılaşma ihtimalimiz sıfır."

"Bana uyar," diye yanıtladı Bree, arabasının anahtarlarını alıp evden çıktı. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Sırıttım. "Batı Shadow Grove, Nadia'nın Pastaları'na."

24. BÖLÜM

Kafeye girerken içimi bir endişe dalgası kapladı. Buraya en son geldiğimde, kızın biri beni Kody'nin yeni kız arkadaşı sanmış ve ortada hiçbir neden yokken suratıma tokadı yapıştırmıştı.

Neyse ki kafe epey sessizdi ve Drew denilen esmer kaltak ortalıkta görünmüyordu.

Kahvelerimizi içip ikişer dilim pasta yedikten sonra Bree "Tamam, haklıymışsın," dedi. Pasta için asla erken değildi.

Sırıtıp çatalımı yaladım. "Güzel, değil mi?"

Başını sallayıp inledi ve karnını ovuşturdu. "Çok güzel. Burayı nasıl buldun? Şehre döneli üç saniye falan oldu herhalde."

Kody ile kahve randevumu hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Uzun hikâye." Neyse ki Nadia burada değildi, böylece Bree'nin önünde "erkek arkadaşım" hakkında garip sorularla yüzleşmek zorunda kalmadım. Yaşlı kadın onu düzeltemeyeceğim kadar tatlıydı.

Kafeden çok keyifli bir şekilde ayrıldık, Bree'nin arabasına doğru giderken tek şemsiyenin altına sıkıştık.

"Sen sürmek ister misin?" diye sordu, kirpiklerinin arasından bana bakıp anahtarlarını uzattı.

Dudağımı ısırıp başımı iki yana salladım. Takıntılarımı biliyordu bu yüzden beni asla fazla zorlamazdı. Ehliyetim vardı ama geçmişte yaşadığım travmalar yüzünden araba kullanmak *hoşuma giden* bir şey değildi.

"Yok ya," diye cevap verdim ses tonumu neşeli tutmaya çalışarak. "Jantlarını falan çizersem beni öldürürsün."

"Muhtemelen," diye kabul etti, köşeyi döndüğümüzde arabasının kilidini açmak için anahtarlığa bastı. Caddenin karşısında, geniş, siyah bir şemsiyenin altında bir çift şehvetle öpüşüyordu. Kız tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu...

"Lanet olsun," diye soludum ve Bree'nin arabasının yanında olduğum yerde duruverdim.

Bu Drew'du, bana tokat atan kız. Ama midemin karın boşluğuma düşmesine neden olan şey bu değildi Kız, şemsiyeyi hafifçe kaydırınca altındaki adamın açık sarı saçlarıyla geniş ve kaslı gövdesi ortaya çıktı.

Bree'nin nefesi kesildi. "Bu..."

"Evet," dedim kısık sesle, midemin acı bir hayal kırıklığıyla çalkalandığını hissediyordum. "Hadi, bizi görmeden gidelim."

Bree'nin cevabını beklemeden kapıyı çekip açtım ve arabanın güvenli sınırlarına girdim. Neyse ki yağmur yağıyordu ve arabanın tavanı kapalıydı.

Bree kapısını açtı, şemsiyeyi arka koltuğa fırlattıktan sonra arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Kahretsin," dedi, omzunun üzerinden onların durduğu yere bakmaya tenezzül bile etmeden arabayı çalıştırdı. "Kody'nin kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Parmak uçlarımı kolçağa vurdum, içimde dönen buruk duyguları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. "Ben de bilmiyordum."

Neyse ki Kody'nin beni öptüğünü dün gece Bree'ye anlatmamıştım. Eğer anlatmış olsaydım şu anda kendimi gerçekten aptal gibi hissederdim.

Bree konuyu değiştirmek için zayıf bir girişimde bulunarak "Eee, sinemaya gidiyor muyuz?" diye sordu.

Başımı sallamaya başladım, sonra duraksadım. "Önce babamın evinin önünden geçebilir miyiz? Kody buradaysa, umarım diğer ikisi de okula gitmiştir de ev boştur."

"Tamamdır," diye kabul etti ve ikimizin de yaşadığı mahallenin sokaklarında ilerlemeye başladı. Entegrasyon projelerine rağmen, Doğu Shadow Grove'a ulaştığımızda net bir ayrım vardı. Evler daha büyük, bahçeler daha iyi durumda, arabalar daha pahalıydı.

Bree doğrudan ana girişin önüne park etti, ben de eve girmeden önce kıyafetlerimi toplayıp aldım.

"Elimi çabuk tutacağım," dedim ona, "sonra da şu yeni çıkan korku filmine gideriz belki?"

En iyi arkadaşımın burnu kırıştı, korku filmlerine bayıldığı söylenemezdi. "Ya da romantik komedi bir filme. Fark etmez."

Gözlerimi devirip kıyafetlerimi mutfakta yere bıraktım ve doğruca kilere yöneldim. Archer'ın termosuna koyduğunu gördüğüm o büyük siyah protein tozu kutularını bulmam otuz saniye ve kahverengi ilaç şişesindekileri ekleyip karıştırmam da on saniye daha sürdü.

Tozu doğrudan tüm kutunun içine döküp seyreltmek yerine, her seferinde termosuna ekleseydim belki daha etkili olurdu... ama bu hâliyle de iş görür diye düşünüyordum.

Sonuçta intikam almaya çalışıyordum, onu öldürmeye değil.

Henüz.

Kilerden çıkarken elimdeki boş toz şişesini Bree'ye gösterip yaklaşan zaferin verdiği tatminle sırıttım.

"Çok fenasın," diye homurdanırken ses tonunda biraz hayranlık vardı. "Ayrıca yalnız olduğumuzu da sanmıyorum, o yüzden belki de kanıtları yok etmeliyiz."

Kaşlarımı çattım, sonra bahsettiği şeyi duydum; evin bir köşesinden gelen müziğin alçak, gümbür gümbür bas sesini. Planımla ilgili o kadar heyecanlıydım ki, o söyleyene kadar fark etmemiştim bile.

"İyi düşündün," diye mırıldandım. Şişeyi duruladım, sonra geri dönüşüm kutusuna attım, birkaç boş bira şişesinin altına koyduğumdan emin oldum. "Hadi buradan çıkalım."

Kapıya sadece bir metre kalmıştı ki adım, koridorda silah sesi gibi çınladı.

Omuzlarım kasıldı ve bize doğru fırtına gibi gelen kara bulutla yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüm.

"Archer, sağır değilim. Bağırmana gerek yok." Tek kaşımı kaldırdım ve gevşek saç örgülerimden birini omzumdan arkaya attım.

Archer kişisel alanımı ihlal ederek dibime kadar girdi, klasik iri adamların gözdağı verme saçmalığını yapıyordu ve tepemden bana buz gibi bir hiddetle baktı. "Bütün gece hangi cehennemdeydin, prenses? O suçlu Moore'la çıkıp gittin, sonra da lanet radardan kayboldun. Bu sabah derslere de gelmedin. Açıkla."

Gözlerimi kısarak sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ama sakinleşmedim.

"Belki geceyi Dallas'la geçirmişimdir," dedim kayıtsızca. "*Eski günleri* yâd etmişizdir. Her şey çok yorucu olduğu için uyuyakalıp sabahki derslerimi kaçırmışımdır. Kim bilir? Dahası kime ne? Çetelemi mi tutuyorsun, D'Ath? Bunun da işin olduğunu fark etmemiştim." Şakağındaki damar zonklayınca alaycı bir tavırla güldüm.

"Peki, artık biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve bütün gece Dallas'la değildin. Nedense birdenbire işe çağrıldı." Bakışları Bree'ye kaydı. "Sanırım şimdi nerede olduğunu biliyorum. Bree'nin pazartesi akşamları Southbridge'de vokal koçluğu dersi olduğunu sanıyordum."

"Şey, programımı mı biliyorsun?" Bree burnunu kırıştırdı. "Hiç de ürkütücü değil. Ayrıca Bayan Turner öldüğünden beri ikimiz de o derse gitmedik. Sadece evden çıkmak için makul bir bahanemiz olsun diye babalarımıza bunu hiç söylemedik."

Archer onun sözlerini doğru düzgün dinlemiyordu bile, soğuk bakışları yüzüme kilitlenmişti.

"Saçın sevimli olmuş," dedi, parmak uçlarıyla saç örgülerimden birini okşayıp gevşek ucunu eline dolarken bile sözleri belirgin bir zalimlikle örtülüydü. Parmak eklemlerinin bantla sarılı olduğunu ve tişörtünün terden göğsüne yapıştığını ancak o zaman fark ettim.

"*Sen* neden sınıfta değilsin?" diye sordum, örgümün ucuyla oynayan parmaklarını görmezden gelerek. Bunu beni sinirlendirmek için yapıyordu ama bunu belli etmeyecektim. "Tencere dibin kara muhabbeti belki de?" Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturduğumda dikkatinin bir an için göğüs dekolteme kaydığına yemin edebilirdim.

"Sadece üç ders alıyorum ve şu anda antrenmandayım. Ya da antrenörüm senin yavan kıçını aramaya çıkmasaydı öyle olacaktım."

Antrenörünün Kody olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Gerçi diliyle Drew'un boğazı zorlamakla daha çok ilgileniyor gibiydi, yani belki de yalan söylediği tek kişi ben değildim.

"Tamam, güzel sohbetti," dedim ve gitmek için döndüm. Ancak Archer'ın başka planları vardı ve kavradığı saç örgümü çekerek beni durdurdu. "Ah!" Yumruğuna doladığı

örgümden çekerek sırtımı sıcak, sert vücuduna dayadığında karşı çıktım.

"Beni," diye kulağıma hırladı, "zorlama, Prenses Danvers. Sonuçlarından hoşlanmazsın."

Ofladım. "Öyle mi? Dizimin taşaklarına çarpması hoşuna gider miydi, koca adam? Yoksa steroid kullanmaktan büzüştüğü için pek işlevi yok mu?"

Göğsünden bir gümbürtü yükseldi, bunun bir kahkaha mı yoksa hırlama mı olduğunu anlayamadım. "Taşaklarımla çok ilgilisin, prenses. Eğer yakından ve şahsen görmek istiyorsan tek yapman gereken sormak." Beni daha da yakına çekerek buruşuk cinsel organı hakkında ne kadar yanıldığımı gösterdi ve cesaretim o anda tuzla buz oldu.

Elinde kıvranarak saçımı kurtarmak için bileğine vurdum. "Erkeklerin bir kızdan hoşlanınca onun saç örgüsünü çekmeleri hoş değil. Ciddi anne sorunları olduğuna işaret. Belki de bu konuya bir bakmalısın." Kirpiklerimi tatlı tatlı kırpıştırdım, sonra da gülümsememi dik bakışlara dönüştürdüm. "Hadi, Bree. Buradaki hava bana göre biraz fazla testosteron içeriyor."

Arkamda Bree'yle evden çıktım ve Archer şaşırtıcı şekilde bizi takip etmedi. Bir saniyeliğine durup kapıyı arkamızdan çarparken nefesimi toplamaya çalıştım ve Bree alçak sesle ıslık çaldı.

"Kızım," dedi gülerek, "ikinizin arasındaki cinsel gerilim *beni* ıslattı. Lütfen ona kişisel midillin gibi binmeyi planladığını söyle. Hem de yakında."

Gözlerimi devirsem de bunu düşündüğümü inkâr edecek kelimeleri bulamadım. Sadece bir ya da iki kere düşünmüştüm.

Pek de ikna edici olmayan bir sesle "Kes şunu," diye mırıldandım. "Hadi diğer iki yardakçı eve gelmeden önce gidelim.

Şu anda onlarla uğraşabileceğimi sanmıyorum. En azından Archer'a karşı acımasız olmak kolay."

Arkadaşım kıs kıs gülüp sessizce Archer'ın ona kötü davranmasını ne kadar çok istediğine dair bir şeyler mırıldandı. Çıplak olarak. Ama onu görmezden gelip yolcu kapısını açtım. Bir an için duraksayıp tekrar eve baktım ve Archer ile ilgili planımı yeniden gözden geçirdim. Fazla mı ileri gidiyordum acaba?

Ama öte yandan beni cebimde bir suç kanıtıyla polise teslim etmişti. Daha da affedilmez olanı, hayatımı raydan çıkardığı için hiç pişmanlık duymamasıydı. Yani hayır. Sikerler onu. Başına gelen her şeyi hak ediyordu.

Kararlı bir şekilde arabaya biniyordum ki koltuğun üzerinde bir şey fark ettim.

"Bu da ne–" Almak için elimi uzattığımda küçük bir çığlık attım. "Bree!"

"Ne oldu?" diye cevap vererek sürücü koltuğuna geçti. "Birdenbire benimle sinemaya gitmektense Archer D'Ath ile ateşli ve pis bir nefret seksini tercih edeceğini mi fark ettin? Şok oldum."

Başımı iki yana salladım, koltuğa bakarken elimi ağzıma bastırdım.

Bree bakışlarımı takip etti ve dondu kaldı.

"Bu da ne böyle?" dedi soluklanarak, sesi en az benim kadar korkmuş geliyordu.

Başımı iki yana salladım, dokunmadan bakmak için arabanın yanına çömeldim.

"Bu..." Sesim boğuktu, tekrar denemeden önce dudaklarımı yaladım. "Bu bir oyuncak bebek."

Daha açık olmak gerekirse bir Barbie'ydi. Ya da o tarz bir şey. Sert plastik, yaklaşık otuz santim boyundaydı... Bu bile hafif pedofobisi –oyuncak bebek korkusu– olan birinde

korku uyandırmaya yeter de artardı ama çığlık atmak istememe neden olan kısım bu değildi.

Bebeğin uzun saçları pembeydi ve üzerinde bir eşofman altı ile atlet vardı. Deri koltuk sırılsıklamdı, bebeğin etrafına bir su birikintisi yayılmıştı ve tamamen sırılsıklam olmuştu. Tıpkı dün gece Dallas beni sokaktan aldığında olduğum gibi.

İçimi soğuk bir korku kapladı ama bu korku, kör edici bir öfke tarafından çabucak defedildi.

"MK?" Bree'nin sesi titriyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Cinayetten paçayı sıyırıp sıyıramayacağımı merak ediyorum," diye hırladım ve rahatsız edici küçük bebeği kaptım. "Çünkü onu öldüreceğim."

Detaylandırmama gerek yoktu. Hışımla eve geri döndüğümde *kimden* bahsettiğim çok açıktı. Evdeki spor salonuna doğru ilerlerken müziğin gümbürdeyen bas sesi adımlarıma öfkeli bir etki veriyordu. Kapıyı sertçe çarparak açtım.

Benim orada durduğumu görünce Archer'ın yüzüne saf bir memnuniyet sırıtışı yayıldı; onun lanet gözlerini oymak istiyordum.

Kendini beğenmiş bir kahkahayla "Geri geleceğini biliyordum," diye itiraf etti. Ağır kum torbasıyla çalışıyordu ama ben içeri girince eldivenlerini çıkarıp minderin üzerine attı.

Damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki onunla göz göze gelmek için çenemi yukarı kaldırdığımda titriyordum. Her zamanki gibi bana bakarken yüzünde tek bir pişmanlık kırıntısı bile yoktu, bu nefretimin gazabını daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Sen hastasın," dedim tükürürcesine ve Barbie'yi göğsüne doğru fırlattım. Bebek üstünden sekerek yumuşak bir sesle mindere düştü ve Archer kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı. "Bütün bu takipçi olayının *komik* olduğunu mu

sanıyorsun?" diye sordum. "Çıkarın ne senin, Archer? Ben *sana* ne yaptım ki?"

Bana kuşkulu bir bakış attı, sonra eğilip bebeği aldı. Kaşlarını çattı, kalbim duracak gibi oldu. Ya gerçekten iyi bir oyuncuydu ya da...

"Madison Kate, bunu ben yapmadım," dedi tüm samimiyetiyle. Ya da öyle görünüyordu. Ama suçlu olsaydı da tam olarak bunu söylerdi, değil mi? Siktir, artık neye inanacağımı bilmiyordum.

Dudaklarımı büktüm. "Saçmalığı kes, Archer. Beni *rahat bırak* artık. Benden bu kadar. Bu kadar dedim, duyuyor musun?" Cümlemin sonuna geldiğimde çığlık çığlığaydım ama artık umursamayı bırakmıştım. *Neden* yaptıklarını bile bilmediğim oyunlarından gına gelmişti. En azından ben onlardan neden nefret ettiğimi ilk gün açıkça belirtmiştim. Öfkemi hak ediyorlardı ve bunu çok iyi biliyorlardı.

Archer tekrar gitmeme fırsat vermeden beni yakaladı, kollarımın üst kısmını kavrayan kocaman elleri sanki bir mengeneye sıkışmışım gibi kenetlenmişti. "Madison Kate, *bunu ben yapmadım*." Gözlerini benden ayırmıyordu; sanki bakışlarımda bir şey arıyordu. "Bana inanmak zorundasın."

Sadece başımı iki yana salladım. Ona inanmak *istemiyordum* çünkü alternatifi, müstakbel üvey kardeşimin aptalca eşek şakasından çok daha kötüydü.

"Bree?" diye üsteledi Archer, biraz telaşlı bakışlarını arkadaşıma doğru çevirirken gitmeme izin vermedi. "Bunu benim yapmadığıma inanıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi hızla Bree'ye çevirdim, çaresizce omzunu silkti. Rengi atmıştı ve gözleri şoktan kocaman olmuştu. "İnanıyor gibiyim," dedi minik bir sesle. Archer'a değil, bana bakıyordu. "Üzgünüm, MK. Onun yaptığını sanmıyorum. Bu

çok ürkütücü. Fazla ürkütücü. Baban bu takipçinin gerçek olduğunu doğrulamadı mı?"

Tekrar başımı iki yana sallayıp hepsini inkâr etmek istedim. İnkâr, güvenli limanımdı.

"Babamdan öyle söylemesini istemiş olabilirler," dedim zayıf bir inançla. Ben bile kendime inanmıyordum. "Yapmış olabilirler..." Omzumu silktim, hissettiğim panikle umutsuzca mücadele ederken tavana bakmak için başımı geriye attım. Çünkü dürüst olmam gerekirse... biliyordum. Bu şakanın arkasında Archer ve çocukların olmasının mümkün olmadığını biliyordum. Olamazlardı... çünkü buna benzer bebeklerin benim için ne ifade ettiğini bilemezlerdi.

Annemin ölümünden bir yıl sonra, mezarına böyle bir bebek bırakıldığını bilmiyorlardı. Oraya bırakılan oyuncak bebek, öldürüldüğü gece o dolaptan çıkarıldığımda annemin gördüğüm hâlinin birebir kopyasıydı; kanlar içinde, dövülmüş, leylak mavisi gözleri cansız ve bomboştu.

Titremeler uzuvlarımı sarsarken Archer'ın elinden kurtulup korku ve dehşet içinde yere yığıldım.

Archer, Bree'ye emirler yağdırıp kendisi de diğerlerini çağırırken ona benimle kalmasını söylüyordu. Ama bana nasıl yardım edebilirlerdi ki? Bu ucube *tam buradaydı*. Evin kapılarından içeri girmiş, sadece dakikalar önce Bree'nin arabasına o bebeği yerleştirmişti.

Hassiktir, hâlâ burada olabilir.

Bütün bunlar gerçekti.

Peşimde bir sapık vardı.

Sonumun annem gibi olmaması için sadece dua edebilirdim.

25. BÖLÜM

Polise ifade verdikten ve tüm durumla ilgili sınırlı bilgimi defalarca aklımdan geçirdikten saatler sonra kanepeye çökmüştüm. Zihinsel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve tek yapmak istediğim bir top gibi kıvrılıp uyumaktı. Ancak... odamda uyuyamazdım. Hele ki bu ucubenin penceremden fotoğraflarımı çekebildiğini biliyorken.

Eve girmişti.

Polis, babamın ofisindeki dosyanın bir kopyasını istediğinde dosya bulunamamıştı; Archer'ın yirmi dört saat önce orada olduğuna yemin ettiği dosyanın yerinde yeller esiyordu.

Hemen bir güvenlik şirketi çağrılmıştı ve üniformalı adam Archer ve Steele'e yeni alarm sistemini anlatırken kanepeden sessizce izlemiştim. Bree istemeye istemeye eve gitmişti ve böylece beni Kody ile baş başa bırakmıştı.

İri yapılı, sarışın tanrı yumuşak bir sesle "Al, sana sıcak çikolata yaptım," dedi ve kanepede yanıma otururken dumanı tüten bir kupa uzattı. Aldım çünkü aklı başında –ya da duruma göre diğer türlü– olan hiç kimse dışarıda fırtına varken ve bir nevi şok yaşarken yeni yapılmış sıcak çikolatayı reddetmezdi.

Ama ondan istediğim *tek* şey buydu.

"Olman gereken daha iyi bir yer yok mu senin?" diye sorarken ses tonum yakıcıydı. Duygularımı kaltaklık yapmaya odaklamam kötü bir başa çıkma mekanizmasıydı ama neyse ne. Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmemiştim zaten.

Kody kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı, göz ucuyla güvenlik görevlilerinin işlerini bitirip gittiklerini fark ettim.

"Şey, hayır? Arch aradığında bugün özel antrenörlüğünü yapacağım müşterilerimi iptal ettim." İğneleyici sözlerim karşısında gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Drew'un seni bir yerlerde beklemediğinden emin misin? İkiniz geçen haftaki kavganın ardından barışmış gibi görünüyordunuz."

Kody'nin dudakları aralandı, biraz afallamış görünüyordu. Diğer çocukların söylediklerimi duymuş olması onun için çok kötüydü.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Archer kollarını kavuşturarak. "Drew'un icabına baktığını sanıyordum."

"Baktım," diye cevap veren Kody'nin sesi sertti. "Madison Kate'in bugün beni tam da *Drew'un beni* öptüğü anda gördüğünü tahmin ediyorum. Bu arada, zamanlamanın son derece tesadüfi olduğunu da eklemeliyim, prenses. Beni mi takip ediyordun?"

Bir kahkaha patlattım. "Çok beklersin. Kahve ve pasta için Nadia'ya gittim. Ayrıca onu itiyormuşsun gibi de görünmüyordu."

Kody bir an bana baktı, sonra dudakları kıvrılarak sırıttı. "Kahretsin, MK. Kıskançlıktan yeşile dönmek sana çok yakışıyor."

"Siktir git," dedim küçümseyerek. "Kıskanmıyorum, sadece onunla takılmaya devam ediyorsan ne diye tokat yediğimi merak ediyorum."

"Dur bakalım," diye araya girdi Archer. "Tokat mı yedin? Ne zaman? Nasıl?"

Yanımdaki yeşil gözlü çapkınla göz temasını kestim ve hâlâ kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde tepemde dikilen Archer'a baktım. En azından Steele, karşımızdaki koltuğa oturmuştu.

"Geçen hafta sonu Kody beni Nadia'ya götürdüğünde. *Kız arkadaşı–*"

"Kız arkadaşım değil," diye araya girdi.

"–Kody'nin girenin çıkanın belli olmadığı yatak odasına adım atan son kurban olduğumu varsaydı ve eğlencesine beni tokatladı. Sanırım. Yine de bu biraz boktan, değil mi? Bir erkeğin sadakatsizliği için diğer kadını suçlamak yani." Burnumu kırıştırdım, bu konuda çapraz ateş altında kaldığım için hâlâ sinirliydim.

Steele parmak uçlarıyla sandalyesinin kolunda tempo tutarken ve bana çok sert bir şekilde bakarken "Aferin, sik kafalı," diye mırıldandı.

Archer başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Sen aptalın tekisin, ahbap."

Kody omzunu silkse de aksini iddia edecek bir şey söylemedi.

"Tamam, yeni güvenlik sistemi kuruldu. Shadow Grove'un yarısı duymadan kimse içeri giremez artık." Archer telefonundan saate baktı. "Akşam yemeği bir buçuk saate hazır olur. Kody, hızlı bir antrenman için vaktimiz var mı?"

"Hem de nasıl," dedi Kody ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Üstümü değiştirip seninle spor salonunda buluşurum." Bana, sanki benimle sessizce iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi ağır bir bakış attı ama hiçbir şey anlamadım. Ona lanet bir baykuş gibi gözlerimi kırpınca içini çekip ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Steele sessizce kahkaha atarak başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordum, kafam acayip karışmıştı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir an için onu öpmenin ne kadar sarhoş edici bir his olduğunu hatırlayarak donakaldım. Ama bu sadece bir an sürdü; ardından Archer'ın o mahrem âna dair her şeyi bildiğini belli eden alaycı ve tiksinti dolu bakışını hatırladım.

"Yok bir şey, cadı," dedi gülerek. "Hiçbir şey yok."

Yalancı.

Cevap vermemeye karar verdim. Bunun yerine dizlerimi iyice göğsüme çektim ve sıcak çikolatamı yudumladım. Gerçekten... *gerçekten* güzeldi. Kody bu kadar yoğun bir tat yaratmak için ne yapmıştı acaba?

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Archer, "Kody sıcak çikolatasına likör koyuyor."

Başımı salladım. "Çok lezzetli."

Ağzının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı, gerçi başka biri yapsa sadece bir yüz tiki gibi görünürdü.

Steele yapacak işleri olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı, atölyeye gittiğini tahmin ediyordum ama Archer salonun ortasında durakladı.

"Şimdi ne var?" diye sordum duygusuzca. "Aklına bayatlamadan önce söylemen gereken vurucu, iğneleyici bir laf mı geldi? Takipçi konusunda sana en başta inanmadığım için aptal olduğumu mu söyleyeceksin? Çıkar ağzındaki baklayı da git biraz ağırlık falan kaldır. Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey bana dokunmaz, o yüzden elinden geleni ardına koyma."

Çenesindeki koyu renkli kirli sakalı sıvazlayarak bana neredeyse acımaya benzer bir bakış attı. "Ben de o kötü kararların yüzünden kendini parçalama kısmını spor salonunda da yapabilirsin diyecektim. Hani yalnız kalmak istemiyorsan."

İşte böylece, Archer D'Ath bir kez daha beni yanılttı. Sözleri ruhuma dokunmuştu. Ancak beklediğim şekilde değildi.

Spor salonunda yaklaşık yarım saat kaldım, yerde oturdum ve Kody'nin Archer'ı bana cehennemden çıkmış gibi görünen bir antrenmana sokmasını izledim.

Beni yanlış anlamayın; eve geldiğimden beri spor salonundan uzak durmama rağmen *fitness* konusunda hiç de zayıf değildim. Aradaki fark, beni kovalayan birinden kaçabileyim diye formda ve sağlıklı kalmak amacıyla çalışmamdı. İsyan Gecesi bunun gerekli olduğunu kanıtlamıştı. Archer ve Kody vücutlarını sınırlarına kadar zorlayarak acı çekmekten keyif alıyor gibiydi. Korkutucu derecede ateşli bir görüntüydü ama o ilk heyecan, o yenilik hissi fazla uzun sürmeden kaybolup gitti.

Kody, Archer'a odanın yarısına kadar uzanan iki kocaman halatla garip bir şey yaptırırken esnedim ve oturduğum yerden kalktım.

Kody, Archer'a durmaması için seslenip beni kontrol etmek için yanıma geldiğinde "Sıkıldım," diye itiraf ettim. "Gidip Steele'in garajda ne üzerinde çalıştığına bakacağım."

Kody küçük bir havlu kaptı ve yüzündeki teri sildi. Archer'ın antrenörü olmasına rağmen arkasına yaslanıp onu izlemekle yetinmiyordu.

"Ona çok kızgın olduğunu sanıyordum," derken Archer'ın ağır halatlarla dalgalar yaratmaya devam edişini izliyordu. Koca adam halatları bıraktı ve tek eliyle aptalca etkileyici şınavlar çekti, sonra zıpladı ve tekrar halatlara döndü.

Dikkatimin dağıldığını fark edip boğazımı temizledim. "Şey, evet, kızgınım. Ama aynı zamanda bir psikopatın

askılığın arkasından fırlayıp benden... bir insan derisi kostümü yapmasından da çok korkuyorum. O yüzden şimdilik limonata yapacağım."

Kody bana yarım bir gülümsemeyle baktı. "Bebeğim, hayat sana limondan fazlasını verdi. Sende şey var... Bilmiyorum bile. Domates. Çilek sipariş etmişken eline domates geçmiş gibi."

Burnumu kırıştırdım ve iç çektim. "Doğru."

Uzanıp yüzüme hafifçe dokundu, parmağını yanağımda gezdirdi, sonra çenemi yukarı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı. "Endişelenme bile, MK. Limonata yerine *bloody mary** yapabilirsin."

Kody bana göz kırptı, sonra Archer'la yaptığı antrenmana geri döndü.

Bu davranışıyla kafam karışmıştı, başımı iki yana sallayarak sırtımdaki gözlerin yarattığı yoğun hisle spor salonundan çıktım. Fakat bu gözler tüylerimi diken diken ederek endişemi artırmıyordu. Sadece...görüldüğümü hissettiriyordu.

Çok fazla yalnız kalmak istemediğim için aceleyle garaja gittim. Gerçi içerideki tüm ışıklar kapalıydı ve Steele'in karanlıkta arabanın üzerinde çalıştığını hiç sanmıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Yapacak işleri olduğunu söylemişti... belki de ders çalışacaktı. Çocukların SGÜ'de ne okuduklarını bile bilmiyordum. İntikam planlarıma yaramayan şeylere ne kadar dikkat ettiğim ortadaydı.

Spor salonuna bu kadar çabuk dönmek istemediğim için üst kata çıktım ve Steele'in yatak odasının kapısını çaldım. Hemen cevap vermedi, tam uzaklaşmaya başlamıştım ki kapı açıldı.

"Madison Kate?" diye seslendi, sözleri şaşkınlığını gösteriyordu.

* Votka, domates suyu ve çeşitli baharatlarla yapılan bir tür kokteyl. -*ç.n.*

Ona bakmak için döndüm, birdenbire kendimi rahatsız hissetmiştim. Boynunda kulaklığı vardı ve saçı dağılmıştı. Porno falan mı izliyordu acaba?

"Hey, şey, ben sadece..." Dudağımı ısırarak ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek sustum. Dövüş maçında benimle oynadığı ve sonrasında aptal arkadaşlarına anlattığı için ona hâlâ öfkeliydim. Ama... tuvalette öpüşmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almıştım. Pekâlâ, tamam, *o kısımdan* da keyif almıştım.

Çarpık, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "O sik kafalıların spor yapmasını izlemekten sıkıldın, değil mi?" Utangaç bir şekilde başımı salladım. "Şey, burada takılabilirsin ama daha az sıkılacağını garanti edemem."

Bunu söylerken yanakları hafifçe pembeleşti ve merakım beni ele geçirdi.

"Niye? Ne yapıyorsun ki?" Açık tuttuğu kapıdan geçip odaya girdim, sonra yatak odasının içini daha önce hiç görmediğimi fark ettim. "Aaa, anladım."

Duvarlardan birine dayanmış geniş bir masanın üzerinde pahalı görünen bir org vardı. Masanın kalanına, yere, hatta yatağın üzerine bile yayılmış olan nota kâğıtlarına bakarak ne yaptığını tahmin edebiliyordum.

"Rahatına bak," dedi ve elini sallayıp beni yatağa davet etti. Masasındaki sandalyeye o oturduğu için benim oturabileceğim tek yer yatağıydı. "Sadece... oyalanıyordum."

Omzumu silkip yatağının kenarına tuhaf bir biçimde oturdum, etrafı gözetlememek için gerçekten çok uğraşıyordum. Oldukça sade bir odaydı, koyu renk ahşap ve soğuk gri-mavi tonlarıyla erkeksi bir havası vardı. Duvarlarda sadece birkaç çerçeveli, eski görünümlü nota kâğıdı vardı ama hepsi bu kadardı. Ne fotoğraf ne ödüller ne kupalar ya da... gerçekten şahsi bir şey vardı. Ama belki de bu bile Steele'in kişiliğini daha iyi yansıtıyordu.

Görebildiğim her şeye ağzım açık bir hâlde baktıktan sonra "Neden müzik odasını kullanmıyorsun?" diye sordum. "Aşağıda tam boy bir kuyruklu piyano var."

Masasındaki sandalyeye geri oturdu, dağınık kâğıtlardan bazılarını yeniden düzenleyip bir kenara koydu. "Evet, biliyorum. Ama... burada kulaklığımı orga bağlayabiliyorum, böylece çaldığımı başka kimse duymuyor."

Bu, boynundaki kablosuz kulaklığı açıklıyordu. O an onu çalarken dinlemek istedim. Ailesinin onun konser piyanisti olmasını istediğini söylemişti, yani iyi olmalıydı.

"Peki ben?" diye sorarak düşünmeden soruyu sordum. "Çalarken dinleyebilir miyim, demek istedim."

Şaşırmış gibiydi, hayır demesini bekliyordum aslında. Ama sonra hafifçe başını sallayarak kulaklığını bir kenara koydu. "Sadece... çok sessiz ol, tamam mı? Böylece yokmuşsun gibi davranabilirim."

İnsanların izlediği ve dinlediği büyük salonlarla özdeşleşmiş bir kariyer düşünen birisi için ilginç bir istekti. Ama ben ne bilirdim ki? Belki de müzisyenler için normal bir şeydi bu.

Steele bana bakarken tek kaşını kaldırdı, ben de dudaklarıma fermuar çeker gibi yaptım. Bu onu tatmin etmişe benziyordu çünkü klavyeye döndü ve parmaklarını yumuşak bir şekilde tuşların üzerine koydu.

O kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki, çalmayacak sandım. Ama yanılmışım.

Çaldığı ilk notalardan itibaren kendimi müziğine kaptırdım.

Benim için çaldığı parçaya ruhunun her zerresini katmıştı. Tüm duygularını, umutlarını, korkularını ve *arzularını*. Tamamen büyüleyiciydi.

Bir noktada kendimi yatağında kıvrılırken ve uzanıp başımı yastığına koyarken buldum, gözlerimi kapattım ve müziğin ham enerjisinin beni sarmalamasına izin verdim.

26. BÖLÜM

Steele'in ne kadar uzun süre çalmaya devam ettiğini bilmiyordum ama sanki bütün gece çalmış gibiydi. Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum ama müziğinin huzur veren sesi beni sakinleştirdi. Sabah olduğunda her şey sessizdi.

Sessiz ve sıcak.

Derin bir iç çektim, burun deliklerim temiz sabun ve alttan alta gelen motor yağı ile benzin kokusuyla doldu. Steele.

Yanımdan yayılan sıcaklıktan onun orada olduğunu biliyordum. "Burada uyuyakalmak niyetinde değildim," diye fısıldadım. Gözlerimi açmadım ya da sesimi yükseltmedim çünkü uyku ile uyanıklık arasında asılı kalan o ânı seviyordum. Hiç aceleye getirmek istemiyordum.

Steele kımıldadı, çarşaflar hışırdadı. "Kalmana sevindim," diye fısıldadı, sesi uykuluydu.

İkimiz de uzun bir süre boyunca bir daha konuşmadık, sadece orada uzanıp uyukladık. Birbirimize dokunmuyorduk ama bedenlerimiz tuhaf bir samimiyet uyandıracak kadar yakındı.

Evde uyanan insanların sesleri, koridordaki ayak sesleri ve açılıp kapanan kapılar nihayet balonumuzu patlattı ve sırtüstü döndüm.

"Saat kaç?" diye sordum, ona kirpiklerimin arasından bakabileceğim kadar başımı çevirerek. Rimelim muhtemelen yüzümün yarısına kadar akmıştı ve üzerimde hâlâ Bree'nin dünkü siyah kazak elbisesi vardı ama en azından botlarımı çıkarmıştım.

Gri gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Eğer bugün derslere girmeyi planlıyorsan kalkma vaktin geldi."

Burnumu kırıştırdım ama bir elimi yüzümde gezdirip başımı salladım. "Evet. Dersler." Yoğun bir çabayla doğruldum ve gevşek örgülerimin kuş yuvasına dönüştüğünü hissedince yüzümü buruşturdum. "Genelde diğer iki yardakçıyla birlikte spor yapmak için sabahın köründe uyanmıyor muydun sen?" Tek kaşımı kaldırdım ama sözümde en ufak bir sertlik yoktu.

Saç örgülerimdeki tokaları çekiştirdikten sonra, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Kollarını başının altına koyarak bana yavaş yavaş sırıttı. "Genellikle. Ama o zaman seni böyle görme fırsatını kaçırırdım."

Kaşlarımı çattım. "Böyle derken?"

Steele başını iki yana salladı. "Boşver." Esnedi, sonra yataktan kalktı. "Hey, bütün gece harika yatağımda uyumana izin verdiğime göre..." Sözünü yarıda kesti, kapının yanında durdu ve bana yalvaran bir bakış fırlattı.

"Evet?"

"Bu sabah kahvemi sen yapar mısın? Archer'ın yaptığı o bokun ne kadar kötü olduğunu anlayamazsın." Bunu düşününce acı çekiyormuş gibi göründü, ben de kıs kıs güldüm ve birlikte odasından çıkarken isteğini kabul ettim. O, üç erkeğin paylaştığı banyoya, ben de kendi odama döndüm. Evin bu bölümündeki tek ebeveyn banyolu odanın bende olduğu gerçeği gözümden kaçmamıştı.

Sabah rutinimi aceleyle yerine getirdim, odamda yalnız olduğum süre boyunca paranoyanın karıncalandıran hissini yaşıyordum. Ya bir yerlerde gizli kameralar varsa?

Her ihtimale karşı dolabımın içinde giyindim; lacivert, dantel detaylı bir bluz, siyah dar kot pantolon ve dizüstü deri çizmelerimi giyindikten sonra örgüden kıvır kıvır olan saçlarımı dağınık hâlde açık bıraktım.

Makyajımı şimşek hızıyla yaptıktan sonra dolabımdan deri ceket aldım çünkü hava son birkaç gündür kesinlikle soğumaya başlamıştı. Aşağıya indim.

Hem Steele hem de kendim için kahve yapmam sadece birkaç dakikamı aldı, sonra bir hevesle iki tane daha yaptım. Belli ki beynim henüz tam olarak uyanmamıştı çünkü Kody spor salonundan gelip minnettar bir iniltiyle bir bardak kahve aldığında gözümü bile kırpmadım.

Bununla birlikte, Archer plastik termosundan protein karışımının dibini içerek içeri girdiğinde bir suçluluk duygusu yaşadım. Ama bunu kolayca bir kenara ittim. Takipçi durumuma karşı, nadiren gösterdiği nezaketini saymazsak, bana komplo kurduğu için cezalandırılması gereken, pişmanlık duymayan bir hıyardı.

"Herkese kahve mi yaptın?" diye sordu, krema ve süt köpüğünden mükemmel bir eğreltiotu yaprağı yaratılmış fincana kaşlarını çatarak bakıyordu.

Omzumu silktim. "Önemli bir şey değil."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatmaya devam etti ama Kody koluna bir şaplak attı.

"Kapa çeneni ve şu lanet kahveyi iç, sik kafalı," diye mırıldandı. "Bir saat dinleneceksin, sonra salona geri döneceksin. Anladın mı?"

Archer anladığını belirten bir ses çıkardı, sonra bir bardak kahveyi bir dikişte içti. Boş bardağı lavaboya bıraktı ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı.

"Neden donunu ters giymiş gibi davranıyor?" diye mırıldandım sessizce, büyük bir kâseye şekerli mısır gevreği döküp üstüne süt eklerken. "Sporun fazlası da zararlı, farkındasın değil mi?"

Steele kahvesine doğru kıkırdadı, Kody ise dehşete düşmüş gibiydi. Bana doğru uzanıp yeni mısır gevreği kutusunu aldı ve kendi büyük kâsesini doldurdu.

Alaycı bir tavırla "Ağzını topla," diye azarladı beni. "Ayrıca Arch yaklaşan büyük bir dövüş için antrenman yapıyor."

İçim heyecanla doldu ve Cadılar Bayramı'ndan sadece bir hafta sonra televizyonda yayınlanacak UFC çıkış maçını tamamen unutmuşum gibi kaşlarımı çattım. "Ah evet, unutmuşum."

"Hı hı." Kody buna bir anlığına bile inanmamış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Her neyse, bir ara gelip bizimle antrenman yapabilirsin. Sana bazı boğuşma teknikleri göstermek sorun olmaz." Göz kırpış şekli seksiydi ve tahrik *olmamam* gerektiğini kendime hatırlatmak için dudağımı ısırmam gerekti. Lanet olsun.

"Teşekkürler ama hayır," demek için kendimi zorladım, sonra kahvaltıda seçtiği yiyeceğe kaşlarımı kaldırarak baktım. "Sporcu dallamaların sağlıklı beslenmesi falan gerekmiyor mu? Lucky Charms muhtemelen besin piramidinizde yer bile almıyordur."

Kody kocaman bir kaşık mısır gevreğini ağzına attı ve çiğnedikten sonra sırıttı. "Nefret edenlerden olma, MK."

Gözlerimi devirdim ama verecek bir cevabım yoktu. Her ne yapıyorsa belli ki işe yarıyordu. Üzerinde sadece bol bir şort vardı –üstü çıplaktı– ve her bir kası belirgindi. Her biri, tek tek.

Salyalarımın aktığını fark edince boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmek için bir şeyler aradım.

"Dün gece çaldığın şarkı neydi Steele?" diye sordum gerçekten merak ederek. "Bütün sabah beynimde dönüp durdu."

Kody'nin kaşığı ağzına giden yolda havada asılı kaldı, bana bakarken kaşıktaki süt kâseye damlıyordu... sonra Steele'e döndü.

Gri Gözlü bana fara yakalanmış bir geyik gibi bakınca yanlış bir şey söylediğim izlenimine kapıldım. Bunun müzik odasında çalmak yerine kulaklık kullanmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Bakışlarını benden kaçırarak "Şey," diye cevap verdi sonunda. "Sadece üzerinde çalıştığım yeni bir şey." Telefonundan saate baktı, sonra hızla tabakları topladı. "Muhtemelen gitmeliyiz. Ben arabayı garajdan çıkarayım."

"Bekle, ne?" Başımı iki yana salladım. "Beni bırakmana ihtiyacım yok. Beni Bree götürüyor, unuttun mu?"

Kody ve Steele birbirine baktı, ben de gözlerimi ikisine diktim.

"Ne?" diye tersledim, kollarımı önümde kavuşturarak.

Steele, Kody'ye tekrar hızlıca bakarak "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece birkaç günlüğüne sana göz kulak olabilirsek kendimizi daha iyi hissedeceğiz. Sorun olur mu?"

İyi ki bu lafı Kody değil de Steele söylemişti çünkü o bunu kaba saba bir erkek gösterisi gibi değil, neredeyse yumuşak ve içten bir istek gibi ifade etmeyi becermişti. Ama... durun bir dakika. Bree'nin o sapıkla bir ilgisi olabileceğini mi ima ediyorlardı?

Kody "Archer çoktan Bree'ye seni bizim bırakacağımızı söylemiş," diye ekledi. "Yani şimdi onun gelmesini beklersen geç kalacaksın."

Gözlerimi devirmemeyi başardım ama Steele arabasını almak için mutfaktan çıkarken daha fazla itiraz etmedim. Sadece derse bırakacaktı, ayrıca kendime karşı tamamen dürüst

olursam, üçü yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum.

Hayatımın raydan çıkmasından sorumlu üç adamın şimdi sırtımı dayadığım kişiler olması ne kadar berbat bir durumdu?

Etrafı toparlayıp ceketimi ve çantamı aldığım sırada Kody'nin düşünceli bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Söyleyecek başka bir şeyin mi var, Kodiak Jones?" diye sordum ceketimi üzerime geçirip dalgalı saçlarımı ceketin içinden çıkarırken.

Sanki bana ne kadarını söyleyeceğini düşünüyormuş gibi başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. Aklında bir şeyler olduğu belliydi.

"Steele senin için piyano mu çaldı?" Bunu sorarken hafifçe tereddüt etti, bakışları arkadaşının az önce gittiği yöne doğru kayıyordu.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Steele ve müziğiyle ilgili bir şeyleri gözden kaçırdığım çok açıktı. "Evet. Duymadınız mı? Uzun süre çaldı. Ben de uyuyakalmışım."

Kody başını iki yana salladı. "Hayır, Arch ve ben sadece yemek için kısa bir süre durduk, sonra yüzmek için arka tarafa gittik." Gülümsemesi acımasızlaştı. "Daha doğrusu Arch yüzdü. Ben kenarda durdum ve bağırarak, şey, cesaret verdim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdim alaycı bir tavırla. Yürümeye başladım ama tekrar konuşarak duraksamama neden oldu.

Kısık bir sesle "Bir yılı aşkın süredir onu çalarken duymadık," dedi. "Yeniden yazmaya başladığını hiç bilmiyordum."

Evet, kesinlikle hakkında *hiçbir şey* bilmediğim bir konuya dalmıştım. O yüzden Kody'den daha fazla bilgi almak için ona baskı yapmak yerine omzumu silktim ve Steele'i bulmak için evden çıktım.

Bu hikâyeyi bana anlatacak biri varsa, o da Steele'di.

"Iıı... gerçekten mi?" diye sordum, evin ana girişinin önüne park edilmiş aracına bakarak.

Steele bana şeytani bir gülümseme attıktan sonra siyah bir kaskı bana doğru attı. Tutmakta zorlandım ama son anda yakalamayı başardım. "Biraz yaşa artık, cadı," diye takıldı. "O güzel yüzüne kırışıklık yakışmaz."

Ona bu sığ yorumunu nereye sokacağını söylemek istedim ama bu sabah şeytanlarından kaçtığı çok belliydi. Çenesinde, sabah uyandığımızda orada olmayan bir gerginlik vardı ve bunun bir kısmından kendimi sorumlu hissediyordum. Kody'nin önünde müziğinden bahsetmem ruh hâlini değiştirmişti. Bu yüzden bu küçük mesele üzerine tartışmamayı ona borç biliyordum.

Bir de motosikletine binmeyi deli gibi istiyordum.

Hem de nasıl.

27. BÖLÜM

Sonraki bir buçuk hafta boyunca, Bree beni her gün okula götürüp getirmediğinde onu görmenin giderek zorlaştığını fark ettim. Önce geç saatlere kadar süren dersler akşamları takılmamızı engellemiş, sonra da hafta sonu Büyükanne Graves'le vakit geçirmek zorunda kalmıştı. Benden kasıtlı olarak uzak durduğunu hissetmeye başlamıştım.

Dallas da aynı şekilde ortalıkta yoktu ama onunla takılmamak için bahaneler bulan bendim. Babamın tehditleri zihnimde çok tazeydi ve Dallas tekrar hapse gönderilirse kendimi asla affetmezdim. Daha da kötüsü, telefonumda Dallas'ın adını her gördüğümde takipçimin mesajı gelip bana dadanıyordu. Ya sapığın biri Dallas'la birlikte olduğumuzu düşündüğü için ona zarar verirse? Hayır. Bunları düşünmeyecektim.

O haftanın sonuna geldiğimizde Bree'nin bir oyun çevirdiğinden emindim. Psikoloji laboratuvarından çıktığımda beni bekliyor olmasıysa şaşırtıcı değildi elbette.

"Vay vay, seni gördüğüme sevindim yabancı," diye homurdandım, yanından geçip koridorda ilerlemeye devam ettim. Hâlâ beni okula Steele götürüp getiriyordu ve bir kez olsun neden araba kullanmadığımı sormamıştı ki bunu takdir ediyordum. Ama artık onu çok bekletirsem sinirlenmeye

başlıyordu –kampüste bunu utanmadan flört etme fırsatı olarak gören bir hayranı vardı– o yüzden düşünceli olmaya çalıştım.

Bree şaka yapıyormuşum gibi güldü. Şaka yapmıyordum.

"Son zamanlarda çok meşgul olduğum için üzgünüm, MK. Geçen hafta olanları düşününce kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum." Dudağını ısırdı, ben ona kaşlarımı çatarken gözleri kaygılıydı. "Her neyse, bunu telafi etmek istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordum, boktan bir arkadaş olmasıyla ilgili yorumuna bir şey demeden. "Nasıl?"

Ben, Steele'in Archer ve Kody okulda olmadığında arabasını bıraktığı arka otoparka açılan kapıları ittirirken, Bree fazlasıyla neşeli bir gülümsemeyle baktı.

"Bir parti veriyorum," diye duyurdu. "Bu gece. Benim evimde. Eski Shadow Lisesi ekibinden birkaç kişiyi de davet ettim. Danvers Malikânesi *dışında* sosyal ufkunu genişletmenin zamanı geldi de geçiyor."

Ona bilmiş bilmiş gülümsesem de başımı iki yana salladım. "Partilerinden birine gelmeyi her ne kadar istesem de içinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurursak... bu gerçekten aptalca bir fikir gibi görünüyor."

Gülümsemesi hafifçe azaldı ama sonra kaşlarını kaldırdı. "Baban bu sapığın seni yıllardır takip ettiğini söylemedi mi?

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Evet, ne olmuş?"

Omzunu silkti. "Peki... neyin değişmesi gerekiyor? Bunu bilmediğin zamanlarda partilere gittin ve hiçbir şey olmadı. Korku içinde yaşamak zorunda değilsin, MK. Sen bundan daha güçlüsün."

Bree beni manipüle etmeye çalışıyordu ama oldukça berbat bir iş çıkarıyordu. "Daha önce hiç ürkütücü bir oyuncak bebek bırakılmamıştı."

"Nereden biliyorsun?" diye meydan okudu. Lanet olsun, haklıydı. Babam bana sapığımdan bahsetmeyi ya da polise bildirmeyi gerekli bile görmemişti. Öyleyse başka bebeklerin bırakılıp bırakılmadığını *nereden* bilebilirdim ki? Bırakılmıştı. Biliyordum. Annemin mezarına bırakılan bebeğe, tüm bunların büyük bir tesadüf olamayacağı kadar çok benziyordu.

Yine de parti kötü bir fikirmiş gibi geliyordu, film karakterlerinin verdiği şu aptalca kararlardan biri gibiydi.

Bree'nin davetini nasıl geri çevireceğimi düşünerek park alanında gözlerimi gezdirdim, sonra bir şey fark ettim. Steele beni beklemiyordu.

Bir saniye sonra nedenini anladım.

Tanıdık, gece yarısı gibi kara bir Corvette Stingray hızla otoparka girdi ve Bree ile benim yanımda ciyaklayarak durdu.

Archer arabasından inme zahmetine bile girmeden "Atla, prenses," diye bağırdı.

Açık camdan bakmak için eğildim ve Kody'nin yolcu koltuğundan bana sırıttığını gördüm. Archer'ın *iki kişilik* arabasından.

"Yer varmış gibi görünmüyor," diye cevap verdim.

Archer güneş gözlüğünü indirdi ve o buz mavisi gözleriyle bana baktı. "Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

Bree şakayı anlamamış olsa da güldü. "Tamam, burada özel bir şaka dönüyor. Bu gece görüşürüz, MK. Seksi giyin; Leon orada olacak."

Başımı iki yana sallayarak inledim. Eski erkek arkadaşımın orada olması benim için partiyi cazip kılacak bir şey *değildi*. Zaten Bree de o iki pompada işi biten heriften neden ayrıldığımı hiçbir zaman anlayamamıştı.

Ben Bree'ye bahanemi sunamadan Archer "Bu gece ne var?" diye sordu.

Bree ona ışık saçarak gülümsedi. "Benim evimde parti var," diye duyurdu. "İsterseniz siz de gelebilirsiniz."

Başımı hızla çevirdim ve ona ters ters baktım. Ne söylediğini yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü ama olan olmuştu.

"Partilere bayılırız!" diye bağırdı Kody yolcu koltuğundan neşeyle. "Bizi de say."

Bree özür dileyen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, sonra aceleyle arabasına doğru gitti ve beni başımın üç belasından ikisiyle baş başa bıraktı.

"Atla, Prenses Danvers," diye tekrarladı Archer. "Steele, Kobra üzerinde çalışırken gecikti."

Bunun onun proje arabalarından biri olduğunu tahmin edebiliyordum. Eve kadar yürümek gibi bir arzum olmadığından ve Bree de az önce gittiğinden, arabanın önünden dolanıp Kody'nin kapısını açtım.

"Kaysana," dedim ama sadece gülüp beni kucağına çekti.

İki koltuklu bir Corvette'te Kody'nin kucağında oturmanın, G-Wagen'de Archer'ın kucağında oturmaktan çok farklı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Bir kere, G-Wagen'in içi çok daha genişti. Diğeri de Archer beni kucağında *istememişti*. Kody kesinlikle istiyordu.

"Eğer ellerini memelerimden ya da vajinamdan bir kez daha itmem gerekirse, Kodiak Jones..." diye sakince azarladım onu, elini belki de dördüncü kez uyluğumun iç kısmından çektikten sonra.

Altımda kahkahalarla kıs kıs güldü ve Archer güneş gözlüğünün kenarından ikimize de karanlık bir bakış fırlattı.

Gerçi eve varmamız uzun sürmedi ve durduğunda neredeyse arabadan atlayarak indim. Kody altımdayken bu kadar dar bir alanda oturmaktan nefret ettiğim için değildi... bundan biraz *fazla* hoşlandığım içindi.

Ben evin ön merdivenlerinden yukarı koşarken Archer "Prenses Danvers," diye seslendi. "Leon kim?"

"Neden umurunda, günışığım?" diye cevap verdim ama sonra sır olarak saklamayı umursamadığım için "Eski sevgilim," diye ekledim, "ama dert etmeyin, kadın orgazmı diye bir şeyin feminazilerin uydurması olduğunu savunan bir adamla barışmak gibi bir planım yok."

Bu, gerçekten de İsyan Gecesi'nden birkaç ay önce ilişkimizin tabutuna çakılan son çivi olmuştu. Ayrıca aptal arkadaşlarına benimle evlendikten sonra *benim* vakıf fonumla yapacağı şeyler hakkında böbürlendiğini duymam da yardımcı olmamıştı. *Evet, öyle bir şey asla olmayacak, ahbap.*

İki adamın da söyleyecek başka bir şeyi yok gibiydi, ben de eve girdim ve doğruca odama çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp çantamı yere attım ve tüm o ışıltılı pembelere bakınca irkildim.

"Bu lanet odayı boyamam lazım," diye mırıldandım kendi kendime. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım. Sadece birazcık pembe sim vardı, değil mi? Kimin umurundaydı ki?

Benim umurumdaydı. Fiziksel olarak midemi bulandırıyordu.

Steele'e hafta sonu hırdavatçıya gitme konusunu sormayı aklıma not ettim, sonra da Bree'nin partisi için hazırlanmaya başladım.

Bir süre sonra, çıkmadan önce akşam yemeği yemek için alt kata indim. Bree'nin partileri genellikle alkolün fazla, yemeğin az olduğu partilerdi; en iyi koşullarda bile pek iyi bir kombinasyon sayılmazdı, içinde bulunduğumuz koşullarsa iyi olmaktan çok uzaktı.

"Kahretsin, MK." Ben oturma odasında oturdukları yere doğru ilerlerken Kody alçak sesle ıslık çaldı. Büyük düz ekran açıktı ve Archer bir tür nişancı oyunu oynuyordu. Dumanı

tüten pizza kutuları sanki yeni gelmiş gibi açılmadan masanın üzerinde bırakılmıştı.

Cuma günleri aşçımızın izin günüydü, o yüzden sipariş verdikleri için sessizce sevindim.

"Kahretsin, iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?" Gözlerimi kısarak ona baktım ama kanepede Archer'ın yanına çöktüm. Kody ve Steele birbiriyle uyumlu tekli koltuklarda arkalarına yaslanmış halde oturdukları için tek boş yer orasıydı.

Kody'nin sırıtışı sinsiydi ve cevap vermeden önce yaramaz yeşil bakışları üzerimde gezindi. "İkisi de. Bu gece sorun çıkaracaksın, bunu söyleyebilirim."

Ben de ona sırıttım, tepkisinden sessizce memnun olmuştum. Gül kurusu saçlarım dümdüzdü, ipeksi bir pelerin gibi çıplak omuzlarıma dökülüyordu ve rimelim yoğundu. Siyah elbisem gösterişli değildi belki ama vücuduma tam oturmuştu; kısa eteğinin kenarındaki püsküller yürürken uyluklarımı hafifçe okşuyor, her adımıma eğlenceli bir hava katıyordu.

"Bir kız umut edebilir," diye cevap verdim, sesimdeki flört havasını fark edince, refleksle yanağımın içini ısırdım. Görünüşe göre kendimle sert bir konuşma yapmam gerekiyordu çünkü son gördüğümde Kody'nin bir kız arkadaşı vardı. Ya da en azından herkesin içinde rahatça öpebileceği bir kız vardı.

Archer oyunu durdurup başını çevirerek parti görünümümü inceledi, sonra da çenesi kasıldı. "Bu kötü bir fikir," diye homurdandı.

Ayaklarımı kanepede topladım ve bir dilim pizza almak için uzandım. "Gelmek zorunda değilsin, günışığım. Burada kalıp ağırlık falan kaldırırken aynada kendini süzebilirsin."

Archer bana ters ters baktıktan sonra oyuna döndü ve düşmanlarını rahatça haklarken ekranda kanlı cesetlerden bir yol bıraktı. Öfkesi gün geçtikçe –içtiği her protein içeceğiyle

birlikte– daha da artıyordu ve ben de kendimi biraz daha fazla suçlu hissetmeye başlamıştım. Ama UFC'deki ilk maçına sadece birkaç hafta kalmıştı, yani olan olmuştu bile.

Siktir et. Yine de bunu hak etmişti.

Steele "Bu gece çok eğlenceli olacak," dedikten sonra içkisinin kalanını kafasına dikti ve ayağa kalktı. "Sana bir içki getireyim, cadı. Sonra da bu sik kafalılardan hangisinin seni bu gece ilk tokadı yiyecek kadar kızdıracağına dair bahse girebiliriz."

Kody bir kahkaha attı. "Bahis yok, kardeşim. Hepimiz biliyoruz ki Arch eve döndüğünde *herhangi bir yerinde* MK'nin elinin izi olacak."

Bu bana mı öyle geliyordu, yoksa lafında ciddi ciddi tehlikeli bir cinsellik havası mı vardı?

Bir kız hayal kurabilirdi.

28. BÖLÜM

Bazı şeyler asla değişmezdi: Güneşin her sabah doğması, dünyanın dönmeye devam etmesi, yerçekiminin varlığı... ve elbette, Bree'nin müthiş parti düzenleme yeteneği.

Caddenin aşağısına park edip yolun geri kalanını yürürken Steele "Bu kadar çok insanı nereden tanıyor ki?" diye mırıldandı.

Kıs kıs güldüm. "Bree tam bir sosyal kelebek. Sadece sen onun bu yönünü görmedin... henüz."

Gerçekten de öyleydi. Shadow Lisesi'ndeyken partilere gitmek için beni dışarı sürükleyen ve sınırları zorlamam için cesaretlendiren hep o olmuştu. İsyan Gecesi haricinde tabii. O partinin sorumluluğu tamamen benimdi; o gizemli, gelecek vaat eden MMA dövüşçüsünü görmek için yanıp tutuşuyordum.

Şimdi ona bakarken, Archer'ın iki farklı hâlini zihnimde birleştirmekte zorlanıyordum.

Karşımda duran *bu* adam, sanki benim eylemlerim ve seçimlerim üzerinde bir hakkı varmış gibi, hayatımı kontrol etmeye kararlı görünüyordu. Hezeyanlı pisliğin tekiydi. Yolda, Bree'nin evindeyken "sorumlu" ve "güvenli" olmam konusunda bana nutuk çekmeye bile çalışmıştı.

Tam bir moral bozucuydu.

Ben Bree'nin ön kapısını açarken bana "Madison Kate, Tanrı aşkına, bu gece sarhoş *olma*," diye emretti ve ben de ona göz devirerek cevap verdim.

"Tamam baba," diye alay ettikten sonra ânında üçünü de geride bıraktım.

Kulağa geldiği kadar pervasızca değildi. Bree'yi odanın diğer ucunda, eskiden birlikte okula gittiğimiz kızlarla sohbet ederken görmüştüm ve içlerinden en az birinin beni üstüme sinen kötü bir koku gibi takip ettiğini çok iyi biliyordum.

"Geldin demek!" Bree ciyak ciyak bağırarak kollarını boynuma doladı, alkollü nefesinin gücüyle beni neredeyse kıçımın üstüne düşürüyordu. "Gelebilmene çok sevindim," diye mırıldandı, üstünden yayılan kokuya aldırmıyordu. "Aptal bekçi köpeğinin canı cehenneme. Bizi sonsuza kadar ayrı tutamaz."

Sarhoşluğuna gülmeden edemedim ama omzumun arkasından bahsettiğini düşündüğüm o bekçi köpeğine sert bir bakış attım. Bir şişe suyu yudumlarken bana kayıtsızca bakıyordu.

Of. Kontrolcü pislik. Tabii ki bu gece içmiyordu. Büyük dövüşüne kadar, rasgele yapılacak bir uyuşturucu testinde masum bir içki yüzünden sorun yaşama riskini almak istemiyordu.

Bree'nin sohbet ettiği kızlar beni selamladı ve havadan sudan konuşmaya başladılar. Ama gülümsemeleri zorlamaydı ve rahatsız oldukları belliydi. Becerebildiğim kadar çabuk yavan bir mazeret uydurup oradan uzaklaştım. Mutfaktan geçerken hâlâ kapalı olan votkalı bir içecek aldım, sonra da havuza doğru ilerledim.

Dışarısı soğuktu, giydiğim daracık elbise ve topuklu ayakkabılar için fazla soğuktu ama dondurucu havayı, içeride

maruz kaldığım fısıltılara ve yan bakışlara tercih ederdim. Bree neden bunun benim için iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, hiç bilmiyordum.

Archer'ı kızdıracak kadar uzun süre takılacak ve buradan gidecektim.

Evden tanıdık bir ses "Kate," diye seslendi ve dönüp Dallas'a gülümsedim. "Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım, güzelim."

Benimle uğraşıyordu. Ondan kaçtığımı çok iyi biliyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Asla," diye yalan söyledim, şişemin kapağını açıp bir yudum aldım. Şekerli, karpuz aromalı bir içecekti ama idare ederdi. "Davetli olarak mı geldin?" Dövmeli boynuna gevşekçe bağladığı beyaz bandanasını başımla işaret ettim. Her yerinde Shadow Grove Tayfları'nın siyah sembolü vardı ve on dört yaşımdan beri, çeteye katılması konusunda tartıştığımız geceden beri ilk kez onu bu bandanayı takarken görüyordum.

Omzunu hafifçe silkti. "Sayılır. Çocuklardan birkaçı zengin diyarında bir parti olduğunu duymuş, ben de gelip *etrafa* göz kulak olayım dedim."

Aslında arkadaşlarının Bree'nin ailesinin evini mahvetmediğinden emin olmak için geldiğini kastettiğini bildiğimden, anlayışla başımı salladım. Tabii eğer elinden gelirse.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu, içerideki gürültüyü işaret ederek. Şu âna kadar bu soğukta havuzun yanma çıkacak kadar aptal olan tek kişi bendim. Kanlarına biraz daha alkol karıştığında, soğuk hava onları o kadar da rahatsız etmeyecekti.

Başımı iki yana salladım. "Yok ya, biraz burada takılacağım. Shadow Lisesi'nden eski arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanmıyorum. Bazılarının aslında SGÜ'ye gittiğini ve benim hiç fark etmediğimi biliyor musun?"

Dallas güldü. "Gerçek bir gözlemcisin, Katie. Sanırım *yeni* arkadaşların dikkatini biraz fazla çekmiş."

Ben havuzun yanındaki şezlonglardan birine gidip otururken peşimden geldi ve hemen yanımdakine tünedi, sonra cebinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı.

"Pek de arkadaşım sayılmazlar," diye mırıldandım ama Archer, Kody ve Steele'in beynimde ciddi bir yer kapladığını inkâr edemezdim. Elimi uzattım ve o da bana sigarasını uzattı. Bir nefes çektim, pembe rujum sigaraya bulaştı, sonra geri uzattım. "Ama evet." Dumanı uzun bir nefesle dışarı üfledim. "O kadar çok şey... olup bitiyor ki."

Bir süre sessizce oturup aynı sigarayı birbirimize uzattık. Sigara içmiyordum ve yanımda da taşımazdım ama Dallas'ınkinden birkaç nefes çekmeye karşı değildim. Dediğim gibi, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Sonunda bana "Konuşmak ister misin?" diye sordu, başımı iki yana salladım.

"Hayır. Cehalet mutluluktur, bebeğim." Ona muzipçe göz kırptım, o da sırıttı.

Yanımızdaki saksıda sigarasını söndürdü, sonra ayağa kalkıp elini uzattı. "Hadi gel, içmek için o boktan şeyden daha iyi bir şeyler bulalım." Dolu şişemi ayağıyla dürttüğünde güldüm. Daha bir yudum bile almamıştım ama garip bir şekilde başımın döndüğünü hissediyordum.

Siktir.

"Dallas? O sigaranın içinde ot mu vardı?"

Tembel bir sırıtışla baktı. "Tabii ki vardı. Yıllardır tütünü otla karıştırdığımı biliyorsun Katie."

Elimi saçlarımın arasından geçirip hafifçe güldüm. Biliyordum. Ama unutmuştum da. Hay aksi.

"Sadece hafif bir çakırkeyiflik," dedi omzunu silkerek. "Öyle çok ciddi bir şey değil."

"Doğru," diye onayladım. Tek kolunu omzuma attığında uzun gövdesine yaslandım. Partiye döndük ama kenarda oyalanırken az biraz aşina olduğum birkaç herif bize doğru geldi. İkisi de Tayf bandanası takıyordu; birinin arka cebine sokulmuştu ve diğerinin de bileğine bağlanmıştı.

"Madison Kate." Daha ufak olan bana baktı. "Günah keçisinin ta kendisi. Ha-*siktir*. D, dostum, sır saklıyormuşsun. Patron bundan hoşlanmayacak." Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi ve altın bir diş görünce irkildim.

"Benjamin," diye selamladım serseri çocuğu, "bir yerlere geldiğini görmek güzel."

Gülümsemesi kayboldu ve bakışları tehditkâr bir hâl aldı. "Adım Viper,* seni çok bilmiş sürtük."

Böyle sert, gangster bozması rolü oynadığı için onunla dalga geçmek istiyordum. Fakat onu son görüşümden beri geçen dört yılda hiçbir şeyin değişmediğini düşünecek kadar aptal değildim. O zamanlar sertmiş gibi davranan sıska veledin tekiydi... ama onların yolunda yürümezseniz Tayflar *ya da* Azrailler arasında uzun süre hayatta kalamazdınız.

Abartılı bir alaycılıkla "Pekâlâ, bu eğlenceliydi," diye mırıldandım. "Bu benim gitme işaretim. Kaçtım ben." Tam Dallas'ın ağır kolunun altından çıkmıştım ki yağmurdan kaçarken doluya tutuldum.

Koridora doğru çıktığımda güçlü bir el, üst kolumdan kavrayıp beni resmi yemek odasına doğru çekti. Çift kapı arkamızdan gürültüyle kapanırken tepki vermemeye çalıştım. Beni korkutmaya çalışan bu pisliğin canı cehennemeydi.

"Aklından ne halt geçiyor, Madison Kate?" Bana doğru yaklaşan Archer'ın sesi alçak ve tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü. İçgüdüsel olarak geri çekildiğimde kalçam uzun, cilalı meşe yemek masasının kenarına çarptı. "Sarhoş musun sen?

* (İng.) Engerek. *-ç.n.*

Sana özellikle sarhoş olmamanı söylemiştim! Sadece kendi sesimi duymak için mi konuşuyorum sanıyorsun?"

Omzumu silktim ve ellerimi arkamdaki masanın üzerine koyarak son derece rahat bir duruş sergiledim. "Muhtemelen. Saçmalıklarını gerçekten dinlediğimi düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Şakağındaki o damar zonklayınca gülümsedim. Bir gün onu rahatsız ede ede muhtemelen kafasını patlatacaktım.

"Madison Kate," diye patladı, adımı bir lanetmiş gibi söyledi, "tanınmış çete üyeleriyle sarhoş olup bir kenarda duruyorsun. Gerçekten de babanın söylediği kadar kuş beyinli misin?"

Tek kaşımı kaldırıp çenemi savunmacı bir edayla havaya diktim. "Sarhoş değilim, Archer."

Gözlerini öyle bir kıstı ki beni hâlâ görebiliyor mu diye merak ettim. Ondan daha güçlü bir tepki almak için de daha fazla detay vermek istedim.

"Öte yandan, kafam azıcık dumanlandı."

Bum. İşte olan oldu. Archer'm güzel kafasının minik parçaları odanın etrafına saçılarak her şeyi kırmızıya boyadı ve boynunun olduğu yerde kanlı bir yumrudan başka bir şey kalmadı.

Mecazen konuşuyordum elbette. Bunların hepsi benim hayal dünyamda gerçekleşmişti ama öyle tatmin ediciydi ki... Gerçekteyse sadece gözleri seğirmeye başlamıştı.

"Prenses," diyerek nefesini bıraktı. Güzel bir ses değildi gerçi. Daha çok bir ejderhanın barbekü yapıp yiyeceği bakire bir kız bulduğunda çıkarabileceği türden bir sesti.

Bütün dişlerimi göstererek sırıttım. "Evet, günışığım?"

Bu lakap daha da genişçe gülümsememe neden oldu çünkü Archer D'Ath mümkün olan her şekilde günışığının tam tersiydi.

Artık bana çok yakındı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Kot pantolonunun kaba kumaşı çıplak bacaklarıma değdi ve klasik bir gözdağı verme taktiğiyle üzerimde yükseldi. Beni korkutmadığını ne zaman öğrenecekti? En azından bu şekilde.

Soğuk mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve göz temasını ilk kesen olmayı reddederek çenemi daha da kaldırdım.

"Siktir," diye küfretti, sonra da ağzını benimkine yapıştırdı.

Onu eşit yoğunlukta ve açlıkla öpmekte hiç tereddüt etmedim. Öfke. Nefret.

Kocaman eli saçlarıma dolanıyor, öpüşmemizi kontrol etmeye çalışırken saçlarımı çekiştiriyordu ama buna gram izin vermeyecektim. Ellerimi göğsüne dayayarak onu birkaç adım geriye ittim ve dudaklarımızı ayırdım.

Archer şaşkın görünüyordu. Kafası çok karışıktı ve *kızgındı*.

İkimiz için de muhtemelen berbat bir fikir olduğu açık olmasına rağmen, durup artılarını eksilerini tartmasına izin verecek kadar beklemedim. Kendimi üzerine attım, dudaklarımız yine o baş döndürücü, ezici arzuyla buluştu. Vücuduna tırmanırken bacaklarım beline dolandı; ne istediğimi biliyordum ve almaya hazırdım.

İçim tatmin duygusuyla doldu, üstünlüğü ele geçirmiş olmanın sevinciyle dolup taşıyordum ama bu kısa sürdü. Bizi döndürüp beni kapıya yapıştırdı ve sertliğini beni ıstırap veren bir ihtiyaçla inletecek şekilde kasığıma dayadı.

Dişlerimiz çarpışır, dillerimiz mücadele ederken aramızda tek kelime geçmedi. Kaba sakalı yüzümü zımpara kâğıdı gibi çiziyordu ama umurumda değildi. Kapatıcı bunun için yapılmıştı, değil mi? Bir bunu, bir de moraran yerleri kapatmak için.

Elleri elbisemin kısa eteğini yukarı itip giydiğim mikro tangayı buldu ve kâğıttan yapılmış gibi yırttı. Parmakları ıslak sıcaklığımı bulduğunda inledim.

Bam!

Yemek odasının en ucundaki kapı çarparak açıldı ve kıkırdayan iki kız ellerinde içki dolu kırmızı bardaklarıyla içeri girdi.

Archer korkutucu bir hırıltı çıkardı ama hemen geri çekildi. Ben de elbisemi apar topar çıplak kalçamın üzerine çektim. Zamanlama... tabii ki harikaydı.

"Hadi," diye tersledi, sarhoş kızlara ölümcül bir bakış fırlatıp elimi tuttu.

Yemek odasından beni yeniden dışarı çekerken sadece azıcık sendeledim. Ve evet, kayıt düşülsün: Bu, dizlerimin jöle gibi olmasından ya da vajinamın infialle zonklamasından değil; tamamen incecik topuklular yüzündendi.

Ayrıca kendime yalan söyleme konusunda çok başarılıydım.

Archer elimi bırakmamıştı ve aklının nerede olduğunu çok iyi biliyordum. Boş bir oda arıyordu, herhangi bir oda, bu boğucu gerginliği kırabilmemiz için nefretimizi sevişerek yaşayabileceğimiz herhangi bir yer.

"Üst kat," diye önerdim. Duraksayıp omzunun üzerinden yüzünde meraklı bir ifadeyle bana baktı, o yüzden sadece omuz silktim ve kendimden emin bir şekilde gözlerine baktım. "Misafir odaları üst katta."

Bana bir saniye daha baktı, sonra hızını iki katına çıkarır gibi oldu, merdivenlere ulaşma görevini yerine getirirken beni partinin içinden âdeta sürüklüyordu.

Tam antreye ulaştığımızda aniden durdu, neredeyse sırtına çarpacaktım.

"Hey, Terminatör," diye şaka yaparak onu arkadan dürttüm "ne yapmak üzere olduğumuzu unuttun mu?"

Döndü ve bana neredeyse *eğlendiğini gösteren* bir bakış attı. Belki de fark ettiğimden daha fazla ot içmiştim çünkü bu Archer D'Ath'ın karakterine tamamen aykırı görünüyordu.

"Bunu unutabileceğimden şüpheliyim," dedi yarı fısıldayarak, sonra hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Ama az önce burada olmaması gereken birini gördüm. Kody ve Steele'i bulup onları uyarmam gerekiyor."

Sinirlendiğime şüphe yoktu ama Archer'ın omuzlarındaki gerginlik, bana *bu kişinin* büyük sorunlara yol açabileceğine dair bir ipucu veriyordu. O yüzden omzumu silkip elimi onunkinden ayırırken surat asmamak için kendimi *gerçekten* zor tuttum. "Sıkıntı değil, sen gidip işini hallet. Zaten Bree şurada."

Sanki tartışmak istiyor gibi kaşlarını çattı ama ben çoktan Bree'nin ailesinin eski oturma odasına –şimdiyse tıklım tıklım dolu dans pistine– doğru ilerlemeye başlamıştım. Müziğin ritmine kapılmış hâlde salınan Bree'nin yanına ulaştım. Ellerini tuttum, bir saniyeliğine onunla dans ettim. Sonra döndü ve ellerini yüzümün iki yanına koydu.

"MK, seni fingirdek," diye mırıldandı, gözleri alkolden parlıyordu. "Biriyle öpüşmüşsün."

Parmak uçlarımı şişmiş dudaklarıma dokundurarak irkildim. "O kadar belli mi?"

Kıkırdadı sonra başını salladı ve bana bilmiş bilmiş gülümsedi. "Gel hadi, odamda cidden harika bir kapatıcı var."

İnsanları ite kaka geçtik, sonra Bree'nin odasına gitmek için sessiz havuzun yanından geçtik. Archer, Steele ve Kody'yi aramaya koyulduğu için kimsenin beni izlemediği aklıma biraz geç düştü. Eğer takipçim partiye gelip de bir fırsat kolluyorsa... az önce ona bu fırsatı altın tepside sunmuştum.

Belki de babamın dediği kadar aptaldım.

29. BÖLÜM

Neyse ki Bree yüzümü düzeltme işini hızla halletti de Archer'la yaşadığımız o çılgın öpüşmenin izleri silinmiş oldu. Kimse benden deri bir kıyafet yapmaya kalkmadan güvenli bir şekilde ana eve geri döndük.

Küçük zaferler.

Üç adamı da mutfakta bulduk, yüzlerinde ciddi ifadelerle, kısık sesle konuşuyorlardı. Onlara katıldığımda bu yüzler – mümkünmüş gibi– daha da ciddileşti.

"Vay canına, siz çocuklar kesinlikle eğleniyor gibi görünüyorsunuz," diye yorum yaptı Bree, alaycılığının dozu tavandı. "Ben dansa geri dönüyorum. Sen de geliyor musun MK?" Davet etmek için elini bana doğru uzattı. Ama çocuklardan cidden tuhaf bir enerji alıyordum, o yüzden başımı iki yana salladım.

"Hayır, sen git," dedim ona. "Ben birazdan gelirim."

Omzunu silkti ve parti kalabalığının içinde kayboldu. Kollarımı kavuşturdum ve üç adama da şüpheyle baktım.

"Neler oluyor?" Önce Archer'a baktım ama bakışları soğuk ve düzdü. Duygusuzdu. Sanki aramızda *hiçbir şey* olmamış gibi bu ifadenin yüzüne bu kadar çabuk geri döndüğünü görmek beni âdeta şok etmişti.

Yaşadığım hayal kırıklığı, içimde kıpır kıpır dolaşan o arzuyu sanki ekşimiş süt gibi kesti, katılaştırdı. Ben de sert bir bakışla karşılık verdim.

Kimse bana cevap vermedi.

"Elbette, peşinde dengesiz bir sapık olan *ben* olduğum hâlde bilgilendirilmeyi beklemek benim aptallığım." Sözlerim öfke doluydu, Steele bana endişeli bir bakış atıp koluma dokunmak için uzandı. Eli tenime değmeden irkilerek uzaklaştım. Bu üç pislik sağduyuma resmen kısa devre yaptırmıştı ama artık canıma tak etmişti.

İrkildiğimi görmek canını yakmış gibi kaşlarını çattı ama ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. "Bunun senin takipçinle bir ilgisi yok, Madison Kate."

Aptalca ve önemsizdi ama bana "cadı" demek yerine adımla hitap ettiğini duymak kalbimi acıtmıştı. Üstelik iyi anlamda da değil.

Dikkatimi Kody'ye çevirdim, bana sinir bozucu bir yoğunlukla bakarken hiçbir şeyi ele vermiyordu. Archer... ona dikkatimi vererek ne zamanımı ne de gururumu boşa harcayacaktım.

"Pekâlâ. Keyfiniz bilir. Gidip Dallas ve küçük arkadaşlarını bulayım bari. Parti yapmak için eğlenceli çocuklara benziyorlar." Mutfaktan çıkmaya yeltendim ama Archer bileğimi mengene gibi kavradı.

"Şu anda sabrımı sınama, Prenses Danvers. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Sesi alçak ve tehditkârdı ama daha önce duymadığım bir ton da vardı. Derinlerde, kızgınlık katmanlarının altında, neredeyse yalvarıyordu.

"Geliyor," diye duyurdu Steele ve Archer'ın dikkati arkama kaydı.

Sessizce sövüp bileğimi bıraktı. Sadece bu bile "gelenin" tam olarak kim olduğunu merak etmeme sebep oldu.

Başımı çevirip Archer'ın baktığı yöne döndüm ve inledim.

"Harika, Kody'nin sevgilisi de buradaymış," diye homurdandım. Sesim niyetlendiğimden çok daha cadaloz çıkmıştı... en azından yüksek sesle söylemek istememiştim.

Archer hızla bana döndü. "Kıskandın mı?" diye fısıldarken dudakları doğru düzgün hareket etmemişti bile. Ancak daha ben inkâr edemeden öfkeli bakışlarını sarışın arkadaşına çevirdi. "Kurtul ondan, kardeşim. Durumu biliyorsun."

Kody acıyla yüzünü buruşturup içkisinden bir yudum aldı. "Ne yapmamı istiyorsun? Onu saçından tutup dışarı mı sürükleyeyim?"

Archer homurdandı. Ben bile onun neredeyse kırılma noktasında olduğunu anlamıştım. "Ne yapacağın zerre umurumda değil, Kody. Sadece ondan kurtul. Hemen. Ben hepimizin sabaha pişman olacağı bir şey yapmak zorunda kalmadan önce." Geri çekilip devasa cüssesini dolaplara yasladı. Görünüşe göre bu işi Kody'nin kendi başına halletmesine izin verecekti ama tüm bu iletişimle ilgili bir şeyler bana oldukça tuhaf geliyordu.

"Hızlı düşünsen iyi olur dostum," diye mırıldandı Steele. Ada tezgâhın üzerinde oturuyordu, uzun parmaklarını cam bira şişesinin boynuna gelişigüzel sarmıştı. "Seni fark etti."

Kody küfretti, sonra bana elini uzattı. "MK, yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Siktir oradan. Sana en son yardım ettiğimde o kaltak beni tokatladı."

Steele kahkahasını bira şişesiyle sakladı ama yine de ona kötü kötü baktım. Kody sadece bıkmış gibi bir nefes verdi, acele ettirmek için parmaklarını oynattı.

"Bu defa seni tokatlamayacağına söz veriyorum," dedi aceleyle, gözleri arkama kaydı; hiç şüphesiz Drew'un gelişini izliyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Benim bundan çıkarım ne olacak?"

Bu defa Archer'ın sırıttığına yemin edebilirdim ama elini ağzının üzerinde gezdirdiği için tam olarak emin olamadım.

Kody çabucak "Ne olursa," diye cevap verdi. "Ciddiyim. Ne istersen. Sınır yok."

Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir teklifti. Teklifini kabul ederek elimi elinin içine koydum ve parmakları benimkilerin etrafına dolandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra göğsüne doğru tökezlememe neden olacak kadar sertçe çekti. Öfkeli bir kadın çığlığı kulağıma ulaşmadan hemen önce, kolları çoktan etrafımı sarmıştı.

"Ne sikim yapıyorsun, Kody?" diye bağırdı Drew. Yüzünü göremiyordum –ön tarafım Kody'nin vücuduna dayandığı için sırtım kadına dönüktü– ama şımarık kızın ellerini beline dayayarak durduğunu hayal edebiliyordum. "Yine mi keçiyle birliktesin? Onunla işinin bittiğini sanıyordum. Geçen hafta senin için bir şey ifade etmedi mi?"

Sesinde kötü niyetli bir ton vardı, aralarında çok daha fazla şey olduğunu ima ederek beni incitmeye çalışıyor gibiydi. Onları Nadia'nın Pastaları'nın orada öpüşürken gördüğümden haberi yoktu ama bilmemi istediği belliydi.

"Drew," diye cevap verdi Kody, sesi keyifsizdi. Tezgâhtan içkisini almak için bir elini belimden çekti; bu da bana hafifçe dönüp kızın tepkisini görebileceğim kadar alan bıraktı. "Geçen salı *senin beni* sokağın ortasında öptüğün ve benim seni ittiğim zamandan mı bahsediyorsun?" Diğer eli kalçamda gerildi; ayrıntıları benim için vurguladığını belli etmeye çalışıyordu. "Sana o zaman da söyledim, ilgilenmediğim gün gibi ortada. Bu gece başını umduğundan daha büyük bir belaya sokmadan önce evine git." Archer'a doğru yaptığı küçük

baş hareketini yakaladım ve Drew'un gözleri biraz genişledi. O... Archer'dan korkmuş gibi görünüyordu. Neden? Archer bana kimseyi dövmeyeceğini söylemişti. MMA kariyerini böyle riske atmazdı.

Ama gücü fiziksel şiddetten gelmiyorsa... başka ne haltları vardı? Azrailler'in lideri olan kardeşinin pozisyonunu kendi çıkarları için kullanacağından şüpheliydim. Pek yakın görünmüyorlardı.

Yine de Drew arsız bir şeydi ve geri adım atmıyordu. Kody'ye "Elde edilmesi zoru oynuyorsun," dedi, sanki buna gerçekten kendisi de inanıyor gibiydi. "Eminim keçiyi sikmiyorsundur bile. O sadece şov için burada."

İşte şimdi beni kızdırmaya başlamıştı. Kody'yle *yatmayacağımızı* ima etmesi mi, bana sürekli "keçi" demesi mi, yoksa sanki burada durmuyormuşum gibi hakkımda konuşması mıydı, tam olarak çözemiyordum ama hangisi olursa olsun sinirlenmeye başlamıştım.

Elimi uzatıp Kody'nin yüzünü okşadım. Parmaklarım çenesine biraz baskı uygulayarak yüzünü bana doğru eğdi. Niyetim sadece bir şeyler söyleyebileceğim kadar dikkatini çekmekti; ona buradaki havanın çok umutsuz olduğunu ve gitmemiz gerektiğini söyleyecektim. Belki de şirin bir lakap taktıktan sonra da el ele tutuşarak mutfaktan ayrılırdık.

Yapmaya niyetlendiğim şey buydu.

Ama öyle olmadı.

Kody'nin yeşil gözleri gözlerime kilitlendi ve bir sonraki anda, dudaklarımız aç ve tutkulu bir öpüşmeyle birbirine kenetlenmişti. Nefesim dudaklarında tükenirken dudaklarım aralandı; o da hiç tereddüt etmeden bu fırsatı değerlendirdi. Ya da belki... onu ben öpmüştüm. Emin değilim.

Ellerimi vücudundan yukarı doğru kaydırdım, güçlü ensesini kavrayıp daha fazlasını talep ederek sıkıca tuttum.

Bardak tezgâha çarptı –sanırım Kody birasını düşürmüştü– sonra kolları belime dolandı. Bizi döndürdü, sonra beni kaldırıp tezgâhın kenarına oturttu. On santimlik topuklu ayakkabılarım sayesinde beni ayakta öpmesi o kadar da zor değildi ama bu dinamiğin değişmesinde acayip seksi bir şeyler vardı. Vücuduma sertçe dayanmasına olanak sağlıyordu, dizlerimi zorla aralayarak kot pantolonuyla kaplı sert uzunluğunu tam merkezime sürtebiliyordu. Kayıp tangam –ah siktir– sayesinde tamamen çıplak olan merkezime.

Drew bir şeylerden bahsediyordu ama Kody beni dünyadaki son kadınmışım gibi öperken kızın tiz sesi buhar olup kayboluyordu.

Bu öpücük. Neredeyse bir yıl önce tanıştığımız geceden bu yana, yani lunaparkın karanlığında tüy kadar hafif öpücüklerle boynumu okşadığından bu yana, ondan beklediğim öpücük *buydu.*

Elleri vücudumun her yerinde gezinirken nefesim küçük bir iniltiyle kesildi ve hâlâ insan içinde olduğumuzu hatırlamak için sahip olduğum tüm irademi harcadım. Bree'nin ailesinin mutfak tezgâhının üzerindeydik, Tanrı aşkına. İnsanlar bizi izliyordu.

İnsanlar...

Gözlerimi hızla açım, Kody'yi es geçip Archer'ın *küplere binmiş* bakışlarını yakaladım. Onun yanındaki Steele ise kaşlarını çatmış ve çenesi öfkeyle sıkıca kenetlemişti.

Lanet olsun. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

"Sikerim böyle işi!" diye bağırdı Drew sonunda. Birayla dolu bir bardağı aldı ve Kody'nin sırtına fırlattı.

Soğuk biranın sıçraması onu benden uzaklaştırdı ama sadece bir santim kadar. Omuzları gerildi ve bana fazlasıyla yakın olan gözleri öfkeyle parladı ama ona aldırış etmedi.

Ben mi? Üstüne bira dökülen ben değil de Kody olduğu için memnundum.

Drew hışımla mutfaktan çıkarken yumuşak bir sesle "Gitti," dedim. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oynaştı, ne yaparsam yapayım bunu yok edemezdim.

Kody'nin vücudundaki gerginlik gözle görülür şekilde azaldı ve bana muzip bir sırıtış attı. "Teşekkürler, MK. Sana borçluyum."

"Hem de nasıl," diye cevap verdim, sonra dilimi altdudağımda gezdirdim. Ağzım karıncalanıyordu ve sıcaktı, Kody'yi öpme hissini unutmaya çalışırken çok zor zamanlar geçirecektim. Ya da Archer'ı.

Steele'in öpücüğü çoktan zihnimin içindeki "asla unutulmayacak ihanetler" etiketli kilitli bir kutuya güvenle yerleştirilmişti.

Bira sıçramış ellerimi Kody'nin boynundan çekerken boğazımı temizleyerek "Gerçekten gideceğini sana düşündüren ne?" diye sordum. Onu bırakmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Beni kucağına alıp misafir odasına götürmesini istiyordum, böylece az önce vücudunun verdiği sözleri yerine getirebilirdi. Ama mantıken, sadece yapışkan eski sevgilisinden kurtulduğunu anlıyordum. Ya da öyle görünüyordu.

Kody'nin cevap vermesi biraz zaman aldı, sanki beni tekrar öpmeyi düşünüyormuş gibi bakışları bir an için ağzıma takıldı. Hâlâ uzaklaşmamıştı, neyse ki çıplak uyluklarımın arasında duruyordu, yoksa herkes lazer epilasyonumun detaylarını görecekti.

"Gidecek." Cevap veren Steele'di ama hâlâ tepesi atmış ve gergin görünüyordu. "Drew'un gururu, Kody ile senin bütün gece mutfak tezgâhının üzerinde resmen sikişmenizi izlemesine izin vermez."

Kody'nin kalçamı tutan eli sıkılaştı, muhtemelen yarın morluklar oluşacaktı. Kıkırdaması saf şeytaniydi. "Sadece mutfak tezgâhının üzerinde olmak zorunda değil. Her türlü yüzeyde sevişme konusunda ustayımdır."

Bir kahkaha atıp onu ittim ve görünen mahrem yerlerimi örtmek için eteğimi hızla aşağı çektim. "Eminim öylesindir, erkek orospusu. Yatak direğindeki bir sonraki çentik olmak istemediğim için beni affet."

Kody hakkında neden bu kadar kötü bir fikre sahip olduğumu bilmiyordum. Onunla birlikte yaşadığım üç hafta boyunca onu Drew dışında bir kızla görmemiştim. Şimdi düşününce, erkeklerin hiçbirini kadınlarla takılırken görmemiştim. Üniversitedeki ilk gün Archer'ın üzerime meyve suyu döken kızla yaptığı flört şovunu saymazsak, üçü de önüne gelenle düşüp kalkan tiplere benzemiyordu.

Ama sonuçta üç hafta uzun bir zaman değildi ve bu kadar yakışıklı, ukala ve etkileyici tiplerin melek olmasını beklemek saflık olurdu. İçimdeki ses de aynen böyle söylüyordu.

Tezgâhtan aşağı kayarken "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordum. Yüksek topuklu ayakkabılarla yere indiğimde dizlerim titremediyse... evet, bu bence bir zaferdi.

Archer rahatsız olmuş –ya da sinirli– görünüyordu, başını iki yana salladı. "Henüz değil." Çenesindeki koyu renkli kirli sakalı sıvazladı. "Önce halletmemiz gereken bir şey var."

Steele'in kaşları havaya kalktı. "Madison Kate'i de mi yanımızda götürüyoruz?"

Nereye gidiyorlarsa Archer'ın beni yanında götürmek *istemediği* çok açıktı. Ama bana düşünceli bir bakış attı ve Steele'e dönmeden önce derin bir nefes aldı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Steele yüzünü buruşturarak elini kısa saçlarında gezdirdi. "Pek yok."

"Hayır, sorun değil beyler," dedim büyük bir alaycılıkla, "burada yokmuşum gibi hakkımda konuşabilirsiniz. Cidden, devam edin. Bayılıyorum buna. Dünyada en sevdiğim şey."

Ne aptalım, Archer'ın iğnelemeyi kaçıracak ve sözlerimdeki imayı anlamayacak biri olduğunu bilmeliydim.

Tamamen ifadesizce "Hey, Prenses Danvers'a bundan sonra sokağa çıkma yasağı koymaya ne dersiniz?" diye sordu arkadaşlarına. "Ya da belki bir takip cihazı?"

Kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüm. "Sakın buna cüret etme, Archer D'Ath." Kolunun üst kısmına sert bir yumruk savurdum ama o yumruğumu yakalayıp beni kendine doğru çekti.

Dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Beni zorlama, Madison Kate," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Elimi bırakıp uzaklaştığında, gözleri her zamanki gibi buza dönüşmüştü ve yoğundu ama orada başka bir şey daha vardı. Dehşet verici bir şey.

O uzaklaşırken ben de omuzlarımı esnettim, tenimde binlerce karınca geziyormuş gibi hissettiren korku ve uyarılmanın baş döndüren karışımından silkinip kurtuldum.

"Hadi, güzelim." Kody kolunu omzuma doladı. Rahat ve umursamaz görünmek istiyordu belki ama tam olarak öyle değildi. "Bu gece resmen felakete dönüyor."

Steele iç geçirdi ve Archer'ın gittiği yöne doğru ilerlerken arkamızdan geldi. "Sadece bundan sonra olacaklar için bizden nefret etme," derken o kadar sessiz konuşmuştu ki duymamı istediğinden tam olarak emin değildim. Yine de duymuştum ve eğer bedeninin irkilmesi bir şey anlatıyorsa, Kody de duymuştu.

Asıl soru şuydu ki... Ne yapmak üzereydiler?

Ve ben bunu öğrenmek için neden bu kadar heyecanlıydım?

30. BÖLÜM

Partiye katılan pek çok kişi Bree'nin malikânesinin bahçesine taşmış, içki içip gülüşüyordu. Bazı kızlar açık pencerelerden gelen yüksek sesli müzik eşliğinde dans ediyor ve çiftlerden birkaçı da çimlerde öpüşüyordu.

Hedefimizi orada bulduk.

Archer büyük söğüt ağaçlarından birinin altında öpüşen bir çifte doğru yöneldi ve Steele elimi tutarak beni geri çekti.

Yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle "Bize güven, tamam mı cadı?" dedi hızlıca, "Sakın korkma."

İrkilerek dönüp ona bir kez daha baktım ama tuhaf yorumunu sorgulayacak zamanım yoktu. Archer uzanıp adamı ensesinden yakaladı ve inleyen kızın üzerinden zorla kaldırıp çimenlere fırlattı.

İşte o zaman sadece öpüştüklerini varsayarak biraz yanıldığımı fark ettim. Adamın aleti dışarıdaydı ve kız kısa elbisesiyle kendini örterken çığlık attı.

Archer "Alın onu," diye emretti ve hem Kody hem de Steele, aletini tekrar donuna sokmaya çalışan dövmeli adama doğru ilerledi. Onların kendisine doğru geldiklerini görünce adamın gözleri kocaman oldu ve koşmaya başladı.

Gerçi fazla uzağa gidemedi, Kody ona kolayca yetişti ve acı veriyormuş gibi görünen bir hareketle kolunu boğazına dolayarak Archer'ın yanında durduğum yere doğru getirdi.

Kız da pılısını pırtısını toplayıp kaçtı; onu da erkek arkadaşı –ya da... duruma bakılırsa tek gecelik bir ilişkiydi– gibi zorla geri sürüklemek bir yana, kimse ona tekrar bakmadı bile. Bu olaya dahil olacak kadar etrafta dolanmayacağı kesindi.

Archer buz gibi bir sesle "Gidelim," diyerek döndü, tahminimce herkesin onu takip etmesini *bekliyordu*. Bu emredici ses tonu kavgacı kişiliğimle ters düşüyordu ama hayatımda ilk defa dilimi tuttum. Bu adamlarla ilgili olan biten çok fazla şey vardı ve bu, ne olduğunu öğrenmem için bir fırsattı.

Sessizce Archer'ı arabaya kadar takip ettim, Kody ve Steele herifi bagaja tıkıp kapağını kapattılar.

Archer cebinden anahtarları çıkarıp işaret parmağıyla döndürürken "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Cevap vermedi ama bana yakın duran Kody'ye imalı bir bakış attı.

Kody başını sallayıp saçımı omzumdan geriye attı, sonra da dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Bunu yapmaya bayılıyorlardı. Ama gerçekten sır vermek için mi yapıyorlardı bunu, yoksa bunun –tuhaf ama inkâr edilemez şekilde– bacaklarımı titreten, meme uçlarımı dikleştiren o garip tahriklerden biri olduğunu fark mı etmişlerdi?

"Sessiz kal, MK," dedi bana. "Söyleyeceğin her şey Zane'e aktarılabilir ve aktarılacaktır. Bu pisliğe hiçbir şey vermemek daha iyi, tamam mı?"

Zane'in adını duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Her neye bulaşmışlarsa, bunun bir parçası olmak *istemiyordum*.

Ama öte yandan... çekip gitmeye hazır mıydım? Merakım, beni gözlerimi kapatıp olacaklara kayıtsız kalmaya ikna eder

miydi? Gerçi bu, sormaya bile gerek olmayan bir soruydu; cevabı belliydi.

Hayır. Hayatta olmazdı.

O yüzden Kody'ye başımı sallayarak onay verdim ve Steele ile sessizce arka koltuğa geçtim.

Birisi Archer'a seslenerek onu sürücü koltuğuna geçmeden önce durdurdu. Ne söylendiğini duyamadım ama Archer'ın cevabı netti.

"İzin sadece *senin* için verildi, Moore. Adamların için değil. Bir daha bunu unutursan, mesaj Kayıkçı'ya* gönderilecek." Tehdit sesinden belliydi. Dallas'ın cevabını duymak için kulaklarımı açtım.

Kısa bir duraklama oldu, sonra "Anlaşıldı. Bir daha olmayacak. Katie ile bir dakika konuşabilir miyim?" dedi.

Archer bir saniye bile tereddüt etmedi. "Hayır."

Koltuğuna geçtikten sonra kapıyı çarparak motoru çalıştırdı ve daha Kody emniyet kemerini bile takamadan park yerinden çıktı. Archer kendi kemerini takmak için herhangi hamlede bile bulunmadı ve bu endişemi artırdı.

Bir dakika sonra patladım.

"Kemerini tak!" diye bağırdım, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudağımı ısırdım. Ama Tanrı aşkına, kemer takmanın zorunlu olmasının bir *sebebi* vardı.

Archer omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış atınca yine endişemi artırdı. Neyse ki ne kadar ciddi olduğumu görmüş olmalıydı ki bir saniye sonra tokayı usulca yerine oturttu.

Kendimi tuttuğum nefesi bırakmaya zorladım ve paniği üzerimden attım. Steele koltuğun diğer tarafından sessizce uzandı ve elimi yakaladı. Az önce bunu görmüş olmalarından nefret ederek elimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

* Yunan mitolojisinde ölenlerin ruhunu nehirden karşıya geçiren Kharon. -*ç.n.*

Her ne kadar hâlâ ona karşı kin beslemek istesem de gardımı düşürüyordu. Tutuşu güven verici ve rahatlatıcıydı. Hoşuma gitmişti.

Archer bizi eve götürmedi. Elbette kaçırdığı bir gangsteri – çünkü kaçırdığı kişinin Azrailler'in bir üyesi olduğunu tahmin ediyordum– evimize götürmesini beklediğimden değildi ama vardığımız yere gelmeyi de hiç beklememiştim.

"Burası mı?" diye sordum. Devasa, harap haldeki palyaço suratına bakarken şaşkınlık ve dehşetle dolmuştum. Gülen Palyaço babamın entregrasyon projelerinden biri değildi belli ki ya da henüz buraya kadar gelmemişti çünkü oraya son gidişimde olduğu kadar köhne ve boktan görünüyordu.

Arabasından inerken Archer bana uyarıcı bir bakış attı ve ağzımın fermuarını çekip kapatıyormuşum gibi yaptım. Kody ve Steele bagajdaki herifi çıkarıp otoparkın çakıltaşlı yoluna fırlattılar.

Adam yuvarlanıp ayağa kalkarken "Bunu yapmak istemezsiniz!" diye bağırdı. "Büyük bir hata yapıyorsunuz. O partiye gitmemi Zane söyledi. Emir almıştım."

Archer –burada yetkili kişi olduğu çok belliydi– kollarını kavuşturdu ve dövmeli gangstere küçümseyerek baktı. Şimdi herifi daha iyi görebildiğim için boynunun yan tarafındaki belirgin Azrail dövmesini ve kemer halkalarına bağlanmış, üzerinde beyaz Azrail logoları olan siyah bandanasını fark etmiştim.

"İşte tam da bu yüzden buradasın, Kokarca," dedi Archer, sesi kararlı ve kabullenmiş bir tondaydı. "Zane seni kurtların önüne attı. Sınırları zorlamasını ne kadar takdir ettiğimi ona iletmeyi unutma."

Kody ve Steele'e başıyla işaret verdi; her ikisinin de yüzünde deneyimli katillerin sert ifadeleri vardı. Steele, yapmak üzere oldukları şeye karşı korunmak için ellerini bantlıyordu. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Neye dahil oldum ben böyle?

Adam –Kokarca– merhamet için yalvardı ama onu duymuyorlardı. Kody'nin yumruğunun ilk darbesi yüzüne indiğinde adam acıyla inledi, ben de irkildim.

"Prenses!" diye gürledi Archer. Etrafındaki kaosa sırtını döndü, pembe saçlarımın bir tutamını yüzümden çekti. İşaret parmağıyla çenemi kaldırdı, dev gövdesi arkamızdaki dünyayı dışarıda bırakırken gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Bana bak. Onlara değil."

Kokarca'nın acı çığlıklarına eşlik eden, ete çarpan yumrukların ağır sesi bakmak istememe sebep oluyordu. Yüzümü çevirmeye başladım ama Archer tutuşunu değiştirdi ve çenemi sıkıca tuttu.

"*Bana bak*, dedim." Sesi sert ve kesindi. İçimdeki altüst olmuş duyguları daha da karıştırıyordu. Korkuyor muydum, tahrik mi olmuştum... yoksa ikisi birden miydi? Her neyse, söylediklerine karşı koyamıyordum.

Kody ve Steele bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, sesler kesilene kadar Kokarca'yı dövdüler.

Sesler kesilince rahat bir nefes aldım ama çok erken rahatlamıştım.

Archer benimle göz temasını bir saniye bile kaybetmeden "Bacaklarını kırın," diye emretti. Parmaklarıyla hâlâ çenemi acıtacak kadar sıkı tutuyordu ama bunu yapmasına izin verdim. Belki güçsüzlüğümdendi ama görmek *istemiyordum*. Duymam ve bilmem yeter de artardı.

Saniyeler sonra, kırılan kemiklerin mide bulandıran sesi sakin gecede yankılandı ve midem tehlikeli bir şekilde çalkalandı.

Archer sessiz, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle "Arkanı dön," diye emretti. "Arabaya bin. Sakın geri *dönme*. Anlaşıldı mı?"

Korku ve endişe ile boğulsam da itiraz etmedim. Başımı sallamaya çalıştım ama çenemi bırakmamıştı ve boktan bir parçam bırakmasını istemiyordu.

"Söyle," diye emrederken sesi sertti.

Dudaklarımı yalayıp cevap vermeden önce ıslattım. "Anladım."

Archer gergince başını salladı, sonra da *beni öptü*.

Hızlı bir öpücüktü, neredeyse refleksle yapılan bir hareket gibiydi ama o tek öpücükteki katıksız hâkimiyet ve sahiplenme kalbimin neredeyse durmasına neden oldu.

Beni bırakırken "Git," dedi ve ben de az önce adrenalin iğnesi yemiş gibi hissederek sendeleye sendeleye arabaya doğru yürüdüm.

Yolcu tarafındaki kapının koluna tutundum ve omzumun üzerinden arkaya tekrar bakmadan ön koltuğa kaydım. Ama kapıyı kapattıktan sonra merakım galip geldi. Yan aynaya baktım.

Hava karanlıktı, tek ışık parlak aydan geliyordu ama yine de yeterince görebiliyordum. Archer'ın Kody ve Steele'e doğru yürümesini, ayaklarının dibindeki çakıllı zeminde yatan bilinçsiz gangsterin kıvrılmış hâline bakmasını izledim. Çömeldi, arka cebinden bir kelebek bıçak çıkardı ve *fazla* kolay bir şekilde açtı. Bıçak ay ışığında canlı, kan kırmızısı bir renkte parladı, sonra bir şey yapmak için Kokarca'nın üzerine eğildi. Geniş vücudu adamı görmemi engelledi ama tekrar ayağa kalktığında bıçağının ucundan çakılların üzerine kıpkırmızı sıvı damlıyordu.

Hassiktir. Az önce onu bıçakladı mı? Cinayete suç ortağı mı oldum?

Şoktan donakalmıştım, birkaç kez yutkundum, Archer bıçağını Kokarca'nın bandanasıyla silerken ve cebine geri sokarken bakışlarımı aynadan ayırmadım. Bir süre orada durup Kody ve Steele ile konuştu ve ben öylece... izledim.

Daha fazla endişelenmem gerekmiyor muydu? Daha fazla iğrenmem, dehşete düşmem ve... korkmam gerekmiyor muydu?

Ama korkmuyordum. Korku oradaydı, ona şüphe yoktu ama içimdeki diğer tüm duygulardan daha güçlü olan şey... acayip heyecanlanmış olmamdı.

Damarlarımdan akan adrenalin, bir zamanlar nefretimin tutuşturduğu o yangını yeniden alevlendiriyordu. Bu çocuklar sandığımdan *çok* daha fazlasıydı ve içlerindeki o karanlık... tıpkı bir uyuşturucu gibi çekiciydi.

Bir yıl önce beni o kadar zor duruma sokmaya çalışmaları çok yazıktı çünkü belki de ruh eşlerimi bulmuştum.

31. BÖLÜM

Eve gidene kadar kimse konuşmadı. Steele ve Kody kanla kaplıydı ve Archer'ın direksiyonun üzerindeki sağ elinde de su götürmez şekilde pas rengi lekeler vardı.

Garaja girdiğimizde arabadan inmek için bir hamlede bulunmadım. O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Archer dikiz aynasından diğer ikisine bakarak "Gidip temizlenin," dedi. Sesi hâlâ otoritesini koruyordu ve tartışmaya ya da itiraza yer bırakan bir ton değildi.

Kody uzunca iç geçirdi, sonra arka koltuktan atladı ve kapıyı arkasından çarpıp kapattı, hiç şüphesiz ortak banyolarını ilk kapan olmak için acele ediyordu; zeki şey.

Steele kapısını açtı ama o inmeden önce "Benim duşumu kullanabilirsin," dedim yumuşak bir sesle. "Eğer beklemek istemezsen." Ona bakmak için omzumun üzerinden başımı çevirdim ve onu kaplayan kanın miktarını görünce irkilmemi bastırdım. En kötüsü elleri ve kollarıydı ama yüzüne ve boynuna da sıçramıştı. Koyu renk tişörtü üzerinde kan varsa da gizliyordu ama muhtemelen tişörtünün de leş gibi olduğunu söylemek yanlış olmazdı. "İkimiz de biliyoruz ki Kody

saçının pembeye boyanmasını engellemek için saçını en az on altı kez şampuanlayacak."

Şaka yapıyordum –kan, saçı o kadar çabuk lekelemezdi– ama saçını ağarttığı ve kafa derisini incelttiği düşünülürse kandan bir an önce kurtulmak isterdi.

Steele bana hızlıca sırıttı. "Teşekkürler, cadı." Arabadan indi ve kapıyı Kody'den biraz daha yumuşak bir şekilde kapattıktan sonra eve yöneldi.

Böylece sessiz arabada Archer'la yalnız kaldık.

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra "İyi idare ettin, Prenses Danvers," dedi. Bana değil, direksiyonun üzerindeki ellerine bakıyordu.

Sinirli bir şekilde homurdandım. "Artık bana böyle demeyi bırakabilirsin."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Asla."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, peki... artık soru sormama izin var mı?"

Yerinde hafifçe dönerek yüzünü bana doğru çevirdi ve dirseğini direksiyona dayadı. "İstediğin her şeyi sorabilirsin, prenses."

Gözlerimi kısarak dik dik baktım. "Bunun alt metni; ben sorabilirim ama sen cevap vermek zorunda değilsin. Pislik."

Yüzünde kısa ve eğlenceli bir ifade belirdi ve başını eğerek onayladı. Ketum piç kurusu. Cevapları Steele ya da Kody'den almak daha kolay olabilir mi diye düşündüm ama bu fikri hemen aklımdan çıkardım. Yetki Archer'daydı ve o konuşmuyorsa kimse konuşmazdı.

Dallas'ın adamlarının gelmesinden, Kody, Steele ve Archer'ın eve kanlar içinde dönmesine kadar o gece olan her şeyi aklımda evirip çevirdim.

Kokarca'yı kastederek "Kimdi o?" diye sordum.

Archer'ın gözleri değişmedi. Vicdan azabı ya da suçluluk duygusu bile yoktu; dudağımı ısırdım. Bu katı tutumunda beni çılgına çeviren bir şey vardı. Ciddi şekilde hasar görmüş bir geçmişi anlatıyordu ve beni manyetik bir alan gibi kendine çekiyordu.

"Hiç kimse," diye cevap verdi, sesi soğuk ve mesafeliydi. "Bir amaç için araçtı. Daha fazlası değil."

Yavaşça başımı salladım, bu sonuca zaten kendim de bir nevi ulaşmıştım. "O bir mesajdı," diye açıkladım. "Kardeşine mi?"

"O bir *uyarıydı*," diye düzeltti Archer. "Shadow Grove Azrailleri'nin liderine."

"Peki onu ne hakkında uyarıyordun?" Merakla yanıp tutuşuyordum ve ses tonumu sakin, sesimi dengeli tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Archer ne çığlıklara kulak verirdi ne de cevap almak için edilen histerik ısrarlara.

Başını yana eğdi, cevap verirken bakışlarıyla beni değerlendiriyordu. "Anlaşmamızın şartlarına saygı duyulması için," diye cevap verdi esrarengiz bir şekilde. "Bu akşam Kokarca'yı Bree'nin partisine göndererek kuralları çiğnedi."

İlginç.

"Peki Drew? O bu işe hangi yönden dahil oluyor?"

Dudaklarında yine küçük bir gülümseme belirdi. "O bir Azrail."

Kaşlarım havaya kalktı. *Bu* cevabı beklemiyordum.

"Ayrıca Kody'nin çok uzun zamandır kesip atması gereken, yarım kalmış bir iş, o yüzden bu gece o konuda yardımcı olduğun için teşekkür ederim." Gözlerinde bir şey parladı ve kibirli yanım bunun kıskançlık olduğunu hayal etti.

Kendime engel olamadım.

Memnun bir sırıtışla "Benim için zevkti," diye cevap verdim.

Bakışları tehlikeli bir şekilde koyulaşınca hızla konuyu değiştirdim.

"Zane ile anlaşmanız nedir?" Adını söylemek dilimde asit etkisi yaratmıştı, ağır ağır yutkundum. O dengesiz bok parçası annemi öldürmüştü, Shadow Grove'un kirli polisleri de paçayı kurtarmasına izin vermişti.

Archer hafifçe başını iki yana salladı. "Tekrar dene, Prenses Danvers."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim, nefesimi başka anlamsız sorularla boşa harcamak istemiyordum. Bana işe yarar bir şey söylemeyecekti.

"Bıçağını görebilir miyim?" Niye sorduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece ay ışığında neden kırmızı göründüğünü merak etmiştim. Beynimin takılı kaldığı o anlamsız detaylardan biriydi, hani şu Matrix'teki sistem hataları gibi.

Tek kaşını kaldırdı ve bana meraklı bir bakış attı. "Arkana bakmaman gerekiyordu, Madison Kate."

Memnuniyetle gülümsedim. "Bakmadım. Ama görüyorsun ya, arabaların yan taraflarında gerçekten harika olan ve arabanın arkasında ne olduğunu gösteren bu yansıtıcı şeyler var."

Gözleri kısıldı. "Kelime oyunları."

Omzumu silktim, pişman değildim. "Emirlerinde daha açık olmayı öğren, D'Ath. Peki, görebilir miyim?"

Öne doğru eğilip arka cebindeki kelebek bıçağı çıkarmadan önce bir süre daha beni izledi, yüzü ifadesizdi.

Görmem için bıçağı düz avucunda tutarak uzatıp "Mutlu musun?" diye sordu. Bıçak hâlâ kapalıydı ama hayal görmemiş olduğumu söyleyebilirdim. Bıçak, derin bir bakır kırmızısına boyanmış gibiydi; sapıysa mat ve zımparalanmış kömür grisi tonundaydı. Hayatımda hiç böyle bir bıçak görmemiştim... dövmeli haydutların silahlarına bakmayı alışkanlık hâline getirdiğimden değildi tabii.

Dokunmak için uzandım ama Archer bıçağı uzanamayacağım bir mesafeye çekti ve tekrar cebine koydu.

"Hiç şansın yok, prenses," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar mı? Acınası haydut kokusunu üstümden temizlemem gerekiyor."

İçimi çektim. "Şimdilik öyle sanırım."

Arabadan indik, sonra garajdan eve doğru garip bir sessizlik içinde yürüdük. Aramızda bir şeyler değişmişti ama bu tamamıyla Bree'nin partisindeki o hızlı öpüşme seansından kaynaklanmıyordu.

Garajın ışıklarını kapatıp çevre alarmlarını kurarken Archer "Steele'in muhtemelen senin duşunda mastürbasyon yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye yorum yaptı.

Kekeleyerek güldüm. "N-ne? Neden böyle bir şey söyledin?"

Sadece omzunu silkti, son derece ciddiydi. "Çünkü bu doğru. Senin şampuanını falan kullanacak. Sonra seni duşta saçlarını yıkarken hayal etmeye başlayacak, sonra da seni ıslak ve çıplak, sabunla kaplı olarak düşünecek..." Merdivenlere yönelirken bana doğru tek kaşını kaldırdı. "Onu suçlamıyorum; ben de öyle yapardım."

El bombasını fırlattıktan sonra koşar adım merdivenleri çıktı ve beni ağzım bir karış açık hâlde orada öylece bıraktı. Seksi bir görüntüydü, bundan emindim. İyi ki etrafta bunu fark edecek kimse yoktu; çünkü kendime gelmem, itiraf etmesi zordu ama biraz utandıracak kadar uzun sürdü.

"Ne oluyor ya?" diye fısıldadım kendi kendime, merdivenleri yavaşça çıkarken. Çok yorgundum, kafam karışıktı ve hâlâ külotsuzdum. Pijamalarıma ve yatağıma çok ihtiyacım vardı.

Yatak odamın kapısını iterek açtım, sonra odada iki adım atıp donakaldım. Bitişik banyomun kapısı aralık olduğu için

buhar sızıyordu. Belli ki Steele hâlâ duştaydı ve içeri girince kapıyı doğru düzgün kapatma zahmetine girmemişti.

Yoksa kasıtlı mı yapmıştı?

Sessizce şifonyerime doğru ilerleyip pijama çekmecemi açarken Archer'ın sözleri zihnimde tekrarlanıyor, benimle alay ediyordu. Rahat bir eşofman altı ve bir tişört çıkardım, sonra da en üst çekmeceyi açıp külot aldım. Doğrulduğumda, bakışlarım aynamdaki harekete takıldı.

Lanet olsun.

Aynam, kapı açıkken banyo aynasını yansıtacak şekilde konumlandırılmıştı. O söz konusu ayna var ya... İşte o ayna duşumdaki uzun boylu, bronz, dövmeli adamı gösteriyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi, başımı çevirmem gerektiğini *biliyordum*. Biliyordum... ama yapmıyordum. Yapamıyordum. Sırtı aynaya dönüktü, gözlerimi kaslarının kaygan düzlemlerinden ayıramıyordum. Sırtının üst kısmını bir melek dövmesi kaplıyordu, bu aklımda soru işaretleri yarattı. Bana dindar bir tip gibi gelmemişti, o hâlde melek neyi temsil ediyordu? *Kimi* temsil ediyordu?

Tam o sırada dönüp vücudunu suya doğru çevirdi ve bana sabunlu yumruğuyla sıkıca kavradığı kalın, dimdik aletinin sansürsüz görüntüsünü sundu. Gözleri kapalıydı. Kendimi bir sapık gibi hissediyordum ama başka tarafa bakmadım. Gözlerimi kırpmadan elinin aletinde aşağı yukarı hareket edişini izledim. Hızı artınca boştaki elini fayanslara dayayıp kısık bir iniltiyle boşaldı. İrileşen aletinden fışkıran meni akan suya karıştı ve ânında kayboldu.

Ağzım sulandı ve vajinam arzuyla kasıldı ama yine de başka tarafa bakamadım. Dövmeli göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu; benim duş jelimi kullanarak kendini tekrar durulamasını izledim, sonra başını suyun altına eğdi.

Bu, benim gitmem için bir işaret olmalıydı ama olduğum yere resmen kök salmış, felç edici bir tahrikle donup kalmıştım. Belki de hareket edersem yürümenin yaratacağı sürtünmeyle boşalmaktan korkuyordum. Kim bilebilirdi ki? Bir saniye sonra Steel'in gözleri titreyerek açıldı ve sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi aynadan benimkilerle buluştu.

"Siktir!" Onu duşta mastürbasyon yaparken *izlememişim* gibi davranma telaşıyla iç çamaşırı çekmecemi hızla kapatırken parmağımı sıkıştırmıştım. Acıyı dindirmek için parmağımı ağzıma soktum ve içimden kendime milyonlarca farklı şekilde küfrettim.

Su kapandı ve kalp atışlarım ikiye katlandı. Steele banyodan çıkmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu, aksi takdirde işler son derece–

Elim kapı koluna uzandığında "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, donup kaldım.

"Şey..." Arkamı dönmedim. Dönemezdim. Yüzüm muhtemelen saçlarımdan daha pembeydi ve kendimi sapık gibi hissediyordum. Öte yandan kendisi lanet kapıyı kapatmalıydı! Sonuçta burası benim yatak odamdı. Burada olmak için her türlü sebebim vardı. "Sadece bir bardak su almaya gidiyordum," diye yalan söyledim. *Vasat.*

"Madison Kate," dedi, o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Lanet olası yumuşak halı. "Arkanı dön."

Hayır. Asla olmaz.

"Şey..." Aklıma tek bir şey bile gelmiyordu. Hele de arkamı dönüp onunla yüzleşmemek için iyi bir neden hiç gelmiyordu. Tek düşünebildiğim, yumruğunun sert aletinin üzerinde hareket edişi ve onun benim olmasını ne kadar çok istediğimdi.

Siktir.

"Arkanı dön, cadı," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip sataşırcasına sadece uçlarını çekiştirdi. "Yoksa korkuyor musun?"

Evet! Korkuyorum!

Ama aynı zamanda, lanet olsun ona. Bunu asla itiraf etmeyeceğimi biliyordu, özellikle de onlardan birine.

Dişlerimi sıktım, yetişkin bir kadın olduğumu ve hormonlarımın kölesi olmadığımı zihinsel olarak kendime hatırlatarak onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Hâlâ sırılsıklamdı, sanki daha bir saniye önce duştan çıkmış ve benim ışıltılı pembe havlularımdan birini beline dolamıştı. Tanrım, ona çok yakışmıştı. Pembe simler değil –onlar *kimseye* yakışmazdı– ama tüm bu çıplak ve ıslak olma olayı... Evet, Steele bunu acayip iyi taşıyordu.

Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. Açık açık onu süzüyordum ve o da bunu biliyordu.

"Benden kaçıyor muydun, cadı?" diye alay etti, eğilip ellerini başımın iki yanından kapıya dayadı. Pembe havlumu ince beline o kadar gevşek dolamıştı ki, orada uzun süre durmayacağı kesindi. Şüphesiz.

Dudaklarımı yaladım ve kendimi zorlayarak sesime bir parça sertlik kattım. "Ben kimseden kaçmam, Max Steele. Hele senden, hiç."

Gülümsemesi sinsi bir sırıtışa dönüştü ve iyice yaklaştı; dudaklarımız arasında neredeyse bir santim kalmışken durdu. "Kanıtlasana."

Ah, kahve seven tanrılar aşkına, diye inledim içimden. Bir boğaya kırmızı bayrak sallıyordu ve ben bu dürtüye karşı koyacak güçte değildim. Aramızdaki boşluğu kapattım.

32. BÖLÜM

Steele'in havlusu ben onu öpmeye başladıktan yaklaşık üç saniye sonra yere düştü. O ağır kumaşın yere çarpışı tatmin edici bir sesti ve öpüşürken memnuniyetle sırıttım.

"Beni izlemek hoşuna gitti mi?" diye sordu öpüşmemiz bittiğinde. Çenem boyunca ıslak, sıcak öpücükler bıraktı, sonra dilindeki metal soğukluğuyla boynumda aşağı doğru ilerledi. Ense kökümdeki o hassas noktayı bulduğunda içimde bir şeyler yerinden oynadı. Ağzını tenime bastırdı, büyük ihtimalle bir iz bırakmıştı. Umursamıyordum. Ne kadar inkâr edersem edeyim, bütün gece süren oyunlardan sonra ona tamamen teslim olmuştum.

Sorusunu hatırlamam bir saniyemi aldı, sonra inledim. "Evet," diye itiraf ettim, zihnim o görüntüleri tekrar gözlerimin önüne getirdi. Fakat zihnen tekrarlanmasına ihtiyacım yoktu; gerçek olanı tam önümdeydi. "Ama eğer izlememi istemeseydin kapıyı tamamen kapatırdın."

Ellerimi vücudunda gezdirdim, parmaklarımı kısa, ıslak saçlarından geçirdim. Benim gibi kokuyordu. Benim şampuanım ve duş jelim gibi. Deli gibi ateşliydi.

Steele karşılık olarak "İzlemeni istemediğimi kim söyledi?" dedi, bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. Gözleri

arzu ve heyecanla parlıyordu, muhtemelen benimkileri yansıtıyordu; dudakları dolgun ve şişti, öpülmek için yalvarıyordu. Ben de öptüm.

Muhtemelen hayatımın geri kalanında sadece Steele'i öperek mutlu olabilirdim. Benimle aynı telden çalan, bana meydan okuyan ve daha fazlasını talep eden ama benim hâlihazırda vermediğim hiçbir şeyi almayan türden bir öpücüğü vardı.

Elleri belimi buldu, beni kaldırarak kolayca odanın diğer ucuna taşıdı ve çiçek desenli pembe yatağa yatırdı; hem de tüm bunları ağzını benimkinden ayırmadan yaptı.

Siyah yüksek topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama bilekten bağlı oldukları için Steele'i durdurup o zahmetli tokalarla uğraşmamın imkânı yoktu. Hayır, umurumda bile değildi, kalabilirlerdi. Ayrıca zaten iç çamaşırım yoktu, ne önemi vardı ki?

Steele ağırlığını bacaklarımın arasına verip elini uyluğuma koydu ve yukarı doğru kaydırarak kısa elbisemin altına soktu.

Eli durdu ve dudaklarını benimkilerden ayırarak küçük bir inilti çıkardı. "Bu gece külotuna ne olduğunu öğrenmek ister miyim, cadı?"

Dudağımı ısırdım, içimi suçluluk duygusu kaplamıştı. "Bilmem. İster misin?"

Bir an için bunu düşünüyormuş gibi göründü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Tek bilmek istediğim..." Dudakları yine benimkileri bulunca sesi kesildi, elbisemi yukarı doğru iterken yenilenmiş bir yoğunlukla beni öpüyordu. Elbiseyi kalçamın üzerine çekebilsin diye popomu havaya kaldırdım, sonra da başımdan çekip kenara fırlattım.

"Neyi bilmek istiyorsun, Steele?" diye sordum. O sutyenimin kopçasını açıp dantel çamaşırı çekip bedenimden alırken nefes nefeseydim. Onun da nefes alıp verişi düzensizdi, az

önce duşta boşalmış olmasına rağmen tekrar yapmaya fazlasıyla hazırdı.

Hemen cevap vermedi, memelerimi öpmek için oyalandı. Dudakları hassas meme uçlarıma kapandı, ben onun altında çırpınana ve nefes nefese kalana kadar oyuncu bir şekilde emdi ve ısırdı. Dilindeki *piercing*'in sertliği beni hayal bile edemeyeceğim kadar tahrik ediyordu.

"Şu anda tek bilmek istediğim, Madison Kate," diye devam etti en sonunda, mememi serbest bıraktı ve elini düz karnımda gezdirdi. Sonra daha aşağıya indi. "Bu küçük kız odasında hiç prezervatif olup olmadığı. Çünkü şu anda seni becermeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım var."

Parmakları klitorisimi buldu, ıslak merkezime doğru kaymadan önce alaycı bir şekilde daireler çizdi. Nefesim kesildi ve kalçamı öne doğru çıkararak içime girmesi için sessizce yalvardım ama o uğraşmaya devam etti.

Beynimi yokladım, odamda bir yere prezervatif saklayıp saklamadığımı umutsuzca hatırlamaya çalıştım. Bir yılı aşkın süredir seks yapmamıştım ama insanın elinin altında prezervatif bulundurması her zaman akıllıcaydı. Özellikle de ev arkadaşlarınızdan biri sizi hiç planlamadığınız şekilde, duvarlara çarpa çarpa sevişmeye ikna ederse...

"Evet," diye inleyerek cevap verdim. "En azından öyle düşünüyorum." *Tanrım, umarım öyledir.* "Bir saniye bekle."

Kıpırdanıp altından çıktım, yüzüstü dönüp yatağımın başucundaki çekmeceye uzandım. Çekmeceyi istediğimden biraz daha genişçe çekerek açtım ve birkaç hafta önce eşyalarımı yerleştirirken oraya attığımı hayal meyal hatırladığım bir avuç prezervatifi aramaya koyuldum.

Steele çıplak popomun yanaklarını kavradı, sıktı ve parmaklarım sonu yokmuş gibi görünen çekmeceyi çılgınca ararken inlememe neden oldu. Steele'in kalçalarımı yataktan

hafifçe kaldırması ve ardından uzun parmaklarından birini arkadan vajinama sokması da duruma yardımcı olmadı.

Evet. Beynimin bir an için kısa devre yaptığından emindim.

Hafifçe kahkaha atarak "Şansın yaver gitti mi?" diye sorarken ben de görevime devam edebilmek için zihinsel olarak kendimi tokatladım; ikinci parmağını da içime sokup çıkarmaya başladığında bu iş daha da zorlaştı.

Parmaklarım yumuşak bir folyo pakete dokunduğunda rahatlayarak nefes verdim.

"Buldun mu?" diye sordu ama ben onun verdiğinden çok daha fazlasına açtım. Kalçamı oynattım, umutsuzca eline doğru abandım. Dudakları sırtıma temas etti ve öpe öpe enseme doğru ilerlerken yatakta ağırlığının değiştiğini hissettim. Yine de parmakları tembelce iç duvarlarımı okşuyordu; dokunuşunun altında kıvranıyordum, nefesim kısa, keskin soluklar hâlinde çıkıyordu.

Steele yanımdaki yastıklara yerleşirken küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. Parmaklarını zonklayan vajinamdan çekip prezervatifi benden aldı ama asıl dikkatini çeken şey açık çekmecemin içindekilerdi.

"Madison Kate, burada neler var böyle?"

Başımı elime dayadım ve ona abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Vibratörlerim olduğu gayet açık. Daha önce hiç seks oyuncağı görmemiş gibi davranma, Steele."

Prezervatif paketini yırtıp açarken ve lateksi aletinden aşağı kaydırırken sırıtışı genişledi. "Gördüm," diye itiraf etti, elini ereksiyonunun etrafına kapatırken kendi sesi de biraz nefes nefeseydi. "Sadece merak ediyorum, neden bu kadar çok?"

Ona gülümsedim, kalkıp oturdum ve kucağına çıkabilmek için onu yastıklara doğru ittim. "Çeşitlilik hayatın tadı tuzudur, Steele. Neden seçim yapasın ki?"

Uzanıp sıcak uzunluğunu kavradım ve onu çaresiz, nabız gibi atan vajinama doğru hizaladım. Ancak üzerine yavaşça çökmemi beklemedi. Kalçalarımı kavradı ve beni aşağı doğru çekerken yukarı doğru hamle yapıp benimle ortada buluştu, tek bir hamleyle kendini içime tamamen soktu.

Ağzımdan bir çığlık kaçtı ama bir saniye sonra ağzı benimkini sıcak, açık bir öpücükle yakalayarak çıkardığım sesi yuttu. Dillerimiz buluştu ve sevişme şeklimizin yankısıyla birlikte kaydı, yarı yolda buluşup birbirimizin arzusunu eşit şekilde dengeledik.

Birkaç dakika sonra ağzım boynuna doğru hareket ettiğinde "Siktir, inanılmazsın," diye mırıldandı, dişlerimi geçirdiğim yerlerde koyu renkli izler bırakarak iyiliğinin karşılığını verdim.

Saniyeler sonra alçak sesli bir hırıltı çıkardı ve bizi çevirdi.

Sırtım yatakla buluşunca Steele içime daldı, bir saniyeliğine ciğerlerimdeki havayı söküp aldı, sonra derin bir nefes daha alıp küfrettim.

Ancak ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o nefis erkeksi seslerden biriyle kıkırdadı.

"Seni düşünerek kaç kez otuz bir çektiğimi bilemezsin, cadı," diye mırıldanıp beni hafifçe öptü. "Ama gerçeği milyon kat daha iyi."

Tekrar duştaki hâlini hatırlayarak inledim. "Bu..." Ben de onu öptüm, sonra gözlerine odaklandım. "Biraz ürkütücü. Ama aynı zamanda acayip ateşli."

Güldü, elini başımın yanından yatağa dayadı ve kalın aletini telaşsız bir tempoyla içime sokup çıkardı. Orgazmım benimle dalga geçiyor, gölgelerin arasından bir görünüp bir kayboluyor ama her seferinde tam elde ettiğimi düşündüğümde ulaşamayacağım bir yere çekiliyordu. Son derece sinir bozucuydu ama aynı zamanda bitmesini hiç istemiyordum.

Steele dizlerimden birini yukarı kaldırdı, ağırlığıyla yatağa sabitledi ve içimdeki aletinin derinliğini artırdı.

Geniş ucu G noktama sürtünürken ve tüm bedenim titrerken "Ah, siktir!" diye haykırdım. "Evet, böyle evet, Steele, durma." Beni dinledi ve ben titreyip öpücüğüne doğru çığlık atana kadar aynı hareketi defalarca tekrarladı. Sırtım gerildi ve vajinam yoğun orgazm ile kasılarak darbelerini yavaşlatması için onu zorladı, çıktığım zirveden aşağı indiğimde bir kez daha özgürce hareket edebilecekti.

Bacaklarım artçı şoklarla titrerken ve kollarım boynuna dolanırken "Hassiktir, cadı," diye inledi. "Sanırım bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi." Beni tekrar öptü; aleti hâlâ yavaşça, tembelce içime pompalıyor, bana dünyaya geri dönmem için bir dakika veriyordu. "Tekrar görmek istiyorum," dedi. Tamamen geri çekilirken sesi biraz vahşiydi, sonra beni yüzüstü çevirdi.

Henüz kollarımın ya da bacaklarımın beni desteklemesine imkân yoktu, o da bunun farkındaydı. Yatağımın başucundan iki yastık aldı ve onları karnımın altına sıkıştırarak kıçımı havaya kaldırdı.

Alçak sesle inledi ve dizlerinin üzerinde arkama geçip kıçımı iki avucuyla kavradı. Beni iyice ayırdı, sonra bir homurtuyla tekrar içime girip beni inletti. Yaşadığım yoğun orgazm yüzünden hâlâ zonkluyordum ve hassastım ama o beni tekrar boşaltmaya kararlıydı.

Buna asla itiraz etmeyecektim.

Beni sertçe becerirken dudaklarından fısıltılı bir dua gibi küfürler dökülüyordu. Ellerimi aptal çiçekli yorgana doladım, beni hızla orgazmın kıyısına geri getirirken hayatım buna bağlıymış gibi tutundum.

"Dayan bebeğim," diye fısıldadı bana, uyarılmadan dolayı sesi boğuk ve sıcaktı. Bir elini önüme kaydırıp yastıkların ve bedenimin arasına sokarak klitorisimi buldu.

İşte o zaman havai fişekler patladı.

Uzun, yetenekli parmakları beni kendi minyatür piyanosuymuşum gibi çaldı. Daha önce hiç bu kadar derin, bu kadar sert boşalmamıştım. Gözkapaklarımın arkasında kıvılcımlar patlıyor, inlemekten boğazım ağrıyordu. Bacaklarım kontrolsüzce titriyordu ama şimdi aklımda tek bir şey vardı.

Steele'in elleri kalçalarıma kaydı, hızı artıyordu ve gelmek üzere olduğunu biliyordum. Çabuk hareket etmem gerekiyordu.

"Bekle," dedim soluk soluğa. Dudaklarımı yaladım ve ruhumun etrafa saçılan parçalarını geri birleştirmeye çalıştım. "Bekle, henüz boşalma."

Acı çeker gibi bir ses çıkardı ama hamleleri yavaşladı ve kalçamdaki parmakları kasıldı. "Madison Kate..." Umutsuzca yalvarıyor gibiydi, kıs kıs gülerek altından çıktım ve kalkıp oturdum.

"Kapa çeneni Steele," diyerek ona takıldım. Elimi karnının alt kısmına koyup yataktan inene kadar onu ittim. İleri doğru kaydım ve tam önünde halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, sonra aletinden prezervatifi çıkarıp kenara attım. "Ağzıma boşalma konusunda şikâyet mi edeceksin?"

Çenesi hafifçe gevşemişti, bana bakarken gözleri yarı kapalıydı. "Siktir, hayır," diye homurdandı. Parmakları saçlarımın arasından kaydı, sonra ağzım ucunu kavradığında ve elim etrafını sarmak için hareket ettiğinde, saçlarımı sıkıca tuttu.

Onu daha derine itip kalın aletini tam da duşta gördüğümde hayal ettiğim gibi emip yalarken boğazının gerisinden alçak sesle inledi. Ancak çok uzun süre oynamama izin vermedi. Saniyeler içinde kontrolü ele aldı, ağzımı becerebilmek için saçlarımı sıkıca kavrayarak başımı tuttu. Her sokuşuyla daha sertleşiyor, daha derine itiyor, sınırlarımı test ediyor ve

beni aletiyle boğuyordu, ta ki en sonunda sığabileceği kadar ileri itip sıcak menisini boğazımdan aşağı boşaltana kadar. Açgözlülükle yuttum, hepsini aldım ve saçımı bırakıp ağzımdan çıktığında bütün uzunluğunu yaladım.

Bir an için o şekilde kaldık, ben önünde dizlerimin üzerindeydim ve o saçlarımı okşarken dolu dolu olan gözlerimle onu izliyordum. Rimelimin yanaklarımdan aşağı aktığına hiç şüphem yoktu –oral seks sonrası böyle bir görüntü ortaya çıkardı– ama yüzündeki kati tapınma ifadesi her şeye değerdi.

"Vay canına, cadı," dedi sonunda, beni yerden kaldırıp dudaklarıma sertçe yapıştı. Topuklularım sayesinde boyuna yetişebiliyordum, yine de başımı hafifçe arkaya eğmem gerekti. "Bu çok yoğundu."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü çok haklıydı.

Bu, asırlar boyu sürecek bir şeydi.

33. BÖLÜM

O gece rüyalarım kan ve şiddetle doluydu; dövmeli bir çete üyesinin dizlerinin üzerinde durduğu ve birinin onun başına silah dayayıp tetiği çektiği sahnelerle. Kan ve beyin parçaları yere sıçradı, yerdeki kan gölünün içinde cansız yatan annemdi. Menekşe mavisi gözleri cansız bir hâlde bana bakıyordu ve koyu morluklar mükemmel yüzünü ve boynunu gölgeliyordu.

Bir ara uyandım, kalbim çarpıyordu ve ter içindeydim ama saniyeler sonra güçlü, sıcak kollar beni sardı. Beni sıcak, sert vücuduna doğru çekti ve gerginliğim ânında eridi.

Gümbürdeyen nabzım yavaşladı ve yüzümü göğsüne bastırdığımda nefesim düzeldi, kalbinin ritmik sesinin beni uykuya çekmesine izin verdim.

Bir süre sonra tekrar uyandığımda, o kâbuslar sadece zihnime musallat olan ve sinirlerimi bozan gölgeli kalıntılardan ibaretti.

Gerindim, ciddi anlamda iyi bir seksin lezzetli ağrısını hissediyordum, sonra beni kucaklayan sıcak bedene geri sokuldum. Gerçeklik yavaş yavaş geri geliyordu, önceki gece olanlardan dolayı duyduğum pişmanlık midemi sıkıştırmaya başlamıştı ama henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim. Belki yatakta biraz daha kalırsak...

Aklımdaki şeytani planla gözkapaklarım titreyerek açıldı ve göğsündeki kırlangıç ve gül dövmelerine bir öpücük kondurdum.

Bir dakika.

Birkaç santim geri çekilerek gözlerimi kırpıştırıp uykulu hâlimden sıyrıldım.

"Kody?" Sesim boğuktu ve boğazım kaşınıyordu. "Ne..."

Kaşlarımı çatarak birkaç kez daha gözlerimi kırptım ve Kody'nin hangi ara Steele'le yer değiştirdiğini hatırlamaya çalıştım. En son hatırladığım şey, Steele sımsıkı sarılırken uyuyakalmıştım ve muhteşem seksin sızlatan ışıltısı hâlâ vücudumda dolaşıyordu.

"Uyumaya devam et, MK," diye mırıldandı Kody, beni tekrar göğsüne çekip karışık saçlarımı tembelce okşarken gözlerini açma zahmetine girmedi. "Daha çok erken."

Ama odam güneş ışığıyla aydınlanmıştı, o yüzden *o kadar da* erken olduğundan şüpheliydim.

"Kodiak Jones," diye mırıldandım sertçe, göğsünden kalkmaya zahmet etmedim. Üzerinde uyumak acayip rahattı. "Neden yatağımda olduğunu açıklamak için üç saniyen var."

Hâlâ çıplaktım, o kadarını hissedebiliyordum ama uyluklarıma sertçe sürtünen kumaş, Kody'nin en azından iç çamaşırı giydiğini gösteriyordu.

"Çığlık atıyordun," diye mırıldandı, tek elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, sonra platin rengi saçlarını karıştırarak çok seksi bir yatak saçı hâline getirdi. "Başının dertte olduğunu düşünerek geldim ama hâlâ uyuyordun ve çırpınıp duruyordun. Ben de sen tekrar uyuyana kadar seninle biraz uzanabileceğimi düşündüm."

Kâbusların hayaletimsi görüntüleri tekrar zihnimde belirince huzursuzluk hissi tenime battı. Sahneler öyle gerçekçi hissettirmişti ki, genelde rüyalarımın olduğundan

çok daha detaylıydı... sanki hayal gücümden ziyade hatıra gibiydiler.

"Ama sen hâlâ buradasın," diye yorum yaptım. Kızgın değildim, hem de hiç. İblislerimi kovalayan ve gecenin geri kalanında rüyasız şekilde uyumamı sağlayan oydu ve buna kızamazdım. Hâlâ çıplak olsam bile.

Kody bir şeyler mırıldandı, sonra esnedi. "Beni bırakmadın. Ama bana yatağını kendi hür iradesiyle terk edecek bir adam göster, ben de sana lanet bir aptal göstereyim."

Hafifçe güldüm, sonra içimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. "Steele nerede?"

Belimdeki kolu sıkılaştı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "*Hür iradesiyle* dedim, Madison Kate. Steele'e fazla seçenek sunulmadı."

Çıplak kolumda nazik izler bırakarak tenimi karıncalandırdı ve elime ulaştığında, göğsünde parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Dediğini açıklayacak mısın Kodiak?"

Kasvetli bir ses tonuyla "Zane mesajımızı aldı," dedi.

Derin bir nefes aldım, başparmağımla morarmış ve sıyrılmış parmak eklemlerini okşarken yavaşça nefesimi bıraktım. O Azrail'e uyguladıkları şiddetin düzeyi, arkama bakmadan kaçmama sebep olmalıydı. Öyle bir vahşeti uygulayabilecek ellere dokunmak beni tiksindirmeliydi.

Ama öyle değildi.

"Peki şimdi ne olacak?" Sesim yumuşaktı. Genellikle ilgimi çeken bir meseleydi ama aynı zamanda çok da korkuyordum; Kody ve diğerlerinin yapabileceklerinden değil... Zane'in onlara yapabileceklerinden.

Kody yatağın aşağısına doğru kayıp yerimizi tekrar ayarladı, şimdi bir yastığı paylaşıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakabiliyorduk. Yine de ellerimiz birbirine dolandı ve ben de bırakmak için acele etmedim.

"Hiçbir şey," dedi bana, ifadesi açık ve dürüsttü. "Zane, şeyi, ıı, mesajı aldığında Arch ile bir görüşme talep etti. Steele de her ihtimale karşı destek olarak gitti."

Kaşlarımı çattım. "Destek... Zane'in Archer'a zarar vermeye çalışması ihtimaline karşı mı?"

Kody küçük bir hareketle başını salladı. "Bu ilk kez olmazdı."

Öfkeden delirecek gibiydim ama boğazımı yakarak yükselen o karanlık duyguları bastırıp sustum. "Sen neden gitmedin?"

Dudakları ufak bir gülümsemeyle genişledi. "Dışarıda bir yerlerde bir sapık dolaşıyorken seni burada yalnız, uyurken ve çıplak hâlde mi bıraksaydım? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısırdım, kaşlarımı çattım. Ne düşündüğümü söylemek istemedim. Zihnim bilmek için ne kadar üstelese de o savunmasız, acınası, muhtaç sorunun dudaklarımdan çıkmasına izin vermek istemiyordum.

Ama buna gerek kalmadı. Kody yüksek sesle söylememe gerek kalmadan tam olarak ne düşündüğümü bilebiliyor ve aklımdan geçeni okuyabiliyordu.

"Steele böyle bir toplantı için benden daha iyi bir destekçiydi," diye açıkladı, sesi yumuşak ve alçaktı. "Uzun menzilli silahlar konusunda uzman, inanılmaz bir keskin nişancıdır. Zane'in Arch'ı pusuya düşürmeye çalıştığı zamandan beri önlemler alıyoruz. Anlaşmaları gereği Arch tek başına gidiyor gibi görünse de Steele tüfeğini Zane'in göğsüne doğrultmuş durumda oluyor. Lazer dürbününü bile açık bırakıyor."

O konuşurken ağzım açık kalmıştı, konuşması bittiğinde birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve dudaklarımı yaladım. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu beklemiyordum."

Kody güldü. "Gizemli olma konusunda harikayızdır."

Gözlerimi devirdim. "Orası kesin." Yaralanan eklemini başparmağımla tekrar ovuşturdum. "Dün gece bunlara buz uyguladın mı? Çok acı veriyormuş gibi görünüyorlar."

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Bir de diğer adamı görmelisin."

Ağzım tekrar açık kaldı, o kahkahalar atarken başımı iki yana salladım. "İnanılmazsın, Kodiak Jones."

Parmaklarını benimkilerden ayırdı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru çekip okşayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi anlamda inanılmaz, değil mi? Çünkü dün gece beni öpme şeklin, o dağ gibi kinini yumuşattığını düşündürdü bana."

Çok yakındık, bir yastığı paylaşıyorduk. Aramızdaki mesafeyi kapatmak o kadar kolay olurdu ki...

"Bir soruya cevap ver," dedim gözlerimi yeşil gözlerinden ayırmadan. "O anahtarı bilerek mi üzerimde bıraktın?"

Gözleri kocaman oldu. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

Başımı salladım, konuşmayı sürdürme cesaretimi korumak için yanağımın içini ısırdım. Bu konuşma çok gecikmişti, üstelik şimdi aramızda işler giderek daha da karmaşık bir hâl alıyordu...

"Siktir MK, bu kadar kızgın olmana şaşmamalı. Üzerine bilerek kanıt yerleştirdiğimi düşünüyorsun, o zaman..." Tavana bakarak sözlerini yarıda kesti ve bir eliyle dağınık sarı saçlarını karıştırdı. "Sonra Archer, seni tutuklandığın yerde, yolun kenarında bıraktı."

Neredeyse bir yıldır ilk defa, öfke ve nefretimin ağırlığı azalıyordu.

"Öyle olmadı mı?" diye sordum, tüm içgüdülerimin bana bu kadar aptal olmamamı söylemesine rağmen umutlu bir şekilde.

Kody bana doğru döndü, eli neredeyse içimi burkan bir şefkatle yanağımı kavradı. "Madison Kate, sana yemin ederim,

böyle olmadı. O gece sana verdiğim kapüşonlu benim bile değildi. Azrailler ve Tayflar arasında işler kızışınca rasgele alıvermiştim çünkü o gece hava çok soğuktu."

Yalan söylüyor olabilirdi, elbette söyleyebilirdi. Ama yeşil gözlerinde öylesine berrak bir samimiyet vardı ki... Evet, belki bu beni aptalın teki yapıyordu ama ona inanıyordum.

Ona inanmak *iyi* hissettirdi, sanki sırtımdan altı tonluk bir yük kalkmıştı ve birdenbire yeniden nefes alabiliyordum.

"Peki ya polislerin beni o şekilde almasına ne demeli?" diye sordum. "Archer birinin beni almaya geleceğini söylemişti, sonra bir de baktım ki bileklerime kelepçeler takılmış, nezarethaneye atılmışım."

Kody yüzünü buruşturdu. "Ona sorman gerekecek, bebeğim. Onun adına konuşamam."

Midem bulandı ama başımı salladım. Adil olan buydu. Archer'la yüzleşmekten çekinmiyordum zaten. Hatta onunla yaptığım sözlü münakaşaları neredeyse dört gözle beklemeye başlamıştım. Kanımın tahrik edici bir şekilde pompalanmasını sağlıyordu.

Kody eliyle hâlâ yüzümü kavrıyordu ve başparmağı altdudağımın üzerinde gezinerek benimle oynaşıyordu. "Yani aramız iyi mi artık? Ateşkes yaptık mı?"

Ağırlaşmış gözlerindeki şehvet nefesimi kesti ama küçük hareketle başımı salladım. "Ateşkes," diye kabul ettim.

Alnında küçük bir kırışıklık oluştu. "Aslında sanırım hâlâ ödeşmemiz gereken bazı şeyler olabilir, MK. Yüzümü mora boyamıştın. Ve Archer'ı arkadan becerdiğim fotoşoplu bir porno fotoğrafımı yaptın."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudağımı ısırdım ama başaramadım. "Evet, şey, dost ateşi olarak değerlendirsek?" Kaşlarını çatarken ben de içimde yükselen kahkahayı yuttum. "Tamam, peki, bir atış hakkın var. Ne olacak peki?

Şampuanıma saç boyası mı koyacaksın? Klozet kapağına streç film mi saracaksın? Yatak odamı her uyandığımda gözlerimi acıtacak şekilde parlak pembeye mi boyayacaksın yoksa? Ah bekle." Gözlerimi devirdim ve o da bana sinsi bir yarım gülümsemeyle karşılık verdi.

"Öyle ergence şeyler değil," diye mırıldandı. "Bir atış hakkı demek..." Başımla onayladım. "O zaman bunu alacağım." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Ağzına doğru hızla nefes aldım, öpüşüne karşılık verirken dudaklarım aralandı. Nazikçe altdudağımı ısırdı, emdikten sonra yoğun bir şekilde dilimle buluştu.

Karnımda kıvılcımlar patladı, bacaklarımın arası ısınıyor ve meme uçlarım sertleşiyor, örtünün altında tamamen çıplak olduğumu ve onun da sadece baksırıyla olduğunu hatırlatıyordu... İşleri daha ileri götürmek çok kolay olurdu ama–

"Kody," dedim nefes nefese, ondan uzaklaşıp başımı iki yana salladım. "Dün gece Steele'le yattım."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Duyduk. Arch onu uyandırmak zorunda kaldığında, çıplak ve sana sarılmış şekilde uyuyor olmasını saymıyorum bile."

Yüzüm utançtan kızardı ve daha da uzaklaştım. "Doğru. Yani öylece..." Yüzümü sıvazlayarak başımı iki yana salladım. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Dün gece arkadaşınla yatmış olmam?"

Kody hafifçe doğrulup oturdu, dirseğine dayanarak bana tüm ciddiyetiyle baktı. "Rahatsız ediyor," diye itiraf etti. "Gerçekten düşündüğümden daha fazla rahatsız ediyor. Dün gece sizi duyduğumda..." Sözünü yarıda kesti, bakışlarını kaçırdı ve çenesi gerildi. "Steele'i hayatımda hiç bu kadar kıskanmamıştım. O benim kardeşim gibi ama dün gece onu seve seve nakavt edebilirdim."

Bu yanıt karşısında şaşırarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Beklediğimden çok daha duygusal ve sahiplenici ydi.

"Peki," dedim usulca. "Yani gidip duş almalıyım."

Yataktan çıkmak üzereyken eğilip bileğimi yakaladı. Beni tekrar altına aldı, başımın yanına uzanan o kalın, kaslı koluyla da ağırlığını dengede tuttu.

"Acayip kıskandım," diye tekrarladı "ama bu bana sadece seni ne kadar çok istediğimi gösterdi. Öylece arkamı dönüp gitmemin ve kibarca buna boyun eğmemin imkânı yok. Sen de beni isterken olmaz."

Bu defa beni öptüğünde, saf, sahiplenici hâkimiyeti beni nefes nefese ve darmaduman hâle getirdi. Vajinam ihtiyaçla zonkluyordu ve kendi uyarılmamın kanıtıyla uyluklarımın kayganlaştığını hissedebiliyordum.

O her şeyi sezen bakışlarıyla bana bakarken "Bir güne ihtiyacım var," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Beynimi toparlamak ve her şeyi... düşünmek için bir gün. Daha en başından Steele'le yatmamalıydım. Ona *hâlâ* kızgınım."

Kody bu avantajı zorlamadı, sadece başını salladı ve kaçmama izin vermek için yana doğru yuvarlandı. Son saniyede yatak örtüsünü de yanımda sürükledim ve göğsüme bastırarak hızlıca banyoya doğru koşturdum.

Kody yatağımdan "Bir gün," diye tekrarladı ve ben de ona bir bakış atma riskine girdim.

Bu bir hataydı. Örtüyü çaldığım için pembe çiçekli yatağımın ortasında, üzerinde sadece dar, kırmızı baksırıyla yatıyordu. Böyle bir iç çamaşırının, içindekini gizleme konusunda *hiçbir* işe yaramadığını söylemek yanlış olmazdı. Ya da ne kadar sert olduğunu.

Gülümsemesi sinsileşti. "Bir gün. Sana bundan daha fazlasının sözünü veremem, bebeğim."

Midem takla attı ve nabzım hızlandı ama başımı salladım ve aramızdaki banyo kapısını kapattım.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes alarak örtüyü bıraktım, sonra suyu açtım. Soğuktu. Buz gibi soğuk. Tanrı biliyordu ya, kendimi serinletmek için lanet Kuzey Kutbu'na dalmam gerekiyordu.

Sabunlanırken dişlerim takırdadı, duş jelimin kokusu Steele'in kendini okşadığı görüntüleri aklıma getirdiğinde inledim.

Birkaç dakika sonra Kody kapıyı tıklattı ve ardından aralayıp açtı.

"Nadia'ya gitmek ister misin? Çocuklar dönene kadar muhtemelen birkaç saatimiz var."

Midem felaket guruldadı ve inledim. "Hem de nasıl! Ama bu sefer eski kız arkadaşların beni tokatlamayacak, değil mi?"

Kody'nin kahkahası banyoda yankılandı. "Söz veriyorum."

Kapıyı tekrar kapattı ve ben de buz gibi duşun kalanını aceleyle tamamladım. Şimdi bu fikri aklıma soktuğu için açlıktan ölüyordum.

Havluya sarınıp çıktığımda yatak odam boştu, o yüzden hızlıca dar kot pantolonumu, göğüslerimi her türlü harika gösteren fitilli, V yakalı siyah kazağı ve en sevdiğim diz boyu, siyah, deri, düz tabanlı çizmelerimi giydim. Gecenin çoğunu o mini elbisenin içinde kıçım donarak geçirdikten sonra, bugün kesinlikle rahatlığı ve sıcaklığı tercih ediyordum.

"MK, bebeğim!" diye seslendi Kody merdivenlerden yukarı. "Hazır mısın?"

Telefonumu arka cebime sokarak onunla buluşmak için aceleyle aşağı indim. "Buradayım, acelen ne?"

"Arch az önce mesaj attı ve ön tartı için menajerimizin ofisine çağrıldığını söyledi. Döndüğünde antrenman yapmak isteyecektir, o yüzden o zamana kadar sistemime kek ve kafein

yüklemem gerekiyor." Garaja doğru ilerledi ve mavi Maserati'sinin anahtarına bastı.

Garaj kapısı yavaşça açılırken sürücü koltuğuna kaydı ve içimde gerginlik dalgaları dolaşırken emniyet kemerimi bağladım. "Ön tartı mı?" diye sordum dudaklarımı ıslatarak. "O da ne?"

Kody bana meraklı bir bakış attı. "Kulağa nasıl geliyorsa işte. Resmî tartı dövüşten birkaç saat önce yapılır ve eğer bir boksör kendi ağırlık sınıfının dışına çıkarsa–"

"Evet, kuralları biliyorum," diye sabırsızca sözünü kestim. "Büyük bir MMA hayranıyım, unuttun mu? Demek istediğim... sadece kilosunu kaydetmek için menajerinizin ofisine mi gitmesi gerekiyor? Burada da tartı varken anlamsız bir yolculuk gibi geldi."

Kody omzunu silkti. "Evet ama genellikle rasgele uyuşturucu taraması yapmak için de bir yetkili bulundururlar. Bu, istediğin zaman yapmayı seçebileceğin türden bir şey değil, anlıyor musun?"

Kahretsin.

Hissettiğim kadar paniklemiş görünmeliydim çünkü malikânenin ana kapısında durduğumuzda Kody bana şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kapılar elektronikti ama açılması biraz zaman alıyordu.

"Neden bu kadar ilgilisin bebeğim?"

Camımı indirdim, aniden ana kapıların etrafındaki peyzajla biraz fazla ilgilenmeye başlamıştım. "Nedeni yok," diye yalan söyledim. Sonra bir şey fark ettim. "Hey, o da ne?"

Ana kapıların yan tarafında, arabadan inmeden girip çıkmamızı sağlayan tuş takımının altında, özenle paketlenmiş bir hediye kutusu vardı.

Kody dondu kaldı, işaret ettiğim yere bakıyordu. Maserati'yi durdurup arabadan indi.

Aceleyle peşinden gittim ancak elini bana doğru kaldırdığında durdum.

"Geride dur, MK," diye emretti. "Her şey olabilir."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yok artık. İşte o yüzden bakmamız gerekiyor ya hani."

Kody bana ters ters baktı, sonra hediye kutusuna döndü ve parmağıyla kapağını itti.

"Neymiş?" diye sordum, durduğum yerden boynumu uzatarak. "Bomba falan mı?"

Kody başını hızla bana doğru çevirip kaşlarını çatınca beni de duraksattı.

"Lanet olsun, MK. Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Eğer öyle olsaydı, muhtemelen şu anda ikimiz de ölmüş olurduk." Ağır ağır iç geçirdi ve eğilerek kutuyu parmaklarının arasına aldı. "Hayır, bu... şunlardan bir tane daha." Paketi bana doğru eğdi ve pembe saçlı bebek bakışlarıma karşılık verince ürperdim.

Bebek bu kez çıplaktı, kana benzer kırmızı benekler vücuduna sıçramış ve ellerini kaplamıştı. Ayaklarında kırmızı tabanları ve bilek bağlarıyla minyatür bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabı vardı.

Boğazımda safra birikti ve sesime güç katmak için savaşarak yutkundum. "Bu... bunlar fotoğraflar mı?" Bebeğin altındaki zarfı gösterdim.

Kody kutuyu ve tüyler ürpertici bebeği çimlerin üzerine fırlattı ve zarfı yırtarak açtı. Yüzü ifadesiz bir maskeye bürünmüş hâldé fotoğrafları hızla gözden geçirdi ve bana uzattı.

İlk fotoğrafa bakarken bir elimi ağzıma kapatarak "Siktir," dedim. Bebeğin "kıyafetini" gördüğümde bundan şüphelenmiştim ama... Siktir.

Sakin bir nefes alarak fotoğraflara tek tek baktım. İşte oradaydım, yatağımda çırılçıplak uzanmıştım, ayaklarımda

topuklu ayakkabılarımla yüzüstü yatmış, başucumdaki çekmeceye uzanıyordum. Steele arkamdaydı, açı yanlış olduğu için parmağını vajinama gömdüğü görünmüyordu ama yüzümdeki ifade bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Bir sonrakinde üzerine binmiştim. Sonrakinde beni arkamdan beceriyordu, parmakları kıçımı sıkıyordu ve ellerim çarşafı sımsıkı kavramıştı. Son görüntüde, önünde dizlerimin üzerindeydim. Sırtım kameraya dönüktü ama parmakları saçlarıma dolanmıştı ve başı coşkuyla geriye eğilmişti.

"Telefoto lens kullanmış olmalı," dedi Kody fotoğrafları elimden alırken. "Bunu başarabilmesinin başka bir yolu yok. Hiç." Ben onu durduramadan fotoğrafları tekrar zarfın içine koymaya başladı.

"Bekle," derken sesim çatladı. "Onları bana ver."

Dediğimi yaptı ve ben de fotoğrafları ters çevirdim. Elbette, sonuncunun arkasında aynı tırtıklı, kırmızı harflerle yazılan başka bir tehdit vardı.

Kimse benim olana dokunamaz. Vücudunun seninkine değen her parçasını çıkaracağım, sonra da bu ihanetin için seni cezalandırmaktan zevk alacağım.

Mide bulantısıyla sarsıldım ve fotoğrafları Kody'ye geri verdim.

"Kusacağım," dedim ve aceleyle geri dönüp arabanın yanındaki çimlerin üzerine çömeldim.

Öğürüp sarsıldım ama hiçbir şey çıkmadı.

Kody çimlerde yanıma oturup yatıştırıcı bir şekilde saçımı okşadı ve ben kuru kuru öğürürken saçlarımı tuttu. Konuşmuyordu ama ona kızamıyordum. Durumu düzeltecek ne söyleyebilirdi ki?

En sonunda bir şey çıkmayacağından emin olduğumda "Sizin peşinizden gelecek," dedim çatlak sesle.

Kody homurdandı. "Denesin de görelim."

Başımı iki yana salladım, içim yeniden dehşetle doldu. "Hayır. Asla olmaz. Sizi kendimle birlikte bunun içine sürüklemeyeceğim. Zaten Dallas'ı tehdit etmiş olması yeterince kötü..." Eski arkadaşımdan bu kadar uzak kalmanın suçluluğuyla sesim azaldı.

"O yüzden mi onunla takılmayı bıraktın?" Kody'nin sesi düşünceliydi ama parmakları hâlâ sırtımda nazik daireler çiziyordu. İçgüdüsel bir hareketle onun bedenine doğru eğildim ve o da kolunu bana doladı.

"Eğer düşündüğün buysa, Archer'ın etrafa büyük sik enerjisi saçtığından olmadığı kesin." Kelimeleri tişörtüne doğru mırıldandım, onun sağlam varlığını özümsedim.

Bir süre öylece oturduk –izleyenlerin canı cehennemeydi– ama sonunda içimi çektim ve kendimi onun kucaklamasından uzaklaştırdım.

"Hepinizden uzak durmam gerekiyor," dedim, sesimde şoktan ziyade kararlılık vardı. "Bu sapık meselesi çözülene kadar sizin de sırtınıza hedef tahtası çizemem."

Kody kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle bir şey yok. Bizden o kadar kolay kurtulamazsın bebeğim. Ayrıca seni bu ucubeden koruyacağız, yemin ederim."

Yine de fikrimi değiştiremezdi. Yıpranmış sinirlerim bu kadar hassasken olmazdı. Tartışmadım ama iç geçirip elini platin sarısı saçlarının arasından geçirirken anladığını düşündüm. Aramıza mesafe koyacağımı biliyordu ve bu konuyu zorlamayacaktı.

Henüz.

34. BÖLÜM

İki hafta boyunca evden neredeyse hiç çıkmadım. Korktuğum için değildi, tabii korkunun büyük bir payı vardı ama Bree'nin partisinden sonra gecenin dondurucu havasında paltosuz ve iç çamaşırsız koşturduğum için kötü bir soğuk algınlığı yaşadığım içindi.

Çocuklardan biri, kim olduğundan emin değildim, tüm derslerimin ve ödevlerimin benim için internetten yayınlanmasını ayarlamıştı. Bu tatlı bir jestti ve üniversiteye geleli daha iki ay bile olmadan geride kalmayacağım anlamına geliyordu.

Ancak giderek içime kapanmamın başka bir nedeni daha vardı.

Altımda ekoseli pazen pijamam, üzerimde sutyensiz giydiğim ince atlet ve dağınık topuz yaptığım kirli saçlarımla mutfağa girdiğimde Archer "Baban geçen hafta sonu seni aramaya çalıştığını söyledi," dedi.

Omzumu silkip buzdolabını açıp bir şeyler aramaya koyuldum. Aç bile değildim. Sadece canım sıkılmıştı. "Ona söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap verdim, sesim düz ve soğuktu. Aramasını görünce telefonu odanın öbür ucuna fırlatmıştım. Ekranı çatlamış ve duvarda da göçük oluşturmuştu ama umurumda değildi.

"Yeterince makul," diye kabul etti Archer. Önünde dizüstü bilgisayarı ile taburelerden birinde oturuyordu. Onların üniversitede ne okudukları konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmadığı aklıma geldi. Sonra bu düşünceyi yine aklımdan savuşturdum.

İçini çekti, bilgisayarının kapağını kapatıp bir kenara koydu. Bana bakıyordu, ben de buzdolabının içine amaçsızca bakarken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

"Hayatın anlamı, biraların ve peynirlerin arasından sihirli bir şekilde ortaya çıkmayacak, Prenses Danvers," diye mırıldandı alaycı bir tavırla. "Bir şeyler al ve şu lanet buzdolabını kapat. Konuşmamız gerek."

Bu merakımı uyandırmıştı. Archer D'Ath benimle *konuşmak* mı istiyordu? Tartışmak, alay etmek ya da dalga geçmek değil yani? Ah, ama orasını görecektik tabii.

"Ne hakkında?" Yine de yemi yutmuştum.

Bana o soğuk, mavi gözlerini dikti. "Bu gece hakkında."

Midem buz kesti.

"Ne olmuş bu geceye?" Aptal rolü yapmak buradaki en iyi seçeneğim gibi görünüyordu.

Archer bezgin bir şekilde iç geçirdi. "Bu gecenin ne olduğunu biliyorsun. O yüzden son iki haftadır evde karalar bağlayarak dolanıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, öfkeliydim. "Pardon? Ben hastayım."

"Hasta değilsin. Soğuk algınlığı *geçirdin*. Soğuk algınlığı iki hafta sürmez, prenses. Tüm hafta son derece sağlıklıydın ama şimdi somurtuyorsun çünkü İsyan Gecesi'nin yıldönümü geldi çattı ve bizimle ilgili tüm sorunlarını hâlâ çözemedin." Sesi düz, duygusuz ve umursamazdı. İçimde aletine yumruk atma isteği uyandırıyordu. Çizmemle. Tekrar tekrar.

Yine de haklı sayılırdı. Tamam. Çok haklıydı.

Son derece gerçek olan soğuk algınlığımı atlattıktan sonra, ekim ayının ne kadarını geride bıraktığımızı fark etmiştim. İsyan Gecesi'nin yıldönümü yaklaşıyordu ve kampüste ilgi odağı olacağımı biliyordum. O yüzden de soğuk algınlığımın ekmeğini biraz daha yemekte bir sakınca görmemiştim.

Elbette, belki de benzer bir nedenle onlarla uğraşmaktan da kaçınıyordum. Kody ile konuşup tutuklanmamla ilgili bazı şeyleri çözmüştük. Ama birbirimize karşı duyduğumuz çılgınca çekim hâlâ devam ediyordu.

Steele ile o inanılmaz geceyi birlikte geçirmiştik ama yatakta ne kadar uyumlu olduğumuz dışında hiçbir şeyi çözememiştik.

Archer'a gelince...

"Git ve temizlen," diye emretti bana, sanki ben bir köpekmişim ve o da sahibimmiş gibi. "Partiye gidiyoruz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Hayır. Hayatta olmaz."

Archer bana ters bir bakış attı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil, Madison Kate. Yukarı çık, duş al ve giyin. Saat sekizde çıkıyoruz."

Elimdeki soda kutusunu tezgâha çarptım. "Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Hayır mı?"

Dudağımı kıvırarak ona zehirli bir bakış attım. "Bunun sık duyduğun bir kelime olmadığını anlıyorum, Archer ama evet kelimesinin tam tersi anlamına geliyor. Dur da senin için bir cümleyle örnekleyeyim. Hayır, hayatımın en kötü ikinci gecesinin yıldönümünde seninle partiye gitmeyeceğim. Anladın mı?" Mutfaktan çıkmak için hamle yaptım ama yerinden fırladı ve kocaman gövdesiyle çıkışı kapattı.

"Gidiyoruz. Ya duş alıp üstünü değiştirirsin ya da bu şekilde gidersin." Kıyafetime iğrenmiş gibi bir bakış fırlattı. "Ama bunu yapmanı tavsiye etmezdim. Biraz göze batarsın."

Hiddet tekrar içimi doldurdu ve sapık takipçimin Steele'le beni sevişirken çektiği fotoğrafları keşfettiğimden beri üzerime çöken somurtkanlığın bir kısmını yok etti.

"Dinle, seni aşırı gelişmiş zorba," diye hırladım, Archer'ı göğsünden dürterken işaretparmağım biraz acımıştı. "Sen *sahibim* değilsin; ben kendime ait bir insanım. *Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.*" Parmağımdaki acıyı görmezden gelerek son sözlerimi göğsünü daha fazla dürte dürte noktaladım.

Archer'ın dudakları acımasız görünen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu tam olarak doğru değil."

"Arch!" Steele arkamdan bir yerden bağırdı. "Git buradan. Madison Kate'le ben konuşurum."

Archer'a dik dik baktım ama karşılığında bana öyle bir baktı ki omurgamdan aşağı bir korku dalgası salındı.

"Arch," dedi Steele tekrar, sesi gök gürültüsü gibiydi. "Defol."

Asabi, dövmeli piç kurusu mutfaktan çıktığında dik bakışlarımı Steele'e çevirmek için döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Tek eliyle çenesini sıvazladı, gözlerinde daha önce hiç fark etmediğim türden bir gerginlik vardı. "Arch, Kody ve benim bu akşamki partiye gitmemiz lazım. İşle ilgili... bir mesele. Ama *biz* gitmek zorundaysak, sen de gelmek zorundasın."

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Steele'e karşı, Archer'a olduğum kadar savunmacı hissetmiyordum ama yine de geri adım atmadım.

"Steele," diyerek iç çektim, "niçin bu akşam dışarı çıkmak *istemediğimi* anlamak sizin için bu kadar zor mu? İsyan Gecesi benim için tam bir kâbustu ve bütün gece bunun hatırlatılmasını istemediğimden fazlasıyla eminim. Partinize gidin. Evden ayrılmıyorum, o yüzden burada tek başıma gayet güvende olacağım."

Steele'in omuzları gerildi ve gözlerini benimkilerden kaçırdı.

Kahretsin.

"Steele," diye homurdandım, ses tonum uyarıcıydı. "Neden burada güvende olmayayım? Alarmların hepsi açıksa, kimse onları tetiklemeden içeri giremez."

Steele çenesini sıktı ve dudaklarını büzerek yüzünü ekşitti. "Bu gece bir şeyler olabileceğini ima eden bir mektup daha gönderildi. Arch'ın, hayır, hepimizin gözü üzerinde olursa kendimizi çok daha iyi hissederiz."

İçimde bir anda yükselen korkuyu bastırmak zor oldu ama konuşabilmek için aldığım birkaç sakin nefes, kendimi yeniden kontrol altına almamı sağladı. "Neden umursuyorsunuz ki?"

Steele bana bir adım yaklaştı, gül pembesi saçımın yağlı bir tutamını yüzümden çekti ve işaretparmağını yanağımda gezdirdi. Gergin bir an için bana derin ve hayatımı değiştirecek bir şey söyleyeceğini sandım. Hepsinin sakladığı karanlık bir sır, hayatıma *neden* bu kadar dahil olduklarını açıklayacak bir şey.

Ama elini tekrar indirdi. "Git ve üstünü değiştir, cadı. Ve unutma, bugün Cadılar Bayramı." Bana imalı bir bakış attıktan sonra karman çorman olmuş düşüncelerim ve duygularımla beni baş başa bıraktı.

Elimdeki içeceği bıraktım ve biraz sersemlemiş bir hâlde yatak odama döndüm. Emirlerine karşı gelmeyi ve otoriter saçmalıklarını kıçlarına sokmalarını söylemeyi ne kadar çok istesem de... Steele hassas bir noktama dokunmuştu.

Sapıktan başka bir şey mi gelmişti? Ne zaman? Neden bana söylememişlerdi?

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde iyice yıkandım –lanet olsun, saçlarımın buna ihtiyacı vardı– sonra vücuduma bir havlu sarıp saçlarımı kurutmak ve düzeltmek için zaman alan

bir işleme koyuldum. Saçımın gül rengi tonu biraz solmuştu ama renk veren saç kremim sayesinde yeniden canlı ve pembe hâline döndü.

Saçım bittiğinde, yoğun ve koyu bir makyaj yaptım. Ne de olsa sadece İsyan Gecesi'nin yıldönümü değildi. Aynı zamanda Cadılar Bayramı'ydı.

Steele'in Cadılar Bayramı olduğunu söylerken kostüm giymemi kastettiğini sanmıyordum, zaten kastetmiş olsa da hiç şansı olmazdı. Ama makyajımı dramatik bir aşırılığa kaçarak yapabilirdim.

Pembe havluma sarınmış hâlde banyodan çıktığımda yatağımın üzerinde bir hediye buldum.

Dudaklarımda belirmek isteyen gülümsemeyi bastırarak "Burada ne işin var?" diye sordum Kody'ye. Duş almak, saçımı ve makyajımı yapmak... tüm bu süreç ayaklarımı yere basmamı sağlamış, kafamı boşaltmış ve durum hakkında biraz netlik kazanmama yardımcı olmuştu. Eğer gerçekten evde tek başıma güvende olmadığımı düşünüyorlarsa, o zaman aptallık edip meseleyi zorlamayacaktım. Korku filmlerindeki "yaşamak için fazla aptal" kahramanların yaptığı türden bir saçmalıktı bu.

"Seni kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi, yan dönüp başını elinin üzerine yerleştirdi. Son iki haftadır bunu çok sık yapıyordu. Beni kontrol ediyordu. Acayip tatlıydı ama beni aç bir şekilde izlemesinden, *konuşmamızı* bitirmek için zaman kolladığını anlayabiliyordum.

Ona bilmiş bilmiş sırıttım. "Hı hı. Ve odama gelirken yolda gömleğini mi kaybediverdin?" Çiçek desenli pembe yorganımın üzerine uzanmıştı, üzerinde koyu renk bir kot pantolondan başka bir şey yoktu, kotun beli sanki kaslı erkeklerin sahip olduğu o nefis V şeklini kasten vurgulamak istercesine düşük duruyordu.

Kody'nin gülümsemesinde tamamen erkeksi bir tatmin vardı ve buna karşılık olarak karnımda bir çırpıntı belirdi. "Üstsüz görüntüm dikkatini mi dağıtıyor MK?"

Ona gözlerimi kısarak baktım, sonra da gömme dolaba doğru yürümeye devam ettim. Bir şeyler bulmam gerekiyordu, şöyle... *Cadılar Bayramı'na uygun* bir şey.

"Kostüm partisine falan gitmiyoruz, değil mi?" diye sordum Kody'ye, askılarda asılı kıyafetleri karıştırırken. Bunların yüzde doksanını ben almamıştım, o yüzden hangi seçenekler arasından seçim yapmam gerektiğinden bile tam olarak emin değildim.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "Sadece biraz. Arch takmamız için birkaç maske getirdi, yani sadece o kadar giyiniriz."

Tamam, o zaman belirli bir *görünüm* hedefimiz yoktu. Sadece... rahat bir şeyler mi? Ya da... belki seksi?

Odaya dönüp yatağın ayakucundan telefonumu aldım, Kody'nin ağırlaşmış gözkapaklarının altından beni takip edişini görmezden geliyormuşum gibi davrandım. Bree'nin numarasını buldum ve görüntülü sohbet için düğmeye bastım.

"Selam kızım," diyerek beni selamladı, sonra da iki kez baktı. "Lanet olsun, muhteşem görünüyorsun! Olay ne? Hâlâ hasta olduğunu sanıyordum." Ses tonunda bir incinmişlik vardı ve bu da içime bir suçluluk duygusu sapladı.

"Evet, kendimi daha iyi hissediyorum," diye geçiştirdim ve onu dolaba doğru götürdüm. "Çocuklar bu gece boktan bir partiye beni de yanlarında götürüyorlar. Kıyafet seçmeme yardım eder misin?"

"Ya!" Kaşları havaya kalktı ve biraz afallamış göründü. "Partiye mi gidiyorsun? Bu... bu gece evde olursun diye düşünmüştüm. Bilirsin işte... *bu gece*." Kendisi de epey süslenip püslenmişti; genelde eski dostumuz Veronica'nm her

yıl düzenlediği Cadılar Bayramı partisine gittiğimizi hatırladım.

Güldüm. "Bu gecenin ne olduğunun fazlasıyla farkındayım, Bree. Ama çocuklar hayır cevabını kabul etmiyorlar." Gözlerimi devirdim, o da zayıf bir kahkaha attı, sonra kaşlarını çattı.

"O zaman onlara siktirip gitmelerini söyle. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın. Evde tek başına gayet iyi olacaksın. O havalı güvenlik sistemi falan da kuruldu sonuçta." Sesinde bir tuhaflık vardı ama bunu onu bizimle birlikte partiye davet etmediğim için sinirlenmesine yordum.

Sadece omzumu silktim. "O kadar da kötü değil. Zaten dışarı çıkmam gerekiyor. Eee, giyecek bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Alnında küçük bir çizgi belirdi ama başıyla onayladı.

Birkaç dakika sonra, beni düşündüğüm tüm seçenekler üzerinde gezdirdikten sonra, itiraf etmeliyim ki oldukça sevimli bir kıyafet ortaya çıkardı. Kıyafet her zamanki tarzımdan biraz daha karanlık ve punk rock tarzındaydı ama ne de olsa Cadılar Bayramı'ndaydık.

"Teşekkürler Bree, harikasın," dedim ona ve diğer elimde kıyafetimle yatak odasına döndüm. Kıyafetleri yatağa bıraktım, sonra da şifonyerimden iç çamaşırı almak için döndüm.

Bree telefonda bir çığlık attı ve ben panik içinde ekrana baktım.

"Ne oldu?" diye sordum. Kötü bir şey olmasından endişelenmiştim.

Onun yerine ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "MK, yatağında yatan yarı çıplak Adonis'ten bahsetmeyi mi unuttun?"

Kody'ye bir bakış attım, o da kendini beğenmiş bir kedi gibi sırıttı. "Hayır, unutmadım. Tişörtünü kaybetti ve

benimkilerden birini ödünç almak istiyor. Sanırım şu bebek mavisi, dantelli yarım bluzü istiyor."

Bree kıkırdamaya başladı ve başını iki yana salladı. "Dedikodu," diye emretti bana. "Yarın kahve içerken. Mazeret yok."

"Peki, hanımefendi," diye homurdanarak cevap verdim, Bree hattın diğer ucunda kıkırdamaya devam ederken aramayı sonlandırdım.

Telefonu şifonyerin üzerine bırakıp kıyafetime uygun iç çamaşırlarımı alırken Kody "İlginç," diye mırıldandı. "Kankanla aşk hayatının dedikodusunu yapmıyor musun yani? Bütün piliçlerin öyle yaptığını sanırdım."

Bir kahkaha attım. "Hayır, Kodiak Jones, görünüşe göre bu *erkeklerin* yaptığı bir şey. Yoksa Archer, dövüş günü Steele'le aramızda olanlarla ilgili o kirli detayları nasıl öğrenecekti?"

Evet, bu konuda hâlâ asabım bozuktu. Bree'nin partisinden sonraki seks maceramızı anlatması söz konusu bile değildi. Birincisi, tüm evi ayağa kaldıracak kadar gürültü yapmıştık. İkincisi, sapığımın telefoto lensiyle çektiği fotoğrafları bizim için işi bitiren nokta olmuştu.

Kody başıyla onayladı. "O konuda ona karşı bu kadar sert olma bebeğim. Arch'a olan sadakati çok derindir ve o zamanlar seni şimdi tanıdığımız gibi tanımıyorduk."

Ofladım, kollarımı havlumun üzerinde kavuşturdum ve yeterince sıkı durduğundan emin oldum. "Sadece bir ay önceydi, Kody."

Kaşları kalktı. "Bir ay içinde çok şey değişti."

Evin içinde bir yerde bir kapı çarptı ve Kody kalın kolçaklı siyah saatine baktı. "Gidip senin şu dantelli bluzünü denesem iyi olacak," diyerek karın kaslarını leziz bir şekilde kasarak doğruldu. "Aşağıda görüşürüz, güzelim." Sanki çok normal

bir şeymiş gibi, rahat bir şekilde dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, o gittikten sonra çok uzun bir süre hayalet bir öpücük gibi dokunuşunu orada hissettim.

Sonunda kendimi zihinsel olarak silkeledim ve hızlıca giyindim; tabii karartma perdelerimin hâlâ sıkıca yerinde olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra. O telefoto lensle çekilen fotoğrafları aldıktan sonra perdeleri bir defa bile açmamıştım. Karanlıkta yaşamayı tercih ederdim.

Bree'nin seçtiği siyah, pileli mini etek, vücuda oturan derin yuvarlak yakalı bluz ve salaş zincir kemer bir araya gelince ortaya gerçekten etkileyici bir görünüm çıktı. Tüm bunları, önünde bağcıkları varmış gibi görünen siyah, yüksek topuklu ayakkabılarla tamamladım. Sonuç olarak bir tür gotik, seksi öğrenci gibi görünüyordum. Üniversitenin ilk gününde giydiğim, herkesin gözünü üstüme çeken o sürtüğümsü kıyafeti hatırlattığı için bu kombin bana küçük bir zafer gibi geliyordu. Tabii Archer'ın portakal suyuyla sabote ettiği o kıyafet.

Aynadan kendimi hızlıca süzdükten sonra gülümsedim. Bree'nin iyi bir zevki vardı.

Çocukların da aynı şekilde düşünmesini umuyordum.

Tabii kıyafetim hakkında ne düşündükleri önemli olacağından değildi ama aynı zamanda... bunu aklımdan çıkaramıyordum. Lanet olsun.

35. BÖLÜM

Archer'ın G-Wagen'den inmeden önce bana uzattığı maske kırmızı deriydi ve küçük şeytan boynuzları vardı. Kody ve Steele de yüzlerine aynı maskelerden takmışlardı, Archer'ınki ise siyahtı.

Bu bir tesadüf mü diye merak ederek gülümsedim.

Arabadan inerken "Çok şirin," dedim, "bunlar bana Bree'nin en sevdiği kitabı hatırlattı."

Steele ve Kody hiç tepki vermedi ama–maskeleri seçen ve siyah olanı kendine saklayan– Archer dudaklarının kenarlarının sinsi bir sırıtışla yukarı kıvrılmasına izin verdi.

"Zaman döngülerini büyüleyici buluyorum," diye mırıldandı ve maskelerin bir aşk romanına kasıtlı bir gönderme olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. Konuyla ilgili başka bir yorumda bulunmadan yanımdan geçip gitti ve partinin yapıldığını gösteren ışıkların ve müziğin yayıldığı eski bir depoya doğru ilerledi.

Bu ifadeden ne çıkarım yapacağımı bilemeyerek gülümsememi bastırdım. İlk olarak, Archer'ın değil bir kitap, bir derginin kapağını bile açtığını hiç görmemiştim. İkinci olarak, söz konusu kitap bir ters harem romantizmiydi. Yani ana kadın karakter –Karma– birden fazla âşığa sahipti ve ona asla seçim yaptırmıyorlardı.

Bu, Archer'ın böyle bir yaşam tarzını onaylayacağı anlamına mı geliyordu?

Off. Hadi ama MK. Olacak şey değil.

Steele sırıtarak "Bütün gece orada mı duracaksın?" diye sordu. "Yoksa biraz eğlenecek miyiz?"

Maskesinin yüzünün üst yarısını gizlemesi gülümsemesini çok daha çekici, çok daha seksi hâle getiriyordu. Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan falan değildi.

İç çekerek kendi maskemi taktım ve uzattığı eli tuttum. Beni hızlıca çektiğinde güldüm, Kody ve Archer'a yetişmek için topuklu ayakkabılarımla biraz koştum.

Dördümüz partiye birlikte, bir ekip olarak girdik. Kahretsin, bu harika hissettiriyordu. Ana kapıda listeden isimleri kontrol eden ve içeri girenlerin bileklerini damgalayan güvenlik görevlileri vardı ama bizi öylece içeri aldılar. Belli ki Archer hâlâ tanınıyordu.

Deponun en ucunda, yükseltilmiş bir kabin kurulmuştu ve uzaylı kostümü giymiş bir DJ kendi melodileriyle ortamı coştururken aşağıda insanlar dans ediyordu. Parça tanıdıktı, ne olduğunu çıkarmaya çalışırken alnım kırıştı.

Kody'ye "Bekle, bu adam şu anda ünlü değil mi?" diye sorarak zıplayan uzaylıyı işaret ettim. Yine de üzerinde tam bir kostüm vardı, yani dizüstü bilgisayarında "çal" tuşuna basan serseri bir çocuk da olabilirdi.

Kody başını salladı. "Muhtemelen. Bu partiyi düzenleyen kız biraz züppedir, o yüzden işin ustasını getirmek için parasını seve seve saçmıştır."

Bu merakımı cezbetmişti. Shadow Grove'un daha yoksul bölgesinde, muhtemelen elli yıl ya da daha uzun süredir terk edilmiş olan sanayi bölgesindeydik. Yani *Ses Bakanı* DJ'i bir Cadılar Bayramı partisine getiren bu kız kimdi? Dahası, partiye niçin çocukların da katılması *gerekiyordu*?

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak "Sanırım bu gece burada ne işiniz olduğunu sormak boşa nefes tüketmek olur," dedim. Hava çok soğuktu ve evden çıkmadan önce üzerime deri ceket giymiş olsam da bacaklarım çıplaktı. Kısacık eteğim de pek bir şey kapatmıyordu.

"Biraz öyle," diye cevap verdi Archer, siyah deri maskesinin arkasındaki gözleri sert ve soğuktu. "Kody, bunu sen hallediyor musun?"

"*Bu mu*?" diye tekrarladım sinirlenerek, beni kastettiğini gayet iyi biliyordum. Duş aldığımdan beri ne kadar sakinleşmiş hissetsem de hâlâ biraz huysuzdum ve eğer Archer kavga istiyorsa bunu seve seve sağlardım.

Koca adamın yapacak daha iyi işleri olduğu belliydi çünkü kalabalığın arasında kaybolmadan önce Kody'ye anlamlı bir bakış attı.

"Merak etme, cadı," dedi Steele bana sırıtarak. "Burada işimiz bittiğinde onu tutacağım, böylece sen de serbestçe bir yumruk atabilirsin."

Ben kahkaha atınca maskesinin ardındaki gri gözleri parladı. Kody'ye doğru başını sallayarak Archer'ın gittiği yöne doğru onu takip etti.

"Yine bakıcılık görevi sana kaldı ha?" diye takıldım ona, barı bulmak için kalabalık depoda yürürken. "Archer'ın bu gece yine Steele'in özel *becerilerine* ihtiyacı olduğunu söyleme sakın."

Kody omzunu silkti. "Umarım olmaz. Ama bu işlerin nasıl gideceğini asla bilemezsin." Elini belime koyarak beni önüne itti. Cinsel bir yaklaşım değildi ama bu jestte içimde kadınsal kıpırtılar uyandıran bir şey vardı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam etti barı bulduğumuzda, ki gerçekten profesyonelce hazırlanmıştı. Parti sahibi hatun konum dışında hiçbir şeyden kaçınmamıştı.

"Bebek bakıcılığı yapmak *zorunda* kalmadım. Seninle kalmak için gönüllü oldum."

Servis yapılmasını beklerken ona düşünceli bir bakış attım. "Neden?"

Kody başını iki yana salladı, kırmızı maskesinin ardındaki yeşil gözlerinden eğlendiği belli oluyordu. "Çünkü seni kostüm giymiş sarhoş serserilerle dolu bir depo partisinde yalnız bırakmak gerçekten aptalca bir fikir gibi görünüyor, hele de dışarıda bir yerlerde giderek daha tehditkâr hâle gelen bir sapığın varken."

Yüzümü buruşturup Kody'nin içkilerimizi söylemesini bekledim. "Evet, elbette," diye kabul ettim. "Beni evde bırakabilirdiniz. Oraya kimse giremez."

Omzunu silkip barmenin önümüze koyduğu plastik bardaklardan birini bana uzattı. "Bence bu gece hiçbirimiz bu riski almak istemeyiz, MK. Sen ister miydin?"

Şimdi o böyle söyleyince... evet, babamın ürkütücü malikânesinde tek başıma olma fikri beni fena hâlde ürkütüyordu. Onlardan kurtulma konusundaki tüm kararlılığıma rağmen, her zaman etrafta olmalarına alışmıştım. Yalnız olsaydım –hem de Cadılar Bayramı'nda– muhtemelen gördüğüm her gölgeyle sıçrardım.

"Ayrıca," diye devam etti Kody küçük bir gülümsemeyle "seninle takılmayı seviyorum. Bir de geçen hafta sonu yarım kalan bir konuşmamız var..." Yeşil gözleri parladı ve kendime biraz zaman tanımak için içkimden kocaman bir yudum aldım.

"Kahretsin," dedim plastik bardağa bakarak. "Bu gerçekten çok iyi."

Başını salladı. "Öyle olsa iyi olur." Ona şaşkın bir bakış attığımda elini sallayarak başından savdı. "Başka bir günün hikâyesi."

Dans pistinde yüzlerce insan olmalıydı, neredeyse hepsi kostümlüydü ve yanıp sönen flaş ışıklarla müthiş bir görüntü oluşturuyorlardı.

Ürpertici bir palyaço yanımızdan geçerken irkilerek "Kostümlü partilerden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Özellikle de palyaçolu olanlardan." Ben titreyince Kody güldü.

"Daha az kalabalık bir yer bulalım." Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kostümlü particilerin arasından bir kez daha geçerken yolumuzu açtı. İlerlerken birkaç kez dönüp bana baktı, yanıp sönen flaşlar şeytan maskesine vuruyor ve içime mantıksız bir korkunun dolmasına sebep oluyordu.

Sanki onun gerçek yüzünü görüyordum. Sanki onu tanıdığım zaman –altı hafta– boyunca gerçekten de kılık değiştirmiş bir şeytandı. Buna inanırdım, yani gümüş dilli bir şeytan olduğuna.

Kody paslı, eski bir kapıyı omzuyla iterek açtı, sonra kapıyı açık tutmak için elimi bıraktı. Kapı kapanıp da bizi dışarıda bırakmasın diye eski bir tuğlayı ayağıyla yerleştirdi, sonra tekrar elimi tuttu.

Aslında bu hoşuma gitmişti.

Ay ışığıyla aydınlanan karanlığa bakarak "Aa, nerede olduğumuzu biliyorum," dedim. Terk edilmiş sanayi bölgesinde olduğumuzu biliyordum tabii ama burası kocaman bir alandı. "Eski Doğu-Batı sınırı şu ağaçların hemen ötesinde değil mi?" Yakın mesafedeki tepeyi işaret edince Kody başıyla onayladı.

Aslında Doğu-Batı sınırının olduğu o ağaçların hemen ötesinde Gülen Palyaço eğlence parkının bulunduğunu kastediyordum. Yeni, "çetesiz" Shadow Grove'da artık sınır çizgisi diye bir şey yoktu. Yaa, tabii öyledir.

Kody ile eski bir arabanın kaputuna oturduk; lastikleri çoktan gitmişti ve içi tamamen boşaltılmıştı. Metal çıplak

bacaklarımı dondursa bile, yine de oturmak için yeterince iyi bir yerdi.

"Bana önemli bir şey söylemeyeceğini biliyorum," diye söze başladım ve Kody bana şüpheli bir bakış attı. Sanırım. Biri yüzünün yarısını kapatan bir maske takarken yüz ifadelerini okumak zordu. "Ama bana *herhangi bir şey* anlatabilir misin?"

İsteğimi hemen reddetmedi, bu da doğru yönde atılmış bir adımdı. "Söylememeliyim," dedi yavaşça, "ama..."

Cümlesini hemen tamamlamayınca içkimden bir yudum aldım. Alkol midemi ısıttı ama sarhoş olmaya hiç niyetim yoktu. O yüzden ağırdan alacaktım.

"Ama ne?"

"Seninle cevaplar için oynayabilirim," diye önererek kendi içkisini yudumladıktan sonra bardağını kaputun üzerine koydu. "Doğruluk mu cesaret mi? Bunun için mükemmel bir gece gibi görünüyor." Paslı arabaya yaslanarak başını kaldırıp dolunaya baktı.

Kısa bir kahkaha attım. "Doğruluk cesaret mi? Kaç yaşındayız, on üç mü? Hayır."

Kollarını başının altına aldı, o etkileyici pazılarına fazlasıyla dikkat çekiyordu. Üzerinde siyah, uzun kollu bir üst vardı ama kollarının etrafı *hiçbir* şeyi saklamayacak kadar dardı.

"Korkuyor musun, MK?"

"Alakası bile yok," diye cevap verdim ama yalan söylüyordum. "Bu senaryonun nereye gideceğini bilecek kadar aşk romanı okudum. Bana yarım yamalak, şifreli cevaplar vereceksin, sonra da karşılığında cinsel bir şey yapmam için cesaret dedirteceksin. Tahmin edilebilir."

Somurttu, ben de güldüm.

"Kahretsin bebeğim, bana daha iyi bir fikir ver. Arch'ın gelmesine daha zaman var ve sen de oradaki ürkütücü

palyaçolarla dans etmek istiyor gibi görünmüyorsun." Başını partiye doğru salladı ve ürperdim.

"En azından bu gece neden burada olduğumuzu söyleyebilir misin?" Aklımdan bir sürü olasılık geçirdim ama bu, parçaların sadece dörtte biriyle yapboz yapmaya çalışmak gibiydi. Üstelik köşeleri de yoktu.

Kody cevap vermeden önce bir süre bunu düşünüyor gibiydi, muhtemelen gerçek bir bilgi vermemek için cevabını ince eleyip sık dokuyordu.

"Archer'ın babası hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu sonunda. Bu hiç de beklediğim gibi bir konu değişikliği değildi, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Fazla bir şey değil. Sadece Shadow Grove Azrailleri'nin kurucusu olduğunu ve öyle acımasız bir çete kurduğuna göre çok korkunç bir piç olduğunu." Gerçekten de Azrailler hakkında bildiklerimin büyük bir kısmı söylentilerden ibaretti. Azrailler ve Tayflar, Shadow Grove'un zengin çocuklarının ödünü koparan ama çoğunun asla yolunun bile kesişmediği öcülerdi.

Kody bir elini saçlarının arasından geçirdi, sonra kolunu karnının üzerine yerleştirdi. Parmakları o kadar yakındı ki bir santim kayarak ona dokunabilirdim. "Peki, Kayıkçı hakkında ne biliyorsun?"

Maskemin arkasından kaşlarımı çattım. "Tayflar'ın lideri mi? Hiçbir şey, gerçekten. Damien D'Ath hakkında bildiklerimi sadece Zane yüzünden biliyorum." Çünkü Zane D'Ath annemi öldürdüğünde küçük bir saplantı geliştirmiştim... ta ki cinayetten birkaç hafta sonra tüm suçlamalar düşüp serbest bırakılana kadar. Sonra da ona karşı kan davamı sürdürmekten çok korkmuştum. Polisleri maaşa bağladığı bu kadar açıkken bir sonraki kurbanı olmak istememiştim.

Kody iç çekerek tekrar gökyüzüne baktı. "Sanırım bunu açıklamak çok uzun sürecek. Soruna cevap vermek gerekirse, buraya bir iş bağlantısıyla buluşmak için geldik."

"Ne? Olamaz. Bu... bu şekilde geri adım atamazsınız." İçkimi arabanın kaputunun üzerine bıraktım, böylece arkamı dönüp ona ters ters bakabildim. Şeytan maskesinin bakışımı daha etkileyici kılmasını, beni gülünç duruma düşürmemesini umuyordum.

Boktan cevabına yaptığım itirazı görmezden gelerek "Sıra sende," dedi. "Artık Steele ile birlikte misiniz?"

Ağzım kurudu. Bir tür pembe papağan gibi "Birlikte olmak mı?" diye tekrarladım. "Neden öyle düşündün ki?"

Kody kuru bir kahkaha attı. "Belki de Bree'nin partisinden sonra yattığınız ve o zamandan beri seninle flört etme girişimlerimi tamamen görmezden geldiğin içindir."

Yüzüm kızardı ve birden maske için minnet duydum. "Ben..." Sözlerim yarım kaldı, o yüzden tekrar denedim. "Hastaydım. O geceden beri Steele'le neredeyse hiç konuşmadım."

"Soğuk algınlığın vardı, MK, kara vebaya yakalanmadın. Ayrıca sapığının son hediyesinden sonra muhtemelen biraz şoka girmiştin, ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Sadece o geceden sonra geri çekilmemi isteyip istemediğinden emin değildim." Ses tonunda beni şaşırtan bir belirsizlik vardı. Sanırım iyi anlamdaydı.

"Yapar mıydın?" Kendime engel olamayarak ona meydan okudum. Niçin ateşle oynamakta ısrar ettiğimi ilk merak edişim değildi. "Eğer sana geri çekilmeni söyleseydim, gerçekten yapar mıydın?"

Kody doğrulup oturunca aniden yüz yüze geldik. "Hayır," diye itiraf etti, elini saçlarımın arkasına kaydırarak yüzümü daha yakına çekti. "Çünkü benden bunu yapmamı gerçekten istemediğini bilirdim."

Dudakları dudaklarıma değdi ama elinden kurtulup kaputtan aşağı indim. Partiye doğru iki adım atarak ona alaycı bir gülümseme sundum. "Belki de palyaçolarla dans etmek istiyorumdur. Geliyor musun?"

Sabır diliyormuş ya da kadere lanet ediyormuş gibi başını göğe kaldırdı –her ikisi de aynı derecede eğlenceli seçeneklerdi– ve peşimden geldi.

Deponun içine döndüğümüzde, uzaylı DJ gibi özenle hazırlanmış kostümler ve normal kıyafetlerini bizim gibi maskelerle yarım yamalak çabalarla tamamlayarak giyinen daha da fazla insan vardı. Kody ile barı atlayarak doğrudan dans pistine girdik. Dans eden insanların arasından geçerken parmaklarımızı birbirine geçirip birbirimizden ayrılmadığımızdan emin olduk, ta ki devasa gece kulübü kalitesindeki hoparlörlerin yakınında biraz açık bir alan bulana kadar.

Çalan müzik o kadar yüksek sesliydi ki konuşmak mümkün değildi. Kody'nin bana cevabını bilmediğim sorular sormasına imkân yoktu; Steele hakkında şu anda ne hissettiğim, Kody'yi hâlâ yatağımda hayal edip etmediğim ya da... Archer'la aramda ne haltlar olduğu gibi. Kody'nin ya da Steele'in o gece –Kokarca'nın ağzını burnunu kırdıkları gece– Archer'ın beni öptüğünü görüp görmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu yapmaya hazır olmadığım bir konuşmaydı.

Merakım bekleyebilirdi. Eninde sonunda üçünün ne tür bir "işi" olduğunu ve Archer'ın hem Azrailler hem de Tayflar'la nasıl bir anlaşma yaptığını öğrenecektim.

Şu anda sadece muhteşem bir adamla dans etmek ve bir takipçim olduğunu, üç farklı adama karşı delicesine bir çekim hissettiğimi ve babamın tam bir dalyarak olduğunu unutmak istiyordum.

Kalabalık ortam çok sıcaktı, o yüzden ceketimi çıkardım ve hoparlörün altındaki gölgelere attım. Üzerimde sadece ince, dar atletim kalmıştı ama bu bile dans pistindeki sıcaklık için fazlaydı.

Müzikle birlikte sallandım ve hareket ettim, kendimi gürültüde kaybederken bas seslerin beni içine çekmesine izin verdim. Kody'nin vücudu benimkini yapışkanlı bant gibi buluyor, bana yapışıyor ve benim ona karşı dans edip kıvrılışımla mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

Şarkı harmanlanıp yeni bir şeye dönüşürken sırtımdan aşağı sıcak ter damlıyor, maskem yanaklarıma yapışmış gibi geliyordu. Kody'ye bakana kadar kollarında döndüm. Maskemi saçlarıma doğru itip burnumun kenarında beliren ter damlasını silerken kalçalarım hâlâ sallanıyordu.

Elleri belimdeydi, kendi bedeni de benimkiyle birlikte hareket ediyordu ama gözlerinde tüm bedenimi heyecandan geren aç, yırtıcı bir parıltı vardı. Uzanıp maskesini yüzünden çekip sarı saçlarına doğru ittim ve sırıttım.

"Fena bir dansçı değilsin," dedim ona, sağır edici müziği bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştım. Kollarımı boynuna doladım ve vücudumun her santimi onun bedenine değene kadar aramızdaki mesafeyi yok etti.

Cevap vermedi ya da en azından benim duyabileceğim bir şey söylemedi, bunun yerine dans ederken dudaklarını boynumun kıvrımına bastırdı. İnledim. Belki de dans etmek kötü bir fikirdi.

Kody'nin dudakları boynumdan yukarı çıktı, sonra göz açıp kapayıncaya kadar dudakları benimkileri buldu.

Bir kez daha düşündüm de dans etmek *harika* bir fikirdi.

Beni sert ve talepkâr bir şekilde öpüyordu, dudaklarımı aralanmaya zorluyordu, böylece en sevdiği yemeği yiyen aç bir adam gibi ağzımı yalayıp yutabilecekti. Ben umutsuzca

kıyafetlerimizin yok olmasını dilerken bile vücutlarımız hâlâ birlikte kıvranıyor, müzikle senkronize bir şekilde sürtünüyordu. Karnıma dayanan sert uzunluğa bakılırsa, Kody'nin de aynı frekansta olduğunu düşünmek son derece güvenliydi.

Öpüşmemize ara verince kulağıma "Siktir," diye inledi ve elleri vücudumda dolaştı. "Buradan çıkabilir miyiz? Sana dokunmam lazım."

Midem pır pır ederken terli boynuna doğru sırıttım. "Nereye?" Archer ve Steele'in, her ne halt ediyorlarsa onu yapmalarını beklememiz gerekiyordu ve gerçek tuvaletler yerine portatif tuvaletlerin kurulduğunu gördüğüme emindim.

Kody arka cebine uzanacak kadar beni bıraktı, sonra üzerinde Mercedes logosu olan elektronik bir araba anahtarı gösterdi. "Araba?"

"Kabul," diye cevap verdim geniş, heyecanlı bir sırıtışla.

Kody parmaklarımızı birbirine geçirdi ve hızla depodan çıkmamızı sağladı. Dondurucu gece havasına çıktığımızda park yerine doğru resmen koşmaya başladık. Biz yaklaşınca G-Wagen'ın göstergeleri yanıp sönerek açıldı ama içine giremedik. Bunun yerine, Kody'yle neredeyse birbirimize saldırırken sırtımı yolcu kapısına dayanmış vaziyette buldum. Elleri atletimin içindeydi, memelerimi avuçluyor ve sutyenimin üzerinden çoktan sertleşen meme uçlarımla uğraşıyordu. Kollarımı boynuna doladım, onu büyük bir açlıkla öperken parmaklarımla ensesindeki saçları çekiştiriyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kody'nin içimdeki bu derin kaşıntıyı kaşımasına gerçekten, fena hâlde, çaresizce *ihtiyacım* vardı. Tercihen aletiyle. O yüzden ellerimi sert göğsünden aşağı kaydırdım ve çılgınca kemerini çözdüm.

Kody memelerimi serbest bıraktı, bunun yerine tek elini çıplak baldırımdan yukarı çıkarıp kısa eteğimin altına kaydırdı. Serin havadan dolayı tenim diken diken oldu ama bu

sadece içimin ne kadar kavurucu bir sıcaklığa ulaştığını fark etmemi sağladı.

Sonra birdenbire ağzı benimkinden ayrıldı. Elleri vücudumu terk etti ve onun yerini soğuk hava dalgası aldı.

"Ne oluyor *lan*?" diye kükredi Archer ve az önce ne halt olduğunu anlayabilmek için yaklaşık on altı kez gözlerimi kırpmam gerekti. Kody çakıllı yolda kıçının üstündeydi, suratında ölümcül bir ifade vardı ve kemeri açıktı. Archer onu arkadan kavrayıp yere fırlatmış olmalıydı.

Ama neden?

Steele hâlâ biraz uzaktaydı, ben onu aramaya koyulduğumda partiden yeni çıkıyordu ama bize yetişmek için koşuyordu.

Archer'm *kıskandığı* için böyle bir tepki vermediği kesindi.

Ama öte yandan, aşırı bir alfa erkek saçmalığı vardı onda. Yani belki de kıskanmıştı.

Ne yazık ki köpeklerin çiğneyeceği bir et parçasıymışım gibi muamele görmeye katlanamazdım.

Ona öğretecektim.

O da öğrenecekti.

36. BÖLÜM

"Senin derdin ne, D'Ath?" diye bağırdım. Sutyenimi geri yerine çekerken ve kuduran hormonlarımı sakinleştirmeye çalışırken öfkeden köpürüyordum. Görünüşe göre henüz V'me bir S girmeyecekti. Lanet olası amcık düşmanı.

"Benim sorunum mu?" diye kükredi. Yüzü kırmızının korkutucu bir tonuna bürünmüştü, kafası gerçekten her an patlayabilirmiş gibi görünüyordu. O da maskesini tıpkı benimki gibi saçlarına doğru itmişti ama arkasından vuran dolunayla birlikte ona hâlâ şeytani bir görüntü veriyordu. "*Sorunumun* ne olduğunu bilmek ister misin, Danvers?"

Felaket öfkeliydi ve bunun Kody'yle öpüşmemle ilgili *olmadığına* dair şüphelerim gittikçe artıyordu.

Steele yanımıza gelerek "Arch," dedi. "Sakinleş. Bunu evde tartışabiliriz."

"Neyi tartışacağız?" diye üsteledi Kody, yerden kalkıp kemerini bağladı. Steele kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Hayır!" diye kükredi Archer. Hiddetli bakışı üzerimden bir saniyeliğine bile ayrılmadı. "Hayır, bu kadarı yeter, bunu hemen şimdi halledeceğiz."

"*Neyi* halledeceğiz?" diye bağırarak karşılık verdim, bu göz korkutma rutininden bıkıp usanmıştım. Sekse dönüşme ihtimali olduğunda ateşliydi ama bunun o yöne gitmediğine dair net sinyaller alıyordum.

Şakağındaki damar zonkladı ve gözü hafifçe seğirdi. "Bana uyuşturucu mu verdin, Madison Kate?"

Donup kaldım.

Siktir.

O mesele.

"Az önce menajerim aradı," diye devam etti Archer, sesi saf şiddetle doluydu. İçime korku doluyordu. "Nezaketen, yarınki UFC çıkış dövüşümden diskalifiye edileceğimi bildirmek için. Bunun neden olabileceğine dair çılgınca bir tahmin yürütmek ister misin, Madison Kate?"

İçimde bir suçluluk kıvılcımı parladı ama hemen bastırdım. Bunu hak etmişti.

Yaptığın şeylerin arkasında dur, MK. Kendine arka çık.

Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırırken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bahişçi bir kadın olsaydım, anabolik steroid testinin pozitif çıktığını söylerdim. Çabuk sinirlenmeni ve şişkin kaslarını açıkladığı kesin. Sakladığından emin olduğum pörsümüş taşaklarından bahsetmiyorum bile." Ona kaba, alaycı bir gülümseme sundum. "Hedeflerinin tuvalete atıldığını görmek berbat, değil mi D'Ath?"

Öyle bir öfkeyle dolmuştu ki sinirden titremeye başlamıştı, kasları o kadar gergindi ki Hulk gibi tişörtünü yırtacağından korkuyordum. Yumruklarını sıktı ama ondan korkmuyordum. Gerçekten. Tamam, belki birazcık.

"Seni *orospu*!" diye bağırdı, sonra da yumruğunu G-Wagen'in yolcu tarafındaki camına geçirdi, güvenlik camı parçalanırken kaya tuzu büyüklüğündeki parçalar etrafa saçıldı.

Kırılan parçaların bana isabet ettiği yerde derim acıdı ama tecrübelerime dayanarak hafif çizikler olacağını biliyordum. Archer'ın parmak eklemleriyse başka bir mesele olacaktı.

Yine de hareket etmedim. Korkarak çığlık atıp kaçmamıştım ve bağışlanmak için yalvarmayacağımdan da emindim. Sikerler öyle işi.

Archer uluyup söverek ve genel anlamda bir öfke nöbeti geçirerek bağırırken ben hareketsiz ve vurdumduymaz hâlde duruyordum. Fakat Kody ve Steele'in de bunun dışında kaldığını fark etmiştim. Archer arabaya tekrar vuracakmış gibi göründüğünde Kody onu durdurdu ve yumruğunu yakaladı.

"Dövüşten önce sadece bir yumruğunu buz, bandaj ve çürük merhemiyle düzeltebiliriz. İki tanesini değil." Sesi alçak ve dengeliydi, herhangi bir duygu emaresi göstermiyordu. Tüm durumu daha da kötüleştirmekten kendimi alamadım.

"Ne dövüşü?" diye sordum pis pis. "Yarın diskalifiye olacak."

Kody'nin bana doğru bakışı çok net bir "kapa çeneni MK" ifadesiydi ama sadece sırıttım. Evet, çok kendimi beğenmiştim. Archer bunu *hak etmişti.*

Archer'ın buz gibi bakışları tekrar bana döndü ve irkilmemek için yanağımı ısırdım. Ama lanet olsun, çok korkunç bir herifti. "Seni küçük–"

"Kes şunu," diye tersledi Kody, sesi kırbaç gibi şakladı. "Çok dramatik davranıyorsun, Arch. Jase'in seni bu gece neden aradığını çok iyi biliyorsun, sabaha kadar bunu düzeltelim diye. Önümüzdeki hafta yine de dövüşeceksin."

Öfkeden ağzım açık kaldı. "O zaman neden lanet olası bir velet gibi öfke krizleri geçiriyor?" diye sordum. Şimdi *benim* tepem atmıştı. Gerçekten diskalifiye edilmeyecek miydi? Nasıl?

Steele bana "Kızgın çünkü dövüş kariyerini daha başlamadan neredeyse mahvediyordun," dedi. Kollarını göğsün-

de kavuşturmuş, suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu. "Bunun Kody'nin antrenörlük geleceğine ne yapacağından bahsetmiyorum bile. Uyuşturucu testi sonuçlarını değiştirebileceğimizi bilmene imkân yoktu. Arch'ın dövüşten diskalifiye edilmesini *istedin*."

Çenemi bir kez daha yukarı kaldırdım, Kody'yi de içine sürüklediğim için hissettiğim suçluluk duygusuna rağmen sonuna kadar meydan okudum. "Çok haklısın, yaptım. Artık işe yaramadığını bildiğime göre, bir dahaki sefere daha çok çabalayacağım."

Archer'ın kaşlarını çatışı zehirli bir hal aldı. "Neden? Shadow Grove'a geri döndüğünden beri seni *korumaktan* başka bir şey yapmadığım hâlde neden bunu yaptın?" Öfkeli olduğuna şüphe yoktu. Ancak sesinde kalbimi rahatsız eden başka bir şeyin daha izi vardı.

Sesindeki diğer duygudan kaynaklanan suçluluk duygumu görmezden gelerek "Şaka yapıyor olmalısın," diye alay ettim. "Kıyafetimi beğenmediğin için öylesine bir hatuna üzerime meyve suyu döktürdün."

Bakışları karardı. "Sence bunlar durumu eşitler mi? Sürtük kıyafetine dökülen meyve suyu ile benim bütün geleceğimi yok etme girişimin?"

Benim bakışlarım yakıcıydı. "Ah, bir yıl önce bana *komplo kurduğun* zamanki gibi mi demek istiyorsun? Hiçbir alakam olmayan bir suçtan dolayı tutuklanmamı, sonra suçlanmamı ve masumiyetimi kanıtlamak için lanet olası mahkemeye gönderilmemi mi? Bunun gibi mi? Peki ya siz üçünüzün hikâyemi doğrulamak ve üç *ay* yerine belki üç gün içinde çıkmam için gereken kanıtı sağlamak için ortaya çıkmanıza ne demeli? Bir dakika. Gelmediniz bile. Beni orada çürümeye terk ettiniz ve arkanıza dönüp bakmadınız bile."

Artık haykırıyordum. Hepsine. Göğsüm inip kalkıyor, damarlarımda dolaşan nefretin tanıdık yakıcılığı içimi dağlıyordu. Artık zamanı gelmişti.

"Peki ya o gece beni bile bile polise teslim etmene ne demeli? Ya da Ivy League'deki tüm üniversitelerin, tutuklandığım haberlerde çıkar çıkmaz kabul mektuplarını geri çekmesine? Madison Kate Danvers'a bakıp da tek gördükleri şeyin bir suçlu olması... bunun iş bulma şansımı mahvetmesine ne diyeceksin? İnsanların gözünde bir kere damgalandıktan sonra beraat kararı kimin umurunda olur ki?"

Artık ipimi koparmıştım. Bent kapakları açılmıştı ve göğsümdeki her şeyi dökene kadar bu iş bitmeyecekti. Yani, siktir edin. Neden sonuna kadar gitmeyecektim ki?

"Ya da belki de bu, *kardeşinin* annemi takip edip öldürmesinin haklı bir intikamıdır?" Bunu söylerken onu göğsünden ittim, onu hazırlıksız yakalamış olmalıydım çünkü geriye doğru bir adım sendeledi. Fakat henüz işim bitmemişti. "Ah ama tabii ki Azrailler'in ceplerinde yeterince polis olduğundan tutuklu kaldıktan sadece üç hafta sonra salıverildi. Şimdi annemin katili dışarıda canının istediği gibi serbestçe dolaşıp istediğini yapıyor, mesela, bilmem, *beni* takip etmek gibi."

Şimdi gözyaşları gözlerimi yakıyordu, sırf ağlamamak için maskemi saçlarımdan çekip çıkardım ve Archer'ın göğsüne fırlattım.

"Yani, evet Archer," diye alay ettim, "protein karşımına biraz steroid tozu eklenmesini hak ettin. O kadarıyla kaldığına şükret."

Eğildim ve Kody'nin elinden düşen araba anahtarını yerden aldım. Planımın ne olduğunu bilmiyordum. Araba sürmekten nefret ederdim ama orada kalamazdım.

"Madison Kate," dedi Steele, sesi şok içindeydi. "Anneni Zane öldürmedi."

Sözleri suratıma bir tokat gibi inince geri çekildim.

"Pardon?" Onca insan arasında, o psikopat katili savunan kişinin Steele olmasını beklemiyordum. "Sen ne biliyorsun ki? Ben oradaydım. Onu *gördüm*."

"Gerçekten gördün mü?" Dikkatim Kody'ye kaydı ve ona ters ters baktım. Acı içindeymiş gibi görünüyordu ama yine de devam etti. "Demek istediğim, geçen Cadılar Bayramı'nda o anahtarı üzerine yerleştirdiğim konusunda yanılmıştın. Bu konuda da yanılıyor olman mümkün değil mi?"

Ağzım açık kaldı, ihanetler her yanımdan çarpıyordu. "*Yanılmıyorum*. Gördüm. Onu bayıltana kadar dövdü, sonra da kafasına sıktı." Acı dolu, uzun süredir bastırdığım hatıralar zihnimde canlanırken vücudum titredi.

"Gardıropta kilitliydin, Madison Kate," dedi Archer, sesi alçak ve soğuktu. "*Görmedin*."

Başımı iki yana salladım, karanlık hatıralar beynime hücum ederken söyledikleri şeyleri inkâr ediyordum. Acı ve dehşet boğazımı tırmalıyordu, tıpkı yedi yıl önceki o gecede olduğu gibi tazeydi. Bu aptal günden nefret etmem için başka bir nedendi... annemin cinayetinin yıldönümüydü. O zamandan beri her yıl kararlılıkla görmezden gelmeyi başardığım bir gerçekti.

Şu âna kadar.

"Gördüm," dedim ısrarla. Gözlerimden akıp yanaklarımı nemlendiren ıslaklığı görmezden gelmeye çalışıyordum. Artık gözyaşlarımı tutmuyordum. "Dolap kapısının çıtalarının arasından, ona yaptığı her şeyi gördüm. Her acı çığlığını ve merhamet yakarışını duydum. Kemiklerinin kırıldığını duydum ve–" Sesim bir hıçkırıkla kesildi ve acıyı yutkunarak geçiştirdim.

Derin bir nefes alarak paramparça olmuş duygularımı toparladım ve onları zehirli bir battaniye gibi etrafıma sardım.

"Dolap yeniden açıldığında, bana sanki çözülmesi gereken bir bela gibi bakan kişi ağabeyinden başkası değildi."

Eğer bakışlarımın gücüyle birini öldürebilseydim, Archer D'Ath dumanı tüten bir kül yığını olurdu. Yıllardır biriken tüm acımı, öfkemi ve *nefretimi* şimdi bu piç kurusuna aktarmıştım.

Yine de gözlerinde tehlikeli bir şekilde acımaya benzer bir duyguyla bana bakıyordu.

Kody alçak ve sakin bir sesle "Zane'in neden sapığın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Archer öfke nöbeti geçirirken de aynı tonu kullanıyordu.

Ona küçümseyen bir bakış attım. Archer'ın tarafını tutuyordu, ikisi de tutuyordu ama onlara güvenmekle işim bitmişti. Bitmişti.

"Çünkü ben aptal değilim Kodiak. Annem de takip ediliyordu. O gün birinin bizi takip ettiğini düşünmüştü ve..." Anılar tarafından saldıraya uğradıkça, zamanın bulanıklığı ve on bir yaşındaki bir çocuğun zihninin olanları çarpık bir şekilde işleyişiyle kafam karıştı. "Kaza yaptık. İkimiz de bilincimizi kaybetmiştik ve uyandığımızda annemin baygın hâlinin daha bir dakika önce çekilmiş Polaroid bir fotoğrafı direksiyona bantlanmıştı." Zorlanarak yutkundum, anılar arasında kaybolmuştum. Çok korkmuştum, başım kanıyordu ve bileğimin kırıldığı yer kör edici bir acıyla ağrıyordu. Annem de çok korkmuştu; benim için ambulans çağırırken sesinin titremesinden bunu anlayabiliyordum. "Benimle hastaneye gitmeyi reddetti ve kimse babama ulaşamadı. Bree'nin annesi saatler sonra beni eve bıraktı ama annem panik içindeydi. Sürekli *bir adamın* evde olduğunu söylüyordu. Beni dolaba soktu ve dışarıdan kilitledi. İşte o zaman..." Avuçlarımla yanaklarımı sıvazlayarak devam ettim. "İşte o zaman Zane onu öldürdü."

Üç adam da konuşmuyordu, hepsi bana bakıyordu ama onlarla göz göze gelmeyi reddettim. Daha bitirmemiştim.

"Bir yıl sonra mezarını ziyaret ettim, birisi *oyuncak bebek* bırakmıştı." Kelimeleri dilimi yakıyormuş gibi konuşuyordum. "Bebek, annemin ölüm şeklinin bir kopyasıydı; morluklarla kaplı, bilekleri bağlı ve kafasının yan tarafında bir kurşun deliği vardı." Bakışlarımı Archer'ın yüzüne çevirdim. "Yani evet, şu anda beni takip edenin senin sikik kardeşin olduğundan oldukça eminim."

"Madison Kate," dedi, sesi sert ve alçaktı. "Anneni Zane öldürmedi."

Dudağımı kıvırdım, ona karşılık vermeye hazırdım ama Steele önce davrandı.

"Archer haklı. Zane yapmadı. *Yapamazdı*. Madison Kate, annenin Zane ile ilişkisi vardı. O–"

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır. İmkânı yok. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu lanet olası bir pembe dizi değil. Annem kendisinden on yaş küçük bir çete üyesiyle yatmıyordu."

Steele bir nefes verdi, elleriyle yüzünü ovuşturup çaresizce Archer'a baktı.

İri adam çenesini sıktı ve kollarını kavuşturdu. Hâlâ kızgındı. Kardeşini taciz ve cinayetle suçladığım için belki şimdi daha da kızgındı. "Doğru," dedi ters bir tavırla.

Onlara inanmak istemeyerek başımı iki yana salladım. Fazla çılgıncaydı, gündüz yayınlanan pembe dizi kuşağından fırlamış bir şey gibiydi. Ya da bir korku filminden. Fakat şimdi bunu söyledikleri için, daha fazla unutulmuş hatıra zihnimde belirmeye başlamıştı. Babam iş seyahatleri için uzaktayken Zane'in evimize ziyarete gelmesi. Annemin onun söylediği bir şeye gülerken koluna dokunuşu. Evin içerisinde mutlulukla dans edişi... ama sadece babam yokken.

"Bu onu öldürmediği anlamına gelmez," dedim sonunda. Dişlerimi birbirine öyle bir kenetledim ki çenem ağrıdı. "Muhtemelen annem ondan ayrıldı, o da öfkeyle onu öldürdü. Tipik bir şiddet olayı."

Kody acı bir kahkaha atınca ben de ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Üzgünüm bebeğim. Anneni döven biri varsa, eve çok daha yakından bakmanı söylerdim. Zane, Deb'i çok severdi."

Annemin adını kullandıklarını duymak beni sarstı ama benden birkaç yaş büyüklerdi. Eğer annemin Zane'le gerçekten bir ilişkisi varsa, onunla biraz zaman geçirmiş olabilirlerdi.

"Bak Madison Kate," dedi Steele, sesi vahşi bir atı dizginlemeye çalışır gibi ikna ediciydi, "mantıklı düşün. On bir yaşındaki bir çocuğun darmadağın olmuş, korku dolu anılarına güvenme. Olayı soğukkanlılıkla analiz etmeye çalış. Bir kaza geçirdin, bilincinizi kaybetmenize sebep olacak kadar ciddi bir kaza. Bu bir kafa travması, bebeğim. Muhtemelen başka yaraların da vardı, değil mi?" Durakladı ve ben de kırık bileğimi düşünerek başımı salladım. "Yani hastanede sana ağrı kesici vermişlerdir. Eve döndüğünde saat geç olmuş olmalı. Annen çıldırmış olmalıydı ve bu *seni* de panikletti. Seni bir dolaba tıktı ve kilitledi." Bunları sıralıyordu ve bir noktaya yaklaştığını hissedebiliyordum. Onu susturmak istedim. O noktaya gelmesini engellemek istedim çünkü eğer gelirse...

"Gece geç saatti, değil mi? Işıklar da kapalıydı?" Cevabıma ihtiyacı yoktu; bu kadarını zaten bildiği belliydi. "Gerçekten yüzünü gördün mü? Deb'i öldüren adamın yüzünü gördün mü?"

Ona cevap vermek için konuşamadım. Soğuk bir dehşet dalgalar hâlinde üzerime çöküyordu, midem safra ile dolmuştu. Haklı olabilirler miydi? O gece evde *başka* biri daha mı vardı?

"Saatlerce o dolapta kaldın MK," dedi Kody bana usulca. "Polis raporlarını hepimiz gördük. Ölüm saati, Zane'in seni orada bulmasından yaklaşık altı saat önceydi."

Başımı tekrar tekrar iki yana sallayıp söylediklerini duymayı reddettim. Çünkü eğer söyledikleri doğruysa... eğer annemi öldüren kişi Zane değilse... o zaman katili hâlâ dışarıda bir yerdeydi.

Hâlâ dışarıda bir yerdeydi ve beni takip ediyordu, kim olabileceğine dair de hiçbir fikrim yoktu.

"Bunların hiçbirine inanmıyorsun, değil mi?" dedi Archer alaycı bir sesle, gözleri yine sert ve acımasızdı. "Belki bu biraz netlik kazanmana yardımcı olur, *Prenses Danvers*." Bu lakabı bana nefretini buram buram yansıtarak söyledi. "Deb hamileydi. Karıştığınız o trafik kazası var ya? Kaçıyordu. Bebeğin Zane'den olduğunu kanıtlayan DNA sonuçlarını yeni almıştı ve çok *korkmuştu*."

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Güldüm. Soğuk, acı bir sesti ama savunmamı yeniden oluşturmama yardımcı olmuştu.

"Neredeyse beni kandırıyordunuz," dedim onlara, kelimelerimden soğuk bir öfke damlıyordu. "Beni *neredeyse* kandırıyordunuz." Başımı iki yana salladım ve G-Wagen'e geri döndüm. Sikerim böyle işi, eğer buradan çıkış yolum buysa, araba kullanmaktan hoşlanmamam umurumda bile olmazdı.

Şoför kapısını açtıktan sonra küçümseyen bakışlarımı onlara çevirdim. "Annem hamile değildi. Hamile *kalamazdı*; ben doğduktan sonra tüplerini bağlatmıştı."

Archer sert bir sesle "Madison Kate," diyerek bana doğru birkaç adım yaklaştı, "ne yapıyorsun sen?"

Sürücü koltuğuna oturup kapıyı çarparak kapattım, cevap vermek yerine ön camdan ona ortaparmağımı gösterip motoru çalıştırdım.

Archer koşarak sürücü kapısına geldi ve kapıyı açmaya çalıştı ama ben çoktan otomatik kilitlere basmıştım.

Steele camı kırılmış olan tarafa en yakın olan kişiydi ama o uzanıp kapının kilidini açamadan gaza bastım.

Siktir.

Her şeyin canı cehenneme.

Beni manipüle etmeye çalışmışlardı ve neredeyse başarıyorlardı.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, yolu görebilmek için çılgınca gözlerimi sildim. Bütün vücudum gergindi ve direksiyonu sımsıkı tutarken, bir yandan da emniyet kemerimi taktım. Arabayı nasıl süreceğimi biliyordum; araba kullanmak istediğimde bir seçeneğim olsun diye ehliyet almak için kendimi zorlamıştım. Ama lanet olsun ki deneyimim yoktu ve şu anki duygusal durumumda...

Ağaçların arasında bir şey parladı ve irkilerek direksiyonu çevirdim, sonra bir hendeğe girmeden önce kıl payıyla kurtardım.

"Yavaşla, MK," diye fısıldadım kendi kendime. "Sadece yavaşla. Yavaşla, lanet kaltak."

Ama kendime ne kadar *yavaşlamamı* söylesem de ayağımı gaz pedalından çekemiyordum.

Anılar ve görüntüler bana saldırmaya devam ediyor, irkilmeme ve sıçramama neden oluyordu. Sanki Pandora'nın kutusunun kilidi açılmıştı ve bastırılmış anıların hepsi *görülene* kadar gitmeyecekti.

Annemin o anki hâli, onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Dövmeli kollar beline sarılmıştı ve ben yatak odasının aralığından izlerken o eller, annemin karnının üstünde duruyordu.

Ama daha karanlık anılar da vardı. Beni Batı Shadow Grove'daki tekin olmayan bir barın önünde arabada bırakıp uzun süre içeri girmesi... Benimse çevrede gizlice dolaşmam, kirli

camlardan içeri bakmam ve dizlerinin üzerine çökmüş, dövmelerle kaplı sıska bir çete üyesinin kafasına silah dayandığına tanık olmam.

Yaşı benden büyük, mavi gözlü bir çocuğun beni pencereden uzaklaştırması ve oradan gitmem için bana bağırması.

Gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken göğsüm sızladı.

Farlar arabanın içini aydınlattı ve içimi korku kapladı. Hız yapıyordum ve arkamdaki araba hızla bana yaklaşıyordu.

Bunlar çocuklar olabilir miydi? Belki de. İçlerinden biri düz kontak yapmak için gerekli becerilere sahipse şaşırmazdım, deponun dışında park edilmiş bir sürü araba vardı.

Ancak beni takip eden arabanın uzun farları açıktı ve aynaya bakmaya çalıştığımda beni bir anlığına kör etti. G-Wagen'in parçalanmış yolcu camından gelen motorun hızlandıkça yükselen o şiddetli uğultusu, arka tamponuma çarpmasından önce aldığım tek uyarıydı.

Aracım ileri doğru fırlarken çığlık attım, kontrolü kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Direksiyonu sımsıkı kavradım, arabanın arkası savrulmaya başladığında yolda kalmak için savaş verdim. Arkamdan bir kez daha vurulunca kaderim mühürlendi.

Tekerleklerim banketin pürüzlü yüzeyine denk gelince direksiyon kaskatı olmuş parmaklarımdan kurtuldu, sonra araba kontrolden çıkarak hendeğe doğru savruldu.

Kulakları sağır eden bir ses yükseldi ve bütün dünyam kararardı.

37. BÖLÜM

Önce ses geri geldi. Kulaklarımda, başımı döndüren ve yönümü şaşırtan tiz bir çınlama vardı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak önümdeki beyaz perdeyi araladım.

Ne olmuştu? Hatırlayabildiğim tek şey, yüksek bir patlama sesi... ve sonra hiçbir şey.

"Kahretsin," diye inledim, elimi burnuma götürdüm. Burnumdan kan akıyor ve burun kemerim sızlıyordu ama şaşırtıcı bir şekilde kırılmışa benzemiyordu. Tam görüş alanımdaki devasa ağaca çarptığımda G-Wagen'in içinde kaç hava yastığının patladığını düşününce, oldukça şanslıydım.

Arabanın ön tarafı tamamen ezilmişti ve eğer daha küçük bir arabada olsaydım kesinlikle ölmüş olurdum. Bu durumda aldığım en ciddi hasarlar, hava yastıklarının açılması ve emniyet kemerinin göğsümle belimi kesmesiyle sınırlıydı.

Yamulan metal yüzünden kapıyı açmak için omzumla dört, beş kez sertçe itmem gerekti ama sonunda açıldığında, bir rahatlama çığlığıyla toprağa yuvarlandım.

Kulaklarım hâlâ tiz bir uğultuyla çınlıyordu ve dengesizdim. Yine de geçen her dakika bu etkiler biraz daha hafifliyordu; bu da kulak zarımın yırtılmadığına dair bir umut veriyordu. Yırtılmadığını umuyordum. Boynumda ve

kulağımda kan vardı ama bu muhtemelen saç çizgimdeki yarıktan sızıyordu.

Yapış yapış kanla kaplanmış saçlarımı yüzümden geriye ittikten sonra birkaç derin nefes aldım ve çevreme baktım. Beni yoldan çıkaran araç ortalıkta görünmüyordu. Arabanın daldığı ormanda ölüm sessizliği hâkimdi. Elbette.

Yardım çağırmam gerekiyordu. İhtiyacım olan...

Siktir.

Çocukları aramak *istiyordum*. Ama yapamazdım. Yanlarından ayrılış şeklimden sonra olmazdı. Bana anlatmaya çalıştıkları saçmalıklardan sonra olmazdı.

Ayrıca telefonum yanımda değildi. Ceketimin cebindeydi, o da muhtemelen hâlâ depo partisindeki hoparlörün altındaydı.

"Lanet olsun, MK," diye mırıldandım kendi kendime, nefesimin serin gece havasında buhara dönüşmesini izledim.

Yalpalayarak ve tökezleyerek yola geri döndüm. Yüksek topuklu ayakkabılarım hâlâ ayaklarımdaydı ama ayaklarımı taşlarla ya da çakıllarla kesmemek için onları mümkün olduğunca çıkarmayacaktım. Yol sakin görünüyordu ve birinin gelmesinin ne kadar sürebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Nerede olduğumdan* bile emin değildim. Depodan çıkarken dikkat etmemiştim ve şimdi de kendi aptalca kararlarımın bedelini ödüyordum işte.

Kesin olan bir şey vardı; orada kalamazdım. Ya beni yoldan çıkaran kişi işini bitirmek için geri dönerse?

Kararımı verip yol boyunca aceleyle yürümeye başladım. Belki kan dolaşımımı hızlandırırsam vücut ısımı biraz artırabilirdim. Öte yandan, kafamdaki yarıktan daha fazla kan akmasına da neden olabilirdi. Ne seçeneklerim vardı ama... Hipotermiden ya da kan kaybından öl.

Bir sonraki köşeyi döndüğümde, ağaçların arasından ışıkları gördüm. Yoldan çıkmam gerekiyordu çünkü eğer biri beni

gerçekten öldürmek istiyorsa, yolda yürümek de arabada kalmak kadar tehlikeli olurdu, o yüzden hızlı bir karar verdim. Işıklara doğru gidecek ve oranın bir lokanta, polis karakolu ya da aynı derecede işe yarar bir yer olması için tüm yüce varlıklara dua edecektim.

Sonraki birkaç dakika boyunca sık çalılıkların arasından dikkatlice ilerleyerek önümde düşen parlak ışıklara doğru yol aldım. Ancak yaklaştıkça tedirginliğim de artıyordu. En sonunda ağaçların arasından çıktığımda, karşımdaki manzarayı algılamaya çalışarak uzun bir süre donup kaldım.

Gülen Palyaço'ydu. Lanet olası, siktiğimin Gülen Palyaço'sundaydım. Bree'nin partisinden sonra geldiğimiz – Kokarca'yı palyaço suratının altında dövüp kanlar içinde bıraktığımız– o karanlık, terk edilmiş park yeri şimdi ışıl ışıldı.

Her şey hâlâ boktan ve köhneydi, her yerde enkaz ve yabani otlar vardı ama biri elektriği yeniden bağlamıştı, devasa palyaço ağzı tamamen aydınlatılmıştı ve yanıp sönüyordu. Uzun direklerin tepesindeki eski hoparlörlerden rahatsız edici bir müzik yayılıyordu. İçimden yoğun bir ürperti geçti.

Bana özel olarak hazırlanmış bir tuzağa kendi ayaklarımla yürüyüp gelmiştim. Hiç şüphesiz.

Girişin üzerindeki kocaman palyaço suratına "Sikseler olmaz," dedim. "Hayatta olmaz."

Geldiğim yöne dönmek üzere arkamı döndüğümde, az önce indiğim bayırın tepesinde karanlık bir figürün silüetini gördüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Vücudum savaş ya da kaç arasında ânında karar verdi. Aptal değildim; elbette *kaçtım.*

İlk iş olarak topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip çıkardım ve psikopat gibi gülen palyaço suratının altından geçip karanlık parka girdim. Parkın içinde saklanılacak yüz tane yer

olmalıydı. Yeter ki yine o kahrolası eğlence evine girmek zorunda kalmayayım.

Kendime not. Bir daha o kahrolası eğlence evine girme, MK.

Aptal olmamaya o kadar odaklanmıştım ki, her korku filmi karakterinin bir tokadı hak eden o klasik hatasını yaptım. Arkama baktım.

Palyaço ağzının tam altında, arkadan gelen giriş ışıklarıyla silueti aydınlanan kişi, az önce ormanlık alanda gördüğüm aynı geniş omuzlu, karanlık figürdü.

Bu korkutucu şekilde gerçeküstüydü. Pislik herif belli ki etkileyici bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Ama ben durup gösterisini takdir edecek değildim. Onun yerine hemen harekete geçtim; yan gösteri kabinlerinin arkasına doğru koştum, sonra eğilerek ilerlemeye başladım. Bozulmuş oyuncakların arasından sessizce sürünerek geçtim ve eski dönme dolabın kontrol kabininin arkasına saklandım. Eğer onu burada bekleyebilirsem... eğer yanımdan geçip gidene kadar sessiz kalabilirsem, belki girişe koşabilirdim ve...

Sonra ne olacaktı?

Arabam yoktu, telefonum yoktu, ayakkabım yoktu. Başım hâlâ kanıyordu ve o kadar üşümüştüm ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Çıkan gürültüyü bastırmak için çenemi sıktım ama nefesimden çıkan buharın yerimi belli etmemesi için bir elimi yüzüme siper etmek zorunda kaldım.

Botların betona sürtünerek çıkardığı o yavaş sesi duyduğumda, daha da küçülüp tamamen görüş alanından çıkmaya çalıştım. Sadece geçip gitmesi için içimden umutsuzca dua ediyordum. Ayak sesleri yaklaştı; yavaş, sakin, telaşsız. Sanki kaçamayacağımı biliyor ve bundan son derece eminmiş gibiydi.

Klasik kötü adam kibri miydi bu? Yoksa önceden her şeyi düşünüp çıkışları mı kapatmıştı? Siktir, kibir olmasını umuyordum.

Adımlar yavaşladı, sonra tam saklandığım yerin yanında durdu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korkuyordum. Ama birkaç saniye sonra tekrar yürümeye başladı; yavaş, istikrarlı adımlarla dönme dolaptan ve benden uzaklaşıyordu.

Uzun bir nefes verip sinirlerimi gevşetmeye çalıştıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve kontrol kabininin üzerinden göz attım. Hangi yöne gittiğini görmem gerekiyordu.

Bir an için kimseyi göremedim ve sanki tam arkamda beliriverecekmiş gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ama sonra en sevdiğim yerde bir hareket yakaladım; lanet olası eğlence evi.

Adam –evet, erkek olduğundan neredeyse emindim– yaklaşık 1.85 boyundaydı. Geniş omuzluydu, kaslıydı. Başında kapüşon vardı, yüzü tamamen siyah bir kar maskesiyle gizlenmişti. Üzerindeki hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu ama kimliğini bu kadar ustalıkla gizlemeyi başarmış birinin yabancı gelmesi şaşırtıcı değildi.

Parkın içine epey ilerlediğinden emin olduktan sonra harekete geçtim.

Tekrar ayağa kalkarak kontrol kabininin bariyerinin üzerinden atladım ve girişe doğru son sürat koştum. Parktan çıkmanın ötesinde başka bir planım yoktu. Belki harap hâlde bıraktığım G-Wagen'a dönebilirdim. Er ya da geç birisi arabayı bulacaktı. Yolun kenarında durup birine işaret versem bile bundan daha iyi bir durumda olurdum. Herhangi bir şey, Gülen Palyaço'da kalıp derimden kostüm yapılmasını beklemekten iyiydi.

Kâbuslarımda derimin kıyafete dönüştürüldüğünü sık sık görürdüm zaten.

Işıkları gördüğümde içimde bir umut yükseldi. Ama tam o sırada arkamda bir şey kırıldı. İrkildim. İçgüdüsel olarak arkamı döndüm. Ne olduğunu görmeye çalıştım ama hiçbir şey seçemiyordum. Sadece bir anda onlarca yarasanın sirk çadırından çığlık çığlığa fırladığını gördüm. Orada bir şey düşmüş... ya da biri tarafından itilmiş olmalıydı.

Kalbim göğsümü yumruklarken yeniden koşmaya başladım.

Tam da önümde duran simsiyah giyinmiş adama ve ölümcül şekilde keskin bıçağına doğru.

Aslında bıçak o kadar keskindi ki adam onu karnımdan çıkarıp da ışığa tutana kadar acıyı fark etmemiştim bile. Nefesim kesildi, ellerimi karnımdaki yaraya bastırırken acıdan dilim tutuldu. Ama gözlerim bıçaktan ayrılmadı. Şimdi üzeri kanımla bulanmış olan o bıçak... temizken bile güzeldi. Kırmızı çeliği ışıkta parıldardı.

O bıçağı biliyordum.

Archer'ındı.

"Hayır," diye inledim. Kanım, o tanıdık kırmızı kelebek bıçaktan karanlık betona damlarken kalbim acıyla sıkışıyordu. "Hayır, hayır, hayır, sen olamazsın."

Bunun bir şaka olup olmadığını kontrol etmeme gerek bile yoktu; karnımdaki bıçak yarası yeterince açıklayıcıydı. Tekrar koşmaya başladım.

Beni yakalamaya çalıştı ama kolunun altından sıyrılmayı başardım; kıl payı kurtulmuştum. Bir kez daha parkın karanlığına daldım. Gözyaşları gözlerimi yakıyor, rimelim akıyor ve görüşümü zorluyordu. Ama yaşama arzum daha güçlüydü. Bir elimle yaraya bastırırken diğer elimle gözlerimi silip koşmaya devam ettim.

Saklanmalıydım. Saklanmak benim tek şansımdı. Artık ondan kaçış yoktu. Ya da onlardan mı demeliydim? Hepsi bu

işin içinde miydi? Bu, önüme nasıl bu kadar hızlı geçtiğini açıklardı.

İhanet içimi yakıp kavururken midem bulandı, safra boğazıma tırmandı. Çığlık atmak istiyordum. Kendimi bırakıp ağlamak, kendi hâlime üzülmek istiyordum. Ama bunlar sadece hâlâ hayatta olanlara sunulan lükslerdi. Eğer saklanmazsam, onları koruma şansım da kalmayacaktı.

Çıplak ayaklarım sert zemini dövüyordu ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyordum. Yandaki yara başımı döndürecek kadar şiddetliydi. Midem bulanıyor, vücudum soğuk terle kaplanıyordu. Şokun belirtilerini tanıyordum. Ama kabul edemezdim. Pes edemezdim. Şimdi, bu noktada, artık pes edemezdim.

Büyük çadıra doğru koştum. Pembe saçlarım arkamda savruluyordu. Bu beni açık bir hedef hâline getiriyordu ama bunu düşünecek vaziyette değildim. Asıl sorunum, arkamda kaçınılmaz şekilde bıraktığım kan iziydi.

Tam çadıra yaklaştığım sırada küflenmiş pelüş hayvanlarla dolu bir kulübenin arkasından siyahlar içinde biri fırladı. Kolumu morartırcasına kavrayınca çığlık attım.

İçimde biriken korku ve öfkeyle, kanlı yumruğumu tüm gücümle yüzüne savurdum.

Adamdan erkeksi bir haykırış yükseldi. Yüzünü tutmak için kolumu bıraktığı anda fırladım. Çadırın içine girer girmez yavaşladım. İçerisi çok karanlıktı, bir şeye takılıp düşerek bileğimi kırmak istemiyordum. Kalın, siyah bir perdenin arkasına eğilip bir an durakladım ve duvara yaslandım. Göğsüm inip kalkıyordu, nefesim parçalanmış gibi kesik kesikti. Başım dönüyordu. Saklanmak bir yana, hastaneye gitmem gerekiyordu. Elimi yaranın üzerine bastırdım ve Archer'ın bıçağının hayati bir yere isabet etmemiş olması için dua ettim. Etmiş olamazdı, değil mi? Yoksa hâlâ ayakta olamazdım.

Doktor değildim. Ama eğer şu lanet Gülen Palyaço'dan canlı çıkabilirsem, "öğrenilmesi gerekenler" listeme bunu da ekleyecektim.

Çadırın içinde beni takip eden ayak sesleri duyulmadığından, dikkatle ilerlemeye başladım. Üst üste yığılmış masa ve sandalyelerin arasından geçtim –burası belli ki bir zamanlar yemek alanı olarak kullanılıyordu– ve sessizce mutfağın arka çıkışından sıvıştım.

Oradan parkın batı kapısını görebiliyordum. Belki o kadar uzağa gidebilirsem... Her çıkışı kapatmış olamazlardı. Kapattılarsa bile denemek zorundaydım.

Tereddüt edecek zamanım yoktu. Eğer yerimde kalırsam, onlar beni bulup öldürmeden önce kan kaybından ölebilirdim, o yüzden derin bir nefes aldım ve fırladım.

Ayaklarım sert betonda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve kapıya giden yolu yarılamıştım ki ay ışığının altında çite yakın yerde bir gölge hareket etti. Tam çığlık atacakken dudaklarımı sımsıkı kapattım ve kendimi tuvaletin duvarına yapıştırdım. Gölgeler beni büyük ölçüde saklıyordu, bu kadarının yeterli olacağını ummak zorundaydım.

Daha yarım dakika bile geçmeden, sıcak bir el bileğimi kavradı. Beni geriye doğru çekti, tuvaletlere doğru sürüklerken diğer eliyle ağzımı kapattı.

"Şşşşt," dedi kulağıma tanıdık bir ses. "MK, sessiz ol. Çığlık atma. Benim. Kody."

Bedenim irkildi, beynim korkuyla bulanıklaştı. O da işin içindeydi.

"Seni şimdi bırakacağım, tamam mı?" diye fısıldadı kulağıma. Dokunuşu tanıdıktı. Tanıştığımız ilk ânı anımsatıyordu. Ne halt etmeye çalışıyordu? Hepsinin dahil olduğu büyük, iğrenç bir oyun muydu bu? Çünkü ben hiç ama hiç eğlenmiyordum.

Beni yavaşça bırakırken "Kahretsin," diye inledi. "Bebeğim, kanıyorsun. Neren yaralı?"

Konuşamadım. Başımı iki yana salladım. Elim hâlâ yaramın üzerindeydi ama parmaklarım kanla kayganlaşmıştı. Başım dönüyor, bilincim bulanıyordu. Ama yine de ondan uzak durmaya çalışıyordum. Gözlerim, üzerinde silah izi var mı diye vücudunu tarıyordu.

"Bebeğim, neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, sesi endişeyle titriyordu. "Yaralısın! Sana yardım etmeliyiz." Yüzündeki o endişe ifadesi... içimi parçalıyordu. Bunu nasıl yapabilmişti? Sadece bir kızı takip edip bıçaklamak yetmemiş miydi? Şimdi de duygularımla mı oynamaları gerekiyordu?

"U-uzak dur," demeyi başardım. Boşta kalan elimi, Kody gibi iri bir adamı durdurabilecekmişim gibi havaya kaldırdım. "Benden... u-uzak dur, Kody."

Gözleri büyüdü ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sanırım foyalarını ortaya çıkardığımı fark etmemişti. Aptal Archer daha sıradan bir bıçak kullanmalıydı, o zaman belki bu masum, şefkatli harekete kanabilirdim.

"MK, bebeğim, gerçekten endişeliyim. Sana yardım getirmeliyiz." Sesi yumuşaktı, alçaktı... ama ben dinlemiyordum. Tuvaletin girişinde tökezleyerek döndüğümde Steele'in yaklaşık on metre ötede durduğunu gördüm. Az önce siyahlar içinde bir katilin durduğu çıkış kapısına yakın bir yerde.

"Hayır," diye hıçkırdım. Kalbim parçalanıyordu. "Hayır... olamaz. Olamaz." Cümlemin sonu içime oturan bir hıçkırıkla kesildi. Bacaklarım boşaldı, dizlerimin üstüne çöktüm. Dünya baş döndürücü bir hızla dönüyordu, daha da kötüsü... ben de onunla birlikte dönüyordum. Başım betona çarptı. Gördüğüm son şey, yanıma çömelmiş Archer'ın o muhteşem mavi gözleriydi.

"Merak etme, prenses. Artık yanındayız."

Devam edecek.

YAZARDAN BİR MEKTUP

Hey, okur! Buraya kadar geldiysen, muhtemelen az önce Madison Kate'in hikâyesinin ilk kitabını bitirdin.

Öncelikle okuduğun için teşekkürler! Beni inanılmaz mutlu ettin. Gerçekten.

İkincisi, galiba burada bir tür sağlık kontrolü yapmak yazarın görevlerinden biri sayılıyor. Sen iyi misin? O son biraz acımasızdı, değil mi? Bu vesileyle, acımasız ve havada kalan finalin suçunu tamamen ortak yazarıma atmak istiyorum... Ah, ama dur bir dakika. Bu kitapta ortak yazar yoktu. Evet, o zaman sanırım suç tamamen bana ait.

Şey... üzgünüm? Ama biraz moral verecekse, bu seri için oldukça hızlı bir yayın takvimi hazırladım. Yani ne olacağını öğrenmek için milyon yıl beklemene gerek kalmayacak!

Neyse, devam edelim. *NEFRET* neredeyse sekiz ay aradan sonra yayınladığım ilk solo kitabım. Bunu fark ettiğimde kendi kendime "Bu sürede ne yaptım ben?" diye sordum. Sonra bir arkadaşım nazikçe hatırlattı: Ortak yazarlarla birlikte dört kitap yayınladım, BABE'de (Sidney'de düzenlenen efsanevi imza etkinliği) sunuculuk yaptım, bu arada çocuklarımı hayatta tuttum (başarı!) ve en önemlisi... annemi kaybettim.

Bugün bu satırları yazarken ölümünün üzerinden tam altı hafta geçti. Hâlâ gerçeğe dönüşmediği bir evredeyim. Yetişkin hayatım boyunca olduğu gibi, artık onun sadece yurtdışında olmadığını kavramaya çalışıyorum. Artık mesele haftalarca konuşmamak değil; asıl mesele, artık hiçbir zaman konuşamayacak olmak. Çocuklarımın fotoğraflarını gönderememek, yeni hobilerini ve maceralarını ondan dinleyememek... O artık yok. Ve ben hâlâ kendime bunu anlatmakta zorlanıyorum. Şu an hariç. Şimdi onun okumadığı ilk solo kitabımı yazmayı bitirirken... bu gerçek gibi geliyor.

Annem yazdıklarımı okuyan ilk kişiydi. "Ters harem"in ne demek olduğunu bilmiyordu ama internete girip kendi başına öğrenmişti. Yazdığım karmaşık şeyler için beni asla yargılamadı. Evde dört aylık bir bebekle yaşarken kelimelere bu kadar tutunmamı sorgulamadı. Sadece destekledi. Karakterler ve hikâyeler hakkında sorular sordu, kimseyi mükemmel yazmamam konusunda nazikçe hatırlatmalarda bulundu ve yazdığım çiftler arasından sessizce favorilerini seçti.

Bugün anladım ki... bu kitap, annemin hiç okumadığı ilk kitabım. Bu karakterleri, bu dünyayı... hiçbirini tanımıyor. Bu beni kahrediyor. Bu kitabı beğenir miydi, emin değilim. Favori bir karakter seçer miydi, herhangi bir sahneye müdahale eder miydi, onu da bilmiyorum. Kitabın yazımı ile yayınlanması arasındaki bu garip bekleme sürecinde bana ne söylerdi, hiç fikrim yok. Bu yüzden parmaklarımı çaprazlayıp kalbimin tüm kırık parçalarıyla bu hikâyenin onun standartlarına uygun olmasını diliyorum.

Her kitabımda, annemin bir öncekinden daha çok sevmesini umut ettim. Yazar olarak geliştiğimi, büyüdüğümü fark etmesini ve hukuk fakültesini bırakıp barmen olan kızıyla gurur duymasını istedim. Artık bana bu onayı verecek biri yok... ama şimdi siz varsınız. Okurlarım.

Bu yeni serinin benim için biraz acı-tatlı bir başlangıcı oldu ama umarım hoşunuza gitmiştir. Madison Kate ve onun delişmen adamları son zamanlarda beynimi kemiriyordu ve artık onları sizinle paylaşabilmek beni çok rahatlatıyor.

Şu anda gözlerim yaşlarla dolu, bu yüzden gidip annemin çok sevdiği ama benim nefret ettiğim o turuncu elbisemi giyeceğim. Kadife çiçekleriyle dolu bahçesine oturup bir kadeh kırmızı şarap içeceğim.

Bu kitap –tıpkı geçmişteki ve gelecekteki tüm kitaplarım gibi– senin için, anne.

Seni seviyorum.

Benim için yaptığın hiçbir şeyi asla unutmayacağım.

